

观音之韵 禅人悟道

观音韵

大梵经

DA FAN JING

观音韵

起点中文网

Mục lục

Tự Chương

Chương 1: Thanh Ngọc Sở (Thượng)

Chương 2: Thanh Ngọc Sở (Hạ)

Chương 3: Thú Tập Kích (Thượng)

Chương 4: Thú Tập Kích (Hạ)

Chương 5: Sống Sót Sau Tai Nạn (Thượng)

Chương 6: Sống Sót Sau Tai Nạn (Hạ)

Chương 7: Lục Trúng (Thượng)

Chương 8: Lục Trúng (Hạ)

Chương 9: Hóa Thú (Thượng)

Chương 10: Hóa Thú (Hạ)

Chương 11: Phản Chuyển (Thượng)

Chương 12: Phản Chuyển (Hạ)

Chương 13: Nghe Tin Bất Ngờ (Thượng)

Chương 14: Nghe Tin Bất Ngờ (Hạ)

Chương 15: Thế Gia (Thượng)

Chương 16: Thế Gia (Hạ)

Chương 17: Âm Thầm Lo Lắng (Thượng)

Chương 18: Âm Thầm Lo Lắng (Hạ)

Chương 19: Tiên Cơ (Thượng)

Chương 20: Tiên Cơ (Hạ)

Chương 21: Mật Đàm (Thượng)

Chương 22: Mật Đàm (Hạ)

Chương 23: Tiền Thưởng (Thượng)

Chương 24: Tiền Thưởng (Hạ)

Chương 25: Mời Chào (Thượng)

Chương 26: Mời Chào (Hạ)

Chương 27: Nhai Quả (Thượng)

Chương 28: Nhai Quả (Hạ)

Chương 29: Danh Hào (Thượng)

Chương 30: Danh Hào (Hạ)

Chương 31: Mầm Tai Vạ (Thượng)

Chương 32: Mầm Tai Vạ (Hạ)

Chương 33: Trị Tội (Thượng)

Chương 34: Trị Tội (Hạ)

Chương 35: Dò Xét (Thượng)

Chương 36: Dò Xét (Hạ)

Chương 37: Vấn Trách (Thượng)

Chương 38: Vấn Trách (Hạ)

Chương 39: Thần Dụ (Thượng)

Chương 40: Thần Dụ (Hạ)

Chương 41: Ủy Hiền (Thượng)

Chương 42: Ủy Hiền (Hạ)

Chương 43: Kéo Tơ (Thượng)
Chương 44: Kéo Tơ (Hạ)
Chương 45: Phản Đoạt (Thượng)
Chương 46: Phản Đoạt (Hạ)
Chương 47: Duyên Vân (Thượng)
Chương 48: Duyên Vân (Hạ)
Chương 49: Loạn Lên (Thượng)
Chương 50: Loạn Lên (Hạ)
Chương 51: Biến Cố (Thượng)
Chương 52: Biến Cố (Hạ)
Chương 53: Lôi Kéo (Thượng)
Chương 54: Lôi Kéo (Hạ)
Chương 55: Dời Quân (Thượng)
Chương 56: Dời Quân (Hạ)
Chương 57: Mạch Nước Ngâm (Thượng)
Chương 58: Mạch Nước Ngâm (Hạ)
Chương 59: Xung Đột (Thượng)
Chương 60: Xung Đột (Hạ)
Chương 61: Thánh Cốt (Thượng)
Chương 62: Thánh Cốt (Hạ)
Chương 63: Sở Dục (Thượng)
Chương 64: Sở Dục (Hạ)
Chương 65: Đường Thành (Thượng)
Chương 66: Đường Thành (Hạ)
Chương 67: Dò Đường (Thượng)
Chương 68: Dò Đường (Hạ)
Chương 69: Trời Phạt (Thượng)
Chương 70: Trời Phạt (Hạ)
Chương 71: Giao Phong (Thượng)
Chương 72: Giao Phong (Hạ)
Chương 73: Tân Cục (Thượng)
Chương 74: Tân Cục (Hạ) {Đại Kết Cục}

LỤC TÍCH CHI ĐẠI HOANG TẾ

[C]

Tiêu Đỉnh
www.dtv-ebook.com

Tự Chương

Thiên địa sơ khai lúc, liền có Thần Sơn sừng sững tại Đại Lục, hùng vĩ cao và dốc, bao la vô biên, ngọn núi chính thẳng vào mây xanh, cao không thể chạm, khó có thể suy đoán.

Tại các thời kỳ Nhân tộc Thần Thoại trong truyền thuyết, cái kia Khai Thiên Tích Địa cổ xưa thần chi liền rơi xuống chết tại Thần Sơn chi đỉnh, cái này rậm rạp hùng phong núi lớn, đồn đại chính là thần thân thể di hài.

Mà tại trong hiện thực, Thần Sơn trong từ xưa đến nay liền tràn ngập dị thường lực lượng cường đại, khủng bố mà khó có thể chống cự, cho dù là thế gian cường đại nhất sinh vật, vô luận là Nhân tộc Thánh Giả, Hoang Tộc Cuồng tướng, hay là những ngày kia sinh mạnh mẽ vô cùng Thượng Cổ Ma thú, đều không thể thừa nhận cổ thần sơn này lực lượng áp chế.

Vì vậy trải qua thời gian dài, thế gian này chưa bao giờ có bất cứ sinh vật nào có thể đặt chân đến Thần Sơn phía trên, từ đầu đến cuối cùng, truyền thuyết thuộc về truyền thuyết, cho tới bây giờ cũng không có ai biết cái kia cao ngất trên ngọn núi đến cùng có cái gì. Về phần cái kia trong truyền thuyết táng thân hơn thế Thần Linh, tự nhiên càng thêm là không có người mắt thấy qua.

Mà tại dưới chân thần sơn cái kia mảnh bao la "Bên trong vòng chi địa", có đủ loại kỳ diệu địa hình, theo Thần Sơn ở chỗ sâu trong chảy xiết hạ xuống sông lớn, mãnh liệt chảy xuôi qua cái này mảnh thổ địa, cũng đem cái

kia cỗ lực lượng cường đại mang đến nơi này, thai nghén ra vô số cường đại dị thường Ma thú, cũng đã trở thành thế gian này hung hiểm nhất địa vực một trong.

Ngày nào đó đêm khuya, màn đêm thâm trầm, chỉ có mấy viên ngôi sao xa xa mà treo tại thiên khung phía trên, tản ra nhàn nhạt ánh sáng nhạt, chiếu sáng lấy cái này hắc ám thế giới.

Ở bên trong vòng chi địa trừ danh cái kia mảnh trong rừng rậm đen, bỗng nhiên đã có một hồi trầm thấp thờ dốc thanh âm theo hắc ám ở chỗ sâu trong truyền đến, thanh âm giống như lưỡi dao sắc bén mâu thuẫn, khiếp người tâm hồn.

Sau một lát, trong bóng tối bỗng nhiên có một cái cự lớn Ảnh Tử cao cao đứng lên, cái kia thân thể hầu như đến nơi này mảnh dị thường cao lớn rừng rậm đỉnh, biểu hiện ra cái này đầu trong bóng tối Cự thú là bậc nào cường đại cùng khủng bố.

Nó tựa hồ trong bóng đêm tìm kiếm lấy cái gì, sau một lúc lâu về sau, nó đột nhiên như là bị cái gì hấp dẫn, hoặc như là phát hiện cái gì, hướng cái kia mảnh rừng rậm đen phía nam biên giới đi tới.

Trầm trọng tiếng bước chân giẫm đạp tại cả vùng đất, đại địa đều tại khẽ run.

Cũng không biết đi bao lâu rồi, cái này đầu trong bóng tối Cự thú đi tới rừng rậm đen biên giới khu vực, tại đại khái rời cánh rừng bên ngoài còn có hai ba mươi trượng xa địa phương ngừng lại, sau đó dùng nó dị thường thân hình cao lớn lướt qua ngọn cây đầu cành, hướng rừng nhìn ra ngoài.

Cánh rừng bên ngoài xa xa, đại khái cách mấy trăm trượng khoảng cách địa phương, có một chỗ thoát nhìn rất kỳ quái "Phòng ở", tại đây mảnh hắc

ám trong bóng đêm, chỗ đó rồi lại hơi hơi tản ra màu u lục hào quang, đồng thời, một cổ như có như không thần bí khí tức, theo cái chỗ kia càng không ngừng nhẹ nhàng đi qua.

Trong bóng tối Cự thú bỗng nhiên hướng về phía sau rút một cái, cũng không phải sợ hãi, chính là đối với theo cái kia toả ra u lục quang mang "Phòng ở" trong nhẹ nhàng tới đây khí tức, có loại thập phần cảm giác chán ghét.

Cũng chính là ở thời điểm này, một thanh âm đột nhiên từ nơi này đầu hắc ám Cự thú đầu trên truyền tới, trong giọng nói đồng dạng có cùng loại chán ghét khẩu khí, nói: "Cái kia là nhân tộc 'Thanh Ngọc Sở' ."

Tại Cự thú đỉnh đầu chậm rãi hiện ra khác một cái ảnh tử, trong bóng tối đồng dạng thấy không rõ mặt mũi của hắc cùng thân hình, nghe thanh âm hình như là một người nam tử khẩu âm.

Cự thú cổ chuyển bỗng nhúc nhích, phát ra một tiếng hàm nghĩa không rõ tiếng gầm.

Cái kia đứng ở trên đầu nó thân ảnh "Hừ" một tiếng, nói: "Liền là nhân tộc phiên toái, cả ngày đem những này buồn nôn đồ vật đều đem đến Nội Hoàn trong đến. Được rồi, ta biết rõ ngươi không thích, nhưng dự đoán bọn hắc cũng không dám tới gần rừng rậm đen, chúng ta đi thôi, nhìn xem đêm nay vận khí của ngươi được không, có thể hay không tìm được người thích nhất Kim Huyết Ma Thú."

Con cự thú kia gầm nhẹ một tiếng, nghe tựa hồ thoáng cái hưng phấn cao hứng lên, sau đó xoay người, đạp trên đồng dạng trầm trọng bộ pháp, chậm rãi đi vào rừng rậm đen ở chỗ sâu trong địa phương.

Cảnh ban đêm thâm trầm, hết thảy tựa hồ cũng đều khôi phục nguyên

trạng, cái kia chỗ bị bóng đen người gọi là "Thanh Ngọc Sở" địa phương, cũng vẫn đang trong bóng đêm tản ra màu u lục hào quang.

Chỉ là không biết từ lúc nào bắt đầu, chung quanh tựa hồ vô biên vô hạn trong bóng tối, trong lúc đó có từng điểm từng điểm ánh sáng nhạt sáng lên, sau đó xuất hiện đủ loại, bộ dáng kỳ lạ Ảnh Tử, tại hắc ám trong bóng đêm như ẩn như hiện, giống như Quỷ Hồn đang khiêu vũ, xuất hiện ở cái kia màu xanh phòng ở chung quanh, mơ hồ đem cái kia phòng vây lại rồi.

Lại một lát sau, những cái kia Ảnh Tử đột nhiên nhao nhao yên tĩnh lại, một lần nữa dung nhập vào trong bóng tối, thay vào đó, là một đôi màu đỏ đôi mắt từ trong bóng tối xuất hiện.

Đó là một đôi khát máu đồng tử, nhìn chăm chăm trong đêm tối Thanh Ngọc Sở cái kia mảnh hào quang, tia sáng kỳ dị lóe ra, mơ hồ có thể chứng kiến cái kia mắt đỏ sau lưng thân ảnh khổng lồ.

Nhưng trong đêm tối, cái này một không biết tên đáng sợ sinh vật, nhưng vẫn như thế cùng cái kia Thanh Ngọc Sở bảo trì một khoảng cách, giống như tại kiêng kỵ lấy cái gì.

Cảnh ban đêm thâm trầm, hắc ám vẫn là như vậy lặng lẽ tràn ngập, dường như tại thai nghén lấy cái gì, cùng đợi sắc trời sáng lên một khắc này.

LỤC TÍCH CHI ĐẠI HOANG TẾ

[C]

Tiêu Đỉnh
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Thanh Ngọc Sở (Thượng)

Thế gian thiên địa tạo hóa từ trước đến nay kỳ diệu dị thường, trên Thần Sơn tuy rằng bị một cỗ thần bí mà lực lượng kinh khủng làm cho bao phủ, làm cho không người nào có thể giao thiệp với, nhưng đã đến dưới Thần Sơn, cỗ lực lượng này dần dần bắt đầu biến yếu về sau, rồi lại sinh ra thần kỳ biến hóa.

Lấy Thần Sơn làm trung tâm, hướng ra phía ngoài kéo dài ngàn dặm cực lớn vòng tròn chi địa, thai nghén ra cái mảnh này cỗ xưa đại lục ở bên trên sau cùng sinh cơ bừng bừng nhưng là hung hiểm nhất đáng sợ một mảnh nguyên dã sâm lâm đồng thời, vô số xa so với Đại Lục mặt khác nơi hẻo lánh cường đại hơn Ma thú đều nghỉ lại ở nơi này.

Mười tám đầu theo Thần Sơn ở chỗ sâu trong phát nguyên sông lớn, từ nơi này mảnh bị kêu là "Thần Sơn Nội Hoàn" bao la trên đất chảy qua, một mực chảy tới càng thêm rộng lớn bên Ngoại Hoàn, cũng chính là Đại Hoang Nguyên trên.

Tại đó, có được Thánh thành Nhân tộc, cùng đã từng cường đại nhất thời rất nhiều Hoang Tộc bộ lạc cùng một chỗ sinh hoạt trên phiến đại lục này.

Đối với Nhân tộc mà nói, Thần Sơn Nội Hoàn trong kia cỗ lực lượng thần bí, thủy chung đều là một loại đáng sợ uy hiếp, nhưng lại đặc biệt làm cho người hướng tới, từ loại nào trình độ đến xem, cái này cỗ lực lượng cường đại thậm chí có thể nói là Nhân tộc từ trước tới nay sở hữu mộng tưởng cao

nhất mục tiêu.

Tạo thành loại tình huống này nguyên nhân là Nhân tộc Thủy Tổ, người trong truyền thuyết kia Thánh Giả tại qua đời lúc trước, để lại một quyển đã viết mười đạo lời tiên đoán kỳ thư, nghe nói ở đằng kia vốn tên là kêu 《Phàm Nhân Quyển》 quyển sách ở bên trong, mười đạo lời tiên đoán đạo thứ nhất, liền trực tiếp viết rõ tại Thần Sơn chi đỉnh giấu có một cái thiên đại bí mật, Nhân tộc nếu như có thể lấy được lời nói, đem thống trị toàn bộ Đại Lục nhập lại đạt được Vĩnh Sinh.

Thế gian này, lại không có gì so với vô thượng quyền lực hơn nữa vĩnh hằng không chết sinh mệnh có càng lớn dụ dỗ.

Vì vậy trăm ngàn năm qua, ngày càng cường thịnh Nhân tộc thủy chung mơ ước này tòa Thần Sơn, hy vọng có thể bước vào trong đó, đi đạt được vị thánh nhân kia theo như lời trần bảo bí mật.

Nhưng mà sự thật là tàn khốc, Thần Sơn phía trên cái kia cổ kinh khủng mà lực lượng cường đại, đối với thế gian tuyệt đại bộ phận sinh linh mà nói đều là có tính chất huỷ diệt, đừng nói là bình thường nhân tộc, coi như là tu luyện Nhân tộc tổ truyền xuống tới cường đại nhất vu thuật người, cũng đồng dạng không thể tại trên Thần Sơn chèo chống quá lâu, nếu không rất nhanh cũng sẽ bị cỗ lực lượng kia phá hủy thân thể sau đó bị thảm mà chết đi.

Thậm chí còn, không chỉ Thần Sơn, chính là tại Thần Sơn ở dưới cái kia phiến Nội Hoàn chi địa -- cái kia cỗ lực lượng thần bí giảm bớt rất nhiều địa phương, căn cứ Nhân tộc hiện giai đoạn năng lực vẫn đang rất khó thích ứng.

Tu luyện vu thuật Nhân tộc, bình thường được xưng là "Vu sư" . Trên thực tế, đại bộ phận Vu sư tiến vào Nội Hoàn về sau, liền sẽ khiến Linh lực cản trở, tiến tới dần dần lâm vào thống khổ, cuối cùng cũng sẽ bị bản thân vu thuật lực lượng tươi sống chết cháy.

Ngược lại là một ít không có tư cách tu luyện vu thuật Nhân tộc, chỉ cần thân thể đầy đủ cường tráng mà nói, còn có thể Nội Hoàn chi địa trong dừng lại thêm một đoạn thời gian, nhưng là vền vền như thế mà thôi rồi, thời gian lâu dài, tất cả mọi người vẫn đang còn là chỉ còn đường chết.

Loại này lực lượng thần bí tựa hồ là Nhân tộc thiên địch, nó thủy chung băng lãnh mà nghiêm khắc mà cự tuyệt Nhân tộc hướng tới Thần Sơn chờ đợi, nhập lại đem nhân tộc ngăn tại Thần Sơn bên ngoài.

Vì vậy nhiều năm trước tới nay, cường đại mà hưng thịnh Nhân tộc đã thành lập nên nguy nga hùng vĩ Thánh thành, đánh bại ngày xưa cường đại Hoang Tộc, thống trị mông lớn mông lớn thổ địa, nhưng vẫn nhưng không phương pháp tới gần Thần Sơn một bước.

Cái kia từ xưa đến nay truyền thừa đến nay lớn nhất mộng tưởng, vẫn đang cùng nhân tộc cách xa nhau xa xôi.

Cái này làm cho người thống khổ tình hình, một mực tiếp tục đã đến bảy mươi năm trước.

Một cái vô tình, trong nhân tộc người nào đó, đột nhiên ở đằng kia mười tám đầu theo Thần Sơn trong chảy ra sông lớn ở bên trong, phát hiện một loại kỳ dị vật liệu đá, bởi vì này loại vật liệu đá màu sắc chuyển lệch màu xanh, bằng đá như ngọc, vì vậy được đặt tên là Thanh Ngọc.

Thanh Ngọc chỗ đặc biệt, hoặc là nói là thần kỳ chỗ ở chỗ, nó có thể gần như hoàn mỹ mà ngăn cách trên Thần Sơn cái kia cổ lực lượng kinh khủng. Nói một cách khác, chỉ cần dùng Thanh Ngọc sửa nhà một tòa phòng ốc, tất cả chất liệu bao gồm sàn nhà đều dùng Thanh Ngọc Sở chế tạo, như vậy, Nhân tộc là có thể tránh thoát trên Thần Sơn cái kia cổ lực lượng thần bí.

Phát hiện này chấn động toàn bộ nhân tộc, sau đó chút nào không ngoài ý

đấy, cái kia nhiều năm qua đã lộ ra mờ ảo hư ảo mộng tưởng, đột nhiên tại tất cả mọi người trước mắt đột nhiên rõ ràng đứng lên.

Quyền lực cùng Trường Sinh! Thế gian này còn có cái gì so với cái này rất tốt đây?

Một cái hùng vĩ mà điên cuồng kế hoạch, tại Nhân tộc quyền thế người trong nhanh chóng chế định đi ra!

Vì giấc mộng kia, bọn hắn muốn tu kiến một cái đi thông Thần Sơn kỳ tích đường. Mà kế hoạch kỳ thật cũng rất đơn giản, tiến vào Nội Hoàn chi địa, cách mỗi năm dặm liền tu kiến một tòa rộng lớn Thanh Ngọc phòng ở, cùng với ván cầu giống nhau, làm cho nhân tộc có thể từng bậc từng bậc mà đi hướng trong giấc mộng Thần Sơn.

Tại trong nhân tộc, bọn hắn đem ở bên trong vòng chi địa trong sở tu xây dựng Thanh Ngọc phòng ở, gọi là "Thanh Ngọc Sở" .

※※※

Đây là một tòa trung đẳng quy mô Thanh Ngọc Sở, vì ngăn cách bên ngoài cái kia cổ quỷ dị lực lượng, đến buổi tối, Thanh Ngọc Sở liền sẽ đem tất cả cửa sổ triệt để phong bế, thẳng đến hừng đông.

Ân Hà trong bóng đêm tỉnh lại, sau đó cảm thấy có chút bức mình.

Một tia cảm giác mát theo chỗ sau lưng dưới mặt đất truyền tới, làm cho hắn cảm thấy không quá thoải mái, thò tay cầm một cái trên thân chần lông che kín rồi, lúc này mới cảm giác tốt hơn chút nào. Chỉ là vẻ này cảm giác mát thủy chung lái đi không được, tựa như một căn như ẩn như hiện châm nhỏ, làm cho người tâm phiền ý loạn.

Ân Hà biết rõ, đó là theo Thanh Ngọc trên phát ra hàn khí, mỗi một khối

Thanh Ngọc Thạch, đều là tại mười tám đầu trong Thần Sông rèn luyện ma luyện vô số năm tháng mới hình thành, chúng nó trời sinh liền có chứa loại này âm hàn chi khí, đối với cái này, Nhân tộc không có biện pháp tốt hơn, chỉ có thể yên lặng chịu đựng.

Mà, những thứ này làm cho người không thoải mái đấy, mang theo âm âm giống như hàn ý Thanh Ngọc, chính là Ân Hà còn có mặt khác gần trăm người tại Nội Hoàn chi địa trong duy nhất an toàn dựa.

Tuy rằng trước mắt vẫn đang còn là một mảnh đen kịt, đưa tay không thấy được năm ngón, nhưng Ân Hà biết rõ hiện ở bên ngoài có lẽ đã là lúc sáng sớm, vừa mới vung vãi tại Thần Sơn Nội Hoàn cả vùng đất, vạn vật đang tại theo ban đêm trong yên lặng thức tỉnh, đương nhiên, đồng thời tỉnh lại còn có thêm nữa không muốn người biết hung hiểm.

Về phần sau khi tỉnh lại, vì cái gì bức mình, Ân Hà cũng dần dần đã minh bạch nguyên nhân trong đó, bởi vì cùng hắc cùng một chỗ dừng lại ở cái này hắc ám Thanh Ngọc Sở trong qua đêm người, còn có chín mươi bảy cái.

Lại lạnh lại khó chịu vừa tối! Dừng lại ở cái này Thanh Ngọc Sở bên trong cảm giác đương nhiên là không tính là tốt, nhưng mà Ân Hà đối với cái này cũng không phản nản chi ý, bởi vì ngay tại ngày hôm qua, tại đây tòa Thanh Ngọc Sở bên trong người có lẽ còn có một trăm người đấy.

Có thể, có hai người tại ngày hôm qua rồi lại chết hết.

Chết đi trong hai người, một cái tại vận chuyển Thanh Ngọc Thạch nguyên liệu lúc trượt chân rơi xuống đến ven đường một mảnh trong bụi cỏ, bị một cái màu đen dây leo trên gai nhọn thối phá cánh tay, sau nửa canh giờ toàn thân cứng ngắt mà chết; một người khác thì là tại ban ngày làm việc lúc, ngay tại khoảng cách Ân Hà năm sáu trượng xa địa phương, đột nhiên bị theo gần nhất cái kia mảnh trong rừng cây xông tới một cái thân thể khổng lồ hình

sói Ma thú, một cái chặn ngang cản đã thành hai đoạn.

Người kia trước khi chết bị thảm tru lên, còn có máu tươi phun đến giữa không trung khủng bố tình cảnh, đều bị Ân Hà rõ ràng vô cùng mà nhìn ở trong mắt, cho tới bây giờ, hắc tựa hồ cũng còn có thể nghe đến cái kia một cổ mùi máu tanh.

Hắn trong bóng đêm yên tĩnh mà nằm, không nói một lời, chịu đựng lấy những cái kia có thể chịu được không khỏe, cùng đợi một ngày mới bắt đầu.

Sau đó, ngày hôm nay rốt cuộc đã bắt đầu.

Trong bóng tối có một đạo ánh lửa bỗng nhiên sáng lên, đó là một cái bó đuốc bị người đốt, lập tức, một người cao lớn vả lại mang theo một tia hung hãn thân ảnh xuất hiện ở ánh lửa về sau, bước đi hướng nằm trên mặt đất vẫn còn ngủ say đám người, lớn tiếng rống giận, dùng chân đại lực đá vào, đem những cái kia còn đang ngủ say người theo trong lúc ngủ mơ bừng tỉnh.

"Đứng lên, đứng lên, chuẩn bị làm việc!" Cái kia tay cầm bó đuốc nam nhân rống lớn kêu, phá vỡ cái này Thanh Ngọc Sở bên trong bình tĩnh.

Có người bởi vì đau đớn mà hừ kêu ra tiếng, nhưng không có người phản kháng hoặc là nhục mạ, đại đa số mọi người yên lặng đứng lên, hơi chút sửa sang lại một cái vật phẩm của mình về sau, liền lấy ra trong bao mang theo lương thực bắt đầu ăn.

Lại một lát sau, đột nhiên, có một hồi trầm trọng thanh âm theo Thanh Ngọc Sở một chỗ trên vách tường truyền đến, trong bóng tối tất cả mọi người vô thức mà quay đầu nhìn lại, chỉ nghe ù ù thanh âm như lôi đình chuyển động, sau một lát, một đường sáng ngời ánh sáng, chiếu vào hắc ám.

Trời đã sáng, người đội trưởng kia mở cửa, tại Nội Hoàn chi địa cái này hung hiểm vô cùng địa phương, vì toàn bộ nhân tộc mộng tưởng mà tu kiến

Thiên Lộ hiện ra đang lúc mọi người trước mắt, một ngày mới, đã bắt đầu. . .

Ân Hà nuốt xuống trong tay cùng một khối khô cứng rắn bánh nướng, tại trong lòng yên lặng chờ đợi bản thân có thể Bình An vượt qua ngày hôm nay, sau đó theo đám người đi ra ngoài, đã đi ra chỗ này duy nhất có thể che chở bọn hắn an toàn Thanh Ngọc Sở.

※※※

Ngày hôm nay khí trời tốt, trời xanh mây trắng, gió mát tiễn đưa thoải mái, Nội Hoàn chi địa trong cây rừng phồn thịnh, sinh cơ bừng bừng, thảo mộc giữa thường có thanh thúy tiếng chim hót truyền đến.

Đặt mình trong ở chỗ này, tựa hồ cùng thế gian bình thường sơn dã cũng không có gì khác nhau, nhất phái thích ý thoải mái dễ chịu cảnh tượng.

Nhưng mà một nhóm người này đi ở chỗ này, từng cái một rồi lại như lâm đại địch, thủy chung cẩn thận mà làm lấy chuyện của mình, thỉnh thoảng còn cẩn thận đánh giá chung quanh những cái kia yên tĩnh rừng rậm.

Tu kiến này đi thông Thần Sơn Thiên Lộ cũng không phải một chuyện dễ dàng sự tình, trên thực tế, cái này tương đối khó khăn, có thể tiến vào Nội Hoàn chi địa sửa đường người, cũng sẽ không là có được lực lượng cường đại Vu sư, bọn hắn không có tu luyện vu thuật tư chất, nhưng có được cường tráng khí lực, sau đó được chọn lựa tới đây khô cái này dị thường nguy hiểm sống.

Đến nay mới thôi, Nhân tộc tại Nội Hoàn bên trong này trên Thiên Lộ, đã tu thành mười lăm cái Thanh Ngọc Sở, nhưng mà theo ngày càng xâm nhập Nội Hoàn chi địa, tu kiến tốc độ cũng ngày càng chậm.

Ngoại trừ gặp phải các loại nguy hiểm cùng hiểm huống, Ma thú cũng ngày càng nhiều, rất nhiều ngoài ý muốn thương vong thỉnh thoảng phát

sinh, cảnh này khiến vận chuyển Thanh Ngọc Thạch cũng đã trở thành một loại thật lớn gánh nặng.

Mọi người phải đem thu thập đến Thanh Ngọc Thạch, một cái Thanh Ngọc Sở một cái Thanh Ngọc Sở mà đi phía trước vận chuyển. Bởi vì Nội Hoàn chi địa trong cái kia cổ quý dị lực lượng hạn chế, tại trong một ngày, người không sống thời gian tối đa cũng không thể vượt qua sáu canh giờ, đây cũng là kéo chậm sửa đường tốc độ trọng yếu nguyên nhân.

Ân Hà chỗ Thanh Ngọc Sở, dựa theo đánh số là Thanh Ngọc Sở Thanh Ngọc Sở thứ mười ba, coi như là thập phần xâm nhập Nội Hoàn chi địa rồi.

Mà ngoại trừ chỗ sâu nhất thứ mười lăm Thanh Ngọc Sở bên trong chiến sĩ, bọn hắn những thứ này tại cái khác Thanh Ngọc Sở người, sứ mạng duy nhất chính là trộn mau đem phía sau vận đến Thanh Ngọc Thạch đưa đến phía trước một cái Thanh Ngọc Sở, sau đó phản hồi lại lần nữa vận chuyển, một lần một lần, vĩnh viễn không ngừng nghỉ, giống như là con kiến giống nhau.

LỤC TÍCH CHI ĐẠI HOANG TẾ

[C]

Tiêu Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Thanh Ngọc Sở (Hạ)

Chín mươi tám cái nhân tộc chiến sĩ, công đeo chín mươi tám khối Thanh Ngọc Thạch, tại cái đó hung hãn cao lớn đội trưởng dưới sự dẫn dắt, hướng về phía trước thứ mười bốn chỗ Thanh Ngọc Sở đi đến.

Tuy rằng hai cái Thanh Ngọc Sở ở giữa khoảng cách chỉ có năm dặm, nhưng mà đối với bọn họ mà nói, hơi không cẩn thận, cái này là đi tại thời khắc sinh tử con đường.

Dưới ánh mặt trời, cái đội ngũ này chậm chạp nhưng yên tĩnh mà đi về phía trước lấy, không có người nói chuyện lớn tiếng.

Ân Hà đi trong đám người, bỗng nhiên cảm giác được bên người có tiếng bước chân vang lên, có người đi trước nhanh đuổi hai bước đi tới bên cạnh của hắn, thấp giọng kêu một tiếng, nói: "Ân đại ca."

Ân Hà quay đầu lại nhìn thoáng qua, gặp bên người là một cái vòng tròn mặt người trẻ tuổi, gật đầu nói: "Làm sao vậy, Tiểu Vũ?"

Tiểu Vũ thoát nhìn so với Ân Hà trẻ mấy tuổi, xem chừng vẫn chưa tới hai mươi, bất quá có thể tới Nội Hoàn chi địa làm việc đấy, thân thể tự nhiên đều rất cường tráng, vì vậy nhìn qua cũng là cường tráng.

Cùng Ân Hà giống nhau, hắn cũng công đeo một khối Thanh Ngọc Thạch, bất quá giờ phút này xem ánh mắt của hắn tựa hồ có chút khẩn trương, đi

đường thời điểm, một mực càng không ngừng nhìn quanh hai bên đường, đi đến Ân Hà phía sau người, hần giảm thấp xuống thanh âm, nói: "Đại ca, chúng ta đoạn này trên đường không có nguy hiểm gì đi?"

Ân Hà nở nụ cười một cái, nhìn hần một cái, nói: "Như thế nào, sợ hãi?"

Tiểu Vũ chần chờ một chút, lẩm bẩm nói: "Ngày hôm qua đầu to cái chết thời điểm, ta liền ở bên cạnh nhìn xem, rõ ràng trước đây không lâu hoàn hảo tốt một người, trong nháy mắt liền. . . Chết rồi."

Đầu to chính là ngày hôm qua bị màu đen độc dây leo thối phá da thịt, sau đó trong nháy mắt độc dây thì chết chính là cái người kia, Ân Hà tự nhiên cũng biết.

Trên thực tế, tại đây một đội người ở bên trong, hần tiến vào Nội Hoàn chi địa ba năm thời gian, ngoại trừ người đội trưởng kia bên ngoài, đã cũng không có người so với hần lai lịch già hơn, kinh nghiệm phong phú hơn rồi.

"Là lần đầu tiên đi đường này sao?" Ân Hà hỏi Tiểu Vũ nói.

Tiểu Vũ gật gù đầu, nói: "Ừ, ta mới tiến vào một tháng, hơn nữa lúc trước vẫn luôn tại số một cùng số hai Thanh Ngọc Sở bên kia làm việc. . . Nơi đây mười ba, mười bốn số Thanh Ngọc Sở, xâm nhập xa như vậy đường, ta còn là lần đầu tiên đi."

Nói được phía sau, thanh âm của hần cũng trở nên có chút trầm thấp đứng lên, tựa hồ trong lòng rất là bất an.

Ân Hà lông mày hơi hơi nhíu một cái, hướng người trẻ tuổi này nhiều nhìn thoáng qua, tựa hồ nghĩ tới điều gì, bất quá vẫn là rất nhanh lộ ra dáng tươi cười, đối với hần mỉm cười nói: "Nơi đây đương nhiên có thể so với một chút số Thanh Ngọc Sở bên kia hung hiểm không ít, dù sao xâm nhập Nội Hoàn chi địa nha. Bất quá, người cũng không muốn lo lắng, chỉ cần đi theo

đội ngũ, ít nhất tại trên con đường này chắc là sẽ không gặp chuyện không may đấy."

Bỗng nhiên chỉ chốc lát về sau, Ân Hà còn nói thêm: "Ngày hôm qua đầu to ra ngoài ý muốn, chính là hắc không cẩn thận ngã sấp xuống, đã đi ra con đường này kính, rớt xuống bên cạnh không ai thanh lý qua một cái trong hố sâu, cho nên mới xui xẻo. Chính người cũng phải cẩn thận chút ít, đừng phạm sai lầm là được."

Tiểu Vũ như có điều suy nghĩ, sau đó liên tục gật đầu, nói: "Ta đã biết, cảm ơn Ân đại ca."

Ân Hà cười lắc đầu, vừa muốn nói chuyện, chỉ nghe phía sau có người bỗng nhiên rống lên một tiếng, quát: "Này, tiểu quỷ đầu, hảo hảo đi đường, lấy ở đâu nhiều như vậy nói nhảm, muốn chết phải không?"

Thanh âm này hung ác và lại mang theo tràn đầy hung hãn chi ý, đúng là trông coi mọi người vị đội trưởng kia.

Tiểu Vũ lập tức sợ tới mức cúi đầu xuống, cảm như hén giống như bước nhanh tránh ra, một câu cũng không dám nhiều lời.

Ân Hà nhìn xem bóng lưng của hắc, nguyên lai muốn nói lời lại nuốt trở vào, sau một lúc lâu về sau, một cái thân ảnh cao lớn từ phía sau lưng đã đi tới, đi vào bên cạnh hắc, cùng hắc song song hành tẩu, đúng là cái thanh âm kia hung ác khuôn mặt cũng đồng dạng dữ tợn hung ác đội trưởng.

Người chung quanh hiển nhiên đối với vị đội trưởng này thập phần kính sợ, chứng kiến hắc tới đây, đều vô thức mà rời xa chút ít, bao gồm đằng trước Tiểu Vũ cũng bước nhanh hơn, cách bọn họ nơi đây xa hơn.

Đội trưởng chính là sau lưng đeo cũng công đeo một khối Thanh Ngọc Thạch, bất quá với hắc mà nói, tựa hồ tảng đá kia không trở ngại chút nào,

cũng không có cảm giác được sức nặng bình thường, có thể thấy được trên thân là có thần lực đấy.

Hắn cũng không thấy Ân Hà, ánh mắt nhìn qua phía trước, nhưng sau một lúc lâu về sau, trong miệng nhưng là hạ thấp thanh âm, dùng chỉ có Ân Hà nghe thấy thanh âm trầm thấp hỏi: "Hắn đã nói gì với người?"

Ân Hà sắc mặt bình tĩnh, đồng dạng hạ thấp thanh âm, nói: "Không nói gì, chính là ngày hôm qua chứng kiến đầu to bị chết vô cùng thâm trọng, trong nội tâm sợ hãi, tới đây hỏi một chút ta đây bên cạnh có thể bị nguy hiểm hay không."

Đội trưởng "Hừ" một tiếng, thoát nhìn giống như có vài phần khinh thường cùng khinh bỉ, nhưng sắc mặt rõ ràng hòa hoãn xuống.

Ân Hà nhìn hắn một cái, trầm ngâm một lát sau bỗng nhiên nói: "Tiểu Vũ thân phận còn có gia thế, người biết không?"

Đội trưởng nhướng mày, nói: "Không biết được, nơi đây suốt ngày nhiều chuyện như vậy, ta đâu thềm được hắn theo chỗ nào làm được?"

Ân Hà lần nữa hướng phía trước người trẻ tuổi kia bóng lưng nhìn thoáng qua, nói: "Ta nghĩ, hắn hẳn là đặc tội người nào đi?"

Đội trưởng nói: "Nói như thế nào?"

Ân Hà nói: "Hắn mới tiến vào một tháng, không sai biệt lắm cái gì cũng đều không hiểu, vốn là có lẽ đặt ở một chút số Thanh Ngọc Sở bên kia từ từ ma luyện lấy, kết quả hiện tại trực tiếp đến chúng ta nơi đây."

Nói đến đây thời điểm, Ân Hà thở dài, lại nói: "Ba năm trước đây tới đây đám người này, bây giờ còn còn sống đấy, đại khái cũng chỉ thừa hai người chúng ta rồi a."

Đội trưởng hung hãn trên mặt cơ bắp bóp méo một cái, đột nhiên cười lạnh một tiếng, nói: "Đó cũng là hắc đấng đời, liên quan gì ta. Ở chỗ này sống hay chết, toàn bộ dựa vào chính mình."

Ân Hà nhún vai, thoát nhìn đối với đội trưởng chính là lời nói này cũng không cái gì dị nghị.

Ánh mặt trời vung vãi, cái này đội vận chuyển Thanh Ngọc Thạch đội ngũ tiếp tục chậm chạp đi về phía trước lấy, tại phía trước của bọn hắn, dần dần xuất hiện một rừng cây, mà dưới chân bọn họ đường, thì là theo cái kia mảnh trong rừng xuyên qua.

Đội trưởng vậy có chút ít táo bạo cùng hung hãn thanh âm, tại lúc này lại một lần nữa vang lên, làm cho toàn bộ người cũng nghe được rồi, giống như là gào thét gào thét bình thường: "Đều cho lão tử đem ánh mắt đánh bóng rồi, vào rừng con về sau, chớ đi sai đường, đừng đụng hoa và cây cảnh quả đại, lại càng không đồng ý trêu chọc chim thú, bằng không thì đã chết cũng không ai cho các người nhặt xác!"

Rất nhiều người đồng thời ngẩng đầu, nhìn về phía cái kia mảnh lộ ra có chút tĩnh mịch rừng cây, trên mặt dần dần hiện lên một tia ý sợ hãi, nhưng đội ngũ cũng không có dừng bước lại, tại đội trưởng chính là dưới sự thúc giục, chậm rãi hướng cái kia mảnh rừng cây tới gần.

Ân Hà đi trong đám người, thoát nhìn chỉ là bình thường mà bình thường một thành viên, mà phía trước cái kia mảnh rừng cây, hắn cũng chỉ là tùy ý nhìn thoáng qua, tựa hồ cũng không có quá để ý bộ dạng.

※※※

"Người có hay không cảm thấy, gần nhất tu kiến tốc độ càng ngày càng chậm?" Khi bọn hắn theo đội ngũ đi vào cái mảnh này cánh rừng thời điểm,

Ân Hà đột nhiên hướng bên người đội trưởng hỏi một câu.

Đội trưởng không nói chuyện, nhưng mà nhẹ gật đầu.

"Cũng đã một tháng, đằng trước thứ mười lăm số Thanh Ngọc Sở còn không có đắp kín." Ân Hà nói ra, "Chẳng lẽ phía trước gặp cái gì quá mức khó khăn hung hiểm, không có cách nào khác giải quyết này?"

Đội trưởng trầm mặc một lát, nói: "Hắn không phải là vấn đề này, ta ngược lại là cảm thấy, gần nhất cái này một hai tháng, không, hẳn là gần nhất ba bốn tháng bên trong, bên ngoài vào Thanh Ngọc Thạch, giống như đang từ từ biến ít."

Ân Hà ngơ ngác một chút, nói: "Còn có việc này?"

Đội trưởng nói: "Ừ, người không có đóng tập trung cái này, không biết không kỳ quái, ta trông coi cái này một trăm người vận chuyển hàng hóa, tự nhiên sẽ phát hiện, bên ngoài vào Thanh Ngọc Thạch đúng là biến ít."

Ân Hà nói: "Không phải nói Thanh Ngọc Thạch đều là trong Thần Hà hình thành, hơn nữa số lượng vô cùng, lấy tới vô cùng sao?"

"Ai biết là chuyện gì xảy ra! Có lẽ là khai thác bảy tám chục năm, dễ dàng làm đến Thanh Ngọc Thạch đều đào xong rồi, còn dư lại tại Thần Hà ở chỗ sâu trong, không tốt đào đi." Đội trưởng như vậy suy đoán nói.

Ân Hà nở nụ cười, đội trưởng nhìn hắn một cái, tức giận nói: "Người cười cái rắm! Thanh Ngọc Thạch ít hơn nữa, cũng có người chuyển đấy. . . Trán, ta bảo hôm nay cánh rừng này như thế nào giống như đặc biệt yên tĩnh a?"

Ân Hà ngơ ngác một chút, lập tức quay đầu hướng bốn phía nhìn thoáng qua.

Dưới chân đường, là mấy năm trước Nhân tộc vệ đội tu kiến đấy, tuy rằng thô ráp nhưng coi như bằng phẳng, xuyên qua cái mảnh này cánh rừng lúc, còn có thể chứng kiến chung quanh cảnh lá thảo mộc xanh um tươi tốt, lộ ra sinh cơ bừng bừng.

Nhưng vô luận đội trưởng còn là Ân Hà, đều là có chân rết người, bọn họ là đội nhân mã này trong đi qua cái mảnh này rừng cây sau cùng nhiều người, vì vậy cũng là bọn hắc đầu tiên phát giác được, trong rừng cùng thường ngày so sánh với tựa hồ có chút khác thường.

Cái mảnh này rừng cây quá an tĩnh.

Trước kia, bọn hắc đầu đi qua nơi đây thời điểm, bốn phía dù sao vẫn là nguy cơ tứ phía, tiếng chim hót cùng thú gào to thỉnh thoảng sẽ gặp theo cánh rừng ở chỗ sâu trong truyền đến, nhưng mà vào hôm nay, bọn hắc đầu rời đi rất xa, rồi lại một chút thanh âm đều không có.

Khắp rừng cây tựa như đột nhiên đã mất đi tất cả vật còn sống giống như, chỉ còn lại có những cây đó cây đứng vững tại nguyên chỗ.

Đội trưởng trên mặt cơ bắp căng thẳng, thấp giọng nói: "Có chút không đúng!"

Ân Hà nhìn hắc đầu tựa hồ muốn chạy về phía trước, đồng thời mở miệng gầm rú, vội vàng một phát bắt được hắc đầu, hạ giọng nói: "Chớ làm loạn! Nơi đây có không ít người kinh nghiệm chưa đủ, bị người gầm rú cảnh cáo vài tiếng, chỉ sợ trước loạn chính là hắc đầu, sẽ xảy ra chuyện đấy."

Đội trưởng cắn răng, nói: "Vậy người nói làm sao bây giờ?"

Ân Hà do dự một chút, nói: "Hiện tại tạm thời không có việc gì, vậy trước tiên đi một đoạn đường nhìn xem."

Đội trưởng do dự một lát, nói: "Tốt."

Trận này đối thoại chỉ phát sinh tại hai người bọn họ giữa, chung quanh trong đội ngũ không tiếp tục người nghe thế lời nói, vì vậy, đại bộ phận người còn là rất bình tĩnh mà hành tẩu tại trong rừng, đội ngũ đang từ từ mà đi về phía trước.

Nhập lại không có gì ngoài ý muốn phát sinh, ít nhất, hiện đang không có.

Hết thảy đều rất yên tĩnh, tất cả mọi người rất Bình An.

Đội trưởng chính là ánh mắt, thủy chung càng không ngừng ở chung quanh trong rừng quét mắt, đồng thời trong miệng bỗng nhiên không khỏi hỏi một câu: "Người còn nhớ rõ cái mảnh này trong rừng vốn có quái vật sao?"

Ân Hà suy nghĩ một chút, nói: "Huyết Lang?"

Đội trưởng nhẹ gật đầu, nói: "Ừ, Huyết Lang. Năm đó nơi này có một cái đàn sói, quả thực hung hãn đến nhanh, bất quá về sau bị chúng ta vây quét giết sạch, nơi đây cũng liền thái bình."

Ân Hà cười cười, nói: "Như thế nào, người còn muốn quay về vệ đội đi này?"

Đội trưởng "Hừ" một tiếng, nói: "Cái loại này xách cái đầu sinh hoạt, mỗi ngày sinh tử một đường, cũng không biết ngày mai chết sống thời gian, ta là không chịu nổi. Người được sao? Vậy người trở về."

Ân Hà thở dài, nói: "Ta cũng không được đấy, năm đó nhìn quá nhiều người chết hết a. . ."

Đội trưởng trầm mặc xuống, tựa hồ cũng bị hấn những lời này khơi gợi lên nhớ lại.

LỤC TÍCH CHI ĐẠI HOANG TẾ

[C]

Tiêu Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Thú Tập Kích (Thượng)

Cả chi đội tại đây giống như yên tĩnh mà đi lấy, trong lúc bất tri bất giác, rõ ràng thật sự thì cứ như vậy an toàn mà đi ra rừng cây.

Đỉnh ánh mặt trời ấm áp lại một lần nữa rơi vãi xuống đỉnh đầu, đội trưởng trên mặt thần tình rõ ràng nhẹ nhõm không ít, nói: "Hoàn hảo, hoàn hảo."

Nói qua, hẳn đi phía trước nhìn một cái, sau đó quay đầu hướng lấy đội ngũ quát: "Đều thêm chút sức, còn thừa một nửa lộ trình đã đến!"

※※※

Ân Hà chỗ cái đội ngũ này, chỗ mục đích là thứ mười bốn Thanh Ngọc Sở, bởi vì thứ mười lăm Thanh Ngọc Sở đang tại tu kiến, vì vậy trên thực tế, mười bốn Thanh Ngọc Sở liền là nhân tộc tại Nội Hoàn chi địa trong phía trước nhất nơi ẩn núp rồi.

Sở hữu tu kiến công nhân, bao gồm bảo vệ an toàn sáng lập con đường, đồng thời cũng là nhân tộc tại Nội Hoàn chi địa trong võ lực cường hãn nhất vệ đội, tại màn đêm buông xuống lúc trước đều muốn về tới đây nghỉ ngơi.

Mà Ân Hà bọn hắn đem vận chuyển Thanh Ngọc Thạch tiến đưa đến nơi đây về sau, còn muốn quay lại đến mười ba Thanh Ngọc Sở chỗ đó, bởi vì này vùng biên cương mới có hạn, không tha cho nhiều người như vậy.

Cùng ngày hôm qua chết hết hai người so sánh với, hôm nay mọi người vận khí tựa hồ cũng không tệ, ít nhất không có phát sinh cái gì ngoài ý muốn, vì vậy, trước mắt phương hướng mười bốn Thanh Ngọc Sở cái kia quen thuộc màu xanh quang huy lóe ra xuất hiện ở mọi người trong tầm mắt lúc, rất nhiều người đều thở dài một hơi.

Nhưng, ngay tại mắt thấy chỗ mục đích sắp đến thời điểm, trong đội ngũ, Ân Hà cùng đội trưởng hai người đột nhiên đồng thời dừng bước lại, trên mặt lướt qua một tia vẻ mặt kinh sợ, sau đó không hẹn mà cùng mà liếc nhau một cái.

Chỉ liếc một cái, hai người đều nhìn ra đối phương thần sắc trong mắt, minh bạch trong lòng đối phương cùng bản thân là giống nhau ý tưởng.

Sau một lát, đội trưởng chất âm thanh nói: "Đã xảy ra chuyện. . ."

Mà vừa lúc này, tại phía trước đội ngũ trước nhất đầu, bỗng nhiên cũng có người lớn tiếng la hoảng lên, thanh âm kinh hãi gần chết, giống như nhìn thấy gì khủng bố vô cùng sự tình.

Có gió từ đằng xa thổi đi qua, mang theo một cỗ nồng đậm mùi huyết tinh.

"Vội cái gì, không cho phép loạn! Đều cho lão tử đứng tại nguyên chỗ, chạy loạn đó là một con đường chết!" Đội trưởng lớn tiếng rống giận, đồng thời vọt tới đội ngũ phía trước nhất.

Tại quá trình này ở bên trong, hẳn giống như là một cái cuồng bạo sư tử, gặp được có không vừa mắt khiếp đảm hoảng hốt muốn chạy trốn đấy, đều là đi lên một cước đạp lật trên mặt đất.

Mà đối phương dù là lại cường tráng, rõ ràng cũng không có một người có thể né tránh, đều là thoáng cái bị đạp đến trên mặt đất, cả buổi không đứng

dậy được.

Tại đội trưởng chính là cường lực đàn áp xuống, cái này chi bạo động đội ngũ rất cuộc tạm thời khôi phục bình tĩnh, mà Ân Hà cũng theo đội trưởng đi tới đội ngũ phía trước, thấy được mục đích của bọn hắn đấy, cũng chính là trước mắt mười bốn Thanh Ngọc Sở bây giờ bộ dáng.

Nháy mắt, sắc mặt của mọi người đều trở nên dị thường khó coi, giống như đã gặp quỷ bình thường, mà sau lưng đội ngũ càng là một mảnh tĩnh mịch trầm mặc, sau một lát, bỗng nhiên có người lớn tiếng nôn ra một trận.

Ân Hà quay đầu lại nhìn thoáng qua, phát hiện chính là kia người trẻ tuổi Tiểu Vũ, giờ phút này, hắn nằm rạp trên mặt đất toàn thân phát run, sắc mặt tái nhợt không có một tia huyết sắc, đối với dưới mặt đất dốc sức liều mạng nôn mửa lấy.

Ân Hà lặng yên quay đầu trở lại, khoe miệng co giật vài cái về sau, lại một lần nữa xem hướng phía trước.

Mười bốn Thanh Ngọc Sở là ở chỗ đó, đại môn mở rộng lấy. Trong cửa ngoài cửa, một mảnh máu tanh, vô số người té trên mặt đất, thân thể tàn phá, máu tươi giàn giụa, phần còn lại của chân tay đã bị cụt chặt đầu tùy ý có thể thấy được, thậm chí đã liên Thanh Ngọc Sở tường ngoài lên, đều tung tóe đầy máu đỏ tươi.

Cảnh tượng trước mắt giống như là một cái khủng bố vô cùng Tu La Địa Ngục, lạnh lùng và lại tàn khốc mà triển hiện tại bọn hắn cái này đội chín mươi tám người trước mắt, cũng chấn nhiếp rồi tất cả mọi người.

Ánh mặt trời giờ phút này rơi rải rơi vào trên người, lại làm cho người cảm giác không thấy quá nhiều ấm áp, từng đợt thấu xương hàn ý bao phủ ở chỗ này tất cả mọi người trong nội tâm cùng trên thân thể.

Đứng ở đội ngũ phía trước nhất chính là Ân Hà cùng đội trưởng, bọn hắn đồng dạng cũng bị một màn đáng sợ này làm cho chấn nhiếp rồi, mà tại phía sau bọn họ cái kia còn thừa chín mười sáu người, thoát nhìn thậm chí so với hai người bọn họ càng thêm không xong.

Lập tức, rất nhiều người thân thể đều tại hơi hơi phát run, ngoại trừ Tiểu Vũ bên ngoài, đã lại có mấy người nhìn không được, nâng ngực nôn ọe phun ra.

Trong không khí mùi huyết tinh chi đậm đặc, dường như đã đến làm cho không người nào có thể hô hấp tình trạng.

Đội trưởng đột nhiên đem trên thân công đeo cái kia khối Thanh Ngọc Thạch ném xuống dưới, trùng trùng điệp điệp đập xuống đất, sau đó trở lại rống lớn nói: "Tất cả mọi người, đem trên thân tảng đá đều vứt trên mặt đất, sau đó tới đây tụ họp cùng một chỗ, kết Viên Hoàn Trận!"

Cái gọi là Viên Hoàn Trận, kỳ thật liền là một loại đơn giản phòng ngự trận pháp, bình thường là nhân tộc tại dã ngoại gặp được cường đại địch nhân thời điểm, lẫn nhau kết trận thủ hộ, cùng chung chống cự cường địch phương pháp.

Loại này trận pháp nhập lại không phức tạp, nhưng cũng không chuẩn bị cường đại phòng ngự công năng, nếu thật là gặp được cái gì dị thường khủng bố cường đại Ma thú, kỳ thật cũng không có quá lớn chính là hiệu quả, bất quá tại Nội Hoàn chi địa trong nguy cơ tứ phía, vì vậy người người còn là đều tập võ thứ này đấy.

Một mảnh trong hỗn loạn, sợ nhất nếu không có lĩnh tụ chỉ huy, đội trưởng như vậy một rống, tuy rằng thái độ hung ác tách khí táo bạo, nhưng mọi người còn là lập tức đều tụ tới.

Thật đúng là đừng nói, người chặt chẽ tụ họp cùng một chỗ thời điểm, tình huống giống như liền trở nên khá hơn một chút, làm cho mọi người cảm thấy đại khái tất cả mọi người cùng một chỗ, tựa hồ tổng có một chút an tâm.

Ân Hà hướng phía sau nhìn thoáng qua, sắc mặt hơi trì hoãn, sau đó đối với đội trưởng nhẹ gật đầu, tỏ vẻ khen ngợi.

Đội trưởng sắc mặt lại cũng không đẹp mắt, dăm ba câu, hung thần ác sát mà mệnh lệnh những người khác đều tụ họp cùng một chỗ, chờ đợi mọi người không được chạy loạn về sau, hần bước đi đã đến Ân Hà bên người, trầm giọng nói: "Làm sao bây giờ?"

Ân Hà do dự một chút, nhìn hần một cái, nói: "Mặc kệ như thế nào, cũng nên qua đi xem đi?"

Đội trưởng chính là khóe mắt co quắp một cái, nhìn qua hướng phía trước, chỉ thấy một mảnh kia núi tây biến máu ở bên trong, gần ngay trước mắt mười bốn Thanh Ngọc Sở tựa hồ cũng biến thành màu đỏ, mà tại đại môn mở ra địa phương, tựa hồ thi thể so với địa phương khác muốn đổi nhiều mấy phần, mà tại thi hài sau lưng, cái kia Thanh Ngọc Sở trong lại là một cái khác loại lẫn âm u, thấy không rõ lắm bên trong rút cuộc là cái gì?

"Đừng đi qua! Chúng ta lập tức mang theo bọn hần quay về mười ba Thanh Ngọc Sở, sau đó báo cáo cảnh cáo cho trưởng lão hội." Đội trưởng chém đinh chặt sắt mà nói.

Ân Hà thời điểm này lại không nghe hần, lập tức lắc đầu nói: "Không được, nơi đây cuối cùng xảy ra chuyện gì, người nào cũng không biết, đến cùng có cái gì không quái vật, Ma thú các loại cường địch tiềm phục tại chung quanh? Người như vậy tùy tiện quay lại, rất dễ dàng liền phát sinh vấn đề rồi!"

Đội trưởng mặt âm trầm, nhìn xem Ân Hà nói: "Vậy người có ý tứ gì?"

Ân Hà lấy tay đi phía trước chỉ một cái, nhưng là chỉ hướng cái kia mảnh núi thâm viễn máu ở chỗ sâu trong, trầm giọng nói: "Dưới mắt việc cấp bách, là chúng ta toàn bộ mọi người muốn lập tức đi chỗ đó Thanh Ngọc Sở bên trong."

Đội trưởng sắc mặt đại biến, cả giận nói: "Người điên rồi sao, hay vẫn là người mắt mù? Chỗ đó người chết chết thành cái dạng gì rồi, người nhìn không tới?"

Ân Hà rồi lại căn rằng, thần thái kiên quyết, không hề nhượng bộ vể, chém đinh chặt sắt nói: "Mấy chục năm qua, Nội Hoàn chi địa trong tất cả Ma thú Yêu vật đều đối với Thanh Ngọc Thạch kiêng kỵ tránh lui, Thanh Ngọc Sở chính là chúng ta Nhân tộc duy nhất tin cậy chỗ tránh nạn! Ta không biết vì cái gì nhiều người như vậy chết ở chỗ này, nhưng mà ta chỉ biết là, dưới mắt chỗ an toàn nhất chính là chỗ đó."

Đội trưởng đề cao thanh âm, giận dữ hét: "Chẳng lẽ đã chết nhiều người như vậy, cũng không thể cho người hiểu được có lẽ là đã xảy ra ngoài ý muốn? Người liền dám khẳng định, không phải đột nhiên xuất hiện cái nào đó có thể không sợ Thanh Ngọc Thạch quái vật?"

Nghe vậy, Ân Hà rõ ràng mà tắc nghẽn một cái, nhưng lập tức lắc đầu, nói: "Nếu quả thật có loại này quái vật kinh khủng, vậy các người quay đầu lại đi xa như vậy đường, đồng dạng cũng trốn không thoát!"

"Nói bậy!" Đội trưởng rõ ràng tức giận, mở to hai mắt nhìn đối với Ân Hà cả giận nói, "Dưới mắt tạm thời không có việc gì, chúng ta rời đi trước nơi đây, rõ ràng không làm kinh động quái vật, chính là an toàn nhất biện pháp."

Hai người bọn họ đột nhiên ở chỗ này đã xảy ra tranh chấp, hơn nữa thanh

âm càng lúc càng lớn, làm cho càng ngày càng là kịch liệt, đã chẳng quan tâm cấm kỵ những người khác.

Những cái kia kết thành Viên Hoàn Trận mọi người đương nhiên chú ý tới dưới mắt hoàn cảnh cùng tình cảnh, từng cái một cũng là trên mặt lộ ra kinh ngạc vẻ mờ mịt, thoát nhìn cũng không biết như thế nào cho phải?

Hai người ở chỗ này tranh chấp không dưới, đến cuối cùng, đội trưởng bỗng nhiên phát hung ác, lớn tiếng nói: "Nơi đây ta là đội trưởng, ta nói tính, người câm miệng cho ta!"

Ân Hà ngơ ngác một chút, ánh mắt lạnh lùng, thoát nhìn cũng không có người này có bất kỳ lùi bước sợ hãi chi ý, tựa như vậy nhìn xem đội trưởng; Mà đối phương cũng là đồng dạng hùng hổ dọa người mà nhìn chăm chăm vào Ân Hà, thoát nhìn khí thế dọa người.

Sau một lúc lâu về sau, Ân Hà hơi hơi thả thấp ánh mắt, trầm mặc sau khi suy nghĩ một chút, nói: "Nếu như người nhất định phải nói như vậy, ta cũng không có biện pháp. Nhưng mà hai người chúng ta đều là do năm theo trong vệ đội đi ra đây, người cũng có thể hiểu rõ ta. Như vậy, dù sao đều muốn đi, người không ngại chờ lâu nhất thời nửa khắc, ta hiện tại một thân một mình đi chỗ đó Thanh Ngọc Sở trong điều tra nhìn một chút, nếu có nguy hiểm, các người lập tức đi ngay, nếu như không có nguy hiểm, người khiến cho người ở chỗ này dàn xếp xuống."

Đội trưởng hướng này tòa tàn khốc như như Địa ngục Thanh Ngọc Sở nhìn thoáng qua, do dự một chút về sau, gật đầu nói: "Tốt!"

Ân Hà không có nói cái gì nữa, quay người liền hướng phía trước một mảnh kia núi thâm viễn máu trong đi đến, chung quanh tất cả mọi người an tĩnh lại, ôm ấp lấy các loại phức tạp tâm tình cùng ánh mắt, nhìn xem bóng lưng của hắn.

Mà nhưng vào lúc này, đội trưởng bỗng nhiên hô một tiếng, nói: "Này, Ân Hà."

Ân Hà bước chân dừng một cái, quay đầu nhìn lại, nói: "Làm sao vậy?"

Đội trưởng sắc mặt vẫn như cũ rất thú vị rất khó coi, thanh âm cũng thấp thỏm, ngữ khí hơi có hòa hoãn mà nói: "Cẩn thận một chút, chớ cậy mạnh!"

Ân Hà thật sâu nhìn hẩn một cái, sau đó nhẹ gật đầu, nói: "Đã biết."

※※※

Bước chân giẫm qua bùn đất, Ân Hà liền phát hiện trong ngày thường vốn là cứng rắn dày đặc thổ nhưỡng, hôm nay rồi lại trở nên có chút xốp rồi, thậm chí tại hẩn dấu chân đạp sau đó, một cổ máu loãng liền từ dưới chân hơi hơi rỉ ra.

Có trời mới biết nơi đây đã từng chảy qua bao nhiêu máu tươi, lại bị huyết dịch nhuộm dần đến trình độ nào.

Nhìn xem những cái kia tanh hôi đáng sợ máu tươi, Ân Hà sắc mặt cũng hơi hơi thay đổi một cái, nhưng mà tại căn răng sau đó, hẩn còn tiếp tục đi thẳng về phía trước.

Trước mắt bắt đầu xuất hiện đối nhiều người da đầu tê dại đồ vật, vô cùng thê thảm xuất hiện ở trong ánh mắt càng thêm rõ ràng mà thể hiện rồi đi ra: Những cái kia bị xé nứt thân thể, kéo đứt tứ chi, thậm chí cả chết không nhắm mắt đầu lâu lặn xuống tại huyết sắc bùn đất máu loãng trong. . .

LỤC TÍCH CHI ĐẠI HOANG TẾ

[C]

Tiêu Đỉnh
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Thú Tập Kích (Hạ)

Đập vào mi mắt chính là Tu La Địa Ngục bình thường cảnh tượng, bao giờ cũng không cho người có một loại không cách nào hô hấp cảm giác áp bách.

Chỉ là Ân Hà một đường đi đến, tuy rằng nhìn qua sắc mặt tái nhợt, nhưng thần kinh của hắn lại tựa hồ như cứng cỏi được ra ngoài ý định bên ngoài, những cái kia đáng sợ đồ vật cũng không có ngăn cản hắn đi về phía trước bước chân.

Sở hữu mọi người vây xem thì cứ như vậy vạn chúng nhìn trừng trừng mà nhìn một mình hắn, tại núi thây biến máu trong chậm rãi đi tới.

Bởi vì cách rất gần, Ân Hà rất nhanh phát hiện một ít mới vừa rồi không có chú ý tới hoặc là thấy chi tiết, những cái kia trên mặt đất người chết đại bộ phận là vận chuyển Thanh Ngọc Thạch công nhân, nhưng trong đó cũng có một bộ phận theo quần áo và trang sức nhìn lên, là chịu trách nhiệm phòng vệ người của vệ đội.

So sánh dưới, những công nhân kia bị chết rất thảm, mà vệ đội những người kia tức thì tựa hồ làm ra chống cự bộ dạng, có ít người trong tay thậm chí trước khi chết cũng còn nắm chặt vũ khí.

Nhưng mà trước mắt hiện trường thoát nhìn, những thứ này đều không có gì dùng, bởi vì là tất cả mọi người chết hết.

Không khí chung quanh càng ngày càng thối, mùi máu tanh càng ngày càng đậm, Ân Hà nhìn chung quanh, đầu cảm giác mình dường như chính đưa thân vào trong địa ngục.

Hắn ngừng thở, tại trong lòng trống khuyến khích, sau đó vượt qua trên mặt đất thi thể cùng phần còn lại của chân tay đã bị cụt máu loãng, hướng cách đó không xa Thanh Ngọc Sở đại môn đi đến.

Nơi này là thứ mười bốn Thanh Ngọc Sở, hôm nay bên ngoài trên tường rất nhiều địa phương đều tung tóe đầy máu tươi, không cần phải nói, những cái kia máu tươi nơi phát ra hôm nay hơn phân nửa đều nằm ở chỗ này trên mặt đất. Nhưng mà Ân Hà còn là phát hiện một việc -- dù là cái kia Thanh Ngọc Sở trên tường máu tươi không ít, nhưng mà khoảng cách Thanh Ngọc Sở đại môn càng gần, ngã lẩn thi thể cùng không trọn vẹn gãy chi, tựa hồ vẫn còn là chậm chạp giảm bớt.

Từ xa nhìn lại, tuy rằng đại môn kia bên cạnh trên mặt đất còn nằm mấy cỗ thi thể, tuy rằng cũng có máu loãng cùng người chết phần còn lại của chân tay đã bị cụt, nhưng bên kia tựa hồ còn là so với bên ngoài đối đỡ một ít?

Ân Hà tinh thần chấn động, tuy rằng trước mắt tình cảnh còn là vô cùng thâm trầm, nhưng cái này tựa hồ còn là mơ hồ nghiệm chứng hắn vừa rồi suy đoán phán đoán -- cái này Thanh Ngọc Sở cũng không có mất đi hiệu quả, nó vẫn đang còn tản mát ra làm Nội Hoàn chi địa sở hữu Ma thú đều chán ghét sợ hãi khí tức, đồng thời, nó cũng có lẽ vẫn đang vẫn còn là trận tất cả mọi người gần nhất an toàn nhất nơi ẩn núp!

Một nghĩ đến đây, hắn đi nhanh đi thẳng về phía trước, rất nhanh liền tiếp cận Thanh Ngọc Sở đại môn.

Đứng ở núi thâm biên máu bên ngoài đội trưởng, còn có kết thành Viên Hoàn Trận mặt khác chín mươi sáu cá nhân, đều mắt thấy Ân Hà một người ở

đăng kia mảnh làm cho người sợ hãi địa phương một mình đi về phía trước, có người mở to hai mắt nhìn, có người tức thì sợ tới mức thậm chí không dám nhìn nữa.

Mà đứng tại đám người trước nhất đầu đội trường sắc mặt vô cùng nhất phức tạp, nhưng là quan tâm nhất hết thảy dị trạng, đặc biệt là khi hãn chứng kiến Ân Hà lập tức sẽ phải tiếp cận thứ mười bốn Thanh Ngọc Sở đại môn thời điểm, hãn một lòng tựa hồ cũng nhắc tới trên cổ họng .

Theo hãn nơi đây nhìn lại, Thanh Ngọc Sở bên trong một mảnh hắc ám tĩnh mịch, thật sự là sâu không lường được, giống như là tùy thời đều lao tới một ít đáng sợ quái vật kinh khủng bình thường, trực tiếp đem Ân Hà phá tan thành từng mảnh, hay là một cái nuốt mất.

Đó cũng không phải hãn phán đoán, trên thực tế tại nhiều năm trước, hãn và Ân Hà đều đã từng tận mắt nhìn thấy qua những chuyện tương tự, chỉ bất quá chết mất xui xẻo người không phải là bọn hãn, mà là chiến hữu của bọn hãn.

Nội Hoàn chi địa là cái mảnh này cổ xưa đại lục ở bên trên đáng sợ nhất kinh khủng nhất địa phương, nhập lại không phải là không có nguyên nhân.

Ngay tại hãn lo lắng lấy có phải hay không muốn mở miệng lớn tiếng kêu Ân Hà một tiếng, làm cho hãn không muốn lại tiến đi mạo hiểm thời điểm, đột nhiên, một bóng ma từ trên trời giáng xuống, im hơi lặng tiếng mà từ phía sau lưng đưa hãn, cùng với còn dư lại cái kia chín mười sáu người toàn bộ bao phủ ở.

Đội trưởng toàn thân đại chấn, bỗng nhiên quay người, tại mắt của hãn đồng tử ở chỗ sâu trong, trong nháy mắt bị một mảnh không cách nào hình dung cực lớn hắc ám làm cho bao phủ.

"A!"

Kêu thê lương thảm thiết âm thanh trong nháy mắt vang vọng rừng rậm.

※※※

Vừa mới vừa đi tới Thanh Ngọc Sở ngoài cửa lớn Ân Hà, chính cẩn thận từng li từng tí mà nhìn chung quanh những cái kia ngã lẫn thi thể cùng vắng khắp nơi máu tươi dấu vết, từng điểm từng điểm mà hướng Thanh Ngọc Sở bên trong di động, đồng thời ló hướng bên trong nhìn lại, ý đồ đi trong quan sát đến cùng có hay không nào đó bất khả tư nghị quái vật ẩn thân ở nơi này.

Cũng chính là ở thời điểm này, hắc đột nhiên đã nghe được từ phía sau truyền đến một hồi hắc đời này cũng khó khăn lấy quên được thê lương tiếng gọi âm ỉ, đó là xâm nhập đến trong tâm khảm sợ hãi cùng tuyệt vọng, cùng với đối với tử vong sắp đã đến run rẩy.

Hắc mãnh liệt xoay người, thấy được tại đám người cái kia một bên, cách núi thây biển máu cái kia một bên, đám người phía trên, đột nhiên thêm một con toàn thân huyền màu đen, thân thể cao tới tầm hơn mười trượng, đồng thời sau lưng mọc lên hai cánh, như quỷ quái giống như quái vật kinh khủng.

Chỉ thấy quái vật kia diện mạo dị thường xấu xí dữ tợn, miệng lớn dính máu, sinh ra tứ chi, đoạn trước hai cái có một nửa đều là cốt nhận, cứng rắn sắc bén.

Giờ phút này, bổ nhào vào trong đám người trong miệng nó phát ra bèn nhọn chói tai khủng bố tiếng kêu, lập tức một đôi chân trước quét ngang đi ra ngoài, trong nháy mắt chỉ nghe một mảnh kêu thảm thiết tiếng kêu khóc, máu tươi vắng khắp nơi, người ngã ngựa đổ, chỉ ít có bảy tám người tại cùng thời khắc đó bị chém ngang lưng thành hai đoạn, sau đó trùng trùng điệp điệp té ngã trong vũng máu.

Còn sót lại người có một nửa sợ tới mức ngất người, một nửa khác thì là lạnh run, chỉ vịn vịn có mấy cái còn miễn cưỡng thanh tỉnh người bỗng dưng rống kêu ra tiếng, lớn tiếng kêu lên: "Kết trận, kết trận, cùng nó liều mạng!"

Xa xa Thanh Ngọc Sở cửa Ân Hà, còn có vừa mới cũng bị sợ ngất người vừa bừng tỉnh đội trưởng, đồng thời chửi ầm lên, sau đó gào thét lên tiếng: "Chớ đứng, chạy mau! Chạy mau! Tản ra chạy mau!"

Cái này chỉ không biết danh khủng bố quái thú, vô luận là Ân Hà, còn là đội trưởng bọn hắn lúc trước đều chưa bao giờ thấy qua cũng không có nghe nói qua cùng loại đồ vật, hiển nhiên, đây cũng là Nội Hoàn chi địa trong che giấu không muốn người biết khủng bố sinh vật một trong, chỉ là không biết hôm nay vì cái gì nó lại đột nhiên xuất hiện ở nơi đây, nhập lại đối với nhân tộc đã phát động ra như thế tàn nhẫn công kích.

Nhưng là ma thú đáng sợ cùng tàn bạo từ trước đến nay đều là nổi danh, căn bản không có đạo lý có thể giảng, mà cái này đầu Ma thú hiển nhiên cùng bình thường quái vật còn có rất lớn khác nhau, thân thể của nó to lớn hơn, lực lượng càng là hung mãnh, chiến lực đối là vượt xa ma thú bình thường, thậm chí còn rời Thanh Ngọc Sở gần như vậy khoảng cách, cũng không thể khiến nó lui bước.

Cái kia cái gọi là Viên Hoàn Trận, tại khủng bố như thế cực lớn Ma thú trước mặt, căn bản hình cùng trang trí, không hề có tác dụng!

Nhưng mà, tại một mảnh kia trong lúc bối rối, Ân Hà cùng đội trưởng chính là gào to cũng không có phát ra nổi quá lớn tác dụng, ngược lại là những người còn lại bởi vì lẫn nhau sát lại thân cận quá, rất nhanh đã nghe được những người kia sai lầm kêu la thanh âm, sau đó vô thức mà tuân theo mệnh lệnh này, đại đa số mọi người dựa vào lại với nhau.

Cái kia cực lớn Ma thú trong cặp mắt, trong nháy mắt tàn mát ra khó nói

lên lời màu đỏ tươi huyết sắc, nó ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng bén nhọn vô cùng tiếng thét dài, như Ma Âm rót vào tai, làm cho người kinh tâm động phách, ngay sau đó, nương theo lấy giữa không trung nứt ra tơ lụa giống như vô cùng thâm tiếng gió, nó cực lớn liêm đao giống như chân trước, hung hăng mà từ hai cái phương hướng đồng thời bổ xuống dưới.

"Oanh!"

Bụi đất. . . Không, nơi đây đã không hề có bụi đất rồi, bay lên không trung chính là vô số máu tươi cùng với cùng thân thể chia lìa phần còn lại của chân tay đã bị cắt, đáng sợ kia tình cảnh làm cho người khắc cốt minh tâm, đủ để cho người nửa đêm bừng tỉnh.

Đội trưởng toàn thân run rẩy, đứng tại nguyên chỗ không biết làm sao, cái này đáng sợ một kích tại trong nháy mắt ít nhất giết hơn ba mươi người, máu tươi giàn giụa như sông, mà con quái vật này còn trong đám người điên cuồng mà giẫm đạp giết chóc lấy.

Đứng vững chạy trốn người căn bản không cách nào đào thoát nó ma chưởng, nhao nhao bị tàn sát mà chết.

Xa xa, đột nhiên truyền đến Ân Hà tiếng quát tháo, quát: "Móc sắt, chạy, chạy! Chạy mau nơi này!"

Đội trưởng chấn động toàn thân, tựa hồ rồi mới từ như ác mộng trong cơn ác mộng bừng tỉnh, cái kia trước mắt vô số huyết sắc hơi chút rút đi một ít, vốn có kiên định cùng muốn sống dục vọng lại lần nữa hiện lên.

Hắn một nhảy dựng lên, quay người đi nhanh chạy tới, bay thẳng hướng Ân Hà bên kia.

Mà Ân Hà liền đứng ở Thanh Ngọc Sở cửa ra vào, đối với hắn dốc sức liều mạng phát tay, dưới mắt bất kể như thế nào, cái kia Thanh Ngọc Sở trong

không biết còn có ... hay không nguy hiểm, cũng đã là bọn hản cuối cùng chỗ tránh nạn rồi!

Nhưng ngay tại hản chạy một nửa thời điểm, đội trưởng, hoặc là nói là móc sắt đột nhiên phát hiện, Ân Hà sắc mặt thoáng cái lại thay đổi, mơ hồ còn dẫn theo một tia sợ hãi, ánh mắt thẳng vào nhìn xem phía sau của mình.

Cùng lúc đó, nương theo lấy một tiếng thê lương đáng sợ tiếng thét dài, đại địa đều chấn động một cái, phía sau tiếng bước chân trùng trùng điệp điệp truyền đến.

Móc sắt nhìn lại, thành linh chỉ thấy lúc đầu đến phía sau của mình cũng đã lại không có một cái nào còn đứng lấy người, mà con quái vật kia chấn động lấy hai cánh, đúng là hướng hản nơi đây bay thẳng đến.

Bất quá kỳ quái chính là, con quái vật này tuy rằng sinh ra hai cánh, nhưng vẫn đều dùng tứ chi trên mặt đất chạy. Đương nhiên, nó tốc độ chạy cũng là không chậm, lực lượng càng là to đến đáng sợ, nhưng tốc độ trên còn là chậm đi một tí, không có lập tức đuổi theo móc sắt.

Nhưng mà, hai người ở giữa khoảng cách, chính đang nhanh chóng tiếp cận.

Mà con quái vật này, đối mặt với phía trước cái kia đứng vững Thanh Ngọc Sở, vậy mà không chút do dự, cũng không có chút kiêng kỵ chi ý, cứ như vậy nhanh chóng nhích tới gần.

Đứng ở Thanh Ngọc Sở cửa Ân Hà cùng Thiết Câu cũng thay đổi sắc mặt, trong mắt nổi lên một tia tuyệt vọng, nếu như ngay cả Thanh Ngọc Sở đều không thể ngăn được chống cự con quái vật này mà nói, hai người bọn họ liền căn bản không cách nào tại quái vật kia trước mặt chạy trốn rồi.

Ở nơi này tốc độ ánh sáng tới ranh giới, Ân Hà bỗng nhiên đối với chạy

trốn trong Thiết Câu nổi giận gầm lên một tiếng, nói: "Nhanh, xông lại, nhanh!"

Nói qua, hần nhưng là trở lại trực tiếp nhảy vào Thanh Ngọc Sở ở bên trong, sau một lát, chỉ nghe ù ù thanh âm bỗng nhiên vang lên, cái này Thanh Ngọc Sở đại môn chợt bắt đầu chậm rãi khép lại.

Thiết Câu liếc thấy đã mình bạch Ân Hà muốn làm gì, hiện tại cũng chỉ có như vậy mới có thể miễn cưỡng ngăn cản vừa đỡ con quái vật này rồi, nhưng mình giờ phút này cách...này Thanh Ngọc Sở còn có hơn mười trượng khoảng cách xa, sống chết trước mắt, Thiết Câu mãnh liệt quát to một tiếng, liều lĩnh mà vọt tới.

Sau lưng là điên cuồng la hét sợ Ma thú quái vật, phía trước thì là chậm rãi khép lại màu xanh ngọc đại môn, hơi không cẩn thận, Thiết Câu không phải chết ở quái vật móng vuốt xuống, chính là muốn bị đại môn kia tươi sống kẹp chết.

Mà quái vật kia hiển nhiên cũng chú ý tới Thanh Ngọc Sở đại môn bắt đầu đóng cửa tình hình, phản nộ mà lớn tiếng kêu lên, tốc độ đột nhiên vừa nhanh thêm vài phần.

Thiết Câu một đường chạy vội, hơn mười trượng khoảng cách trong chớp mắt, mắt thấy liền vọt tới cửa ra vào, lúc này, rồi Thanh Ngọc Sở đại môn hoàn toàn khép lại cũng chỉ vện vện có ba bốn thước khoảng cách.

Thiết Câu quát to một tiếng, lăng không bay lên, hướng đạo kia trong khe hở đánh tới!

LỤC TÍCH CHI ĐẠI HOANG TẾ

[C]

Tiêu Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Sống Sót Sau Tai Nạn (Thượng)

Sinh cơ chính là trước mắt!

Đứng ở bên trong cửa Ân Hà mặt lộ vẻ vui mừng, đưa tay đón Thiết Câu duỗi tới đây cánh tay, chuẩn bị trợ giúp hãn giúp một tay, đưa hãn kéo tiến đến.

Nhưng vừa lúc đó, đột nhiên, giữa không trung một tiếng sắc nhọn rít gào, một cái đáng sợ móng vuốt sắc bén từ trên trời giáng xuống, trong nháy mắt xuất hiện ở Thiết Câu sau lưng.

Cái kia cứng rắn cứng rắn chi trên giống như cương thiết, màu đen hào quang giống như kinh khủng hỏa diễm, hừng hực thiêu đốt tại hai người bọn họ trong mắt.

Giống như Địa Ngục liệt diễm, điên cuồng mà thiêu đốt!

"Đoát!"

Một tiếng trầm đục, cái kia móng vuốt sắc bén từ phía sau lưng trực tiếp đâm vào Thiết Câu lồng ngực, thế như chẻ tre giống như đâm thùng ngực mà ra, đưa hãn nguyên bản bay nhào mà ra thân thể cứng rắn toàn bộ ép xuống, nhanh như chớp xu thế, tại Thiết Câu vô cùng thâm trầm tiếng gào thét ở bên trong, đưa hãn dính tại khoảng cách ngoài cửa vền vền một xích trên mặt đất.

Thiết Câu tuyệt vọng mà hí...iiiiii gào thét lấy, hai tay dốc sức liều mạng về phía vườn về trước ra, tại hắn trong tầm mắt phản chiếu ra cách đó không xa, chính là Thanh Ngọc Sở cái kia đang tại chậm rãi khép lại đại môn, mà cánh cửa sau đó chính là vẻ mặt tràn đầy khiếp sợ cùng khuôn mặt vắn vẹo Ân Hà.

Cái kia nhiễm lấy máu tươi hai tay, nâng ở giữa không trung, vẫn luôn không có buông, Ân Hà vô thức mà nghĩ đi kéo tay của hắn, nhưng mà không đợi đến tay của hắn duỗi ra đại môn, sau một khắc, ù ù thanh âm bỗng nhiên mãnh liệt, chỉ nghe một tiếng nổ vang, trước mắt trong nháy mắt đen lại.

Trầm trọng vô cùng Thanh Ngọc Sở đại môn ngay tại trước mắt của hắn trùng trùng điệp điệp khép lại, đóng lại.

Giống như là một đường đáng sợ lớn bức tường, đưa hắn cùng Thiết Câu hai người, tách rời ra hai cái thế giới.

Toàn bộ thế giới giống như trong lúc đó lâm vào tĩnh mịch.

Thanh Ngọc Sở trong trong nháy mắt một mảnh hắc ám, bốn phương tám hướng giống như thủy triều vọt tới âm ảnh, đem Ân Hà thân ảnh hoàn toàn nuốt sống đi vào.

※※※

Thanh Ngọc Sở sở dĩ tu kiến ước nguyện ban đầu, chính là vì trợ giúp Nhân tộc, đặc biệt là trong nhân tộc những cái kia cường đại nhất Vu sư dám đến tránh né Nội Hoàn chi địa trong có mặt khắp nơi cái kia cỗ lực lượng thần bí. Những cái kia sản tự thần trong sông Thanh Ngọc Thạch trời sinh có được kỳ dị có thể ngăn cách loại này lực lượng thần bí năng lực, đã làm có thể làm được tuyệt đối tránh né Thần Sơn lực lượng thần bí đối với nhân tộc Vu sư tạo thành tổn thương điểm này, toàn bộ Thanh Ngọc Sở lúc kiến tạo là

hoàn toàn bịt kín đấy.

Thanh Ngọc Sở bởi vì bịt kín tính, quá nhiều người ở tại bên trong mà nói, buổi tối qua đêm lúc cũng rất dễ dàng hít thở không thông. Đây cũng là vì cái gì Thanh Ngọc Sở tu kiến quy mô thập phần cao lớn rộng rãi, nhưng bình thường dàn xếp tại người ở bên trong lại không thể rất nhiều nguyên nhân.

Vì vậy, lúc lớn cửa đóng lại sau đó, cái này cùng với bên ngoài là hoàn toàn ngăn cách hai cái thế giới rồi. Giờ này khắc này, Thanh Ngọc Sở đại môn đóng cửa lên, tuy rằng bên ngoài còn là ban ngày, nhưng đã không có bất luận cái gì ánh sáng có thể tiến vào đến cái này thứ mười bốn Thanh Ngọc Sở trong.

Ân Hà hai tay chăm chú đặt tại đại môn kia phía trên, thân thể đã từ từ mà tuột xuống, thẳng đến hai chân của hắn quỳ trên mặt đất.

Trong bóng tối, thấy không rõ ánh mắt của hắn cùng dung mạo, cũng không có nghe được có cái gì thanh âm kỳ quái, chỉ có ngẫu nhiên truyền đến rõ ràng khanh khách thanh âm, cho thấy người nam nhân này giờ phút này tâm tình kích động, bởi vì, đó là hắn đang tại cắn chặt hàm răng.

Cái kia trầm trọng bên ngoài cửa đá, cũng chỉ cách ngăn ngùn hơn một xích khoảng cách, là hắn đã từng cùng một chỗ xuất sinh nhập tử qua huynh đệ thi thế.

Chỉ là hắn cái gì đều không làm được, hắn chỉ có thể chậm rãi xoay người lại, dựa vào cái này cửa đá ngồi xuống. Không ngồi ở đây trong bóng tối, lặng yên cúi thấp đầu.

Thì cứ như vậy, cũng không biết tại nguyên chỗ đã ngồi bao lâu, Ân Hà giống như rốt cuộc thanh tỉnh lại, hắn thu thập một cái tâm tình, làm cho mình không hề sa vào tại lúc trước tận mắt nhìn thấy những cái kia cực kỳ bi

thăm dò sát cảnh tượng, bắt đầu quan sát bốn phía, nhập lại cẩn thận suy tư cục diện bây giờ.

Bên ngoài cái kia giống như chim không phải chim, giống như thú không phải thú quái vật, hiển nhiên là một loại ẩn nấp tại đây rộng lớn Nội Hoàn chi địa trong chưa bao giờ bị người phát hiện qua đáng sợ sinh vật, cường đại mà hung tàn, thực lực khủng bố, nhưng đáng sợ nhất một chút nhưng là loại quái vật này tựa hồ đối với Thanh Ngọc Thạch cũng không có mặt khác Ma thú như vậy chán ghét cùng sợ hãi, nó thậm chí gặp bức đến Thanh Ngọc Sở cửa ra vào giết người.

Tuy rằng vừa rồi con quái vật kia cuối cùng cũng không có trùng kích cửa đá, nhưng Ân Hà cảm thấy nếu như lúc trước bản thân không có đóng lại cửa đá mà nói, nhìn tình thế, rất có thể quái vật kia gặp thật sự xông tới.

Một loại chưa bao giờ thấy qua đấy, tựa hồ cũng không sợ hãi Thanh Ngọc Thạch khủng bố Ma thú?

Điều này làm cho Ân Hà trong lòng bật kín một tầng dày đặc âm ảnh, cũng làm cho hắn tại trong thời gian ngắn liền suy nghĩ minh bạch một sự kiện, hiện tại chính mình sở muốn làm sau cùng chuyện gấp gáp, chính là giữ được tính mạng.

Nhất định phải còn sống trở lại Thánh thành, đi gặp mặt trưởng lão hội chư vị các nguyên lão, đem chuyện này bẩm báo cho bọn hắn.

Có như vậy một loại quái vật kinh khủng tồn tại, đối với nhân tộc tu kiến đi thông Thần Sơn "Thiên Lộ", chính là một cái tuyệt đại trở ngại, thậm chí có thể nói uy hiếp được kế hoạch này căn bản.

※※※

Trong bóng tối hết thảy đều rất yên tĩnh, thậm chí có thể nói là yên tĩnh

được có chút đáng sợ, bởi vì tại đây hắc ám Thanh Ngọc Sở ở bên trong, giờ phút này cũng không phải là ngoại trừ yên tĩnh hai bàn tay trắng, Ân Hà tại tĩnh táo lại sau đó, rất nhanh mà liền nghe thấy đến nơi này kỳ thật cũng tràn ngập một cỗ đậm đặc mùi máu tanh.

Hắn quay về suy nghĩ một chút, nhớ lại lúc trước mình ở đi đến Thanh Ngọc Sở cửa ra vào hướng vào phía trong nhìn quanh thời điểm, thấy được tại Thanh Ngọc Sở bên trong tựa hồ cũng nằm một ít thi thể, trên mặt đất cũng có không ít vết máu. So với Thanh Ngọc Sở bên ngoài núi thây biển máu đương nhiên thiếu đi rất nhiều, nhưng bên trong người chết có lẽ cũng có một chút.

Cái này có phải hay không có nghĩa là, tại chính mình đám người kia trước khi tới đây, quái vật kia đã từng trực tiếp xông tới giết chóc qua? Hay hoặc là, chỉ là bên ngoài thi thể tại trong lúc vô tình bị quét tiến đến?

Ân Hà trong bóng đêm cẩn thận nghe xong một hồi, cảm giác cái này hoàn toàn yên tĩnh trong bóng tối xác thực cũng không có những thứ khác tiếng thở, ngoại trừ cái kia làm cho người chán ghét mùi máu tanh bên ngoài, nhập lại không có bất kỳ vật còn sống tiếng hít thở.

Có lẽ đây coi như là tạm thời an toàn đi, nhưng Ân Hà trong lòng nhập lại không có gì cao hứng tình cảnh, bởi vì này đồng dạng có nghĩa là tại đây trận đồ sát ở bên trong, cái này Thanh Ngọc Sở bên trong cũng không có người sống may mắn còn sống sót ra rồi.

Tại trong Thanh Ngọc Sở như thường ngày đều có dự trữ một ít vật tư, giấu đặt ở cái nào đó địa phương cố định, Ân Hà coi như là tại Nội Hoàn chi địa trong làm việc nhiều năm lão nhân, vì vậy tại hắn khôi phục trấn định về sau, đầu tiên chính là vịn bức tường lục lợi mở đi ra, cuối cùng đã tìm được bó đuốc cùng đá lửa, đập vào nhập lại đốt lên.

Ánh lửa tại hắc ám trong Thanh Ngọc Sở bốc cháy lên, tản mát ra hào quang bắt đầu chiếu sáng chung quanh địa phương, cũng chiếu sáng Ân Hà cái kia ngó khuôn mặt tái nhợt.

Dựa theo qua lại quy củ, tại trong Thanh Ngọc Sở là đơn giản không thể đốt bó đuốc đấy, tối đa chỉ có tại sáng sớm mở cửa lúc trước có thể đốt một lần, bởi vì rất nhanh sẽ mở cửa rồi, cũng liền không sao. Bất quá bây giờ, cái này to như vậy trong Thanh Ngọc Sở liền Ân Hà một người, đương nhiên cũng không ai quản hẵn rồi.

Theo ánh lửa tản ra, lúc trước cái kia máu tanh một màn lại lần nữa tại trước mắt hẵn hiển lộ ra.

Ân Hà nhìn về phía bốn phía, thô sơ giản lược tính toán một cái, tại đây trong Thanh Ngọc Sở thi thể, có thể đại khái nhìn ra là nguyên vẹn thi thể đấy, đại khái là mười mấy người.

Những người kia tán lạc tại Thanh Ngọc Thạch xây dựng trên sàn nhà, hoặc ngưỡng hoặc nằm sấp, trên thân thể hầu như đều có vết thương không lồ, máu tươi chảy đầm đìa rơi vãi trên mặt đất, tung tóe đến khắp nơi đều là.

Ân Hà tay cầm bó đuốc, chậm rãi đi tại đi tới, cắn chặt hàm răng lấy nhìn xem chung quanh.

Người nơi này, Ân Hà đại bộ phận đều chưa thấy qua, nhưng đại đa số mặt người trên trước khi chết biểu lộ đều không sai biệt lắm, tràn đầy tuyệt vọng, thống khổ cùng sợ hãi.

Đi tới đi tới, chính giữa tại đi qua trong đó một bộ thi thể bên cạnh thời điểm, đột nhiên, Ân Hà thân thể dừng một cái, khóe mắt của hẵn ánh mắt xéo qua giống như quét đến cái gì, thân thể lập tức đứng vững.

Sau một lúc lâu về sau, hẵn chậm rãi đổi qua tới đây, nhìn xem bên chân

cách đó không xa bên ngoài cỗ thi thể kia.

Cái kia thoát nhìn là cái cường tráng nam tử, thân hình cao lớn, như thường ngày đại khái cũng là một thanh làm việc hảo thủ, bất quá bây giờ đã hô hấp đều không có rồi. Giờ phút này nhìn lại, tại trên mặt của hắn cũng tràn ngập vẻ này sợ hãi tuyệt vọng bộ dáng, cả khuôn mặt đều là vụn vụn đấy, Ân Hà ánh mắt chỉ ở trên mặt của hắn thoáng dừng lại một lát sau, liền dời đi.

Ánh mắt của hắn nhìn xuống đi, tại nơi này người chết giữa ngực và bụng có một đạo vô cùng thâm đáng sợ này vết thương khổng lồ, hầu như đem bụng của hắn toàn bộ xé rách, huyết dịch giờ phút này sớm đã khô cạn, nhưng mà nơi tay bên cạnh cái kia căn bó đuốc chiếu rọi xuống, Ân Hà lại tựa hồ như thấy được ở đằng kia người chết dưới da thịt mơ hồ có đồ vật gì đó phản chiếu ra một hồi rất nhỏ hào quang, hơi hơi lập loè vài cái.

Ân Hà nhíu mày, mới chịu gần trước muốn nhìn cẩn thận chút ít, một tay cũng đưa ra ngoài, nhưng rất nhanh đấy, hắn liền dừng lại, trầm ngâm một lát sau, hắn đứng người lên hướng chung quanh nhìn thoáng qua, phát hiện tại phụ cận một cái khác bộ thi thể bên cạnh ném lấy một cây đoản kiếm, liền qua cầm tới, sau đó dùng đoản kiếm cắm vào người chết dưới làn da.

Bó đuốc thiêu đốt lên, chiếu sáng hắc ám.

Một viên tham Lục sắc đấy, có chừng đầu hài nhi sọ giống như lớn nhỏ trứng, chính hấp thụ tại người chết ổ bụng huyết nhục ở bên trong, thì cứ như vậy làm cho người da đầu run lên mà xuất hiện ở trước mắt của hắn.

Ân Hà khóe mắt mãnh liệt co quắp một cái, nhưng có lẽ là hắn trong ngày này thấy thảm hại hơn mãnh liệt hình ảnh, hay là thần kinh của hắn sớm đã là cứng cõi dị thường, vì vậy hắn chỉ là thân thể hơi hơi chấn động một cái, nhưng nhập lại không có lùi bước cùng lộ ra vẻ sợ hãi.

Hắn lạnh lùng nhìn xem quỷ dị này trứng côn trùng giống như đồ vật, chau mày lấy, tựa hồ nghĩ tới điều gì, bỗng nhiên cổ tay một phen, nhưng là trực tiếp đem vật kia theo người chết ổ bụng trong chọn lấy đi ra.

Cái kia trứng côn trùng tựa hồ nhập lại không có chút nào lực chống cự, bị hắn nhảy lên, liền trực tiếp lăn đi ra, "Đùng" một tiếng, rơi ở bên cạnh trên mặt đất, còn rung rung vài cái.

Ân Hà lông mày nhíu lại, rất nhanh phát hiện dị thường chỗ.

Cái này trứng côn trùng tuy rằng quỷ dị đáng sợ, nhưng thoát nhìn lại tựa hồ như tình huống nhập lại không tốt lắm, bởi vì chỉ ít có một nửa trứng côn trùng mặt ngoài cũng làm quắt dưới đi, mà loại tình huống này vẫn còn rõ ràng lan tràn. Đoán chừng không được bao lâu, cả khối trứng côn trùng đại khái sẽ phải triệt để mất đi sức sống rồi.

Đây rốt cuộc là vì cái gì, cái này lại là vật gì, Ân Hà còn là không biết. Hắn do dự một lát sau, còn là cầm lấy trong tay đoản kiếm, thử thăm dò hướng cái kia trứng côn trùng trên đâm một cái.

Ai ngờ, cái kia trứng côn trùng tuy rằng nhìn xem đáng sợ, nhưng trên thực tế đúng là yếu ớt không chịu nổi, đoản kiếm thân kiếm chỉ là nhẹ nhàng tìm tòi, dĩ nhiên cũng làm trực tiếp đâm rách da, cắm vào.

"Phốc" một tiếng vang nhỏ, một cổ Lục sắc chất lỏng phun tới, đồng thời, mang theo một cổ mùi tanh hôi vị đập vào mặt mà vào Ân Hà xoang mũi.

LỤC TÍCH CHI ĐẠI HOANG TẾ

[C]

Tiêu Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Sống Sót Sau Tai Nạn (Hạ)

Ân Hà lui về phía sau một bước, nhưng vào lúc này, vèn vèn lúc giữa, hần mãnh liệt nghe được một cái quỹ dị tiếng kêu, bén nhọn chói tai, theo cái kia trũng côn trùng trong đúng là mãnh liệt chạy ra khỏi một thứ gì, trực tiếp nhào tới hần cầm lấy bó đuốc trên tay, trong nháy mắt cuốn lấy cổ tay của hần, sau đó liền một cổ đau đớn kịch liệt theo trên cánh tay truyền tới.

Ân Hà quát to một tiếng, nhìn chăm chú nhìn lại, trong nháy mắt chỉ cảm thấy sợ nổi da gà, chỉ thấy là một cái nhỏ hài nửa cánh tay cổ tay giống như lớn nhỏ côn trùng quấn ở cổ tay của hần lên, chính há miệng cắn nát cổ tay của hần, đồng thời tựa hồ đang muốn hưởng hần huyết nhục trong chui vào.

Một khắc này, Ân Hà chỉ cảm thấy khắp cả người phát lạnh, phát ra từ bản năng nổi giận gầm lên một tiếng, ra sức hất lên cổ tay, sau đó đoán kiếm trong tay trực tiếp bổ xuống.

Chỉ nghe "Ô...ô...n...g" một thanh âm vang lên, cái kia côn trùng lên tiếng mà rơi, rơi trên mặt đất.

Ân Hà lại là liền lùi lại hai bước, nhìn xem cái kia trên mặt đất côn trùng cuốn rúc vào một chỗ, vô lực mà vặn vẹo lên, tựa hồ nhập lại không có gì nguy hiểm lớn hơn nữa rồi, lúc này mới thở dài một hơi, đồng thời hướng tay trái mình cổ tay nhìn lại.

Cái này nhìn qua, hần lập tức vẻ sợ hãi cả kinh, chỉ thấy nơi cổ tay nhưng

là có một cái đầu ngón tay lớn nhỏ miệng vết thương, một mảnh thảm lục màu sắc đang từ trên vết thương tản ra, hướng về cổ tay mặt khác bộ vị tràn ngập mà đi, cũng không lâu lắm, ngay tại cổ tay hắc cùng khuỷu tay giữa tạo thành một lớn khối lục lổm đổm.

Những biến hóa này đều là tại cực nhanh trong thời gian hoàn thành, Ân Hà thậm chí căn bản không kịp làm ra càng nhiều nữa phản ứng.

Đương nhiên, hắc đối với loại này côn trùng cùng loại này quý dị lục lổm đổm kỳ thật cũng là hoàn toàn không biết gì cả, trong lúc nhất thời cũng sẽ không có cái gì chính là biện pháp tốt hơn .

Chỉ là trên cổ tay đột nhiên hơn nhiều như vậy một lớn khối Lục sắc văn, nhìn qua thật sự có chút hãi người, nói không giống như là trúng độc cũng không ai tin, Ân Hà tại một khắc này trong lòng cũng là thẳng chìm đến năm chắc.

Bất quá, tại một lát sau về sau, Ân Hà rồi lại phát hiện mình tựa hồ cũng không có độc dậy thì chết dấu hiệu, mà cái kia khối thoát nhìn thập phần đáng sợ lục lổm đổm, giống như cũng không có cái gì những thứ khác tác dụng phụ.

Lần này công kích, ít nhất trước mắt đến xem, ngoại trừ cái kia đầu ngón tay vết thương rất lớn còn có thể truyền đến chút ít đau đớn bên ngoài, cũng chính là làn da biến sắc, tạm thời không có kia phản ứng của hắc rồi.

Ân Hà trong lòng cũng là kinh ngạc dị thường, không nghĩ ra đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, bất quá nếu như tình huống tạm thời không có chuyển biến xấu, hắc cũng liền thở dài một hơi. Đứng tại nguyên chỗ trầm ngâm một lát sau, hắc đi ra phía trước, làm cho mình cách khá xa xa đấy, dùng cái kia đoản kiếm lại sờ chút một cái dưới mặt đất côn trùng.

Tại bó đuốc ánh lửa chiếu rọi xuống, lúc này đây hẳn cuối cùng tình tường thấy được cái này côn trùng toàn cảnh, ngoại trừ cái kia làm cho người chán ghét sắc mặt bên ngoài, Ân Hà đột nhiên phát hiện tại đây côn trùng sau lưng còn có một hai cánh bàng, mà ngực trên phần bụng tức thì không có đại đa số côn trùng như vậy sáu đến tám cái đi đứng, mà là chỉ có tứ chi.

Giống như là vừa rời mình ở bên ngoài chứng kiến đến đáng sợ kia quái vật.

Ân Hà mặt trầm xuống, tại thời khắc này, hẳn nhanh chóng nghĩ thông suốt một việc, cái này trước mắt trứng côn trùng tựa hồ rất có thể liền là trước kia cái kia cái thần bí quái vật đời sau, ít nhất hai người giữa có dày không thể phân liên hệ.

Mà là không phải là bởi vì muốn đẻ trứng, vì vậy cái kia không biết quý dị quái vật mới lại đột nhiên xuất hiện nhập lại công kích Thanh Ngọc Sở người nơi này đây?

Nhưng bất kể thế nào nói, Ân Hà đối với cái này đều tràn đầy chán ghét, nhưng mà hẳn rất nhanh lại phát hiện, cái kia vừa mới công kích qua hẳn côn trùng ấu thể, tựa hồ trên mặt đất vẫn luôn tại thống khổ mà giãy giụa lấy, vặn vẹo lên thân thể, dường như đứng đắn thụ lấy khó có thể chịu được cực hình, đồng thời dần dần gần như sắp tử vong.

Nhưng mà, chung quanh nhập lại không có có đồ vật gì đó đang công kích nó a.

Ân Hà chậm rãi đứng người lên, ngắm nhìn bốn phía, đột nhiên hẳn mắt sáng rực lên một cái, như là nghĩ tới điều gì, sau đó ngẩng đầu, nhìn về phía chỗ cao mái vòm.

Thanh Ngọc Thạch, chỗ này từ Thanh Ngọc Sở kiến tạo, hoàn toàn phong

bế Thanh Ngọc Sở!

Coi như là cái kia trưởng thành quái vật lại như thế nào cường đại, nhưng mà Thanh Ngọc vẫn là đối với trong lúc này vòng chi địa trong tất cả Ma thú có được mãnh liệt khắc chế cấm vật. Cái này côn trùng ấu thể thân ở cái này trong Thanh Ngọc Sở, hiển nhiên bị mãnh liệt Thanh Ngọc lực lượng xâm nhập, trực tiếp đưa đến nó người nào chết trạng thái, cũng gián tiếp giải thích vừa rồi cái kia trứng côn trùng tại sao lại biểu hiện khô quắt bộ dạng rồi.

Tại một khắc này, Ân Hà trong lòng đột nhiên có loại giải hận cảm giác, hãn lạnh lùng nhìn thoáng qua trên mặt đất côn trùng, đột nhiên cười lạnh một tiếng, trực tiếp đem cây đuốc trong tay nhấn đi lên!

Một lát giữa, chỉ nghe "Chi ... chi chi" thê lương kêu tiếng vang lên, một lát sau về sau, thanh âm kia yên lặng xuống dưới. lúc bó đuốc dời về sau, trên mặt đất chỉ còn lại có một đoàn than cốc.

Sau đó, Ân Hà bắt đầu ở cái này trong Thanh Ngọc Sở tất cả thi thể trên thân bắt đầu điều tra đứng lên, cuối cùng tổng cộng đã tìm được năm cái cùng loại trứng côn trùng, hãn không lưu tình chút nào mà từng cái giết chết những thứ này nguy hiểm sinh vật, thiêu đốt hỏa diễm tinh lọc tất cả yêu nghiệt.

Tại nhiều lần tra tìm vài lần, xác nhận không còn có nguy hiểm về sau, Ân Hà khôn ngoan mang một mẻ mà đi tới Thanh Ngọc Sở ở chỗ sâu trong, tìm chỗ sạch sẽ địa phương ngồi xuống, dập tắt bó đuốc, toàn bộ người trong bóng đêm yên tĩnh mà ngồi xuống.

Hãn lạnh lùng nhìn trước mắt cái này mảnh hắc ám, cũng không biết trải qua bao lâu về sau, mới tại khó nói lên lời một mẻ trong ngủ thật say.

...

Người đang một mẻ cực kỳ hoặc là nổi lòng cực độ không yên ở bên

trong, thường thường đều làm ác mộng, Ân Hà cũng không ngoại lệ.

Hắn làm ác mộng, hơn nữa không chỉ một cái, là nhiều cái. Những cái kia mộng cảnh quá mức khủng bố, thế cho nên hắn tại bưng tỉnh sau thậm chí cũng không muốn trở về .

Lúc hắc ám tím tùm ở bên cạnh hắn lúc, khi hắn một lần nữa cảm giác được bản thân đang tại hô hấp thời điểm, một khắc này, hắn tựa hồ toàn thân đều buông lỏng xuống.

Hắn đưa thay sờ sờ tay trái mình cổ tay, chỗ đó cảm giác tựa hồ cùng bình thường nhập lại không có khác gì, ngoại trừ hơn nhiều một cái miệng vết thương. Chỉ là trong bóng tối hắn tuy rằng nhìn không tới, nhưng mà hắn cảm thấy có lẽ cái kia khối lục lổm đốm vẫn đang chính ở chỗ này.

Cho tới bây giờ, hắn vẫn đang không có độc phát thân vong là bất luận cái cái gì dấu hiệu, trên cổ tay cũng không có chập choạng ngứa hừ thối cảm giác, cái kia một lần đáng sợ công kích tạo thành hậu quả, tựa hồ cũng chỉ là ở trên tay hắn cải biến một khối làn da màu sắc mà thôi.

Ân Hà cảm giác, cảm thấy cái loại này đáng sợ sinh vật tựa hồ không nên như thế yếu ớt, nhưng ít ra như bây giờ con tổng thật sự trúng độc muốn tốt.

Hương phương diện tốt đi suy nghĩ một chút mà nói, có lẽ là cái này thần kỳ trong Thanh Ngọc Sở trần ngập có mặt khắp nơi Thanh Ngọc lực lượng, áp chế cái loại này khủng bố côn trùng, mới khiến cho độc tính của nó không cách nào có hiệu lực.

Vì thương thế của mình tạm thời tìm cái này này một cái lấy cớ về sau, Ân Hà thần kinh căng thẳng ngoài coi như là tạm thời thở dài một hơi, bất quá rất nhanh, hắn mà bắt đầu suy nghĩ bản thân dưới mắt tình cảnh.

Cảnh giới của hắn gặp rất không xong, trước mắt xem, tựa hồ là bị vây ở

cái này trong Thanh Ngọc Sở, bên ngoài đã bị cái kia chỉ không biết danh quái vật kinh khủng giết được là núi thâm biến máu, mà đối làm người tuyệt vọng chính là, bởi vì Thanh Ngọc Sở bịt kín, hẳn lúc này hoàn toàn không biết bên ngoài rút cuộc là cái tình huống như thế nào.

Con quái vật kia có phải hay không đã rời đi, còn là chính giữ ở ngoài cửa?

Ân Hà cũng không muốn tùy tiện đi ra ngoài, nhưng mà hẳn nhìn lấy cái này mảnh hắc ám, đáy lòng rồi lại là có chút lộ vẻ sâu thẳm, bởi vì tại nơi này trong Thanh Ngọc Sở, hẳn coi như là có thể lại lâu một chút, rồi lại cuối cùng không thể thủy chung ở tại chỗ này.

Bởi vì thời gian lâu dài, hẳn gặp nghẹn chết ở chỗ này.

※※※

Nội Hoàn chi địa bên ngoài trong Thánh Thành, đại khái lúc nào sẽ được đến nơi đây tin tức, Ân Hà đối với cái này nhập lại không có gì nắm chắc, bởi vì tại chuyện lúc trước phát sinh lúc, hẳn cảm giác đại bộ phận mọi người chết hết. Mà coi như là may mắn có người còn sống, tại bây giờ Nội Hoàn chi địa, hoặc là nói là này Thiên Lộ phụ cận, hiển nhiên là so qua hướng muốn nguy hiểm nhiều lắm một cái trạng thái.

Con quái vật kia không biết là lai lịch gì, nhưng mà nó hiển nhiên rất có thể sẽ đối với mặt khác Thanh Ngọc Sở phát động đồng dạng công kích, chỉ cần nó có thể phát hiện mặt khác Thanh Ngọc Sở chỗ địa phương.

Mà coi như là Thánh thành trong chí cao vô thượng trưởng lão hội đã biết tin tức này, lại có bao nhiêu khả năng lập tức phái ra cường đại nhất viện quân, tỏa ra thật lớn mạo hiểm xâm nhập Nội Hoàn chi địa cùng con quái vật này quyết chiến, tới cứu ra bị nhốt tại thứ mười bốn Thanh Ngọc Sở Ân Hà

đây?

Lại càng không cần phải nói, có lẽ Thánh thành trưởng lão hội bên kia căn bản cũng không biết rõ trong Thanh Ngọc Sở trong Thanh Ngọc Sở bây giờ còn có lấy một cái người sống.

Ngay tại lúc này, nếu như Thánh thành bên kia có người nói trên một câu "Bàn bạc kỹ hơn" mà nói. . .

Đằng sau sự tình, Ân Hà đã không muốn nhớ lại nữa.

Cùng tại Nội Hoàn chi địa trong làm việc đại đa số người bất đồng, tuy rằng chưa từng có đối với người đã từng nói qua, nhưng mà Ân Hà thân phận cũng không phải một người bình thường, hẳn đến từ chính Thánh thành một người trong cường đại gia tộc, tuy rằng chính hẳn bản thân cũng không phải trong gia tộc được nhất ưu ái sau cùng được xem trọng người nổi nghiệp, nhưng là từ nhỏ nghe thấy mắt nhuộm kiến thức, hãy để cho hẳn có thể nghĩ đến một ít Thánh thành trưởng lão hội khả năng phản ứng.

Vì vậy, tại nhiều lần suy tư sau đó, Ân Hà có chút bi thương phát hiện, tại đã trải qua đến viện quân, đều muốn sống sót mà nói, vẫn đang còn có rất dài một đoạn đường muốn đi.

Ít nhất phía ngoài cánh cổng này, đại khái hay là muốn mở ra đấy. . .

Tuy rằng tương lai thoát nhìn có chút tuyệt vọng và lại bi thương, nhưng Ân Hà trong nội tâm nho nhỏ suy nghĩ qua loại loại khả năng, có lẽ có sống sót một đường sinh cơ đây.

Huống hồ, nhiều năm qua tại Nội Hoàn chi địa ma luyện sớm đã làm cho Ân Hà tâm tính trở nên kiên cường đứng lên, lại càng không cần phải nói hẳn đã sớm nhìn rồi quá nhiều tử vong, trong đó liền bao gồm vừa mới phát sinh qua cái kia một trận vô cùng thâm đại đồ sát.

Hắn trong bóng đêm tỉnh lại một cái tinh thần, cũng không hề đốt bó đuốc, bằng vào trí nhớ, hắn tại trong Thanh Ngọc Sở lục lọi đã tìm được một gian nhà kho, sau đó ở bên trong tìm kiếm một cái, đã tìm được một chút nước trong cùng đồ ăn, liền yên tĩnh mà bắt đầu ăn.

Phía ngoài mùi máu tanh vẫn đang đậm mãnh liệt, nhưng mà ở chỗ này gần đến lâu rồi, Ân Hà giống như đã từ từ quen đi loại này mùi vị, không hề có bất kỳ phản ứng nào rồi.

Thì cứ như vậy, hắn tại cái này hoàn toàn tối và lại phong bế địa phương ở đây, đói bụng ăn, mệt nhọc ngủ, cũng không biết phía ngoài thời gian cuối cùng trôi qua bao nhiêu, mình ở nơi đây ngây người bao lâu.

Có người nói qua, hoàn toàn hắc ám phong bế không gian, sẽ để cho một người nổi điên, hay là lâm vào đáng sợ phán đoán trong.

Ân Hà trước kia cũng từng nghe người ta đã nói như vậy, nhưng thời điểm này bản thân tự mình trải qua chuyện như vậy về sau, mới biết được cái loại này đáng sợ cảm giác.

LỤC TÍCH CHI ĐẠI HOANG TẾ

[C]

Tiêu Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Lục Trừng (Thượng)

Theo kinh hoảng mà trốn vào thứ mười bốn Thanh Ngọc Sở, về sau, trong bóng tối vượt qua không cách nào tính toán số trời ở bên trong, Ân Hà ngẫu nhiên gặp cảm giác bao giờ cũng chung quanh đều là một mảnh tĩnh mịch đấy, không có bất kỳ thanh âm, nhưng trong bóng tối rồi lại tổng có một loại tựa hồ đột nhiên sẽ có tiếng vọng quý dị sóng âm truyền đến, nhưng mà khi hẩn cẩn thận nghe qua thời điểm, lại đồng dạng là không hề tung tích.

Tại như thế hiện tượng xuất hiện mấy lần sau đó, Ân Hà mãnh liệt cảnh giác lên, cảm giác tình huống của mình giống như có lẽ đã có chút không đúng rồi, cái loại này tình hình rất giống là trong truyền thuyết một loại nghe nhầm.

Tại nhiều lần cân nhắc suy tư sau đó, Ân Hà rút cuộc hạ quyết tâm, không thể lại như thế chờ ở lại.

Tiếp tục như vậy nữa mà nói, có lẽ trong lúc vô tình, bản thân liền thật sự điên rồi.

Hơn nữa, cùng lúc đó, hẩn cũng dần dần cảm thấy bản thân hô hấp lúc có một chút khó khăn, một loại mang chút thống khổ nóng rực cảm giác, tại hẩn mỗi một lần hô hấp trong tựa hồ bắt đầu bị bóng lấy cổ họng của hẩn.

Trừ lần đó ra, còn có một loại khác đáng sợ đấy, lúc trước hẩn tạm thời thật không ngờ qua nguy hiểm, cũng đã xảy ra.

Đúng vậy! Ân Hà cảm thấy trong không khí hơn nhiều một loại mùi hôi khí tức. . . Những cái kia người bị chết thi thể, bắt đầu mục nát.

Không thể đợi thêm nữa.

Ân Hà tại cái ngày đó, rốt cuộc hạ quyết tâm, mà trong lòng của hắn hy vọng một tia hi vọng cuối cùng, những cái kia Thánh thành viện quân, đúng là vẫn còn cũng không đến.

Lúc cách hồi lâu sau, Ân Hà rốt cuộc lại một lần nữa đốt lên bó đuốc, ánh lửa lần nữa chiếu sáng cái này hắc ám chỗ tránh nạn, nhưng mà hiện ra ở trước mắt hắn cũng không phải làm cho người vui sướng tình cảnh.

Ân Hà cố nén trong lòng cuộn cuộn muốn nôn cảm giác, tìm tới chính mình cần vũ khí, lại từ trong kho phòng mang theo đi một tí nước trong, lương khô thả tại trên thân thể. . . Hết thấy chuẩn bị thỏa đáng về sau, hắn đi tới cái kia cánh Thanh Ngọc Sở trước cổng chính.

Cửa đá cơ quan tại vách tường phía sau, Ân Hà tại đưa tay tới chuẩn bị mở ra lúc trước, bỗng nhiên lại dừng một cái, sau đó đem cây đuốc trong tay vút trên mặt đất đập đã diệt, sau đó hít sâu một hơi, cắn răng, dùng sức vận cơ quan.

"Oanh. . ."

Ừ ừ thanh âm tại lúc cách hồi lâu sau, đột nhiên trong bóng đêm lần nữa quay về vang lên.

Trầm trọng thanh âm từ dưới đất truyền ra, dày đặc cửa đá bắt đầu chậm rãi di động, lúc cửa đá cùng vách tường tách ra khe hở thời điểm, một cổ gió nhẹ theo bên ngoài thổi vào, mà một nhúm ánh sáng, cũng từ bên ngoài chiếu vào.

Ân Hà đứng trong bóng đêm, dừng ở cái kia một nhúm ánh sáng.

Đó là ánh mặt trời.

Bên ngoài giống như đúng là một cái ban ngày, thời tiết tựa hồ cũng không tệ lắm a.

Trời xanh mây trắng, rừng rậm xanh ngắt, từ từ từng cơn gió nhẹ thổi qua thời điểm, lá cây đều càn cụp chờn lắc lư, phát ra nhẹ tinh tế sần sạt thanh âm, cũng không tiếng động lớn rầm rĩ, ngược lại là làm cho này trong tăng thêm vài phần u tĩnh.

Thoạt nhìn giống như hẳn là lúc chiều, vốn nên là một cái yên lặng sau giờ Ngọ, nhưng Ân Hà trước mắt thấy chỉ là một mảnh tàn khốc huyết sắc. Nơi đây không có u tĩnh, chỉ có tử vong, nơi đây không phải Tiên cảnh, mà là địa ngục.

Chồng chất tử thi ngã trên mặt đất, có thật nhiều thậm chí đều là chết không toàn thân, tứ chi tàn phế vỡ, mà tại qua nhiều ngày như vậy về sau, chảy máu đã khô cạn biến thành màu đen, thi thể bản thân cũng có thật nhiều bắt đầu hư thối có mùi.

Ân Hà ra bên ngoài bước ra bước đầu tiên, sau đó liền thấy được bản thân vị kia từng đã là hảo hữu.

Đội trưởng đã là một người chết.

Hắn đã từng cao lớn khôi ngô cùng thân thể cường tráng hiện tại biến thành một cỗ thi thể, ngã sấp trên đất lên, hai con mắt như trước trợn lên, khuôn mặt vắn vẹo dữ tợn, có sợ hãi cùng tuyệt vọng. Hắn miệng cũng hốc lên, dường như tại trước khi chết vẫn đang vẫn còn hò hét cùng gầm rú.

Tại phía sau lưng của hắn chỗ, có một cái cực lớn tròn động miệng vết

thương quán xuyên hẳn toàn bộ thân hình, nhập lại cuối cùng cướp đi tính mạng của hẳn.

Ân Hà lặng yên nhìn xem hẳn, khóe mắt co quắp một cái, sau một lúc lâu về sau, hẳn trầm mặc mà lách qua vị bằng hữu kia thi thể, đi thẳng về phía trước.

Phía trước, là thêm nữa đối máu tanh đáng sợ hơn thi hài.

Đủ loại quỷ dị hiếm thấy bay ruồi giòi bọ, xuất hiện ở cái mảnh này như ác mộng đáng sợ trên mặt đất, lúc Ân Hà chậm rãi theo trong Thanh Ngọc Sở đi ra, cước bộ của hẳn giảm ở bị máu tươi ngấm biến thành màu đen trên đất, hẳn chỗ đã thấy trước mắt hết thấy, dù là hẳn đã từng nhìn quen sinh tử, tâm chí được ma luyện đến dị thường cứng cõi tình trạng, nhưng giờ này khắc này, lại còn là có một loại trong lòng phiền muộn, mơ hồ đều muốn buồn nôn cảm giác.

May mà chính là, hẳn đúng là vẫn còn không có mất đi lý trí, cắn chặt răng, cưỡng chế trong lòng không khỏe, nắm chặt trong tay binh khí, chậm chạp và lại cẩn thận đi thẳng về phía trước.

Trước mắt của hẳn cùng dưới chân đều không có đường, có lẽ trước kia từng có, nhưng hiện tại cũng đã bị có mặt khắp nơi đáng sợ những thi thể làm cho bao phủ. Đại đa số thời điểm, hẳn thậm chí không có chỗ đặt chân, không thể không nhảy qua vượt qua, thậm chí cả giảm qua một ít thi thể mới có thể tiến lên.

Đây là một loại hết sức thống khổ và lại tra tấn người quá trình, những cái kia khuôn mặt dữ tợn vằn vẹo như là ác quỷ giống như người chết, tuy rằng cứng ngắt khô héo, nhưng đáng sợ kia biểu lộ nhưng vẫn là làm cho người ta cảm thấy bọn hẳn tựa hồ tùy thời đều nhảy dựng lên, hóa thân ác quỷ đem vật còn sống sinh linh đều lần nữa cùng chính bọn hẳn cùng một chỗ kéo xuống

địa ngục trong.

Ân Hà trong lòng bàn tay có hơi hơi mồ hôi lạnh.

Nhưng mà, may mắn một màn đáng sợ này cũng không có xuất hiện.

Người chết chính là người chết, cũng không lại lần nữa phục sinh.

Ân Hà tiếp tục đi về phía trước, tại cẩn thận từng li từng tí mà chú ý đến dưới chân phụ cận đồng thời, hắn cũng cẩn thận xem thế nào lấy chung quanh chỗ xa hơn, bởi vì hiện tại hắn lo lắng nhất đương nhiên chính là kia chỉ có thể sợ vừa thần bí quái thú còn giấu ở phụ cận.

Bất quá, thoát nhìn vận khí của hắn tựa hồ không tệ, theo trong Thanh Ngọc Sở đi ra hai ba trượng xa sau đó, phụ cận vẫn đang không có bất cứ động tĩnh gì, thoát nhìn cái kia hung tàn đáng sợ quái thú đã đi ra nơi đây.

Điều này làm cho Ân Hà thở dài một hơi, dưới chân cũng nhẹ nhõm chút ít, nhưng vừa lúc đó, khi hắn trong lúc vô tình vượt qua phụ cận một cỗ thi thể thời điểm, bởi vì vừa vặn có ba bốn cỗ thi thể đều xếp ở cái địa phương này làm cho hắn không chỗ đặt chân, bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể nhảy tới, trong này lúc giữa đụng phải trong đó một cỗ thi thể, cái kia người chết thân thể trên mặt đất chuyển động nửa vòng, theo nguyên bản nằm sấp lấy trạng thái biến thành ngửa mặt chỉ lên trời.

Ân Hà nguyên bản muốn tiếp tục đi phía trước cất bước thân thể bỗng nhiên cứng một cái, sau đó dừng bước, đứng ngay tại chỗ.

Hắn quay đầu lại nhìn thoáng qua, sắc mặt lạnh lùng, nhìn qua thậm chí có chút ít xanh mét vẻ.

Sau giờ ngó ánh mặt trời xuống, cỗ thi thể kia mặt mày méo mó đã đến một loại khó có thể miêu tả đáng sợ bộ dáng, nhưng mà Ân Hà cũng không

có đi nhìn mặt hân, ánh mắt của hân thẳng vào nhìn xem cái này người chết ngực bụng giữa.

Chỗ đó có một đạo đáng sợ miệng vết thương, theo ngực khi đến bụng bị xé nứt ra, sau đó huyết nhục giữa lộ ra một vòng quỹ dị Lục sắc.

Ân Hà biết rõ cái kia là vật gì.

Hân trầm mặc mà tại nguyên chỗ đứng một hồi, sau đó thu hồi nguyên bản phóng ra chân, trở lại cổ thi thể kia bên cạnh, dùng kiếm trong tay dao cắm vào người chết phần bụng, khơi vài cái về sau, đem cái kia một vòng Lục sắc lật đẩy đi ra.

Hân hy vọng suy đoán của mình là sai đấy, nhưng mà sự thật liền ở trước mặt của hân, nói cho hân biết tất cả phỏng đoán đều là đối với đấy.

Đó là một cái Lục sắc trứng côn trùng.

※※※

Cùng Ân Hà lúc trước tại trong Thanh Ngọc Sở tử thi trên thân phát hiện trứng côn trùng so sánh với, hân dưới mắt phát hiện trứng côn trùng rõ ràng cùng lúc trước chính là cùng một loại đồ vật. Nhưng hai người giữa cũng có không cùng, trong Thanh Ngọc Sở trứng côn trùng khô quắt bị hao tổn, sinh cơ yếu ớt, nhìn qua giống như là trời sinh trở mã bất lương bình thường, mà giờ khắc này hân chỗ đã thấy trứng côn trùng, lục quang âm u như thế, xanh biếc ướt át, chính thể dị thường sung mãn, có thể nói là sinh cơ bừng bừng.

Thậm chí, tại trở mã lên, hiện tại viên này trứng côn trùng đều so với trước tại thứ mười bốn Thanh Ngọc Sở muốn tốt không ít, Ân Hà thậm chí phát hiện viên này trứng côn trùng trên đã dài ra đi một tí thật nhỏ chạm tay, chúng nó cầm lấy thi thể huyết nhục, đại khái là muốn hút thịt này thân chất dinh dưỡng tinh hoa đấy.

Điều này cũng có thể giải thích vì sao những thứ này trứng côn trùng sẽ ở trên thi thể.

Ân Hà mặt trầm như nước, nhìn chăm chăm vào cái này đầu trứng côn trùng nhìn một hồi, ánh mắt băng lãnh, mãnh liệt, hần nhấp lên kiếm trong tay dao, liền hướng cái kia trứng côn trùng hung hăng đâm xuống dưới.

Nhưng, ngay tại mũi kiếm sắp tiếp xúc đến trứng côn trùng mặt ngoài lúc, hần bỗng nhiên dừng lại động tác, tại cái đó trong nháy mắt hần như là đột nhiên nghĩ đến cái gì, sắc mặt theo xanh mét đột nhiên trở nên có chút tái nhợt đứng lên.

Hần chậm rãi ngẩng đầu, đưa mắt nhìn bốn phía, tại chung quanh hần khắp nơi đều là thi thể, xa đấy, gần đấy, nguyên vẹn đấy, vỡ tan đấy, tại như là Địa Ngục bình thường tình cảnh ở bên trong, tại sau giờ ngọ vùng vãi ánh mặt trời xuống, một đám một đám Lục sắc ánh sáng âm u, tại đây mảnh Tu La Tràng bình thường trên mặt đất bắt đầu càng không ngừng sáng lên.

Ở đằng kia chút ít thi thể trên thân, ở đằng kia chút ít huyết nhục chính giữa, thậm chí là tại một ít không hoàn chỉnh vũng máu thịt nát ở bên trong, lục quang số lượng khó có thể tính toán.

Có như vậy trong nháy mắt, Ân Hà thậm chí cảm thấy được chung quanh nơi này chính là một mảnh Lục sắc trứng côn trùng hải dương, mà bản thân có một loại sắp bị chìm ngập đáng sợ ảo giác, khó khăn đến khó lấy hô hấp.

Nơi đây trứng côn trùng số lượng, là hần tại trong Thanh Ngọc Sở chỗ đã thấy gấp mười lần, thậm chí hoàn lại gấp trăm lần nhiều!

Sắc mặt của hần trở nên trắng bệch đứng lên.

LỤC TÍCH CHI ĐẠI HOANG TẾ

[C]

Tiêu Đỉnh
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Lục Trừng (Hạ)

Gió qua ngọn cây, rừng rậm phát ra trầm thấp tiếng hít thở, lại giống như chính là chỗ này mảnh thủy chung trầm mặc lại vừa mới đã trải qua một trận máu tanh giết chóc đại địa phát ra ra thanh âm.

Ân Hà cũng không có chạy trốn chết, hắn còn không có bị sợ phá gan, tại nơi này đáng sợ địa phương, hắn giờ này khắc này khó được hiện ra một loại khó có thể tưởng tượng kiên cường tâm chí.

Bản thân, quyết định không thể thì cứ như vậy rời khỏi.

Ở chỗ này người bị chết đám ở bên trong, có chút là hắn biết bằng hữu, đại bộ phận với hắn là lạ lắm đấy, nhưng mà vô luận như thế nào, bọn họ đều là giống nhau người, vì vậy, hắn phải làm những gì.

Hắn bắt đầu trầm mặc mà đi động, vốn là đi đến bên ngoài bên rừng liền nhặt mang chém mà làm đã đến đồng lớn lá khô nhánh cây, sau đó tại đây mảnh địa phương máu tanh sau cùng trung tâm, thi thể tối đa địa phương chồng chất chồng lên nhau, lại lần nữa về tới trong Thanh Ngọc Sở, tại trong kho phòng đã tìm được nguyên bản chứa đựng ở chỗ này vì khai sơn phá đá sửa đường mà chuẩn bị thùng lớn dầu hỏa.

Hắn mặt không thay đổi tại đây chút ít khi còn sống là hắn đồng hành người trên thi thể hắt vẩy lấy có gay mũi mũi vị khác thường dầu nguyên liệu, tại cái đó cây trong đồng đồ tối đa, đồng thời, mỗi một cái góc nhỏ hắn

đều tận lực không buông tha, có chút bị ném đi đến nơi xa thì thể hân dứt khoát trực tiếp kéo trở về, cùng một chỗ ném vào cái mảnh này núi thây biển máu trong.

Cái này một vội vàng thật là tốt lâu, toàn bộ quá trình đều là tại một loại kỳ dị yên tĩnh trong trầm mặc tiến hành đấy, ở giữa thiên địa một mảnh yên tĩnh, dường như trời cùng đất, rừng rậm cùng gió, còn có hết thảy tất cả, đều tại trầm mặc mà nhìn chăm chú lên cái này nhỏ bé nhưng kiên nhẫn người nhất cử nhất động.

Chỗ đó chông chất ra một cái thi thể tiểu sơn, hơn nữa càng ngày càng cao, càng ngày càng dày, cùng lúc đó, còn có một loại khí tức quỷ dị từ nơi này Thi Sơn trên thấu đi ra, đó là càng ngày càng nhiều lực sắc quang mang tụ tập đã đến cùng một chỗ, tại thi thể trong khe hở nổi thành một mảnh, lóe ra u ám hào quang.

Nhanh đến hoàng hôn thời điểm, Ân Hà rốt cuộc làm xong tất cả chuẩn bị.

Lúc này thời điểm, tuyệt đại bộ phận thi thể, tứ chi, huyết nhục, đều bị ném vào ở giữa nhất vị trí kia, cho dù qua nhiều ngày như vậy, nhưng mà tanh hôi khí tức vẫn đang hầu như làm cho người hít thở không thông. Mà bị đổ hết xong dầu thùng liền rót trên mặt đất, còn sót lại dầu hỏa chậm rãi nhỏ ra, cùng những cái kia khô cạn biến thành đen thổ địa lẫn lộn cùng một chỗ.

Dưới trời chiều, trên mặt mệt mỏi màu Ân Hà đánh bắt lửa đá, đốt lên cây đuốc trong tay.

Ngọn lửa trong tay hân bó đuốc trên cuồng loạn mà thiêu đốt lấy, hân chậm rãi xoay người, nhìn xem đồng kia tích như núi thi thể, miệng hơi hơi bỗng nhúc nhích, tựa hồ muốn nói gì, nhưng đã đến cuối cùng, hân đúng là vẫn còn cũng không nói gì.

Hắn chỉ là nhắm mắt lại, thật sâu hít một hơi, sau đó lại độ trợn mắt, ra sức mà cầm trong tay bó đuốc đã đánh qua.

Hỏa diễm trên không trung thiêu đốt lên, xẹt qua một đường sáng ngời đường vòng cung, tại tà dương phía dưới, rơi xuống này tòa Thi Sơn phía trên.

"Oanh!"

Nường theo lấy một tiếng tiếng rít thanh âm, hỏa diễm trong nháy mắt từ nhỏ biến lớn, theo một chỗ bó đuốc bò đầy cả tòa Thi Sơn, đem tất cả thi thể biến thành một tòa tể đàn, hùng hực bốc cháy lên.

Nóng rực đáng sợ này hỏa diễm ánh đỏ lên không khí chung quanh cùng thổ nhượng, hết thảy đều tại nhiệt độ cao trung quyển cong lên, sau đó tại hỏa diễm ở chỗ sâu trong, đột nhiên truyền đến đủ loại đáng sợ tiếng thét chói tai.

Một đám một đám lục quang âm âm nổ tung, ùng ùng (không dứt) thanh âm giống như là từng cái một bong bóng khí nổ, bén nhọn tiếng kêu thảm thiết tiếp tục không ngừng, làm cho này một mảnh đáng sợ tình cảnh lại tăng thêm càng nhiều nữa thê lương.

Ân Hà đối với cái này mặt không biểu tình, ánh mắt của hắn lạnh lùng như băng, từ đầu tới đuôi đều là lạnh lùng nhìn xem.

Sắc trời chút bất tri bất giác, đã đen lại.

※※※

Màn đêm buông xuống, dưới Thần Sơn rộng lớn Nội Hoàn chi địa cũng lâm vào một mảnh trong bóng tối. Nhưng mà tại đây mảnh cả vùng đất nơi nào đó, phóng lên trời ánh lửa tại đây một mảnh trong bóng đêm liền lộ ra đặc biệt bắt mắt.

Lửa bùng hừng hực thiêu đốt, nhìn xem những cái kia thi thể tại liệt diễm trong dần dần hóa thành tro tàn, nhìn xem những cái kia đáng sợ mà quý dị trứng côn trùng đang điên cuồng vặn vẹo trong bạo liệt sau đó biến mất, Ân Hà cuối cùng là thở dài một cái.

Hắn xoay người, hướng về lúc đến đường đi tới.

Cái chỗ này cũng không thích hợp ở lâu, đặc biệt là tại nơi này trong buổi tối. Dưới mắt Ân Hà có thể nghĩ đến biện pháp tốt nhất chính là nhanh chóng ly khai nơi đây, nhập lại tiến về trước thứ mười ba Thanh Ngọc Sở chỗ đó vượt qua một đêm, sau đó lại mau rời khỏi cái mảnh này nguy hiểm đại địa trở lại Nhân tộc Thánh thành, đi tìm trưởng lão hội, đem tình huống nơi này bẩm báo đi lên.

Ban đêm rừng rậm thoạt nhìn có chút tĩnh mịch khó dò, tại đi vào lúc trước, Ân Hà cũng có một chút do dự chần chờ, bất quá rất nhanh, hắn còn là hạ quyết tâm hướng trong rừng cây cái kia cái lối đi đi đến. Vô luận như thế nào, cái mảnh này bị đốt cháy địa phương nhất định là không thể ngây người thêm.

Nhưng ngay tại hắn vừa vừa đi vào trong rừng cây thời điểm, phảng phất là theo bầu trời đêm chỗ cao, hoặc như là đại địa phương xa, đột nhiên truyền đến một tiếng cực kỳ tiếng rít thê lương âm thanh.

Thanh âm kia đâm rách cái mảnh này trong bóng đêm tất cả bình tĩnh, Ân Hà thân thể chấn động, quay đầu lại nhìn lại.

Chỉ thấy tĩnh mịch trong bóng đêm, một vòng cực lớn mà hắc ám âm ảnh từ đằng xa chạy như bay mà đến, cổ khí tức kia, vẻ này đáng sợ mà hung hãn tư thái, cơ hồ khiến Ân Hà liếc liền nhận ra đó chính là sát hại tất cả mọi người hung thủ.

Chính là trước kia giết sạch rồi Ân Hà chín mươi bảy danh đồng bạn cái kia đáng sợ và lại hung tàn quái thú!

Ân Hà quay đầu bỏ chạy, hắn đã dùng hết toàn thân khí lực, liều lĩnh mà dọc theo trong rừng rậm cái kia cái lối đi về phía trước chạy tới, vô luận như thế nào, ly khai nơi đây, cách nơi này càng xa càng tốt!

Kinh khủng kêu to âm thanh chính đang nhanh chóng mà từ nhỏ biến thành lớn, dưới chân đại địa thậm chí bắt đầu truyền đến rõ ràng run rẩy, cái này nơi phát ra đương nhiên không cần nói nhiều, mà con quái thú kia tốc độ cũng cực kỳ kinh người, cũng không lâu lắm, liền vọt tới Thanh Ngọc Sở bên ngoài cái kia mảnh thổ địa trên.

Lưu cho nó chỗ đã thấy, chỉ có một mảnh hừng hực thiêu đốt liệt diễm, phóng lên trời hỏa diễm hủy diệt hết thảy, thi thể cùng trứng trùng, không một may mắn thoát khỏi.

Con quái thú kia giật mình ngay tại chỗ, tựa hồ có chút thật không dám tin tưởng vào hai mắt của mình, nó trừng mắt cái kia đoàn hỏa diễm nhìn một hồi lâu, đột nhiên, nó mãnh liệt ngẩng đầu, đối với hắc ám vom trời ngửa mặt lên trời hét dài.

Phong vân biến sắc, đại địa chấn chiến!

Tê tâm liệt phế bình thường.

Chạy như điên trốn chạy để khỏi chết trong Ân Hà cũng đã nghe được một tiếng này kinh Thiên động Địa lại tê lương vô cùng thâm gào thét tiếng thét dài, hắn không quay đầu lại, trong lúc thở dốc vong mệnh chạy trốn, nhưng mà tại trên mặt của hắn, bên mồm của hắn, nhưng là lộ ra mỉm cười.

Dáng tươi cười có chút băng lãnh, nghiêng răng giữa thực sự mang theo vài

phần khoái ý.

※※※

Trong bóng tối, hắn ra sức chạy trốn, dụng hết toàn lực đều muốn rời cái chỗ kia xa hơn một ít, mà cái kia một tiếng thê lương tiếng thét dài rơi xuống về sau, có tốt một hồi không có động tĩnh, tựa hồ con cự thú kia đã đắm chìm tại trong bi thương rồi.

Ân Hà trong lòng có một loại mừng thầm cảm giác, hơn nữa phía trước dần dần xuyên qua một ít ánh sáng nhạt, mắt thấy liền muốn chạy ra cái mảnh này rừng cây.

Nhưng vừa lúc đó, hắn đột nhiên đã nghe được theo phía sau hắn xa xa đột nhiên truyền đến gầm lên giận dữ, ngay sau đó, chính là đại địa mãnh liệt chấn động một cái, như Cự Nhân bước chân bước lên thổ địa.

Ân Hà một cái lão đảo, trong lòng mãnh kinh, quay đầu lại nhìn lại, xuyên thấu qua cành lá rậm rạp rừng rậm, loáng thoáng mà đúng là chứng kiến có một cái cực lớn bóng đen đang dùng một loại cuồng bạo khí thế điên cuồng đuổi theo, những nơi đi qua, thế như chẻ tre, đã liền rậm rạp rừng cây cũng đỡ không nổi nó, bị cái này đầu Cự thú cứng rắn mà phá khai một con đường đến.

Ân Hà hoảng hốt, trong lúc nhất thời toàn thân băng lãnh, cách xa như vậy, hắn hoàn toàn không biết vì sao cái kia đáng sợ quái thú lại có thể như thế chuẩn xác mà tìm được chính hắn một "Cừu nhân", nhập lại hung ác vô cùng mà đuổi theo.

Nhưng dưới mắt hiển nhiên cũng không phải cần thận truy cứu chuyện này thời điểm, lấy con quái thú kia tốc độ, cũng không cần bao lâu, có thể đuổi theo hắn.

Hắn dốc sức liều mạng về phía trước chạy tới, trong nháy mắt cũng đã hướng đến rừng cây biên giới. Phía trước chính là kia đầu đi thông thứ mười ba Thanh Ngọc Sở con đường, tại lúc ban ngày, hắn và những cái kia hiện tại đã là người chết các đồng bạn chính là từ nơi này đi về hướng mười bốn Thanh Ngọc Sở đấy.

Tại nơi này trong đêm tối, tại đây phiên Nội Hoàn cả vùng đất, đi ngang qua trước đó vài ngày sự tình về sau, Ân Hà duy nhất có thể xác định một chút chính là, Thanh Ngọc Sở tựa hồ vẫn là cái này mảnh thổ địa trên tuyệt đối có thể tránh né con quái thú kia địa phương.

Cho dù tại sự tình phát sinh vào cái ngày đó, con quái thú kia thoát nhìn không hề giống đại đa số Nội Hoàn chi địa trong loại thú như vậy sợ hãi sợ hãi Thanh Ngọc Thạch, nhưng mà lúc Ân Hà trốn vào Thanh Ngọc Sở nhập lại đóng cửa sau đại môn, hắn vẫn đang đã lấy được an toàn, con quái thú kia cũng không có thật sự đối với Thanh Ngọc Sở điên cuồng tiến công, mà là đang cuối cùng đã đi ra.

Lại liên tưởng đến những cái kia tại trong Thanh Ngọc Sở trở mã bất lương nhập lại rõ ràng bị Thanh Ngọc lực lượng áp chế cùng tổn hại Sinh Mệnh lực trứng trùng, hiển nhiên, Thanh Ngọc Thạch trong ẩn chứa lực lượng thần bí có lẽ đối với loại này quái thú vẫn đang có nhất định được áp chế tác dụng.

Chỉ là, tại hắn cùng thứ mười ba tòa Thanh Ngọc Sở giữa, giờ phút này rồi lại còn có một đoạn dài dòng buồn chán khoảng cách.

Bình tĩnh ban đêm giờ phút này dĩ nhiên bị cuồng bạo làm cho đánh vỡ yên lặng, lâm vào điên cuồng quái thú đang tại phía sau điên cuồng đuổi theo, mà phía trước cái kia dài dòng buồn chán con đường giờ phút này nhìn qua tựa hồ không có đầu cuối.

Ân Hà liền xông ra ngoài, nhưng mà tại chạy ra năm sáu bước về sau, hần lại mãnh liệt dừng bước lại, cơ trên mặt vắn vẹo, tựa hồ tại cái đó trong nháy mắt, trong lòng của hần giãy giụa không thôi, gặp phải một cái cực độ khó khăn lựa chọn.

Sau một lát, hần mãnh liệt phát ra một tiếng thống khổ hò hét, sau đó như là đem hết thảy đều bất cứ giá nào này dạng, mãnh liệt quay đầu lại, đứng là lại lần nữa xông về này tòa trong rừng rậm.

Màn đêm trời xanh phía dưới, mênh mông trong bóng đêm, con quái thú kia chính cuồng bạo mà rống giận, tại rậm rạp trong rừng rậm như bố sóng trăm biển giống như vọt tới, mà Ân Hà vậy mà cũng đón đầu chạy trở về cùng một cái trong rừng rậm.

Đêm tối rậm rạp, màn đêm buông xuống, chỉ có xa xôi rừng rậm đầu cuối phương xa, sâu nhất thúy trong bóng tối, tựa hồ đột nhiên có một đôi mắt mở ra, hướng nơi đây nhìn xa mà đến.

LỤC TÍCH CHI ĐẠI HOANG TẾ

[C]

Tiêu Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Hóa Thú (Thượng)

Ân Hà làm ra một cái kinh người mà không thể tưởng tượng quyết định, đối mặt sau lưng cái kia cơ hồ là nhân lực hoàn toàn khó có thể địch nổi khủng bố quái thú truy kích, hắn chẳng những không có lựa chọn tiếp tục đào tẩu, mà là quay người hướng về con quái thú kia vọt tới phương hướng một lần nữa chạy trở về rừng rậm.

Bất quá, Ân Hà đương nhiên không phải là thật sự phát điên, hay là ở đằng kia cổ trầm trọng dưới áp lực mê hoặc tâm trí mà như vậy làm, là vì tại cái đó tốc độ ánh sáng giống như trong nháy mắt, tại cánh rừng biên giới đứng ở đó con đường trên lúc, Ân Hà đã thống khổ nhưng tinh tường nhận thức đến, bản thân dọc theo con đường này lại tiếp tục chạy trốn, là vô luận như thế nào cũng trốn không thoát đâu.

Con đường này rời phía trước mười ba Thanh Ngọc Sở quá xa, mà sau lưng đuổi theo quái thú tốc độ lại quá nhanh, xa hơn trước trốn chạy để khỏi chết mà nói, kết cục chỉ có một, cái kia chính là hắn phải chết không thể nghi ngờ.

Vì vậy, hắn không thể không quay đầu lại một lần nữa xông về trong rừng, nhưng mà hiển nhiên, hắn cũng không có khả năng thật là muốn đi cùng con quái thú kia liều cái người chết ta sống.

Lấy song phương lực lượng cách xa khác biệt, đây chẳng qua là chịu chết mà thôi.

Tại trở lại trong rừng về sau, Ân Hà không có chút do dự nào chần chờ, mà là trực tiếp rẽ vào cái ngoặt, đem dẫn dò ngàn vạn nhất quyết không thể ly khai đại lộ, không thể vọng vào rừng nửa đường hai bên điều cấm ném ra đằng sau, hấn nhảy vào trong rừng con đường một bên rừng rậm, sau đó tại một mảnh hắc ám thâm sâu trong rừng liễu lĩnh mà chạy như điên.

Con quái thú kia lao đến, kỳ thế đầu như triều cuồng bình thường thế không thể đỡ, nhưng mà ngay tại nó khó khăn lắm chỗ xung yếu ra cánh rừng rậm này thời điểm, rồi lại mãnh liệt trên chân móng vuốt sắc bén phát lực, thoáng cái bắt lấy mặt đất, đồng thời phát ra một tiếng chấn thiên nộ hồng, thân thể cao lớn đúng là cứng rắn mà thay đổi tới đây.

Chỉ nghe một hồi rầm rầm nổ mạnh, đụng ngã một vòng lớn cây cối, làm mặt đất đều không ngừng mà run rẩy lên.

Ngay sau đó, cái này đầu Cự thú gào rú một tiếng, đúng là như có thần trợ bình thường, trực tiếp nhắm ngay trong bóng tối giống như đầu con sâu cái kiến giống như hơi nhỏ tồn tại —— tại trong rừng dốc sức liều mạng chạy thực mạng chạy trốn Ân Hà, lại lần nữa đuổi theo.

Xông vào cái mảnh này cánh rừng ở chỗ sâu trong, kỳ thật cũng đã là tòa ra thật lớn nguy hiểm. Hắc ám trong rừng rậm nguy cơ tứ phía, cất giấu không biết bao nhiêu khả năng khiến người vong mạng nguy hiểm, nhưng, lớn nhất đáng sợ nhất nguy cơ, hiển nhiên còn là sau lưng cái kia chính lâm vào cuồng bạo điên cuồng trạng thái quái thú.

Ân Hà suy nghĩ nát óc cũng nghĩ không ra, vì sao cái kia đáng sợ quái thú lại có thể giống như là nhằm trúng bản thân giống nhau, không hề sai lầm mà truy tung đến?

Có lẽ, trên người mình đúng là có đồ vật gì đó có thể làm cho con quái vật kia phát giác được này, cho dù cách xa như vậy, cũng không chút nào chịu

buông tha cho.

Tại nghe lấy sau lưng tiếng bước chân càng ngày càng gần, tiếng gió càng ngày càng gấp, Ân Hà tim đập cũng càng lúc càng nhanh, chỉ cảm thấy tử vong bước chân giống như có lẽ đã càng ép càng gần.

Bất quá, có lẽ cũng là bởi vì cái kia khủng bố quái thú nguyên nhân, cánh rừng rậm này trong lúc đầu vốn hẳn nên che giấu trong bóng đêm không ít nguy hiểm, đều đột nhiên biến mất, hoặc là đột nhiên yên tĩnh trở lại, Ân Hà chạy lâu như vậy, trừ đi một tí bụi gai gai nhọn thối kéo bên ngoài, rõ ràng không có gặp được bất luận cái gì chính thức uy hiếp, nhưng sau lưng tử vong nguy cơ chưa bao giờ đi xa, hơn nữa còn càng ngày càng gần.

Tại là một loại trốn chết trong nháy mắt, Ân Hà tại thở hỗn hển trong vùng vẫy cánh tay đẩy ra phía trước một căn nhánh mây thời điểm, tay áo chảy xuống, lộ ra trên cổ tay hẳn cái kia khối Lục sắc vết.

Tại đây hắc ám trong bóng đêm, cái này khối vết dĩ nhiên là tại hơi hơi sáng lên, dường như sắp sửa sống lại giống nhau.

Ân Hà đột nhiên hiểu rõ ra, tại một khắc này, hẳn thậm chí có loại muốn rút đao trực tiếp chặt bỏ bản thân cái cánh tay này xúc động!

Nhưng mà, tại một chỗ như vậy, tự tổn thân thể tuyệt đối không phải một cái ý kiến hay, mà Ân Hà cũng không cho là mình có thể dưới loại tình huống này, còn có thể có dư lực lượng lại tiếp nhận như thế trọng thương.

Bất đắc dĩ ở bên trong, hẳn chỉ được nổi giận gầm lên một tiếng, hay là muốn nghiền răng tiếp tục chạy như điên —— vì cái kia thoát nhìn càng ngày càng xa vời sống sót cơ hội đi giãy giụa lấy.

※※※

Vô số cây cối bị thân thể cao lớn phá khai, trong bóng tối như sấm oanh sập thanh âm, quái thú đang nhanh chóng mà tiếp cận, mà Ân Hà giờ phút này cũng không hề trực tiếp chạy trốn, mà là bắt đầu ỷ vào thân thể thấp bé, linh hoạt, trong rừng rậm các loại đột nhiên thay đổi mà biến đổi phương hướng.

Tại rậm rạp cây cối yểm hộ xuống, tại nguy cơ tiếp cận lúc trước, hẳn tại từng giọt từng giọt miễn cưỡng cùng con quái thú kia kéo ra khoảng cách.

Nhưng, thật là cả hai ở giữa thực lực sai biệt thật sự là quá mức cự đại rồi, như vậy thủ đoạn chỉ có thể làm cho Ân Hà miễn cưỡng duy trì một hồi, quái thú vẫn đang còn là càng đuổi càng gần, rút cuộc tại một đoạn thời khắc, tại rung trời bình thường tiếng gào thét ở bên trong, con quái thú kia đuổi tới Ân Hà sau lưng.

Dưới bóng đêm, con quái thú kia trong mắt to sớm đã là huyết hồng một mảnh, nó phát ra một tiếng gào thét, một cái cứng rắn như thép màu đen chân trước mang theo lấy cuồng bạo tiếng gió, từ giữa không trung bổ xuống dưới!

Tiếng gió những nơi đi qua, hết thảy đều bị trong nháy mắt trăm phá, vô luận là cây cối, còn là đối tượng đá cứng rắn, đều hoàn toàn không cách nào ngăn cản cái này kinh khủng một kích.

Ân Hà đã dùng hết toàn thân lực lượng, dốc sức liều mạng về phía trước bay nhào mà đi, tại suýt xảy ra tai nạn trong nháy mắt tránh được cái này đáng sợ một trăm.

Kinh khủng kia một kích đánh tới mặt đất, trong nháy mắt trên mặt đất đào ra một cái hố to, nhắc lên một mặt tường đất, giống như thủy triều bình thường, bí mật mang theo lấy Ân Hà thân bất do kỷ về phía trước bay ra ngoài.

Một kích này không có giết chết cái kia đáng giận con sâu cái kiến giống như cừu nhân, tựa hồ làm cho con quái thú kia càng phát ra phần nộ, tâm tình cũng lâm vào càng sâu, thậm chí cả điên cuồng bình thường trạng thái.

Tiếp theo, trong mắt của nó hiện tại chỉ có cái kia sát hại nó vô số hài tử cừu địch, cái kia to gan lớn mật con sâu cái kiến!

Vô luận như thế nào, nó đều muốn giết chết hẳn!

Quái thú nhào tới, nghiền nát vô số cây cối nham thạch, điên cuồng mà quét ngang rừng cây, hết thấy đều tại sụp đổ vỡ vụn.

Ân Hà thất tha thất thểu mà dốc sức liều mạng giãy giụa lấy, nhưng mà thời gian dần trôi qua đã thân bất do kỷ. Trong rừng rậm cây cối bình chương mang cho hẳn một chút xê dịch không gian, ở đằng kia lực lượng tuyệt đối trước mặt chính càng không ngừng tan vỡ, mà không cần nhiều lâu, hẳn liền đem hoàn toàn triệt để đẩy, không có bất kỳ bảo hộ mà hiện thân tại đây đầu điên cuồng quái thú trước mặt.

Tử vong, dường như đã hoàn toàn bao vây hẳn, tại nơi này thê lương ban đêm, toàn bộ ở giữa thiên địa, tựa hồ cũng chỉ còn lại có hẳn cô độc một người.

"Oanh!"

Cuối cùng một tiếng vang thật lớn, Ân Hà duy nhất có thể dựa vào mấy cây đại thụ cũng bị đánh ngã, hẳn bị này lực lượng khổng lồ dư lực đưa đến, liền thân bất do kỷ về phía một bên té nhào ra đất.

Hẳn còn không cam chịu số phận, hẳn còn muốn giãy giụa, khi hẳn kiệt lực đều muốn đứng lên tiếp tục trốn chạy để khỏi chết lúc, bỗng nhiên chỉ cảm thấy yết hầu ngòn ngọt, nhưng là há miệng trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi đi ra.

Hắn đi phía trước thất tha thất thểu mà chạy trước, nhưng trong cặp mắt cũng đã đảo loạn, bước chân bủn rủn vô lực, mới lao ra vài bước, liền ngã sấp xuống trên mặt đất.

Hắn vẫn giãy giụa lấy, rồi lại chỉ có thể ở trên mặt đất liên tục vặn vẹo, như một con cá sắp chết.

Mặt đất chấn động một cái, một mảnh khổng lồ bóng đen từ giữa không trung lướt ngang tới đây, bao phủ ở thân thể của hắn.

Con cự thú kia một cước đạp tại trước người của hắn, băng lãnh huyết hồng ánh mắt nhìn chăm chăm người này, thật bất ngờ đấy, nó cũng không có lập tức giết chết hoặc là ăn tươi Ân Hà, có lẽ là nó muốn nhìn kỹ rõ ràng này thù địch bộ dạng.

Nhưng, cặp kia huyết hồng trong ánh mắt hận ý, nhập lại không có chút nào hạ thấp.

Sau một lát, quái thú kia phát ra một tiếng kêu to, màu đen chân trước như cực lớn lợi kiếm, giơ lên cao cao, sau đó bổ xuống dưới.

Nhìn tình hình, là muốn đem Ân Hà chém vỡ sau nghiền làm thịt nhão, mới có thể giải nó mỗi hận trong lòng.

Ân Hà thở dài một tiếng, rốt cục vẫn phải vô lực mà nằm xuống, cùng đợi tử vong hàng lâm.

Nhưng vừa lúc đó, đột nhiên, theo cánh rừng rậm này ở bên trong, ở đằng kia mảnh hắc ám trong, truyền đến một tiếng như sấm rền tiếng gầm.

Loại này thanh âm cũng không giống như con quái thú kia như vậy thê lương tàn nhẫn, cũng không có cuồng bạo khí tức, nhưng mà tại như sấm rền cuộn cuộn tiếng nổ vang trong, rồi lại đều có một cỗ uy nghiêm, phảng phất

là chỉ thuộc về vương giả khí thế, bề ngễ thế gian, cúi nhìn qua sinh linh.

Con quái thú kia rõ ràng mà lại càng hoảng sợ, thậm chí đều chẳng quan tâm đi giết chết Ân Hà, bổ tới một nửa chân trước thoáng cái thu trở về. Nó dùng sức lớn như thế, thậm chí đem nó thân thể đều mang theo về phía trước lao đảo một hai bước.

Con quái thú kia hiện tại giống như lần thứ nhất sinh ra một loại kiêng kị, hay hoặc là nói, là sợ hãi tâm tình, nó vội vàng mà nghĩ muốn quay đầu nhìn lại rõ ràng sau lưng xảy ra chuyện gì, nhưng vừa lúc đó, một cái cao hơn lớn, đối khôi ngô, kinh khủng hơn thân thể bóng đen, bỗng nhiên xuất hiện.

Liên cánh rừng rậm này đều không thể vật che chắn cái kia mới xuất hiện đáng sợ Ảnh Tử, chỉ là đứng đấy, nó giống như liên so với cánh rừng rậm này cũng cao hơn ra một nửa, mà tại hắc ám trong bóng đêm, cái này con mới xuất hiện phát hiện Cự thú động tác vậy mà nhanh nhẹn được kinh người, thoáng cái liền nhào tới con quái thú kia sau lưng.

Không đợi nó quay người, chỉ nghe một tiếng rống to, một cái miệng lớn đánh máu liền cắn đã đến con quái thú kia phần gáy trên.

Không lâu lúc trước còn như thiên thần ác ma bình thường đem Ân Hà đuổi đến lên trời xuống đất đều không có lối đi quái thú, giờ phút này đột nhiên bị nặng như vậy kích, nó phát ra thê lương vô cùng thê thảm tiếng gào thét, sau đó dốc sức liều mạng giằng co.

Phụ cận vừa mới bình tĩnh một chút đại địa, trong lúc đó lại lâm vào một mảnh hỗn loạn, vốn có không thể địch nổi lực lượng Cự thú trước mặt, bất luận cái gì sinh linh thoát nhìn đều yếu ớt như tờ giấy.

Ân Hà cùng chung quanh vô số thổ nhưỡng, nham thạch, cây cối các loại cùng một chỗ, bị hai cái kịch đấu trong Cự thú làm cho bắn ra ảnh hưởng

đến, vốn là cao cao vút lên, sau đó lại ngã xuống, rơi thất điên bát đảo, không biết nam bắc.

Cũng chính là tại đây một mảnh trong hỗn loạn, Ân Hà trong lúc đó đã nghe được một cái thanh âm kỳ quái.

"Rắc rắc!"

Thanh âm kia có chút trầm thấp, rồi lại làm cho người ta cảm thấy mang thêm vài phần thanh thúy, thật giống như là vật gì đột nhiên bẻ gãy giống nhau.

Sau đó, bốn phía đột nhiên liền yên tĩnh trở lại.

Ân Hà thở dốc chưa định, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy hai cái dị thường thân ảnh cao lớn đang đứng tại bên cạnh mình cách đó không xa, có lẽ chỉ cần trong đó bất luận cái gì một cái Cự thú tùy ý mà dời bước chân, sẽ tại trong lúc lơ đãng đem bản thân đập thành thịt nát.

Nhưng mà Ân Hà cũng không có chú ý cái này nguy hiểm, hắn chỉ là nhìn xem giữa không trung giao thoa cùng một chỗ thân ảnh khổng lồ: Phía sau xuất hiện con cự thú kia, dùng nó miệng lớn dính máu cản trước một chỉ quái thú cái cổ, vậy mà cho tới giờ khắc này đều còn không có buông ra. Mà vừa rồi cái kia một tiếng thanh thúy thanh âm, tựa hồ cũng là theo cái kia đáng sợ trong miệng giữa hàm răng truyền tới đấy.

LỤC TÍCH CHI ĐẠI HOANG TẾ

[C]

Tiêu Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Hóa Thú (Hạ)

Đã từng hung tàn tàn sát hại nhiều người nhiều nhân loại quái thú, giờ phút này rồi lại như là đã mất đi tất cả tinh khí thần, cổ vô lực mà rũ xuống rơi xuống.

Lại sau một lúc lâu, Ân Hà đột nhiên cảm giác được trên mặt nóng lên, nhưng là có một đoàn nóng hầm hập chất lỏng nhỏ xuống tại trên người của hắn.

Hắn cúi đầu nhìn thoáng qua, rất nhanh phát hiện, đó là một đoàn máu nóng.

Không phải đỏ tươi huyết sắc, cái này một đoàn máu nóng màu sắc dĩ nhiên là màu vàng đấy!

Có được màu vàng huyết dịch khủng bố quái thú, Ân Hà tại qua nhiều năm như vậy ở bên trong, bao gồm hắn đi vào Nội Hoàn chi địa bên trong vài năm lúc giữa, đều chưa từng có nghe nói qua, lại càng không cần phải nói thấy.

Khó trách loại này quái thú theo không có người bá kiến cùng nói đến, thực lực lại là như thế cường đại.

Nhưng mà, hắn rất nhanh lại nghĩ tới một kiện khác đối thêm chuyện kinh khủng. Ngay tại trước mắt của hắn, cái này chỉ có thể đủ dễ dàng đồ sát một

hai trăm danh nhân loại chiến sĩ quái thú, giống như vừa mới bị một cái khác Cự thú giết chết. Hơn nữa nhìn đứng lên, nó hình như là con cự thú kia con mồi.

Như vậy, cái này con mới xuất hiện phát hiện, trong bóng đêm hắc thậm chí cũng còn thấy không rõ bên ngoài Cự thú, vậy là cái gì dạng tồn tại?

Ân Hà cảm thấy cái này buổi tối, đầu của mình có một loại sắp nổ tung cảm giác.

Mà cũng không lâu lắm về sau, Ân Hà cảm giác mình thân thể này, từ đầu đến chân, giống như thật sự liền nhanh muốn nổ tung.

Đó là một cỗ đột nhiên xuất hiện kịch liệt nhiệt lượng, theo hắc trong thân thể cốt cách ở chỗ sâu trong cuồng bạo mà phun ra, vẫn còn như hỏa diễm bình thường đem cả người hắc đều nuốt hết, sau đó bốc cháy lên.

Lý trí của hắc tại loại này trong cơ thể đột nhiên sinh ra liệt diễm trước mặt đầu miễn cưỡng giằng co rất ngắn một đoạn thời gian, liền hoàn toàn mất đi ý thức.

Tại lúc trước đã hôn mê, Ân Hà chỉ là miễn cưỡng nhìn nhìn phía trước cái kia hắc ám thân ảnh, phát hiện cái kia con mới xuất hiện phát hiện khủng bố Cự thú chính buông lỏng ra miệng, cái kia bị nó cắn đứt cái cổ quái thú liền trời sập đất sụt giống như mà ngã xuống, nặng nề mà rơi vỡ ngã trên mặt đất, tại phát ra một tiếng thanh âm vang dội về sau, lập tức liền ném ra một cái thật lớn hố đất.

Sau đó, cái kia con mới xuất hiện phát hiện khủng bố Cự thú liền cúi người xuống, mở ra miệng lớn dính máu, bắt đầu ăn liên tục huyết nhục, phổi hợp ăn uống đứng lên.

Thiên nhiên lãnh khốc, tại lúc này lại như này lạnh lùng thể hiện rồi đi ra.

Màu vàng huyết dịch theo chết đi quái thú trong thân thể chảy ra, khắp nơi qua thổ nhưỡng, chảy đến cách đó không xa Ân Hà bên cạnh, chậm rãi đưa hãn bao phủ.

Cái này là Ân Hà tại triệt để trước khi hôn mê chỗ đã thấy cuối cùng một màn, sau đó, ý thức của hãn liền lâm vào một mảnh trong bóng tối.

Đã bị hai cái Cự thú phá hư được không sai biệt lắm cái mảnh này cánh rừng, tại trong bóng đêm thoát nhìn đặc biệt thâm thúy, bất quá người thắng sau cùng hiển nhiên đối với cái này không thêm để ý chút nào, như trước tại khoái hoạt vả lại hưng phấn mà ăn thích nhất Kim Huyết Ma Thú huyết nhục.

Cùng lúc đó, một cái thoát nhìn so với Ân Hà hơi cao lớn hơn một chút thân ảnh, nhưng là theo con cự thú kia trên đầu xuất hiện, bất quá, cái kia trong bóng tối Cự thú giờ phút này tựa hồ chỉ còn lại ăn cái này bản năng dục vọng, đối với bóng người này không thêm để ý chút nào.

Bóng người này cũng không quan tâm, đang nhìn xem chung quanh thế cục về sau, hãn bỗng nhiên "Ồ" một tiếng, như thể thân hình sau mở ra, nhưng là từ giữa không trung nhảy xuống tới, đã rơi vào màu vàng vũng máu bên cạnh, sau đó thò tay trực tiếp đem Ân Hà thân thể theo màu vàng trong máu kéo ra ngoài.

"Một người?" Cái thanh âm kia lộ ra có chút trầm thấp, lại có vài phần kinh ngạc, hãn quay đầu lại nhìn cái kia đã chết hết quái thú liếc, tự nhủ nói: "Nhỏ như vậy một người, làm sao sẽ làm cho 'Hắc Ma đường' bậc này Kim Huyết Ma Thú như thế cuồng bạo, hãn đến cùng làm cái gì?"

Đại khái là trong lúc nhất thời nghĩ không ra Ân Hà như vậy nhân tộc bình thường có thể đối với Hắc Ma đường khổng lồ như vậy cường đại Ma thú tạo thành cái gì tổn thương, nhập lại như thế nào chọc giận nó, bóng người này lâm vào nhất thời trầm mặc.

Bất quá sau một lát, trong bóng đêm, ánh mắt của hắn bỗng nhiên lóe lên, như là đã nhận ra cái gì.

Hắn một chút xốc lên Ân Hà trên cánh tay ống tay áo, lập tức liền chứng kiến bám vào tại Ân Hà trên cổ tay cái kia một khối kỳ dị Lục sắc vết, giờ phút này vẫn còn tản ra nhàn nhạt u lục quang mang.

Bóng người kia ngơ ngác một chút, lập tức như là nghĩ tới điều gì, bưng tỉnh đại ngộ mà nói: "Nguyên lai người hủy trứng trùng, khó trách Hắc Ma đường muốn với người không chết không thôi rồi. Tiểu tử này nhìn xem không có bản lãnh gì, không thể tưởng được rõ ràng còn có thật tốt dùng khí a."

Nghe hắn tựa hồ đối với Ân Hà có phần có vài phần thưởng thức chi ý, vì vậy tại trầm ngâm một lát sau, hắn nhẹ gật đầu, nhàn nhạt mà "Hừ" một tiếng, nói: "Cái này trứng trùng lục độc vốn muốn cho người sống không bằng chết đấy, bất quá xem tại người làm 'Long Vương' dẫn xuất này đầu Kim Huyết Ma Thú phân thượng, ta liền cứu người một lần đi."

Nói xong, hắn dường như hít một hơi, đột nhiên nhập lại chỉ như đao, tại Ân Hà trên cổ tay tìm một cái, trong nháy mắt da tróc thịt bong, hiện ra một đường thật dài miệng vết thương, đúng lúc là ở đằng kia mảnh Lục sắc vết trong.

Quý dị là, tuy rằng miệng vết thương rất lớn, nhưng mà trong vết thương vậy mà không có một nhọt tại tươi sống máu chảy ra.

Thần bí nhân kia hình ảnh rồi lại không có gì kinh ngạc bộ dáng, tựa hồ sớm đã ngờ tới sẽ là như thế như vậy, lập tức bắt lấy Ân Hà cánh tay, mãnh liệt hướng phía dưới nhấn tới, nhưng là trực tiếp đặt tại Hắc Ma đường chảy ra đến máu vàng trong.

Cùng lúc đó, trong miệng hắc tựa hồ đang thấp giọng tụng nhớ kỹ nào đó kỳ dị phát âm chú văn, cao thấp bất bình, chẳng chệch bất định, nhưng đều có một cỗ kỳ dị khí tức bắt đầu ở chung quanh xuất hiện, mà phụ cận màu vàng huyết dịch cũng nhao nhao về phía Ngân Hà trên cổ tay cái kia đạo vết thương giữa dòng chảy đi vào.

Theo màu vàng huyết dịch chảy vào, Ân Hà trên cổ tay Lục sắc vết dĩ nhiên là lấy mắt thường có thể thấy được tốc độ tại biến mất lấy, tại qua một hồi về sau, cũng đã phai nhạt đến cơ hồ nhìn không tới vốn có dấu vết rồi.

Ân Hà cánh tay lại khôi phục nguyên trạng, đã liền đạo kia bị vừa mới cắt miệng vết thương thoạt nhìn đều nhanh muốn khép lại như lúc ban đầu rồi.

Đối với cái này, cái kia thần bí bóng người mang theo vài phần thoả mãn gật đầu, sau đó vứt bỏ Ân Hà cánh tay, tự nhủ: "Ừ, còn dư lại liền xem chính người có hay không mệnh sống sót rồi."

Nói xong câu này nghe thập phần không chịu trách nhiệm về sau, hắc liền xoay người ly khai, hướng cái kia vẫn còn ăn uống Cự thú đi đến.

Nhưng, ngay tại hắc đi ra hơn một trượng có hơn địa phương về sau, đột nhiên, theo phía sau hắc mãnh liệt truyền đến một tiếng như là dã thú giống như gào rú thanh âm.

Cái kia thân ảnh ngơ ngác một chút, xoay người lại nhìn lại, chỉ thấy vừa mới còn hôn mê bất tỉnh Ân Hà vẫn đang hai mắt nhắm nghiền, nhưng mà chẳng biết tại sao, hắc cái kia bị thương cánh tay phải, trong lúc đó biến lớn biến thô gấp mấy lần, hơn nữa da thịt huyết nhục trên xuất hiện quỷ dị văn da lông, nhìn qua hầu như cùng một con dã thú không có gì khác nhau.

"Hóa thú!"

Trong bóng tối chính là cái kia thân ảnh đột nhiên thân thể chấn động một

cái, mang theo vài phần ngọc nhiên cùng không thể tưởng tượng nổi, kinh ngạc mà nhìn đằng trước hôn mê bất tỉnh Ân Hà, như là thấy được khó có thể tin đồ vật.

"Đây không phải đã thất truyền nghìn năm, hơn nữa chỉ có Hoang Tộc trong 'Cuồng tướng' mới có thể có được năng lực sao?"

"Một nhân tộc, làm sao có thể sẽ có loại thiên phú này?"

※※※

Ân Hà cảm giác mình tốt như sa vào một cái không cách nào tự kìm chế cùng liên miên không ngừng trong mộng cảnh.

Hắn mơ tới rất nhiều rất nhiều thứ, thấy được rất nhiều tình cảnh, hết thấy rất thật được giống như là thật sự giống nhau.

Nhiều khi, hắn trải qua đều là ác mộng, hơn nữa mang đến cho hắn cực đại thống khổ. Cảm giác kia giống như là một cái ngâm nước người chìm vào trong nước, dốc sức liều mạng giãy giụa lấy, rồi lại thủy chung không cách nào được cứu trợ, dù là hắn cảm thấy đây là một trận đáng sợ ác mộng, rồi lại thủy chung không thể từ trong mộng tỉnh lại.

Hắn mơ tới rất nhiều, rất nhiều, rất nhiều người chết cùng máu tươi, sau đó rất nhanh đấy, những cái kia người bị chết đám bọn chúng gương mặt cho dù đã đều thống khổ vằn vẹo, nhưng vẫn là nhao nhao biến thành hắn biết những người kia.

Bọn hắn từng cái một tại trước mắt hắn kêu thảm chết đi, máu tươi bay tứ tung, chết không toàn thân.

Một cái màu đen khủng bố ác ma giết chết hết thảy mọi người, chỉ còn lại có hắn một thân một mình may mắn còn sống sót xuống. Nhưng mà rất nhanh

đấy, ác ma kia mà bắt đầu đuổi giết hần, mà hần dốc sức liều mạng chạy trốn, muốn muốn chạy trốn lấy mạng, nhưng mà đổi chuyện kinh khủng đã xảy ra, hần bị vô số làm cho người da đầu tê dại Lục sắc côn trùng quần lấy tay chân, mắt thấy sẽ phải chết thảm.

Trên người của hần lập tức dâng lên hỏa diễm, diên cuồng thiêu đốt hỏa diễm nuốt sống hết thảy, đốt rụi tất cả côn trùng, rồi lại đối với cái kia màu đen ác ma không hề có tác dụng.

hần còn là không thể không dốc sức liều mạng trốn chết, trận này ác mộng làm cho hần tình trạng kiệt sức, hần đều muốn tỉnh lại, rồi lại bất lực.

Lập tức hần chợt phát hiện, trên người mình lửa dĩ nhiên thẳng đến không có dập tắt, một mực tựa như vậy hùng hực thiêu đốt lên, mà đốt cháy đúng là hần thể xác huyết nhục!

Cái kia thống khổ làm hần sắp nổi điên, mà tại phía sau hần màu đen ác ma tức thì phát ra cuồng bạo tiếng cười cùng gào thét.

Hần vẫn còn chạy trốn, hần cảm giác mình sắp duy trì không được, có lẽ sẽ chết rồi, nhưng mà hần đột nhiên lại phát hiện, tất cả hỏa diễm cùng tất cả thống khổ không biết lúc nào, đều tập trung vào tay phải của mình trên.

Màu đen ác ma lao đến, giương nanh múa vuốt, không ai bì nổi, sau đó, đầu của nó đột nhiên rớt xuống, càn rỡ cùng khủng bố im bật mà dừng, làm cho người cùng rung động . . .

Đột nhiên, kết quả lại làm cho người khó có thể ức chế buồn cười.

Lại kể tiếp, trong mắt của hần thấy được màu vàng huyết dịch, đầy trời chảy xuôi tới đây, hần nhìn lấy màu vàng máu tươi toàn bộ hội tụ đến cánh tay phải của hần, sau đó tại đẹp mắt tia sáng kỳ dị ở bên trong, hần hoảng sợ phát hiện cánh tay phải của mình vừa thô vừa to gấp mấy lần, dài ra bộ lông,

cơ bắp từng cục, như là Cự thú.

Quang huy ở chỗ sâu trong còn có hai cái Ảnh Tử, một lớn một nhỏ, lớn cực cực lớn, tiểu nhân giống như cùng bản thân không sai biệt lắm, nhưng vô luận Ân Hà như thế nào quan sát, rồi lại dù sao vẫn là thấy không rõ cái kia Ảnh Tử bộ mặt thật.

LỤC TÍCH CHI ĐẠI HOANG TẾ

[C]

Tiêu Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Phản Chuyển (Thượng)

Ác mộng là như thế liên miên không ngừng, Ân Hà kiệt lực đều muốn thoát khỏi rồi lại thủy chung không biết làm thế nào, vì vậy hắn rốt cuộc buông tha cho nỗ lực, mặc cho số phận.

Thế nhưng là, lúc hết thấy hào quang đột nhiên biến mất, hắc ám bỗng nhiên hàng lâm, hắn dường như đã nghe được phương xa cái nào đó địa phương xa xôi bỗng nhiên truyền đến kỳ dị thanh âm, giống như kêu gọi, hô hò hét, hoặc như là có người đối với thiên địa độc lấy cái gì văn tự.

Cái kia là địa phương nào, hắn mơ hồ có chút cảm giác, rồi lại thủy chung bắt không được, nhớ không nổi, hắn muốn trợn mắt nhìn, trước mắt rồi lại một mảnh hắc ám.

Thời gian giống như ngưng lại, hết thấy đều an tĩnh rồi.

Hắn giống như thật sự đi ngủ, giống như trận này ác mộng thật sự kết thúc.

Trong lúc đó, hắn cảm thấy thân thể của mình một hồi mất trọng lượng, phảng phất từ không trung rơi xuống, sau đó liền thật sự trùng trùng điệp điệp đập xuống đất, còn phát ra một tiếng làm cho người da đầu tê dại vang lớn, làm cho hắn chân thật mà cảm giác mình giống như là bị đập vỡ giống nhau.

Sau đó, chính là một hồi bối rối kinh hô tiếng gào, lộn xộn bước chân theo

bốn phương tám hướng lao đến, hắn chậm rãi, cố hết sức mà mở to mắt, phát hiện có ẩm áp máu tươi từ bản thân trên mặt chảy qua, che ở trong đó một con mắt.

Mà tại chung quanh hắn, chính có thật nhiều kín người trước mặt vẽ mặt kinh sợ mà bước nhanh chạy tới, rất nhiều người tại hô to lấy, mà thân thể của hắn cũng nhanh chóng bị người nâng lên, bảy mồm tám lưỡi mà thảo luận thanh âm toàn bộ hướng lỗ tai hắn trong chui đi vào, nhưng mà những cái kia thanh âm nhưng thật giống như đều biến thành không có ý nghĩa tạp âm.

Ý thức của hắn lại bắt đầu trầm xuống, nhưng mà tại lần nữa đã hôn mê lúc trước, Ân Hà giống như đột nhiên nghĩ đến cái gì, dùng chỉ vện vện có khí lực hướng về một cái hướng khác xa xa nhìn lại.

Cái kia chỗ thần bí, cái kia tại hắn trong cơn ác mộng đột nhiên xuất hiện kêu gọi thanh âm của hắn nơi phát ra, hư vô mờ mịt rồi lại dường như từng là như vậy rõ ràng. Tại thời khắc này, hắn đột nhiên đã minh bạch, bản thân mơ tới cái chỗ kia.

Đó là Thần Sơn.

Sau một khắc, trước mắt hắn một đen, lần nữa hôn mê rồi.

※※※

Trong những ngày kế tiếp, Ân Hà tại phần lớn thời gian trong đều là tại trong hôn mê không có gì ý thức, ngẫu nhiên chính giữa gặp ngăn ngủi mà tỉnh táo lại mấy lần, cũng cảm giác mình tựa hồ đang bị người giơ lên thập phần vội vàng mà chạy đi.

Cùng lúc đó, hắn cũng đã nghe được một ít lộn xộn theo hắn bên người đi qua một số người thấp giọng nghị luận lời nói.

"Chịu nặng như vậy tổn thương, rõ ràng còn không chết. . ."

"Rút cuộc là cái gì đã thương hấn?"

"Mười bốn Thanh Ngọc Sở bên kia thật thê thảm. . ."

"Là ai muốn đem hấn giơ lên trở về?"

"Hấn sẽ như thế nào?"

"Ai biết. . . Xem trường lão tâm tình của bọn hấn đi. . ."

. . .

"Keng. . ."

Thanh thúy khóa sắt tiếng va đập tiếng vọng tại căn phòng này trong, nhắc nhở lấy Ân Hà về tới trong hiện thực. Hấn có chút cố hết sức mà từ trên giường ngồi dậy, hướng bốn phía nhìn thoáng qua, lại cúi đầu hướng bản thân trên hai tay cái kia một bộ xiềng xích nhìn nhìn.

Giờ phút này, tỉnh lại Ân Hà tình cảnh có chút kỳ quái, vết thương trên người hấn miệng đều đã bị người thích đáng xử trí băng bó qua, quần áo cũng thay đổi một bộ mới đấy, nhưng mà, tại hai tay của hấn trên cổ tay lại bị mang lên trên một bộ tinh thiết xiềng xích, nhìn qua giống như là một tù nhân.

Chỉ là hấn hiện tại chỗ địa phương, rồi lại rõ ràng không phải lao tù, nhìn xem sáng sủa sạch sẽ, tuy rằng trang trí đơn giản, nhưng cũng là một người bình thường bắt đầu cuộc sống hàng ngày chỗ ở. Duy nhất không giống người thường đại khái chính là đại môn nửa mở, ngoài cửa rồi lại đứng đấy hai cái cường hấn hùng tráng chiến sĩ, như là cửa như Thần canh chừng hấn.

Hấn nhẹ khẽ thở dài một hơi, sắc mặt thoát nhìn có chút tiêu tụy, không

biết là trọng thương sau đó không còn chút sức lực nào, còn là tâm tình mỏi mệt.

Thời điểm này, hần đã nghe được ngoài cửa tiếng bước chân, từ xa đến gần mà đã đi tới, cửa ra vào lúc đầu vốn cả chút buông lỏng hai cái thủ vệ chiến sĩ lập tức đều đứng thẳng người, ưỡn ngực ngửa đầu, thoạt nhìn uy vũ vô cùng.

Sau một lát, vài bóng người đi tới cửa ra vào, lập tức nối đuôi nhau mà vào.

Tổng cộng ba người, đi đầu ở đằng trước chính là cái mặt trắng nam tử, đôi mắt ưng môi mỏng, ánh mắt lạnh lùng; đi tại thứ hai chính là cái tóc có hơi trắng bạch lão đầu, nhìn qua ước chừng có hơn năm mươi tuổi; cái cuối cùng đi tới nhưng là người trẻ tuổi xinh đẹp nữ tử, ước chừng mới mười bảy mười tám tuổi, tóc dài xõa vai, đôi mắt sáng lóe sáng, đúng là thanh xuân xinh đẹp niên kỷ.

Cùng trước hai cái nghiêm mặt nam tử bất đồng, cái kia người trẻ tuổi xinh đẹp nữ tử tiến đến căn phòng này trong, lập tức thật giống như làm cho nơi đây rõ ràng phát sáng lên, làm cho người ta có một loại tim đập thành thịch cảm giác.

Ân Hà ánh mắt đang nhìn cái thứ nhất nam tử cùng thứ hai lão đầu thời điểm đều rất bình tĩnh, duy chỉ có là ở chứng kiến cái kia vị thứ ba thiếu nữ lúc, đột nhiên ngơ ngác một chút, ánh mắt cũng ở đây trên mặt của nàng dừng lại một lát, nhưng rất nhanh đấy, hần liền mặt không thay đổi dời đi ánh mắt.

Tại ba người này đi vào căn phòng này về sau, sau đó lại tiến đến một người làm trang điểm thiếu niên, hần đưa đến ba cái ghế, để lại tại khoảng cách Ân Hà làm cho nằm cái kia cái giường nằm sáu thước bên ngoài trên mặt đất, một chữ song song, sau đó liền lui ra ngoài.

Mà ba người kia thì là thì cứ như vậy tại trên mặt ghế ngồi xuống, ba đạo ánh mắt cùng một chỗ đã rơi vào Ân Hà trên thân.

"Ân Hà." Ngồi ở bên trong chính là cái kia mặt trắng nam tử đầu tiên trầm giọng mở miệng nói.

Ân Hà xoay người lại, trước mặt đối với ba người bọn họ ngồi, nhưng cũng không có đứng dậy, bởi vì tại trên cổ tay hắn trên còng tay còn có một đạo khóa sắt đã liền tiếp ở bên cạnh trên vách tường, hắn bị gắt gao khóa lại rồi : "Giang cường đại nhân."

Bị hắn gọi là Giang Cường đại nhân mặt trắng nam tử mặt không thay đổi nói: "Ta cùng với Mạc Thiết Thư, Quý Hồng Liên ba người, tiếp nhận trưởng lão hội chỉ lệnh đến đây hướng người câu hỏi, người cần phải thành thật trả lời, không thể có nửa điểm nói ngoa."

Ân Hà thở dài, giơ một cái hai tay, lập tức phát hiện xiềng xích âm thanh, chỉ được lại để xuống, nói: "Trước đó lần thứ nhất ta đã đem nên nói lời nói tất cả a, Giang đại nhân."

Giang Cường tốt như không nghe đến Ân Hà nói những lời này giống nhau, thản nhiên nói: "Người đem ngày đó chuyện phát sinh, lại tỉ mỉ nói một lần."

Ân Hà biểu lộ nhìn qua có chút bất đắc dĩ, khước mắt liếc qua đảo qua bên kia, chỉ thấy Giang Cường cùng tóc trắng lão đầu Mạc Thiết Thư đều là mặt không biểu tình, ngược lại là cái kia một mực mặt mỉm cười cô gái xinh đẹp Quý Hồng Liên trong ánh mắt có chút vi diệu tâm tình, tựa hồ có chút rất sâu không đồng dạng như vậy vui vẻ giấu ở ánh mắt ở chỗ sâu trong.

Ân Hà rất nhanh liền đưa ánh mắt thu trở về, trầm mặc một lát sau, còn là bắt đầu giảng thuật đứng lên.

Theo cái ngày đó vận chuyển Thanh Ngọc Thạch bắt đầu, mãi cho đến tại mười bốn Thanh Ngọc Sở bên ngoài phát sinh đáng sợ dị biến, cái kia gọi là Hắc Ma đường quái vật kinh khủng giết chết tất cả mọi người thảm kịch, cùng với sau đó phát sinh hết thảy. . . Hắc thậm chí ngay cả ở đằng kia mảnh trong rừng đột nhiên xuất hiện hai cái Ảnh Tử nói tất cả, dù là hắc lúc ấy thần trí đã có chút ít mơ hồ, đều thấy không rõ mặt của bọn hắc vẻ mặt.

Bất quá, tại hết thảy trong, Ân Hà cuối cùng vẫn là vụng trộm đã ẩn tàng một điểm đồ vật.

Những cái kia giống như đều không giống như là chân thật đồ vật, giống như đều là mình trong mộng mới xuất hiện phán đoán mà thôi.

Trong mộng Thần Sơn hắc chưa nói.

Trong mộng cái kia biến dị được đáng sợ cánh tay phải, hắc cũng không nói.

Tại hắc nói xong những thứ này hết thảy về sau, thời gian đã qua thật lâu, trong này lúc giữa, đối diện ba người toàn bộ đều là yên tĩnh mà ngồi ở đó bên cạnh nghe, không có có bất cứ người nào lên tiếng cắt ngang hắc, cũng không có ai nói xuất ra bất cứ vấn đề gì.

LỤC TÍCH CHI ĐẠI HOANG TẾ

[C]

Tiêu Đỉnh
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Phản Chuyển (Hạ)

Thăng đến Ân Hà ngừng một hồi lâu về sau, đối diện Giang Cường mới nhìn lấy ánh mắt của hắn, chậm rãi mở miệng nói: "Căn cứ hiện tại từ trong vòng trong truyền tới tin tức, người chỗ cái kia đội chín mươi tám người, hơn nữa tại thứ mười bốn Thanh Ngọc Sở 135 người, hôm nay duy nhất sống sót đây, chỉ có người một người."

Ân Hà đã trầm mặc một lát, nói: "Ta vận khí không tệ."

"Đâu chỉ là vận khí không tệ, người bây giờ có thể ngồi ở chỗ này, chỉ nói cơ duyên mà nói, đều cũng coi là có thể nghịch thiên đi." Một mực không nói chuyện lão đầu Mạc Thiết Thư đột nhiên ở bên cạnh xen vào một câu nói.

Ân Hà mặt không biểu tình, giống như cũng không có nghe hiểu Mạc Thiết Thư lời nói lúc giữa cái kia một tia kỳ thật rất rõ ràng ý trào phúng.

Giang Cường đối với cái này nhập lại không có gì tỏ vẻ, mà là đang dừng một chút về sau, rồi hướng Ân Hà nói ra: "Hiện tại có vài cái sự tình, trưởng lão hội trên mấy vị trưởng lão đều cảm thấy có chút không ổn, cho người cần thận trả lời."

Ân Hà cau mày nói: "Giang đại nhân, kỳ thật ta thật sự có thể trực tiếp tại các vị tôn kính trưởng lão trước mặt trực tiếp trả lời đây, liền không cần làm phiền các người mấy vị một mực đã chạy tới..."

"Cho người nói người đã nói, đừng nhiều như vậy nhiều lời. Chư vị trưởng lão như thường ngày có bao nhiêu lớn chuyện bận rộn, chúng ta cũng là vì bọn họ hơi chút chia sẻ một ít mà thôi."

Một cái nhu hòa thanh âm dễ nghe đột nhiên vang lên, nhưng là cái kia kêu Quý Hồng Liên thiếu nữ mở miệng nói ra. Tuy rằng lời nói nghe có chút không khách khí, nhưng nàng lúc nói chuyện nhưng vẫn là mặt mỉm cười, làm cho người ta rất khó đối với nàng tức giận lên.

Ân Hà thoát nhìn cũng xác thực không sao cả tức giận, chỉ là nhìn nàng một cái về sau, nhẹ gật đầu.

Giang Cường nói: "Thứ nhất, mười bốn Thanh Ngọc Sở bên ngoài nhiều người như vậy chết thảm tại chỗ, nhưng sau đó rồi lại tìm không thấy rất nhiều người thi hài, giải thích thế nào?"

Ân Hà đã trầm mặc một cái, nói: "Ngày đó sự tình phát sinh thời điểm, Hắc Ma đường quá mức tàn bạo cường đại, trực tiếp xé rách đập vỡ vụn rất nhiều người thân thể; ngoài ra, ta lúc trước cũng đã nói, bởi vì thấy được con quái vật kia đẻ trứng tại trên di thể rất nhiều các huynh đệ, vì không để cho bọn họ di thể lại nhận độc hại, cũng vì báo thù cùng tuyệt hậu họa, ta đem đại đa số thi thể chôn cất cùng một chỗ, thả hỏa thiêu."

Lúc này, Mạc Thiết Thư ở một bên bỗng nhiên lắc đầu, nói: "Chúng ta Nhân tộc thăm dò Nội Hoàn chi địa mấy trăm năm qua, thế nhưng là cho tới bây giờ đều chưa nghe nói qua Hắc Ma đường loại quái vật này."

Ân Hà cười khổ một cái, nói: "Ta trước kia cũng chưa nghe nói qua, nhưng loại này quái thú xác thực tồn tại, còn giết nhiều người của chúng ta như vậy, đại khái là trước kia ẩn nấp tại Nội Hoàn chi địa ở chỗ sâu trong đi."

Mạc Thiết Thư chậm rãi lắc đầu, tuy rằng cũng không có phản bác nữa Ân

Hà mà nói, nhưng nhìn hắc thần tình, Ân Hà vừa rồi trả lời hắc là cũng không có nói thuyết phục hắc.

Giang Cường nói: "Câu trả lời của người ta sau đó sẽ như thực chuyển đạt cho chư vị trưởng lão. Vấn đề thứ hai, chúng ta phái người đi đã tra xét rồi, này tòa trong rừng rậm quả thật có cây cối sụp đổ cùng kịch liệt đánh nhau dấu vết, nhưng mà lời người nói cái kia bộ Hắc Ma đường thân thể thi thể, lại cũng không tại đó." Hắc nhìn lấy Ân Hà, nói: "Người có thể nói cho ta biết, Hắc Ma đường thi thể đi nơi nào sao?"

Ân Hà ngạc nhiên, nói: "Ta nhớ được rất rõ ràng a, Hắc Ma đường sẽ chết ở đằng kia mảnh trong rừng, không có khả năng không có ở đây đấy."

Giang Cường lắc đầu, nói: "Không có ở đây, không ai tìm đến vật kia. Ta hiện tại liền hỏi người, người có thể nói cho ta biết Hắc Ma đường thi thể đang ở đâu trong sao?"

Ân Hà một hồi mờ mịt, một lát sau về sau, cười khổ một cái, lắc đầu nói: "Ta không biết."

Giang Cường nhẹ gật đầu, thoát nhìn đã xác định hắc muốn đáp án, liền không dây dưa nữa vấn đề này, mà là hướng Ân Hà lại đưa ra chuyện thứ ba.

Một kiện nghe thập phần đột ngột, lại chuyện hết sức kỳ quái.

"Người nhận thức một cái tên là Tiểu Vũ người sao?"

Giang Cường nhìn xem Ân Hà hỏi, đồng thời, thân thể của hắc hơi hơi nghiêng về phía trước, thần sắc trên mặt lúc giữa đúng là mơ hồ lộ ra một vẻ khẩn trương, thoát nhìn đối với vấn đề này, hắc đúng là so với trước yêu cầu những lời kia đều càng thêm quan tâm, cũng càng thêm coi trọng.

※※※

"Tiểu Vũ. . ."

Phía trước mấy cái hỏi đồ vật kỳ thật đều là tại mấy lần trước hỏi thăm trong đã qua hướng Ân Hà hỏi qua đấy, vì vậy trong lòng của hắn đã có làm cho chuẩn bị, nhập lại không kinh ngạc cũng không khẩn trương, nhưng là hôm nay cái này cái cuối cùng vấn đề, nhưng là hắn lần đầu tiên nghe được, đồng thời cũng ở đây một khắc này mãnh liệt có chút sờ không được ý nghĩ, nhất thời không có kịp phản ứng, ngạc nhiên mà lập lại một câu.

Giang Cường nhìn xem hắn, gật gật đầu, lại lặp lại một lần vừa rồi câu hỏi, sau đó giống như lại sợ tự người nói được chưa đủ kỹ càng, rõ ràng hướng Ân Hà tỉ mỉ lại hình dung một phen hắn theo như lời chính là cái kia Tiểu Vũ bên ngoài đặc thù.

Cùng lúc đó, Ân Hà ngoài ý muốn phát hiện mặt khác hai người, Mạc Thiết Thư cùng Quý Hồng Liên tựa hồ cũng đúng cái này Tiểu Vũ có chút bất thường chú ý, sắc mặt trở nên nghiêm túc...mà bắt đầu.

Nếu như nói một lúc mới bắt đầu, Ân Hà tại hơi giật mình phản ứng đầu tiên là nghĩ tới ngày đó tại chính mình trong đội ngũ chính là cái kia người mới Tiểu Vũ, nhập lại mà còn có chút ít không có nắm chắc không có thể xác định mà nói, sau đó Giang Cường làm cho hình dung bên ngoài đặc thù, ví dụ như trẻ tuổi năm tháng, ví dụ như mặt tròn, ví dụ như quần áo dáng người vân... vân, rất nhanh khiến cho Ân Hà xác định, vị này tại Nhân tộc Thánh thành trong địa vị không thấp, có thể tại quyền thế tối cao trưởng lão hội đi về phía trước đi Giang Cường đại nhân, yêu cầu đúng là cái kia thoát nhìn trẻ tuổi hiếu kỳ không có kinh nghiệm Tiểu Vũ.

Hắn cúi đầu nghĩ một lát, sau đó nói: "Ta giống như nhớ kỹ tại trong đội ngũ có một người như thế."

Giang Cường thân thể hơi khẽ chấn động, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, vội

vàng truy vấn: "Vậy hắc hiện tại như thế nào, người về sau lại chứng kiến hắc đã tao ngộ này?"

Ân Hà cau mày cẩn thận nhớ lại một cái, cái ngày đó, đủ loại tình cảnh lại từng màn tại trong đầu hắc lướt qua, chỉ là cái kia một trận động trời dị biến thật sự là quá mức làm cho người rung động, đủ loại vô cùng thâm hiểm ảnh chiếm cứ hắc tuyệt đại đa số trí nhớ hình ảnh, nhưng là trong khoảng thời gian ngắn nghĩ không ra cái kia cũng không tính đặc biệt thu hút Tiểu Vũ cuối cùng kết cục rồi.

Hắc đã chết sao? Giống như cũng không có tận mắt thấy hắc chết ở đằng kia đầu Hắc Ma đường quái thú cốt nhận phía dưới.

Hắc còn sống không? Thế nhưng là hắc tựa hồ tình tường nhớ kỹ, ngày đó hắc nhập lại không nhìn thấy bất kỳ người sống nào tàn phế lưu lại.

Nhưng mà cẩn thận hồi tưởng một cái về sau, Ân Hà rồi lại phát hiện, bản thân giống như cũng không có thể khẳng định, ngày đó bản thân vận chuyển thi thể nhập lại đốt cháy thời điểm, tại trên tay mình có di chuyển qua cái kia kêu là tiểu Vũ người thi thể.

Như vậy, hắc đến cùng sống hay chết?

Ân Hà trong lúc nhất thời cũng không biết nên trả lời như thế nào rồi.

Tại hắc trước người vị kia Giang Cường đại nhân hiển nhiên đối với vấn đề này đặc biệt chú ý, gặp Ân Hà suy tư sau một lúc lâu còn là chau mày, không có cho ra một cái khẳng định trả lời, nhin không được liền lại hỏi tới một lần.

Ân Hà nhiều lần suy tư nhớ lại về sau, sau cùng cuối cùng vẫn lắc đầu một cái, nói: "Cái này ta vẫn không thể khẳng định." Nói qua, hắc đem bản thân chỗ đã thấy hết thảy đều nói cho ở đây ba người, bao gồm bất luận cái gì

hắn có thể nhớ tới chi tiết, sau cùng rồi nói ra, "Ta xác thực nghĩ không ra có tận mắt thấy Tiểu Vũ chết mất tình cảnh, vì vậy không có thể xác định hẳn chết hết. Nhưng mà tại lúc kia, ta cảm thấy được không ai có thể chạy thoát tính mạng, nếu như gắng phải nói có cơ hội, ta nghĩ đại khái cũng chỉ có tại ta trốn vào Thanh Ngọc Sở trong đoạn thời gian đó, Tiểu Vũ nằm chết dí trên mặt đất giả chết, chờ quái vật sau khi rời đi hẳn chạy mất."

Hắn lời nói này nói xong, đối diện ba người sắc mặt thoát nhìn tựa hồ cũng có chút khó coi.

Tuy rằng Ân Hà lời nói được coi như là so sánh uyển chuyển, nhưng trên thực tế ý của hắn tất cả mọi người nghe được đi ra, chính là tại Ân Hà xem ra, hắn là cảm thấy Tiểu Vũ chỉ sợ là khó thoát khỏi cái chết. Về phần nói giả chết tránh được một kiếp mà nói, thật sự chỉ có thể nghe một chút mà thôi, không nói đến lúc ấy vô cùng thâm tình cảnh chưa hẳn có thể giấu giếm được cái kia kinh khủng quái vật, coi như là giả chết thành công, nhưng phía sau còn có một đạo Lục sắc trứng trùng quan khẩu, nói thật, rất khó tránh khỏi.

Lui nữa một nghìn bước mà nói, cái này kêu Tiểu Vũ người trẻ tuổi vận khí tốt đến không được, thậm chí ngay cả lấy xông qua cái này vài đạo trước mắt, thật sự theo cái kia như Địa ngục địa phương trốn. Như vậy, nhiều ngày như vậy, vì cái gì hắn còn không có tin tức truyền về?

Phải biết rằng, tại Nội Hoàn chi địa ở bên trong, Nhân tộc con đường cho tới bây giờ đều chỉ có một cái, tuyệt đối không có khả năng gặp lạc đường đấy.

Giang Cường đã trầm mặc thật lâu, sau đó đứng lên, đối với Ân Hà gật gật đầu, nói: "Tốt rồi, hôm nay chỉ những thứ này sự tình, ta sẽ chi tiết thuật lại cho trưởng lão hội. Về phần sau đối mặt với người xử trí như thế nào, liền xem các Trưởng lão ý tứ."

Nói xong, hắn liền quay người đi ra ngoài, đã đi ra căn phòng này.

Mạc Thiết Thư theo sát ở phía sau hắn, Quý Hồng Liên đi tại mặt sau cùng. Bất quá sắp tới đem ly khai phòng thời điểm, nàng chợt lại quay đầu lại hướng Ân Hà nhìn thoáng qua.

Ân Hà đối với nàng nở nụ cười một cái.

Quý Hồng Liên khóe miệng hơi hơi khẽ động, mỉm cười cũng gật đầu gật đầu, còn trong lúc đó có chút dí dỏm về phía Ân Hà thề lưỡi, lập tức nghiêm sắc mặt, đi đi ra cửa.

LỤC TÍCH CHI ĐẠI HOANG TẾ

[C]

Tiêu Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Nghe Tin Bất Ngờ (Thượng)

Ước chừng sau nửa canh giờ, ngoài phòng tiếng bước chân lần nữa vang lên, bất quá lúc này đây xuất hiện ở ngoài cửa chỉ có một người, chính là trước kia đã tới một lần cái kia cô gái xinh đẹp Quý Hồng Liên.

Chỉ thấy trên tay nàng cầm theo một cái giỏ đồ vật, dùng vải tơ đang đắp nhìn không tới tình cảnh bên trong, đứng ở cửa ra vào cũng không biết nàng đối với cái kia hai cái thủ vệ nói mấy thứ gì đó, cái kia hai cái thủ vệ thoát nhìn lộ ra có chút kinh ngạc cùng do dự, thấp giọng hồi phục vài câu.

Quý Hồng Liên lắc đầu, mặt mỉm cười, nhưng thần sắc rất kiên quyết.

Hai cái thủ vệ liếc nhau, sau đó giữ im lặng mà thối lui, bất quá, bọn hắn cũng không có thật sự ly khai nơi đây, mà là đi tới khoảng cách đại môn hơn một hai trượng địa phương, xa xa mà còn là nhìn xem bên này.

Sau đó, Quý Hồng Liên liền đi đến, kéo qua một cái ghế, thoải mái mà trực tiếp bỏ vào Ân Hà bên giường, sau đó nhìn hắn một cái, mỉm cười nói: "Đói bụng sao?"

"Chết đói!" Ân Hà trở mình ngồi dậy, giam cầm tại trên cổ tay hắn xiềng xích một hồi Đinh Đang rung động.

Quý Hồng Liên cầm trong tay rổ đi phía trước vừa để xuống, Ân Hà tiếp nhận xốc lên che ở trên mặt phân bố, chỉ thấy trong giỏ xách hành trang một

con gà quay còn có hai bầu rượu, lập tức vui vẻ ra mặt, đưa tay tới một chút kéo xuống một cái đùi gà, hung hăng cắn một cái, lại nhấp lên một cái bầu rượu, ừng ực ực miệng lớn uống vào.

Ân Hà một hơi liền trực tiếp uống nửa ấm xuống dưới, lúc này mới dừng lại, thở dài một cái, phát ra một tiếng vô cùng thỏa mãn cảm thán âm thanh.

Quý Hồng Liên lắc đầu, thoát nhìn mang thêm vài phần chịu không nổi bộ dạng, cười mắng: "Người về phần như vậy này, cùng cái quỷ chết đói đầu thai tựa như."

Ân Hà trong miệng nhai lấy thịt, đối với Quý Hồng Liên liếc mắt, nói: "Nói nhảm! Người cái này nhân mạng tốt, mỗi ngày ở chỗ này Thánh thành trong toàn được nhậu nhẹt ăn ngon, nào biết đâu khổ cho của ta chỗ? Ta tiến vào Nội Hoàn chi địa ba năm, liền trọn vẹn ba năm không có hưởng qua mùi rượu rồi."

Quý Hồng Liên gật gật đầu, thân thể nghiêng về phía trước, giơ chân lên đạp ở một bên, dùng ngón tay tại trên đùi nâng cằm nhìn xem Ân Hà, hơi có nghiêm mặt mà nói: "Cái này quy củ ta ngược lại lúc trước nghe nói qua đấy, bất quá không nghĩ tới các người bên kia rõ ràng thật sự chấp hành được như thể nghiêm khắc a."

Ân Hà nói: "Đó là tự nhiên. Nội Hoàn chi địa không thể so với Thánh thành bên này, chỗ đó nguy cơ tứ phía, trách nhiệm cực lớn, hơi không cẩn thận, tiếp theo sẽ có người vứt bỏ tính mạng, lấy rượu hồng việc càng là quyết không có thể tha thứ đấy. Ít nhất tại ta biết rõ đấy trong mọi người, ba năm này đến nửa điểm rượu cũng không có vận xảy ra Nội Hoàn chi địa."

Quý Hồng Liên thở dài, nói: "Xem ra, người mấy năm này trong là chịu không ít đau khổ nữa a, vừa mới nhìn thấy người thời điểm, ta đều thiếu chút nữa không nhận ra người rồi. Cái này da dày thịt béo, một thân vết sẹo hán

tử, còn người nữa cái này. . . Cái này ăn như hổ đói tướng ăn, thật là năm đó phóng ngựa Thánh thành phóng đấng không bị trói buộc, làm cho bao nhiêu quý tộc thế gia thiếu nữ chịu ái mộ Ân gia ngọc công tử sao?"

"Phốc!" Ân Hà phun ra trong miệng một căn đùi gà xương cốt, miệng đầy bóng loáng, thoát nhìn đặc biệt thô lỗ, lại cầm lên bầu rượu ừng ực ực uống một hớp lớn, sau đó tùy tiện mà dùng tay áo lau miệng mong, cười nói: "Cái gì ngọc công tử không ngọc công tử đấy, về sau ngàn vạn đừng nói nữa, nghe liền dường như giống nữ nhân, bất nam bất nữ, làm cho người ta cảm thấy buồn nôn, ừ, như một nhân yêu!"

Quý Hồng Liên đối với hắc liếc mắt, hiển nhiên đối với người nam nhân này lời nói cũng không thập phần đồng ý, sắc giọng: "Thô tục! Người cái tên này tại Nội Hoàn ba năm không đi ra, như thế nào biến như vậy!"

Ân Hà cười nhìn nàng một cái, nói: "Ba năm trước đây ta lúc rời đi, người cũng không phải là hôm nay bộ dạng như vậy a. Ai, ta còn nhớ rõ lúc trước người có lẽ còn là tiểu cô nương a, khi đó nghe nói ta ly khai, còn mắt nước mắt lưng tròng đấy, về sau có phải hay không khóc?"

"Khóc cái đầu người!" Quý Hồng Liên lập tức làm sáng tỏ giống như mà mắng, "Người rời đi về sau, bốn cô nương không biết nhiều vui vẻ, rút cuộc không ai trêu cợt ta, chê cười ta, cao hứng được bốn cô nương lập tức lớn làm ba ngày ba đêm yến hội tiệc rượu, toàn bộ Thánh thành người cũng biết!"

Ân Hà cười to, liên tục gật đầu, đối với Quý Hồng Liên giơ ngón tay cái lên, nói: "Coi như người lợi hại!"

Quý Hồng Liên liếc hắc một cái, thân thể hướng sau bên cạnh trên ghế dựa dựa vào một cái, thời gian dần trôi qua, ánh mắt rồi lại ôn nhu xuống, nói khẽ: "Vừa rồi nghe người nói như vậy hung hiểm, sinh tử chỉ ở một đường giữa, thực là. . . Thật sự là chịu khổ."

Ân Hà nhìn xem trước người giả vờ đồ ăn rượu ngon rồi, phát trong chốc lát ngốc, lập tức lắc đầu, nói: "Nội Hoàn bên kia thời gian xác thực so với Thánh thành nơi đây không tốt qua, nhưng nhiều người như vậy đều chết hết, duy chỉ có ta còn sống, vì vậy điểm ấy gặp trắc trở không tính đau khổ, không đáng kể chút nào rồi."

Quý Hồng Liên thật sâu nhìn hẩn một cái, tiện tay theo trong giỏ xách nơi hẻo lánh lấy ra một cái ly uống rượu, đưa cho Ân Hà, nói: "Cho người chuẩn bị chén rượu rồi, đừng cứ mãi cầm lấy bầu rượu dốc sức liều mạng rót, nhả nhận điểm."

Ân Hà nhếch miệng cười cười, sau đó cầm bầu rượu lên lại đi trong miệng đồ một miệng lớn.

Quý Hồng Liên trừng cái này cương quyết bướng bỉnh nam nhân liếc, trong lúc nhất thời tựa hồ cũng có chút không biết làm thế nào, cười khổ một cái sau nâng cốc chén thả trở về, trầm mặc một lát sau, nói: "Lần này người hiểm chết chạy trốn trở về, rồi lại bị giam lỏng ở chỗ này, trong nội tâm có nhớ hay không đến nguyên nhân gì?"

Ân Hà im lặng một lát, nói: "Người bị chết nhiều lắm, mà sống lấy chỉ có ta một cái, sự tình cũng có chút nói không rõ ràng rồi."

Quý Hồng Liên gật đầu nói: "Xác thực như thế, lần này sự tình huyền ảo rất lớn, bởi vì tổn thất xác thực vô cùng nghiêm trọng. Vốn Nội Hoàn chi địa trong nhân thủ liên thập phần khẩn trương, thoáng cái tự chết rồi nhiều người như vậy, trưởng lão hội mấy vị trưởng lão đều đã bị kinh động. Hơn nữa mười bốn Thanh Ngọc Sở là sâu nhất đi vào vòng chi địa Thanh Ngọc Sở một trong, chỗ đó người hầu như tất cả đều là tinh nhuệ chi sĩ, cái này tổn thất quá lớn."

"Ta biết rõ." Ân Hà nhẹ gật đầu, nói, "Bọn hẩn hẩn là muốn có cái giao

cho."

"Bất quá, người cũng không cần lo lắng, chuyện này ta từ đầu tới đuôi nghe xuống, mặc dù có chút không thể tưởng tượng, nhưng ta vẫn tin tưởng người. Nội Hoàn chi địa cùng Thần Sơn vốn là thế gian thần bí nhất khó lường địa phương, đủ loại ác ma Yêu thú nhìn mãi quen mắt, lần này chỉ là vận khí không tốt đụng phải một cái đặc biệt hung tàn quái thú mà thôi, ta cảm thấy phải là không trách được người trên đầu đấy."

Ân Hà cười nói: "Lời này người nói không tính, nếu không, người trở về khuyên nhủ cha người, làm cho lão nhân gia người đi ra tại trường lão hội trên đem lời nói này nói một lần, vậy cũng tốt."

"Đi đi đi." Quý Hồng Liên tức giận mà nhìn hằm một cái, nói, "Người biết rõ đó là không có khả năng."

Ân Hà cười giang tay ra, sau đó như là nghĩ tới điều gì, trầm ngâm một lát sau, bỗng nhiên nói: "Bất quá nói trở lại, lần này đem ta giam lỏng ở chỗ này, chỉ sợ cũng không chỉ là vì kiểm chứng cái kia Hắc Ma đường quái thú sự tình đi?"

Quý Hồng Liên trầm mặc một hồi, nói: "Người đã đoán đúng, xác thực như thế. Ngoại trừ chuyện này bên ngoài, nhưng thật ra là có người còn muốn biết một chuyện khác." Nàng ngẩng đầu hướng hằm nhìn thoáng qua, bình tĩnh nói: "Cái kia Tiểu Vũ."

LỤC TÍCH CHI ĐẠI HOANG TẾ

[C]

Tiêu Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Nghe Tin Bất Ngờ (Hạ)

"Cái kia Tiểu Vũ đến cùng là người nào? Vì sao các người coi trọng như thế hẳn?" Ân Hà nhìn không được đối với Quý Hồng Liên hỏi.

Quý Hồng Liên nói: "Người tại trong Nội Hoàn chi địa cùng hẳn cùng một chỗ lúc, chẳng lẽ liền không nhìn ra hẳn có cái gì không đúng địa phương sao?"

Ân Hà suy nghĩ một chút, trong đầu nhớ lại cái kia gọi là "Tiểu Vũ" người trẻ tuổi sở hữu còn nhớ rõ ở chi tiết, cuối cùng nói: "Ta liền nhớ kỹ hẳn là cái mặt tròn người trẻ tuổi, những thứ khác tựa hồ cũng nhập lại không có có chỗ đặc biệt nào rồi. Bất quá muốn nói có chút quái dị địa phương này, ngược lại cũng không phải là không có..."

Quý Hồng Liên hai mắt tỏa sáng, vội vàng truy vấn: "Là cái gì?"

Ân Hà nói: "Hẳn quá trẻ tuổi, hơn nữa rất rõ ràng đấy, hẳn mới tiến vào Nội Hoàn chi địa không lâu. Buổi sáng hôm đó thời điểm, ta còn đặc biệt hỏi qua hẳn một lần, hẳn nói mình mới tiến Nội Hoàn bên này một hai tháng."

Quý Hồng Liên nhíu nhíu mày, nói: "Trong lúc này có cái gì chỗ không ổn sao?"

Ân Hà đối với nàng giải thích nói: "Nội Hoàn chi địa hung hiểm rất nhiều, nhưng dựa theo hung hiểm lớn nhỏ trình độ, là từ bên ngoài hướng bên trong

dần dần gia tăng đấy, vì vậy bình thường vừa tới người mới, đều được an bài tại thứ nhất thứ hai Thanh Ngọc Sở bức này bên ngoài biên giới khu vực trước thích ứng một đoạn thời gian, sau đó lại nhìn tình huống chậm rãi hướng vào phía trong vòng ở chỗ sâu trong phái phát. Mà ngày đó gặp chuyện không may thời điểm, là mười ba mười bốn thanh vân làm cho khu vực, bên kia dĩ nhiên là sâu nhất đi vào vòng chi địa địa phương, có thể nói, là cực độ hung hiểm."

Nói đến đây, hắn đã trầm mặc một lát, sau đó đối với Quý Hồng Liên nói: "Bình thường mà nói, Tiểu Vũ rõ ràng còn là một người mới, sẽ không thể nào an bài đến cùng ta giống nhau trong đội ngũ đi đấy."

Quý Hồng Liên thoát nhìn rõ ràng mà hơi khẩn trương lên, thấp giọng hỏi: "Người nói những sự tình này đều là thật sao?"

"Đương nhiên là thật sự, ta lừa người làm cái gì?" Ân Hà nói ra, "Tốt rồi, người bây giờ có thể nói cho ta biết, cái kia Tiểu Vũ đến cùng là thân phận gì rồi a?"

Quý Hồng Liên do dự một chút, lại hướng về phía sau nhìn thoáng qua, gặp cửa lớn chỗ không có người, ban đầu cái kia hai cái thủ vệ còn đứng ở ngoài cửa xa xa. Nàng lúc này mới quay đầu, cái đầu dài nhích tới gần Ân Hà, giảm thấp xuống thanh âm dùng chỉ có Ân Hà mới có thể nghe được nhỏ bé thanh âm, nhẹ nói nói: "Hắn là Hạ Hầu trưởng lão nhi tử."

"Cái gì?"

Dù là Ân Hà xưa nay tỉnh táo, tâm chí kiên định, lúc này đây đột nhiên nghe được câu này lúc, cũng là nhện không được sắc mặt đại biến.

※※※

Thánh thành là nhân tộc khu quần cư, trong Thánh Thành trưởng lão hội

chính là tất cả mọi người trong tộc quyền thế tối cao biểu tượng. Trưởng lão hội nắm giữ lấy Nhân tộc cao nhất quyền lực, quyết định lấy Nhân tộc hết thấy.

Trưởng lão hội thành viên cũng không nhiều, tổng cộng chỉ có ba người, bây giờ ba vị trưởng lão theo thứ tự là Quý, Long cùng Hạ Hầu ba người, ba vị này trưởng lão tại trong nhân tộc đức cao vọng trọng, bản thân đạo hạnh, Pháp lực vô cùng cường đại, tại rất nhiều bình dân dân chúng trong mắt hầu như đồng đẳng với thần tiên bình thường.

"Nhưng là. . ." Tại lúc ban đầu kinh ngạc sau đó, Ân Hà bỗng nhiên nhíu mày, suy tư một lát sau đối với Quý Hồng Liên nói, "Vì cái gì ta giống như nhớ kỹ, vị kia Hạ Hầu Nguyên trưởng lão, giống như nhập lại không có con nối dõi a?"

Quý Hồng Liên thản nhiên nói: "Con riêng. Mấy năm gần đây mới tại Thánh thành thế gia giới quý tộc trong truyền ra tin tức, bên ngoài mọi người còn không biết đây."

Ân Hà ngơ ngác một chút, lập tức chậm rãi gật đầu, nói: "Vậy khó trách, bất quá bởi như vậy, há không liền là. . ."

Hắn câu nói kế tiếp nhập lại không có nói tiếp, sắc mặt chợt trở nên có chút cổ quái.

Quý Hồng Liên nhưng là cái thông minh nữ tử, thoáng cái sẽ hiểu Ân Hà trong lời nói đã hết chỉ ý, nhàn nhạt mà cười một cái, nói: "Người nghĩ không sai, vị kia Tiểu Vũ trên thực tế chính là Hạ Hầu trưởng lão hôm nay duy nhất con nối dõi rồi."

Ân Hà sợ run sau nửa ngày, lập tức thở dài một cái, nhưng là lắc đầu cười khổ nói: "Đây cũng là cần gì chứ, giống như bọn hắn loại này thân phận đấy.

. . Được rồi, ta biết rõ, theo như quy củ, coi như là trưởng lão cũng có bất đắc dĩ địa phương. Vốn lấy Hạ Hầu trưởng lão quyền thế, hà tất đem con của mình đưa đến Nội Hoàn chỗ nguy hiểm như vậy đi a."

Quý Hồng Liên "Hừ" một tiếng, nói: "Việc này vốn là không nên xảy ra vấn đề đấy, chính người cũng biết, Thanh Ngọc Sở bên ngoài rìa địa phương có bao nhiêu an toàn, Tiểu Vũ đi bên kia, vốn là có lẽ một mực đứng ở chỗ đó, căn bản sẽ không ra sự tình. Sau đó chỉ cần ngốc hơn nửa năm một năm đấy, dĩ nhiên là có thể triệu hồi Thánh thành, như thế chẳng lẽ không phải chính là một đoạn đủ khoe khoang lai lịch?"

Ân Hà chậm rãi gật đầu, đột nhiên mặt lộ vẻ kinh ngạc mà nhìn Quý Hồng Liên, nói: "Ồ, người nha đầu kia ba năm không thấy, như thế nào đầu óc trở nên thông minh như vậy rồi hả?"

Quý Hồng Liên trừng mắt liếc hắt một cái, sáng giọng: "Nói hươu nói vượn, khiến cho ta năm đó rất ngu tựa như."

Ân Hà cười mà không nói, thoạt nhìn còn thật sự có vài phần ý tứ này.

Quý Hồng Liên chẳng muốn cùng người nam nhân này so đo, lại phối hợp nói xuống dưới, nói: "Vì vậy, hiện tại đem người giam lỏng ở chỗ này, đại khái cũng là muốn truy vấn một cái có quan hệ Tiểu Vũ sự tình đi, ít nhất ta cảm thấy được trước người nói về Hắc Ma đường mà nói không có vấn đề gì. Mặc kệ như thế nào, Hạ Hầu trưởng lão đều là trưởng lão hội thành viên, mọi người cũng nên cho hắn vài phần mặt mũi."

Ân Hà thở dài, nói: "Thật sự là không may a, hy vọng Hạ Hầu trưởng lão không nên bị tang con đau khổ làm cho hôn mê đầu, cầm ta đây cái người vô tội hả giận a."

Quý Hồng Liên nói: "Cái kia chắc có lẽ không, chuyện này ngay cả ta đều

có thể nhìn ra vài phần điểm đáng ngờ, huống chi bọn hản mấy vị trưởng lão? Việc này mấu chốt, khẳng định vẫn còn ban đầu là người nào âm thầm đem Tiểu Vũ theo an toàn khu vực điều đã đến tiền tuyến nguy hiểm địa phương, đáng tiếc, trong bình thường vòng chi địa cùng Thánh thành nơi đây tin tức phải không đồng ý liên thông đây, hiện tại điều tra đứng lên còn có chút phiền toái."

Ân Hà ánh mắt chớp lên, cầm lên trước mặt bầu rượu uống một ngụm, nói: "Nếu quả thật có lời của người này, dám đối với một cái tại vị trưởng lão con nổi dỗi ra tay, can đảm này cùng thủ đoạn, không được rồi a. . ."

Quý Hồng Liên thở dài, nói: "Ai nói không phải đâu rồi, vì vậy ngày hôm qua cha ta nói với ta lên việc này thời điểm, cũng nói, chỉ sợ trong Thánh Thành lại muốn có mưa gió gợn sóng rồi."

Ân Hà kinh ngạc mà nghĩ một lát, đột nhiên khoát tay chặn lại, nói: "Được rồi, những vật kia đều không liên quan gì tới ta, dù sao các người cũng biết ta là vô tội, còn đem ta vây ở chỗ này chẳng phải oan uổng? Như vậy đi, người nhanh đi cho ta biết người nhà, tốt xấu bọn hản coi như là một cái Thánh thành danh môn đi, để cho bọn họ phái người tới đón người, coi như là một lần không được, nhiều thúc mấy lần, ta cũng liền đi ra ngoài."

Quý Hồng Liên sắc mặt bỗng nhiên thay đổi một cái, tựa hồ mơ hồ có một vòng trắng bệch lướt qua, thấp giọng nói: "Như vậy a, cái kia người muốn cho ta qua truyền tin ai tới tiếp người?"

"Nhà ta lão đầu đi." Ân Hà thuận miệng nói ra, nhưng lập tức nhướng mày, rồi lại lắc đầu nói, "Đừng, còn là không muốn hản. Ba năm trước đây ta thời điểm ra đi, hản cùng cái kia quyến rũ Yêu Cơ chính thân nhau, hoàn sinh con trai, ta vì thế mắng vài câu, cái kia hồ ly tinh hận ta hận muốn chết, hiện tại qua tìm hản, bị nữ nhân kia đã biết, không khỏi lại muốn cố sinh sự ."

Nói qua, hần trầm ngâm một lát, đối với Quý Hồng Liên nói: "Như vậy đi, người giúp ta qua Ân gia một chuyến, đem việc này cùng lão đầu tử nói một tiếng, nhưng tìm người tới đây thời điểm, người hay là đi tìm ta cái kia vị đại ca đi." Hần nở nụ cười, nói: "Tuy rằng ta cái kia vị đại ca từ nhỏ đã cảm thấy ta không có tiền đồ, ném đi người nhà thể diện, luôn bức ta đọc sách luyện công, nhưng thật muốn lại nói tiếp, tại mẫu thân của ta sau khi qua đời, cũng chỉ có một mình hần còn tốt với ta rồi, dù sao cũng là ruột thịt huynh đệ nha. Hần không che chở ta đây duy nhất đệ đệ, còn có thể đi chiếu cố người nào, hặc hặc. Chính là hần. . . Ồ, người làm sao vậy?"

Ân hà trên mặt lộ ra kinh ngạc vẻ, kinh ngạc mà nhìn trước mặt đột nhiên sắc mặt biến được trắng bệch Quý Hồng Liên, nhìn xem nàng một đôi sáng ngời thanh tịnh trong đôi mắt đột nhiên giống như đã mất đi sáng bóng, đồng thời trên mặt lộ ra một vòng khó có thể tin vẻ kinh ngạc.

"Như thế nào. . . Người, người vậy mà không biết?" Quý Hồng Liên kinh ngạc mà nhìn hần, tựa hồ liền tiếng nói đều trở nên khô khốc đứng lên.

Ân Hà đột nhiên cảm thấy bản thân tim đập nhanh hơn, giống như cảm giác được cái gì không ổn, liền hô hấp đều hơi khẩn trương lên.

Hần cười khan một tiếng, nhìn chăm chăm vào Quý Hồng Liên, đều muốn nói chuyện, rồi lại phát hiện thanh âm của mình đột nhiên trở nên khô khốc khàn giọng, hầu như không giống là của mình khẩu âm, liền đọc nhấn rõ từng chữ đều cảm thấy có chút khó khăn đứng lên: "Này, Tiểu Hồng Liên người đừng loạn diễn kịch a, gặp hủ chết người biết không. . ."

Quý Hồng Liên bờ môi run nhè nhẹ, sau một lúc lâu về sau, nàng cúi đầu, nói khẽ: "Ân đại ca hần, đã bị chết."

LỤC TÍCH CHI ĐẠI HOANG TẾ

[C]

Tiêu Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Thế Gia (Thượng)

"Loảng xoảng đương đương đương..."

Xiềng xích khóa sắt một hồi loạn hưởng, Ân Hà mãnh liệt từ trên giường đứng lên, sắc mặt tái nhợt, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào Quý Hồng Liên, chát âm thanh nói: "Người, người lập lại lần nữa."

Quý Hồng Liên trắng như tuyết hàm răng nhẹ khê cắn từng cái môi, lấy tay tại trên mặt lau một cái, sau đó thấp giọng nói ra: "Là 'Hoang đạo' đã hạ thủ. Người tiến Nội Hoàn chi địa ba năm này, bên ngoài Hoang Đạo chẳng biết tại sao, đột nhiên cường đại lên, đốt giết đánh cướp, việc ác bất tận. Bọn hãn chẳng những xâm nhập thần phục với chúng ta Thánh thành Hoang Tộc bộ lạc, có đôi khi thậm chí còn sẽ công kích chúng ta Nhân tộc lạc đàn đội ngũ, làm hại quá mức mãnh liệt, nhân tâm bất an, đã đến không sửa trị không được trình độ."

"Chính là vì như thế, trưởng lão hội cũng hạ lệnh Thánh thành 'Tứ Tượng quân' truy tung tiêu diệt cái này cổ càng ngày càng càn rỡ Hoang Đạo. Lúc ấy Ân đại ca hãn chính là trong Tứ Tượng Quân Huyền Vũ Vệ phó vệ trưởng, một lần đã nhận được bên ngoài truyền đến mật báo tin tức, nói là phát hiện Hoang Đạo tung tích, hãn liền dẫn Lnh bộ dưới đuôi tới, ai ngờ tại trong lúc kích chiến. . . Hãn bị trọng thương, còn không có trở lại Thánh thành nơi đây lúc, cũng đã đi về."

Ân Hà chậm rãi đã ngồi trở về, thần sắc đờ đẫn, bờ môi khê run, một lát

sau về sau, hai tay của hắn cắm vào trong đầu tóc, đem đầu chôn ở ngực.

Quý Hồng Liên theo bên cạnh nhìn lại, chỉ thấy Ân Hà hai tay đốt ngón tay trắng bệch, đúng là kích động dùng sức dấu hiệu. Nàng trong lòng cũng là khổ sở, ánh mắt lại đỏ lên.

Bởi vì riêng phần mình thế gia trưởng bối quan hệ, nàng từ nhỏ cùng Ân gia cái này huynh đệ hai người liền chơi cùng một chỗ, bất quá bởi vì tuổi của nàng so với hai người bọn họ nhỏ hơn năm sáu tuổi, vì vậy xác thực nói, là nàng một mực ưa thích đi theo cái kia hai cái hăng hái đại ca sau lưng.

Tại nàng cái kia đoạn tốt đẹp mà thiếu nữ đơn thuần thời đại trong, hai người bọn họ vẫn luôn là trong nội tâm nàng bằng hữu tốt nhất, đã từng vài lần nàng đều ngây thơ cho rằng, mấy người bọn hắn người nhất định như vậy tiêu sái, khoáng hoạt, cho dù là lang thang không bị trói buộc mà vượt qua tốt đẹp chính là năm tháng. Nhưng mà, chỉ là ngăn ngừa mấy năm thời gian, giống như trong lúc đó hết thảy liền đều cải biến.

"Người đừng rất khó khăn qua." Quý Hồng Liên ôn nhu an ủi Ân Hà, rồi lại phát hiện thanh âm của mình chẳng biết tại sao cũng có chút run rẩy.

Ân Hà còn không có ngẩng đầu, thoạt nhìn giống như là toàn bộ người co lại...mà bắt đầu bình thường, đem mặt thật sâu vùi tại hai tay của mình ở bên trong, sau một lúc lâu về sau, chỉ nghe hắn đằng chát thanh âm trầm thấp mà hỏi thăm: "Cái này là chuyện khi nào?"

Quý Hồng Liên nói: "Ước chừng là ở nửa năm trước." Nói qua nàng dừng một cái, trên mặt bỗng nhiên lướt qua một tia phần nộ, cắn răng nói: "Chuyện lớn như vậy, trong nhà người vậy mà không có nói cho người biết sao?"

Ân Hà hít sâu một hơi, lắc đầu, thấp giọng nói: "Không ai đã nói với ta."

Quý Hồng Liên khí đến sắc mặt trắng bệch, rồi lại cũng không biết nên

làm thế nào mới tốt, một thời gian cũng là không lời nào để nói.

※※※

Trong phòng bầu không khí áp lực lộ ra lạnh cứng vô cùng, có tốt một hồi, hai người đều không nói gì.

Qua thật lâu về sau, Ân Hà mới ngẩng đầu lên, không nói một lời mà đem Quý Hồng Liên mang đến chính là cái kia rổ kéo qua, nhìn xem trong giỏ cái kia ăn một nửa gà quay cùng uống còn dư lại tàn phế rượu, hắn cũng là cười thắm một cái.

Hắn cầm lấy chén rượu, rót hai chén rượu, đôi tay cầm nhẹ nhàng đụng đụng, sau đó thở dài, thấp giọng nói: "Đại ca, là ta cái này làm đệ đệ hồ đồ, cũng không có vật gì tốt rồi, cứ như vậy chấp nhận một cái, bất quá nghĩ đến người cũng sẽ không để trong lòng a."

Sau khi nói xong, hắn trước đem một chén rượu chậm rãi đổ trên mặt đất, sau đó cầm trong tay khác một chén rượu uống một hơi cạn sạch.

Sau đó, thần sắc của hắn lúc giữa đều là vẻ mờ mịt, ánh mắt tựa hồ nhìn xem cái nào đó không biết tên địa phương, cũng không biết đến cùng nhìn thấy gì, một lát sau về sau, hắn nhẹ nói nói: "Một đường đi được rồi."

Quý Hồng Liên ở một bên chứng kiến hắn bộ dáng như vậy, lấy tay nhẹ nhàng che miệng, trên mặt có vẻ đau thương.

Ngược lại là Ân Hà tại lúc ban đầu đau buồn sau cơn đau, tuy rằng thần tình vẫn như cũ tiêu điều, nhưng cũng không có thật sự mất đi thanh tỉnh tan vỡ khóc lớn bộ dạng.

Tại trầm mặc không nói gì một hồi về sau, hắn bỗng nhiên đối với Quý Hồng Liên nói ra: "Người giúp ta một chuyện."

"Ừ, người nói." Quý Hồng Liên thò tay lau một cái khóe mắt.

"Còn là giúp ta đi một chuyến người nhà đi." Ân Hà thanh âm trầm thấp nói, "Đại ca như là đã đi qua đời, người cũng chỉ có thể đi tìm cha ta rồi. Mặc kệ hãn hiện tại như thế nào, nhưng ta dù sao là con của hãn, sự tình quan hệ gia tộc thể diện, hãn cũng sẽ không mặc kệ ta. Ít nhất, ta cũng muốn trước từ nơi này đi ra ngoài rồi hãy nói."

"Tốt!" Quý Hồng Liên không chút do dự gật đầu đáp ứng, lập tức đứng lên, nói, "Người không nên gấp gáp, ta đây đã giúp người đi thông báo người trong nhà, Nội Hoàn bên trong sự kiện kia vốn thì không thể trách người, hơn nữa, nếu như cha người tự mình ra mặt muốn người, coi như là trưởng lão hội có lẽ cũng sẽ cho vài phần mặt mũi. Vì vậy người có lẽ rất nhanh liền sẽ ra ngoài, an tâm một chút chứ vội."

Nói qua, nàng liền vội vã mà thẳng bước đi, thoạt nhìn tuy rằng làm người khác không nên gấp gáp, nhưng chính nàng ngược lại là thập phần tâm bộ đáng gấp gáp.

Theo Quý Hồng Liên ly khai nơi đây, cái kia hai cái đứng ở đằng xa thủ vệ rất nhanh liền trở về vị trí cũ lên, nhập lại thuận tay đem đại môn cánh cửa đóng lại.

Ân Hà cũng không thêm để ý bọn hãn, chỉ là kinh ngạc mà ngồi ở chỗ kia, vẫn không nhúc nhích rất lâu, cũng không biết qua bao nhiêu thời điểm, hãn bỗng nhiên vươn tay, nhưng là theo trong giỏ xách cầm lên còn dư lại nửa con gà quay, lấy tay kéo xuống một khối thịt gà, chậm rãi nhét vào trong miệng, nhưng mà nhìn qua tựa hồ nhạt như nước ốc bình thường mà động lấy miệng, đồng thời chỉ nghe hãn thấp giọng chậm rãi tự nhủ: "Đại ca, người yên tâm đi, ta không sao. Người cái kia phần, ta liền thay người cùng một chỗ ăn. . ."

※※※

Quý Hồng Liên là ở một ngày sau trở về, cùng lúc trước giống nhau, nàng đã đến giam lỏng Ân Hà gian phòng sau liền chi mở tại cửa thủ vệ, cử động như vậy kỳ thật đã có chút ít quá phận, thế nhưng hai cái thủ vệ đều không nói gì thêm, chỉ là yên lặng không nói gì mà thối lui đến xa xa.

"Ân Hà, ta đã đi qua nhà người, thấy cha người, đem bên này sự tình đều nói với hãn rồi, còn có ý của người ta cũng đã rất rõ ràng mà chuyển cáo hãn."

Đi qua cả đêm nghỉ ngơi, Ân Hà nhìn qua khí sắc tựa hồ so với ngày hôm qua tốt hơn nhiều, nghe vậy nhẹ gật đầu, nói: "Hãn có nói gì hay không?"

Quý Hồng Liên do dự một chút, nói: "Ân bá bá hãn nói hãn đã biết, đợi hãn hiểu được sự tình ngọn nguồn về sau, sẽ nhanh chóng tìm tiếp người trở về."

Ân Hà đã trầm mặc một cái, nói: "Được rồi."

Quý Hồng Liên căn rằng, bỗng nhiên mang thêm vài phần phàn nàn khẩu khí, nói: "Muốn ta nói, Ân bá bá hãn như thế nào cũng nên lập tức tới đây xem trước một chút người mới đúng, vài năm không thấy con trai, rõ ràng cũng không sang liếc mắt nhìn đấy."

Ân Hà sắc mặt không thay đổi, tựa hồ đối với chuyện này không có phản ứng gì, chỉ là thản nhiên nói: "Có lẽ cha ta hãn có chuyện gì chậm trễ đi."

"Có thể có chuyện gì so với con mình quan trọng hơn!" Quý Hồng Liên mãnh liệt lên giọng, thoát nhìn là giận thật à, ở bên kia nghiêng răng lẩm bẩm một hồi lâu, lại nói, "Ta qua cùng Ân bá bá nói chuyện này thời điểm, cái kia cái tiểu lão bà Hồ cơ liền ở bên cạnh, nhìn xem sắc mặt chưa đủ lớn thống khoái bộ dạng, nói không chừng chính là nàng ở bên trong mấy chuyện xấu

đấy."

Ân Hà im lặng không nói, tựa hồ không nghe thấy Quý Hồng Liên lời nói này giống nhau. Quý Hồng Liên nhìn hẩn một cái, dừng một cái về sau, nói: "Còn có, ta cũng giúp người hướng Ân bá bá hỏi, vì cái gì Ân đại ca mất lớn như vậy tin tức, trong nhà các người rõ ràng đều không có nói cho người biết."

Lúc này đây, Ân Hà cuối cùng có hơi có chút phản ứng, ngẩng đầu lên, nói: "Hẩn nói như thế nào?"

"Hẩn không nói chuyện." Quý Hồng Liên thoát nhìn có chút tức giận nói, "Người cái kia cha ngồi ở đằng kia, một hồi lâu đều không nói tiếng nào, kết quả ngược lại là bên cạnh cái kia Hồ cơ đã đi tới, vẻ mặt đối trá mà cười lấy nói với ta, đây là các người Ân gia việc nhà, chờ người sau khi về đến nhà, Ân bá bá tự nhiên sẽ cùng người nói chuyện, hiện tại liền không cần nói nhiều cái này."

Ân Hà khước miệng kéo bỗng nhúc nhích, tựa hồ là trầm thấp mà cười một tiếng, sau đó nói: "Tốt, chờ ta về nhà nghe nữa hẩn nói như thế nào đi."

Quý Hồng Liên thở dài, có chút bận tâm mà nhìn Ân Hà, nói: "Người không sao chứ?"

Ân Hà ngẩng đầu nhìn cái này cô gái xinh đẹp liếc, gật đầu nói: "Không có việc gì."

Quý Hồng Liên trầm mặc một hồi, bỗng nhiên mở miệng nói: "Kỳ thật còn có chuyện này, ta cũng không biết hiện tại có nên hay không đối với người nói. . ."

"Nói đi, không có gì lớn đấy." Ân Hà bình tĩnh nói.

Quý Hồng Liên chần chừ một chút, nói: "Ngày hôm qua ta sau khi trở về, càng nghĩ càng không đúng, liền đi tìm người lén lút hỏi thăm một chút có quan hệ nhà của người sự tình. Ừ, người cũng biết, trong nhà của ta, còn có ta cái kia cha, chỉ cần tìm đúng người, kỳ thật có thể thăm dò được rất nhiều chuyện. . ."

Ân Hà nhẹ gật đầu, tuy rằng Quý Hồng Liên chưa nói được quá trắng ra, nhưng Ân Hà hiển nhiên đã hiểu ý của nàng, nói: "Ta biết rõ, đối với quý trưởng lão tại trong Thánh Thành uy vọng cùng thủ đoạn, ta từ nhỏ chính là thập phần bội phục."

Quý Hồng Liên thở dài, tựa hồ vẫn còn có chút khó có thể mở miệng, nhưng đang nhìn Ân Hà liếc về sau, rốt cuộc mới lên tiếng nói: "Ta đi hỏi về sau, có người nói với ta, lúc trước đại ca người bất hạnh sau khi qua đời, kỳ thật Ân bá bá là muốn qua nói cho người biết, nhập lại đem người từ trong Nội Hoàn Chi Địa điều trở về. Bởi vì những năm gần đây này, Ân gia một mực là đem Ân đại ca coi như gia chủ người thừa kế tài bồi đấy. Hiện tại hẳn bất hạnh đã qua đời, cái kia kế tiếp dĩ nhiên là giờ đến phiên người."

Ân Hà mặt không biểu tình, nói: "Nhưng mà, kết quả cuối cùng là cũng không có người đến nói cho ta biết chuyện này."

Quý Hồng Liên nói: "Đúng là như thế, nghe nói nguyên nhân là. . . Hồ cơ cản trở người rồi cha."

Ân Hà hai mắt nhắm lại một hồi, lại chậm rãi mở ra, nói: "Vì cái gì?"

Quý Hồng Liên nói: "Nghe nói khi đó Hồ cơ là như thế này đối với Ân bá bá nói, Ân đại ca bất hạnh yêu chết, trong nhà mất trụ cột, thích hợp nhanh chóng lại lập người thừa kế. Thứ tử Ân Hà đã tại Nội Hoàn chi địa ba năm, nhận Thần Sơn quý lực lượng xâm nhập thân thể, này sinh ra ở vu thuật trên đã mất tiền đồ. Mà con út Ân Hải, từ nhỏ thông minh, thiên tư hơn người, lại

có bói thầy pháp sờ xương xem tướng, nói rõ ngày sau thành liền không thể hạn lượng. Vì vậy. . . Đương lập con út Ân Hà thừa kế ngày sau vị trí gia chủ."

Tại nàng nói xong lời cuối cùng một câu thời điểm, Quý Hồng Liên trên mặt thần tình nhìn qua lại là phần nộ lại là lo lắng, ánh mắt vẫn nhìn Ân Hà, lại phát hiện Ân Hà từ đầu tới đuôi trên mặt thần tình còn không có cái gì quá biến hóa lớn, có lẽ duy nhất có biến hóa, chỉ có hăn một đôi tròng mắt ở bên trong, ánh mắt lúc sáng lúc tối.

"Đợi ta đi ra ngoài rồi nói sau." Ân Hà thấp giọng nói, "Còn có lần này đa tạ người rồi, Hồng Liên."

Quý Hồng Liên trên mặt lộ ra khổ sở thần sắc, nhẹ khẽ lắc đầu, một lát sau, nàng mới đứng người lên hướng phía cửa đi tới, chuẩn bị ly khai nơi đây.

Bất quá, tại đi tới cửa thời điểm, cước bộ của nàng lại ngừng lại, quay đầu hướng Ân Hà nhìn thoáng qua, bỗng nhiên nói: "Đại khái là tại hai năm trước đi, có một lần ta gặp Ân đại ca, ngày đó hăn uống nhiều quá, chung quanh cũng không có người nào, hăn liền lôi kéo ta nói rất nhiều lời nói. Hăn nói. . . Hăn rất đau khổ, hăn nói hăn rất xin lỗi người."

"Hăn nói, vốn đây hết thảy đều hăn là người đẩy."

"Hăn còn nói, vừa nghĩ tới người bây giờ tại Nội Hoàn chi địa chịu khổ, hăn liền khó chịu được đêm không thể say giấc, thế nhưng là hiện tại quả là không có cách nào khác đi làm càng nhiều nữa sự tình. . ."

"Ân Hà, " Quý Hồng Liên nhìn xem cái này cái ánh mắt của nam nhân, nói, "Người đối với ta nói thật, năm đó người đột nhiên không để ý nguy hiểm, vứt bỏ tiền đồ, bản thân đơn giản chỉ cần muốn đi vào Nội Hoàn chi

địa, là không phải là vì đem Ân gia vị trí gia chủ, bao gồm ngày sau tiến 'Thánh Điện' tu luyện vu thuật tư cách, cũng làm cho cho đại ca người?"

Ân Hà sắc mặt đạm mạc mà nhìn Quý Hồng Liên, mặt không biểu tình, hồi lâu không nói gì.

LỤC TÍCH CHI ĐẠI HOANG TẾ

[C]

Tiêu Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Thế Gia (Hạ)

Sự tình chính như Quý Hồng Liên nói như vậy phát triển, Ân Hà đối với Thanh Ngọc Sở sự kiện lí do thoái thác bắt đầu được Trương lão hội dần dần tiếp nhận, hơn nữa tại ngày thứ ba thời điểm, theo Nội Hoàn chi địa trong truyền đến tin tức, có người ở cự ly này mảnh cánh rừng năm sáu dặm bên ngoài địa phương phát hiện một cái chưa bao giờ thấy qua quái thú thi hài, từ bên ngoài nhìn vào, cùng Ân Hà theo như lời Hắc Ma đường cực kỳ tương tự, chỉ bất quá, chẳng biết tại sao con quái thú kia đã chết thảm, hơn nữa nhìn đứng lên toàn thân huyết dịch đều bị hút khô rồi, trên thân huyết nhục cũng bị ăn đi một tí.

Này là thi thể quái thú xuất hiện lại một lần nữa đã chứng minh Ân Hà nói lời, mà cùng lúc đó, một mực che giấu không phát về cái kia Tiểu Vũ sự tình, tựa hồ Hạ Hầu Nguyên Trương lão cũng buông tha truy cứu Ân Hà, hẳn là hẳn cũng biết xác thực không liên quan Ân Hà sự tình đi.

Vì vậy, tại bị giam lỏng năm ngày về sau, Ân Hà cuối cùng từ này trong phòng đi ra.

Khi hẳn một thân một mình mà đi đến nhà này tòa nhà cửa lớn lúc, liền thấy được có một chiếc xe ngựa ngừng ở bên ngoài, sau đó ngồi trên xe một cái dáng người dị thường khôi ngô, lưng hùm vai gấu đại hán, trên mặt có mấy đạo đồ sộ văn tại hai bên gương mặt, nhìn qua giống như dã nhân bình thường.

Trên thực tế, đó cũng không phải chính thức Nhân tộc, đây là một cái Hoang Tộc nhân.

Có lẽ là rất sớm trước kia, thân thể cường hãn, khổng vũ hữu lực Hoang Tộc nhân từng là cái mảnh này đại địa Chúa Tể, nhưng mà Nhân tộc đến sau xuất hiện nhập lại đánh bại bọn hãn. Có Hoang Tộc bộ lạc diệt vong rồi, có Hoang Tộc bộ lạc thần phục, còn có chút không cam lòng Hoang Tộc lại không có phương pháp chống cự Nhân tộc đại quân thế công, liền ẩn nấu đã trở thành lấy đánh cướp mà sống, thậm chí làm cho nhiều Hoang Tộc bộ lạc đều thập phần chán ghét Hoang Đạo.

Có một chút thần phục với Thánh thành Hoang Tộc bộ lạc, trong bọn họ một số người gặp bởi vì các loại nguyên nhân trở thành Thánh thành trong một ít mạnh mẽ đại quý tộc hoặc thế gia người hầu, Ân gia cũng coi là Thánh thành danh môn, vì vậy, bọn hãn cũng có một cái như vậy Hoang Tộc người hầu, hoặc là nói là xa phu.

Chứng kiến Ân Hà đi ra, cái kia Hoang Tộc xa phu lập tức cao hứng trở lại, từ trên xe ngựa thoáng cái nhảy xuống tới, sau đó vài bước vượt đến Ân Hà trước người, trong mồm vốn là nói nhỏ một đồng lớn khó hiểu lời nói, sau đó ôm Ân Hà thân thể một cái về sau, lúc này mới dùng có chút không được tự nhiên Nhân tộc ngôn ngữ kêu một tiếng, nói: "Thiếu. . . Gia!"

Nhiều ngày như vậy trong, Ân Hà thần tình thủy chung đều là lạnh cứng lại đấy, chỉ có đến lúc này, đang nhìn đến cái này so với hãn cao tròn vẹn một cái đầu, nhìn qua thậm chí có chút ít dọa người Hoang Tộc xa phu về sau, trên mặt hãn mới nở một nụ cười.

Hãn nghênh đón tiếp lấy, duỗi ra hai tay, cũng trùng trùng điệp điệp ôm một cái, sau đó nói: "Đã lâu không gặp, Xích Hùng."

Nghe được Ân Hà tiếng hô hoán này, cái này gọi là Xích Hùng Hoang

Tộc nhân rõ ràng càng cao hứng rồi, trong miệng hân ha ha cười, dùng sức vỗ vỗ Ân Hà bả vai, sau đó trở lại chỉ vừa xuống xe ngựa, trong miệng nói ra: "Quay về. . . Nhà."

Ân Hà cười gật đầu, bất quá cũng không có tiến vào cái kia rộng rãi xe ngựa thùng xe, mà là trực tiếp nhảy lên xe ngựa đằng trước, ngồi ở Xích Hùng nguyên bản vị trí bên cạnh, sau đó đối với Xích Hùng vẫy vẫy tay.

Xích Hùng thoải mái cười to, cũng đi nhanh tới.

Xích Hùng là Ân Hà gia lão nhân, nhưng trên thực tế hẳn mấy tuổi nhập lại lớn đến không tính được. Cái này Hoang Tộc nhân là ở lúc còn rất nhỏ bị vứt bỏ tại Thánh thành bên ngoài một cái bờ sông, vốn hấp hối đã muốn chết, kết quả được năm đó đi ngang qua chỗ đó còn trẻ Ân Hà mẫu thân trông thấy, phát thiện tâm cứu được trở về, từ nay về sau liền thu ở nhà rồi.

Ở đằng kia sau đó, Xích Hùng vẫn cùng theo Ân Hà mẫu thân, của hồi môn đến Ân gia, từ nhỏ cùng Ân Hà huynh đệ hai người chơi đùa, có thể nói là nhìn bọn họ lớn lên đấy. Đặc biệt là tại Ân Hà mẫu thân sau khi qua đời, Xích Hùng trong mắt cũng chỉ có Ân Hà cùng đại ca của hẳn hai người chủ nhân rồi.

Xe ngựa bánh xe tại tảng đá cứng rắn trên đường đi vào, phát ra "Loảng xoảng" tiếng vang, Ân Hà ngồi ở Xích Hùng bên người, nhìn xem cái này phần hoa đường đi, cùng với cái nhìn kia nhìn không tới bên cạnh cự đại thành trì.

Cái này là Thánh thành!

Cái này là Nhân tộc quyền thế tối cao chỗ, cũng là nhân tộc sau cùng lực lượng cường đại biểu tượng.

Đến cuối cùng, cuối cùng vẫn không có người nào tới đón hẳn, ngoại trừ

cái này cuối cùng đầu óc ngu si Xích Hùng. Ân Hà sắc mặt nhàn nhạt mà nhìn về phía trước, nhìn xem cái kia rồi nhà càng ngày càng gần đường.

Cái nhà kia, thật sự còn hoan nghênh hẳn trở về sao?

Bất quá, không sao.

Ân Hà trong nội tâm như vậy thầm nghĩ, nghĩ đến mẫu thân, muốn đến đại ca, nghĩ tới những thứ này thời gian sở kiến sở văn (*chứng kiến hết thấy), ánh mắt của hắn chậm rãi trở nên có chút lạnh lạnh lên.

※※※

Thánh thành là hội tụ Nhân tộc sở hữu tinh hoa cự đại thành trì, ở chỗ này tụ tập hầu như hết thấy Nhân tộc, ẩn chứa vô cùng lực lượng cường đại, còn có tại phồn hoa sau lưng vô số hắc ám, dã tâm, dục vọng cùng tín ngưỡng.

Tại Thánh thành sau cùng vị trí trung tâm, một tòa xa xa cao hơn chung quanh kiến trúc cực lớn Kim Tự Tháp sừng sững sừng sững, cái này là Nhân tộc thần thánh nhất Thánh Điện chỗ. Mọi người đều biết, Nhân tộc quyền thế lớn nhất Trưởng lão hội ngay ở chỗ này, mà nắm giữ vu thuật bí mật Thiên Thần giáo đại điện, cũng ở đây Kim Tự Tháp chỗ cao nhất, là Thánh thành trong rời Thiên Thần gần nhất địa phương.

Mà Thánh thành trong số lượng rất nhiều danh môn vọng tộc, hơn phân nửa đều lấy đem nơi ở xây dựng tại đây tòa lớn Kim Tự Tháp phụ cận làm vẻ vang, Quý Thị nhất tộc chính là trong đó một thành viên.

Hôm nay Quý Thị là Thánh thành trong chạm tay có thể bỏng danh môn vọng tộc một trong, nguyên nhân rất đơn giản, gia chủ của bọn hắn Quý Hậu chính là hôm nay Trưởng lão hội trong Tam đại trưởng lão một trong, quyền khuynh Thánh thành, Quý Thị nhất tộc tự nhiên cũng liền nước lên thì thuyền lên rồi.

Quý Hậu chính trực thình năm, uy vọng vốn nặng, rất nhiều người đều đối với vị Trưởng lão này thập phần kính sợ, bất quá cũng có rất nhiều người cũng biết, Quý Hậu mặc dù có rất nhiều nhi nữ, nhưng thương yêu nhất chính là cái kia nhỏ nhất gọi là Quý Hồng Liên con gái.

Đồn đại, Quý Hậu chẳng những tự mình dạy bảo nàng, dù là như thường ngày lại vội vàng, đã có nhàn rồi sau cũng sẽ tranh thủ cùng nữ nhi này trò chuyện, tâm sự, đây chính là mặt khác nhi nữ đều hưởng thụ không đến chuyện tốt, làm cho người ta hâm mộ đến nhanh.

Tại Ân Hà rốt cuộc ly khai cái ngày đó, Quý Hồng Liên cũng ở đây Quý Thị đại trạch trong Quý Hậu thư phòng, gặp được chính mình vị được rất nhiều người kính trọng sợ hãi phụ thân.

Quý Hậu đang tại đọc sách, đang nghe Quý Hồng Liên đi tiến vào, hẳn cũng không có đứng dậy, còn là như vậy ngồi, chỉ là cái cảm hơi hơi chặn lại, ý bảo chính hẳn một con gái ở một bên ngồi xuống.

Cùng đại đa số huynh đệ tỷ muội đã đến phụ thân trước mặt đều nơm nớp lo sợ so sánh với, Quý Hồng Liên ở chỗ này liền lộ ra thập phần tự nhiên tùy ý, nàng thậm chí còn tiến lên xốc lên trên bàn chén trà cái nắp, nhìn nhìn bên trong nước trà có hay không lạnh mất. Tại xác nhận sau đó, nàng trực tiếp đi đến một bên ngược lại trà nguội, lại đi trong ấm trà rót một chén trà nóng tới đây, đặt ở phụ thân Quý Hậu trước mặt.

Quý Hậu mỉm cười, thả ra trong tay quyển sách, cầm lấy chén trà uống một ngụm, nhìn xem nữ nhi này trong ánh mắt lộ ra yêu thương, sau đó mở miệng hỏi: "Hôm nay cái kia Ân gia tiểu tử đi trở về sao?"

Quý Hồng Liên nói: "Chính là hôm nay thả ra, tính toán thời gian, hiện tại không sai biệt lắm liền nhanh đến nhà đi."

"Ừ." Quý Hậu nhẹ gật đầu, không có nói cái gì nữa.

Quý Hồng Liên suy nghĩ một chút, đối với Quý Hậu nói: "Cha, Ân Hà nâng ta đối với ngài nói lời cảm tạ, nói nếu như không có người từ trong hòa giải, hắn cũng không cách nào nhanh như vậy thoát thân. Chờ về nhà dàn xếp tốt rồi sau đó, hắn liền đến nhà cầu kiến, khi đó lại ở trước mặt cảm ơn người."

Quý Hậu mỉm cười nhìn nữ nhi này liếc, nói: "Tốt, tuy rằng ta bình thường cũng không phải là người nào đều gặp đấy, bất quá xem tại nữ nhi ngoan trên mặt mũi, ta liền phá lệ gặp hắn một cái tốt rồi."

Quý Hồng Liên lập tức cao hứng lên, liên tục gật đầu, sau đó nghiêm sắc mặt, nói: "Đúng rồi, cha, lần trước ta đã nói với người sự tình, người đến cùng nghĩ xong chưa a?"

"Chuyện gì?" Quý Hậu hỏi.

"Chính là Ân gia bên kia sự tình a, Ân Hà cha hắn còn có cái kia hồ ly tinh giống nhau nữ nhân, liền hợp lại hãm hại Ân Hà, còn muốn cướp đoạt hắn kế thừa gia chủ tư cách, quá ghê tởm, người nhất định phải quản quản a!"

Quý Hậu lắc đầu, nói: "Người đừng suy nghĩ, chuyện này ta sẽ không quản đấy."

LỤC TÍCH CHI ĐẠI HOANG TẾ

[C]

Tiêu Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Âm Thầm Lo Lắng (Thượng)

"Cha!" Quý Hồng Liên kêu một tiếng, trên mặt có tức giận vội vàng về.

Quý Hậ nhìn con gái liếc, ngày thường xưa nay sủng ái Quý Hồng Liên hẳn giờ phút này nhưng không có giống như ngày thường như vậy đi tốt nói khuyên bảo dỗ dành hơn mấy câu, mà là ánh mắt lạnh lùng, sắc mặt trầm xuống, nói: "Ta mới vừa nói mà nói, người không nghe thấy sao?"

Bất kể thế nào nói, Quý Hậ dù sao cũng là đương kim Thánh thành Tam đại trưởng lão một trong, quyền hành hiển hách, uy thế rất nặng, lần này hơi chút nổi giận, dù là Quý Hồng Liên từ trước đến nay được hân niềm vui, cũng là bị sợ một cái, không dám tiếp tục lên tiếng.

Chỉ là nàng tuy rằng cúi đầu không nói, nhưng trên mặt vẫn đang vẫn có thương tâm thần tình, hiển nhiên, trong lòng vẫn là không thể nào chịu phục, đồng thời cũng rất lo lắng Ân Hà tình huống bên kia đấy.

Quý Hậ thấy thế trong lòng thở dài, đối với chính hẳn một thương yêu nhất con gái vậy tay, ý bảo nàng ngồi vào bên cạnh mình, đi theo rồi nói ra: "Người vừa mới đối với ta nói những lời kia, có phải hay không cảm thấy cha làm tới cái này trưởng lão, có thể muốn làm gì thì làm, làm chuyện gì đều không kiêng nể gì cả rồi hả?"

Quý Hồng Liên suy nghĩ một chút, nói: "Không phải sao?"

Quý Hậu ghen một cái, trong lúc nhất thời lại không biết nên nói cái gì cho phải, nhưng chứng kiến con gái cái kia trong trẻo ánh mắt, nhin không được cũng là cười khỗ, thò tay vỗ nhẹ nhẹ một cái đầu của nàng, thở dài nói: "Chớ cùng trước mặt ta giả ngu rồi, người cũng không nhỏ, có thể không biết nơi đây đầu quy củ? Là, hôm nay lấy chúng ta Quý thị quyền thế, tại Thánh thành trong xác thực có thể coi như là cường thịnh, nhưng mà mọi thứ vẫn có quy củ đấy. Người muốn lấy quyền thế áp người mà nói, hôm nay áp cái này, ngày mai áp nhà kia, đến cuối cùng chỉ có thể là phạm vào nhiều người tức giận, chúng ta đây Quý thị ngày tốt lành cũng sẽ chấm dứt."

Quý Hồng Liên căn căn hồng nhuận phơn phớt môi dưới, nói: "Vậy chúng ta những người khác cũng không quản, cũng chỉ giúp đỡ Ân Hà một lần, được không?"

"Không được!" Quý Hậu trực tiếp cự tuyệt, nói, "Thánh thành quý tộc thế gia truyền thừa, cho tới bây giờ đều là tại trong nhà mình quyết định, trừ phi là có tội lớn ngập trời việc ác, hay là tà đạo nhân luân trọng tội, Trưởng lão hội liền một mực sẽ không hỏi đến."

"Đây là truyền thừa nghìn năm quy củ, cũng là Thánh thành sở hữu thế gia quý tộc cùng sở hữu chung nhận thức, nếu ai tùy tiện vi phạm, liền chính là sở hữu thế gia khiêu khích cùng mạo phạm." Quý Hậu nhìn xem con gái, thản nhiên nói, "Người cảm thấy Ân Hà chính là một người tuổi còn trẻ, có cái gì đáng giá ta vì hắn đi bốc lên như vậy mạo hiểm lớn?"

Quý Hồng Liên không phản bác được, không khỏi có chút hờn dỗi, mang thêm vài phần tức giận nói: "Cái kia theo như người nói như vậy lời nói, ngoại nhân chưa tài giỏi thế gia truyền thừa, Thánh thành nhiều như vậy quý tộc thế gia, chẳng lẽ liền không có gì chuyện ác chuyện xấu sao? Chẳng lẽ sẽ không có người tốt bị người hãm hại, người xấu ngược lại leo lên gia chủ quyền vị sự tình sao?"

"Có a, còn nhiều mà." Quý Hậu nói.

Quý Hồng Liên lần này thật là lắp bắp kinh hãi, tròng mắt phụ thân, một hồi lâu mới ngạc nhiên nói: "Người nói cái gì?"

Quý Hậu nhàn nhạt mà cười một cái, theo trên chỗ ngồi đứng lên, đi đến phòng sách này bên cửa sổ.

Hắn cái này thư phòng tại một tòa trên nhà cao, coi như là cả tòa Quý thị đại trạch trong chỗ cao nhất một trong rồi, nguyên nhân này, chính là Quý Hậu bản thân từ trước đến nay rất ưa thích đứng ở chỗ cao cúi xem Thánh thành.

Giờ phút này, hắn theo cửa sổ nhìn lại, chỉ thấy phía dưới nhà, đường đi từng cái đập vào mi mắt, tuy rằng không thể cùng tại lớn Kim Tự Tháp chỉ đỉnh cúi nhìn qua chúng sinh cái loại cảm giác này so sánh với, nhưng là mơ hồ có loại siêu nhiên tư vị. Mảng lớn mảng lớn ốc trạch nổi thành một mảnh, ngoại trừ Quý thị đại trạch bên ngoài, còn thật nhiều phòng, chạm khắc tòa nhà, hoa mỹ xa xỉ đều có, bởi vì nơi này chính là Thánh thành trong quý tộc thế gia dinh thự sau cùng tập trung địa phương.

Nhìn qua cái này nhìn không tới bên cạnh đấy, tượng trưng cho quyền thế quyền lực nhà lâu các, Quý Hậu nói: "Từ khi đã có chỗ này Thánh thành, cũng thì có rất nhiều thế gia, chúng ta đời đời đời đời ở chỗ này sinh sống trăm ngàn năm, nhiều người như vậy, nhiều như vậy thế gia, chuyện gì không có phát sinh qua."

Hắn nói qua cười lạnh một cái, khoe miệng mang theo vài phần giọng mỉa mai chi ý, chỉ vào ngoài cửa sổ một chỗ, nói: "Đó là Tổng gia, bọn hắn trên một đời gia chủ tàn nhẫn hiếu sát, cùng cái người điên, từng tại người nhà một lần giết chết hai mươi bảy nô bộc, mùi máu tanh ngay cả chúng ta nơi đây đều nghe được."

"Đó là Hạ Hầu gia, người chớ nhìn hăn đám hiện tại phong quang vô hạn, thanh thế cùng nhà chúng ta tương xứng, nhưng mà từ thời Ngũ Đại, nhà bọn họ còn là họ Mễ đấy, người muốn biết bọn hăn tại sao phải đổi tên sao?"

"Còn có chúng ta sát vách Tôn gia, thoát nhìn nhân khẩu thịnh vượng a, nhưng mà gần nhất ba mươi năm trong, nhà bọn họ sinh ra hơn hai mươi cái ngu dại người, mười cái trời sinh tàn phế, người cho rằng chỉ là vận khí không tốt sao? Cái kia nghiêm chỉnh cái tòa nhà, ta đều cảm thấy thối, ngay tiếp theo khi bọn hăn sát vách ta đều cảm thấy đem nhà mình phòng ở đều hun xấu!"

Quý Hồng Liên trợn mắt há hốc mồm, trong lúc nhất thời nói không ra lời, sắc mặt dần dần trở nên có chút tái nhợt đứng lên.

Quý Hậ chậm rãi theo ngoài cửa sổ đem ánh mắt thu trở về, một lần nữa đi trở về bàn đọc sách bên cạnh ngòai xuống, trầm mặc một lát sau, chậm lại thanh âm, đối với Quý Hồng Liên nói ra: "Tiểu Liên, người phải biết rằng, dưới Thần Sơn, Đại Hoang Nguyên lên, Thánh thành trong trăm ngàn năm qua, sớm đã không có chuyện mới mẻ gì. Ân gia cùng Ân Hà sự tình, người thoát nhìn rất quá phận, vì cái kia gọi là Ân Hà người trẻ tuổi cảm thấy không đáng, nhưng mà cùng so với, cái này Thánh thành rất nhiều thế gia trong phát sinh qua thêm nữa đổi chuyện đáng sợ, hơn xa hăn hôm nay gặp được đấy."

"Thế gia vị trí gia chủ, trời sinh liền có danh vọng quyền lực, vinh hoa phú quý, một khi ngòai lên, liền có thể tài trí hơn người, chính là nhân thượng chi nhân. Tốt như vậy chỗ, đương nhiên đại gia cũng phải đi đoạt, cũng phải đi tranh giành. Ai có thể cướp được, tranh giành tới tay, chính là hăn đấy, có thể người ở chi nha, chúng ta mặt khác đứng ngoài quan sát thế gia cũng nhận thức đấy."

Quý Hồng Liên hít sâu một hơi, do dự một chút về sau, nói: "Thế nhưng là theo ta được biết, cũng có một chút người trong thế gia, bởi vì gia chủ sủng

ái cái nào đó con nõi dõ, không để ý chỉ trích đơn giản chỉ cần muốn xếp hạng chen lẫn có thể con cái, cái này lại thế nào nói?"

Quý Hậu nở nụ cười, nói: "Cái này chúng ta cũng nhận thức a, đây là chuyện tốt a. Nếu như cái nào một nhà đui mù, đã chọn một cái phế vật làm gia chủ, mặc kệ ngày sau là thụt lùi, còn là tầm thường vô vi, cái này thế gia liền nhất định thất bại. Đã đến lúc kia, người biết có bao nhiêu cường thịnh thế gia nhìn chăm chăm muốn cướp đoạt cơ nghiệp của bọn hăn sao? Người biết có bao nhiêu hạ vị giả vờ óc tìm mưu kế muốn bò lên, muốn đẩy rơi phía trên những thứ này phế vật thế gia, để cho mình đưa thân tại Thánh thành địa vị cao sao?"

"Tất cả mọi người ước gì có loại sự tình này phát sinh đây."

Quý Hồng Liên mờ mịt im lặng, chậm rãi gục đầu xuống, Quý Hậu rồi lại vươn tay ra, nhẹ nhàng nâng lên nàng trắng nõn cái cằm, làm cho nàng nhìn mình, bình tĩnh nói: "Cho nên nói, Ân gia sự tình ta sẽ không quản, Ân Hà có bản lĩnh liền bản thân đoạt lại cái kia vị trí gia chủ, không có bốn sự, vậy tự nhận không may, chết tại nơi nào cũng không có người quan tâm. Người là chúng ta Quý thị con gái, những sự tình này phải hiểu, không muốn còn như vậy ngây thơ rồi."

Quý Hồng Liên nhẹ nhẹ cắn răng, sau đó lặng yên, có chút khó khăn gạt gạt đầu, lập tức đứng lên, hướng cửa thư phòng đi đến.

Quý Hậu nhìn mình nữ nhi này bóng lưng, cảm giác nàng trong nháy mắt này tựa hồ đột nhiên lớn lên thành thực chút ít, liền thoả mãn gạt đầu, một lần nữa cầm lên cái kia bản đặt lên bàn quyền sách.

Chỉ là, lúc Quý Hồng Liên nhanh muốn đi ra khỏi cửa thời điểm, nàng bỗng nhiên dừng bước lại, đối với Quý Hậu nói ra: "Ta như thế nào cảm thấy, chúng ta Thánh thành thế gia, hãy cùng Đại Hoang Nguyên trên đàn sói

giống nhau đây? Cùng hung cực ác, vây bắt con mồi, nhưng một khi trong bầy sói cái nào một cái sói bị thương chảy máu, tất cả đàn sói nghe thấy được mùi máu tươi liền thoáng cái quay lại mục tiêu đánh hội đồng, đem đồng bạn của mình xé thành da tróc thịt bong tươi sống máu chảy ròng, cuối cùng liền da lẫn xương toàn bộ ăn tươi!"

Quý Hậ nở nụ cười một cái, giở quyển sách trong tay đối với Quý Hồng Liên ra hiệu, sau đó mỉm cười mà nói: "Người nói rất đúng."

Quý Hồng Liên khóe mắt hơi hơi co quắp một cái, đúng là vẫn còn không phản bác được, xoay người trầm mặc mà đi ra thư phòng này.

LỤC TÍCH CHI ĐẠI HOANG TẾ

[C]

Tiêu Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Âm Thầm Lo Lắng (Hạ)

Thánh thành Ân gia là một cái rất nổi danh gia tộc, có lẽ là trước kia, cái này thế gia trong thậm chí là xuất hiện một Nhâm trưởng lão đấy, lịch sử đủ lâu lại có nội tình, cho nên nói là danh môn vọng tộc cũng không tính quá phận. Cũng chính bởi vì vậy, Ân Hà đánh nhỏ mới có thể cùng hôm nay Thánh thành trong sau cùng chạm tay có thể bỏng Quý Gia nữ hài nhi chơi đến cùng một chỗ.

Bất quá, hôm nay thời gian qua đi cảnh vật thay đổi, Ân gia tình huống sớm đã không còn nữa ngày xưa cường thịnh thời đại phong quang, gia tộc danh vọng, thanh thế đều yếu đi rất nhiều, duy nhất đáng được ăn mừng chính là, thế hệ này gia chủ ân Minh Dương còn có chút năng lực, tuy rằng không giống là Quý thị, Long thị, Hạ Hầu thị các loại gia chủ ngút trời kỳ tài, nhưng dù gì cũng giữ được gia nghiệp, làm cho bốn gia tại vì mấy rất nhiều Thánh thành thế gia trong giữ vững một cái trung đẳng trình độ, coi như là không tệ.

Bánh xe cuồn cuộn, tiếng vó ngựa thanh âm, ngồi ở Xích Hùng xưa đuổi trên xe ngựa, Ân Hà rốt cuộc gặp được bản thân xa cách ba năm gia môn.

Ân gia phủ đệ là chỗ ở cũ rồi, thật là có chút nhiều năm năm tháng, trước cửa thềm đá cùng đại môn, hai bên tường cao cùng cây cột, đều có thể chứng kiến một ít phong sương ban bác dấu vết.

Có lẽ có người chứng kiến những thứ này sẽ cảm thấy là rách nát khí tức,

nhưng mà tại Ân Hà xem ra, nhưng là có một cỗ theo đáy lòng tự nhiên sinh ra cảm giác thân thiết.

Từ nhỏ đến lớn, hắn ở nơi này tòa nhà sinh ra, lớn lên, chơi đùa cùng sinh hoạt, nơi đây từng cọng cây ngọn cỏ hắn đều vô cùng quen thuộc, những cái kia từ xưa đến nay truyền xuống tới ban bác dấu vết, mỗi một chỗ đều tốt giống như khắc vào đáy lòng của hắn.

Xe ngựa tại trước cổng chính ngừng lại, Ân Hà nhảy xuống, "Đùng" một tiếng, đứng ở cửa lớn trước.

Bên cạnh sớm có người gác cổng nô bộc nhìn đến đây động tĩnh, vội vàng đã đi tới, mỗi cái trên mặt mang cười, nhưng chẳng biết tại sao, những người kia trong tươi cười tựa hồ có chút gượng ép, khách khí trong nhiều hơi có chút xa cách.

"Nhị thiếu gia, người đã về rồi."

Ân Hà nhìn nhìn ở một bên mở miệng kêu to người, nhận ra là một cái tên là Trần Thất hạ nhân, tại Ân gia làm việc cũng có tầm mười năm, coi như là trong nhà một cái lão nhân.

Hắn đối với Trần Thất nhẹ gật đầu, lập tức đi vào bên trong đi, tại phía sau hắn, Xích Hùng thì là phối hợp mà đem xe ngựa đi đến một bên, cũng không có cùng theo Ân Hà theo đại môn đi vào.

Trần Thất theo sát tại Ân Hà bên người rút lại phía sau một bước vị trí, cười theo mặt nói ra: "Nhị thiếu gia, gia chủ phía trước đường bên kia chờ gặp người đây."

Ân Hà lên tiếng, đi lên phía trước lấy, sau đó như là thuận miệng hỏi một câu, nói: "Theo ta cha một người sao?"

Trần Thất rõ ràng tắc nghẽn một cái, do dự một chút sau còn là nói ra: "Phu nhân và tiểu thiếu gia cũng tại đó."

Nói qua, hắn vụng trộm giương mắt hướng Ân Hà trên mặt nhìn lại, chỉ thấy Ân Hà hiện ra sắc mặt tựa hồ nhập lại không có gì quá biến hóa lớn, cũng không có cái gì phần nộ có vẻ tức giận, không khỏi tại trong lòng lặng lẽ thở dài một hơi.

Vừa lúc đó, hắn đột nhiên nghe được Ân Hà mãnh liệt lại hỏi một câu lời nói, nói: "Trần Thất, đại ca của ta đâu rồi, hắn như thế nào không có tới gặp ta?"

Trần Thất thân thể lập tức chấn động, liền bước chân đều suýt nữa một cái lão đảo ngã sấp xuống rồi, thật vất vả ổn định thân thể, nhưng thần tình trên mặt dĩ nhiên cực kỳ khó coi, trong mồm ấp úng tốt một hồi, đúng là không biết nên nói cái gì cho phải.

Ân Hà dừng bước lại, hướng hắn nhìn thoáng qua, nói: "Làm sao vậy, người câm sao? Còn là, lời nói đều nói không rõ ràng rồi hả?"

Trần Thất lúng túng vô cùng, nói cũng không phải, không nói cũng không phải là, trong lúc nhất thời, sắc mặt trướng hồng mà đứng ở đằng kia.

Ân Hà xoay người lại, chỉ thấy đằng trước một tòa phòng xuất hiện ở trước mắt, chính là nhà bọn họ bình thường dùng để chiêu đãi khách lạ tiền đường.

Hắn bỗng nhiên cười lạnh một tiếng, sau đó cũng không để ý tới nữa Trần Thất, mở ra bước chân liền về phía trước trong nội đường đi tới.

※※※

Ân gia tiền đường là một cái rộng rãi sáng ngời phòng, bày đặt thông

thường đồ dùng trong nhà bàn ghế, giờ phút này trong sảnh đường chủ tọa lên, đương kim gia chủ Ân Minh Dương chính ngồi ở chỗ kia, tại hần hạ thủ vị trí tức thì là đang ngồi một cái xinh đẹp kiều mị nữ tử, chính là vợ của hần, xác thực nói, là kế thất Hồ Cơ.

Ân Minh Dương là cái tướng mạo đường đường nam tử, tuy rằng hôm nay đã tóc mai sinh tóc trắng, khóe mắt hơn nhiều một tia nếp nhăn, nhưng từ trên mặt hần hình dáng vẫn đang đó có thể thấy được hần tại lúc còn trẻ hần là cái mỹ nam tử.

Trên thực tế, đám con của hần cũng xác thực kế thừa hần cái này ưu điểm, Ân Hà năm đó còn không có tiến vào Nội Hoàn chi địa ma luyện thời điểm, cùng đại ca của hần hai người tại Thánh thành trong thế gia giới quý tộc con trong cũng từng phong lưu lang thang một hồi thời gian, thậm chí còn thắng được một cái "Ngọc công tử" nhã hào, có thể thấy được hần năm đó cũng là tuấn tú nam tử.

Mà giờ khắc này tại hai người bọn họ phía trước trên mặt đất chơi đùa chính là cái kia bảy tám tuổi tiểu hài tử, chính là Ân Minh Dương cùng Hồ Cơ sinh Ân gia cái thứ ba bé trai, tên là Ân Hải. Tuy rằng niên kỷ còn nhỏ, nhưng Ân Hải khuôn mặt cũng là có vài phần dung mạo giống Ân Minh Dương.

Giờ phút này, Ân Hải ngồi chồm hổm trên mặt đất đùa là một loại trong suốt Lưu Ly châu trò chơi, nhiều cái xinh đẹp vô cùng Lưu Ly hạt châu trên mặt đất lăn qua lăn lại, lẫn nhau va chạm phát ra thanh thúy thanh âm, còn bất chợt lóe ra đẹp mắt kỳ ảo hào quang, làm cho Ân Hải thỉnh thoảng phát ra khoái hoạt tiếng cười.

Ngoại trừ cái này một nhà ba người bên ngoài, chung quanh còn đứng lấy mấy cái người hầu, mặt khác còn có mười lăm mười sáu tuổi trái phải thiếu niên người hầu cũng ngồi chồm hổm trên mặt đất, chính phụng bồi Ân Hải

chơi đùa, thỉnh thoảng cười trên mặt đất đem cái kia Lưu Ly hạt châu bắn ra đến cùng Ân Hải trong tay hạt châu chạm vào nhau, nhắm trúng Ân Hải cười ha ha.

Hồ Cơ nhìn xem nhi tử Ân Hải, trong mắt tràn đầy cưng chiều vẻ, tựa hồ một lòng hoàn toàn đều thắt ở cái này hài nhi trên thân, một lát sau, nàng quay đầu lại hướng ân Minh Dương nhìn thoáng qua, lại chỉ gặp ân Minh Dương sắc mặt có chút nghiêm nghị, ánh mắt thâm sâu, tựa hồ đang trầm tư lấy cái gì.

Hồ Cơ trong lòng liền có vài phần không vui, nhưng cũng không biểu lộ ra, đứng người lên chân thành đi đến trượng phu bên cạnh, vì hăn rót một chén trà, sau đó ôn nhu hỏi: "Nghĩ gì thế?"

Ân Minh Dương nhìn nàng một cái, nói: "Hôm nay ta có lẽ tự mình qua đi một chuyến, đem Ân Hà tiếp trở về. Trên đường đi cũng có cơ hội cùng hăn hảo hảo tâm sự, có lẽ có thể đem sự tình cùng hăn giải thích rõ ràng, bây giờ nghe lời của người, ở chỗ này chờ hăn trở về, chỉ sợ đợi tí nữa gặp mặt lúc không khỏi có chút lúng túng, nếu là hăn trong lòng có chút ngăn cách mà nói, sẽ không tốt."

Hồ Cơ lắc đầu, nói: "Lời nói cũng không có thể nói như vậy, nửa năm trước Ân Dương mất, phu quân người bệnh nặng một trận, mãi cho đến gần nhất mới khôi phục tới đây, nhưng thân thể còn là hư nhược đấy, thật sự không thích hợp ra ngoài thấy gió. Hơn nữa, người thân là nhất gia chi chủ, thân phận quý trọng, đầu vai trọng trách bao nhiêu, há có thể bởi vì nhỏ mất lớn?"

Nói đến đây, Hồ Cơ hướng ân Minh Dương trên mặt nhìn thoáng qua, gặp hăn khẽ vuốt cằm, sắc mặt tựa hồ hòa hoãn chút ít, liền lại chứa cười nói: "Còn có a, người dù sao cũng là Ân Hà phụ thân, làm cho hài nhi tới đây gặp người cũng là đạo lý hiển nhiên a. Nếu chỉ là vì này, Ân Hà liền sinh ra hiềm

khích mà nói, ta ngược lại là muốn xem thường hẳn."

Ân Minh Dương ánh mắt chớp lên, nhìn Hồ Cơ liếc, Hồ Cơ mỉm cười, một lát sau về sau, ân Minh Dương chậm rãi gật đầu.

Phía trước trên mặt đất, tiểu hài nhi Ân Hải cùng cái kia bên người chơi cùng chính khiến cho cao hứng bồng bồng, nhin không được hô to nhỏ kêu lên, Hồ Cơ nghe xong xoay người lại, vốn là đối với Ân Hải nói ra: "Tiểu Hải, thanh âm nhỏ một chút, cha người còn ở chỗ này đấy."

Nói qua, rồi hướng bên cạnh thiếu niên kia người hầu nói: "Tiểu Thạch, người đừng cùng nó đùa như vậy."

Cái kia kêu Tiểu Thạch thiếu niên người hầu vội vàng đáp ứng một tiếng, trên mặt lộ ra vài phần cười làm lành vẻ.

Vừa vặn vừa lúc đó, Ân Hải vừa dùng lực, bắn ra một cái Lưu Ly hạt châu tới đây, Tiểu Thạch đang cùng Hồ Cơ nói chuyện, không có chú ý tới, thoáng cái theo chân hắn bên cạnh lướt qua, nhưng là nhanh như chớp một đường lăn đến cửa lớn bên kia, "Đùng" một tiếng, đập lấy ngưỡng cửa.

Ân Hải nhảy dựng lên, vốn là kêu một tiếng, có chút không vừa ý trừng mắt nhìn Tiểu Thạch liếc, sau đó hướng cửa ra vào chạy tới.

Tiểu Thạch lại càng hoảng sợ, cũng là luôn miệng nói xin lỗi, sau đó cũng đuổi tới, giúp đỡ vị này tiểu thiếu gia đi nhặt viên kia chạy đi hạt châu nhỏ.

Ngoài phòng ánh mặt trời soi tiến đến, sáng long lanh hào quang tại Lưu Ly hạt châu trên lóe ra, dường như có một đạo cầu vồng rực rỡ tươi đẹp nhiều vẻ. Ân Hải đuổi theo tới cửa, nhìn xem hạt châu kia dừng ở cánh cửa bên cạnh, lập tức nhếch miệng nở nụ cười, liền bước nhanh tới ngồi xổm người xuống muốn đi nhặt lên hạt châu kia.

Ai ngờ vừa lúc đó, đột nhiên một cái bóng đột nhiên xuất hiện ở ánh mặt trời bên trong, làm cho chung quanh một đen, che ở Ân Hải, đồng thời một chân theo ngoài cửa đạp tiến đến, vừa vịn một cước dẫm nát cái kia Lưu Ly hạt châu phía trên.

LỤC TÍCH CHI ĐẠI HOANG TẾ

[C]

Tiêu Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Tiên Cơ (Thượng)

Trong thính đường đột nhiên thoáng cái yên tĩnh trở lại, yên tĩnh im ắng, tựa hồ một khắc này chính là rơi cây kim trên mặt đất đều sẽ bị người nghe thấy.

Sau đó, ánh mắt mọi người đều hướng cửa ra vào nhìn lại, nhìn xem cái kia đưa lưng về phía ánh mặt trời, thân thể đều tị trong âm ảnh nam tử.

Ân Minh Dương bỗng nhiên đứng lên, hắc môi rung rung một cái, tựa hồ đều muốn mở miệng nói chuyện, nhưng cuối cùng rồi lại chẳng biết tại sao không có thanh âm đi ra.

Cái này trong thính đường đại đa số người, ngoại trừ cái kia cùng Ân Hải chơi đùa Tiểu Thạch là hai năm trước mới đi đến Ân gia đây, những người khác đều biết rõ giờ phút này đứng ở cửa cái kia cái thân phận của người trẻ tuổi.

Chẳng biết tại sao, mọi người cũng trong lúc đó câm như hến, không có người phát ra một chút thanh âm.

Sau một lát, trong lúc đó, một cái mang theo vài phần tức giận thanh âm vang lên, là chạy tới Ân Hải sau lưng Tiểu Thạch, hắc trừng mắt đứng ở cửa Ân Hà, quát lớn: "Này, ngươi là người phương nào, như thế nào như thế vô lễ? Còn nữa ngươi chân, dẫm lên thiếu gia nhà ta Lưu Ly châu rồi!"

Ân Hà nguyên bản muốn đi tiến phòng thân thể dừng lại, một khắc này, tư thế của hắn tựa hồ có chút kỳ quái, còn có một chút mơ hồ lúng túng, hắn một chân tại cánh cửa bên ngoài, cái chân còn lại đuổi tiến đến, rồi lại dẫm nát Lưu Ly hạt châu trên.

Ân Hà đứng tại nguyên chỗ, nhập lại không có gì động tác, cũng không có mở miệng nói cái gì đó, trên mặt của hắn thần tình nhìn qua rất bình tĩnh, tại cúi đầu đưa mắt nhìn liếc đứng tại nguyên chỗ có chút kinh ngạc Ân Hải về sau, ánh mắt của hắn vừa liếc nhìn ở một bên tức giận chất vấn Tiểu Thạch.

Trong thính đường còn là một mảnh khác thường yên tĩnh, không có người nói chuyện, không có một người.

Không có người ra để giải thích, không có người ra tới giải vây, đương nhiên, cũng càng không có người đi ra hoan nghênh hắn đến.

Ánh sáng mặt trời chiếu ở trên thân, rồi lại phảng phất có một chút cảm giác mát.

Ân Hà ánh mắt vượt qua trước mặt hai người, nhìn về phía xa xa. Hắn thấy được đang tại chủ tọa bên kia cha ruột Ân Minh Dương, ánh mắt của hắn nhìn qua có chút vi diệu; hắn thấy được cái kia đứng ở bên cạnh hắn kiều mị nhưng ánh mắt lãnh đạm nữ tử; còn có xa hơn vài chỗ, những cái kia quen thuộc gương mặt, những cái kia từng tại cái này trong phủ đệ cùng hắn cùng nhau lớn lên bọn người hầu, giờ phút này thoạt nhìn đều lạ lẫm được như khối băng bình thường.

Tại Ân Hà nhìn quét mọi người thời điểm, cái này tiền đường trong tất cả mọi người cũng đang nhìn cái này ba năm sau một lần nữa xuất hiện Ân gia công tử, năm đó tại Thánh thành phù hoa xa hoa lãng phí trong truyền thuyết, hắn từng có qua ngọc công tử nhã hào, đã từng là bao nhiêu thế gia quý nữ đám trong lòng tuần tú thiếu niên. Mà bây giờ nhìn lại, ba năm sau đó trên

mặt hăn sớm đã không có nhớ năm đó cái kia trắng nõn hoàn mỹ da thịt, tuy rằng ngũ quan hình dáng vẫn còn, rồi lại hơn nhiều vài đạo tất cả lớn nhỏ vết sẹo, tại cái trán, mặt má, thậm chí trên cổ đều mơ hồ có thể thấy được, bởi vậy cũng có thể tưởng tượng một chút trong ba năm này hăn ước chừng đã trải qua cái gì.

Ở trong nơi này khác thường trầm mặc, tại chỗ vẫn quất mắng rồi lại bị không để ý tới Tiểu Thạch, đang nhìn đến nhà mình tiểu chủ nhân Ân Hải kinh ngạc đứng tại nguyên chỗ, có chút mờ mịt mất định hướng, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về phía bị người giẫm ở dưới lòng bàn chân viên kia Lưu Ly hạt châu về sau, lập tức nổi nóng lên, đây chính là cơ hội tốt từ trên trời rơi xuống tại gia chủ vợ chồng trước mặt nịnh nọt tiểu thiếu gia a.

Hơn nữa, cái này người nếu như là tôn quý khách nhân lời nói, gia chủ cùng phu nhân chẳng lẽ không phải sớm nên tới đây mời đến? Nghĩ đến đây, Tiểu Thạch dũng khí lập tức phóng đại, trên mặt lộ ra phần nộ vẻ hung ác, trừng mắt Ân Hà lần nữa quát: "Ta nói người có nghe hay không, lỗi tai điếc sao? Người dẫm lên thiếu gia nhà ta hạt châu rồi, nhanh thu chân!"

Ánh mặt trời từ phía sau lưng rơi vãi rơi xuống, mơ hồ chứng kiến cái kia mảnh âm ảnh tựa hồ run nhẹ nhẹ một cái, sau đó, mọi người liền chứng kiến đứng ở cửa Ân Hà thân thể hướng về phía sau nhẹ nhàng rụt một cái, cái kia chân cũng chậm rãi nâng lên.

Ân Minh Dương ánh mắt nhu hòa một ít, đứng ở bên cạnh hăn Hồ Cơ xem ra giống như là thở dài một hơi, khóe miệng phủ lên vẻ mỉm cười. Mà tại phía sau bọn họ những cái kia bọn người hầu, thì là tại lẫn nhau nhìn nhau ngưng mắt nhìn về sau, ánh mắt thần tình trong đều có riêng phần mình khó nói lên lời phức tạp tâm tình.

Hết thủy, tựa hồ cũng tại hướng phương diện tốt phát triển; hết thủy, tựa hồ cũng phải đổi được bình tĩnh hài hòa.

Thằng đến Ân Hà thân thể đột nhiên dừng lại, nâng lên không trung bàn chân đột nhiên dừng lại, sau đó ở đằng kia lặng im mọi người về mặt theo chậm rãi đột nhiên trở nên cứng ngắc cái kia trong nháy mắt, hân lạnh lùng lấy trùng trùng điệp điệp lại một lần nữa đạp dưới đi!

"Đùng!"

Một tiếng giòn vang, viên kia Lưu Ly hạt châu dưới chân của hắn trong nháy mắt vỡ vụn, tất cả giả tưởng xinh đẹp sáng bóng cùng một chỗ dập tắt biến mất, biến thành vô số tất cả lớn nhỏ mảnh vỡ, phát ra chói tai sắc nhọn làm lòng người trong rét run thanh âm, quanh quẩn tại nơi này trong phòng khách.

※※※

Cái này trong phòng khách tất cả mọi người ngây dại, nơi đây mỗi người đều không nghĩ tới lại đột nhiên xuất hiện một màn này, thế cho nên mọi người tại một khắc này cũng không có kịp phản ứng.

Trước hết nhất theo trong kinh ngạc tình tảo lại ngược lại là cái kia nhỏ nhất tiểu hài tử Ân Hải, hắn nhìn lấy cái kia nghiền nát hạt châu mảnh vỡ, trên mặt lập tức lộ ra thất vọng vô cùng biểu lộ, cơ hồ là "Oa" một tiếng khóc kêu đi ra, lớn tiếng kêu lên: "Người, người đạp vỡ của ta hạt châu..."

Một tiếng nói này tức cũng gọi là tỉnh ở bên cạnh hắn đồng dạng sợ ngây người Tiểu Thạch, giờ phút này Tiểu Thạch sắc mặt đã trở nên xanh mét, phần nộ cùng nhục nhã tâm tình tại hắn trong lòng như hỏa diễm bình thường dâng lên, hắn một bước lên đến Ân Hải trước người, đối với Ân Hà giận dữ hét: "Hỗn đản, ngươi làm gì..."

"Phốc!"

Mới thét lên một nửa, Tiểu Thạch thanh âm liền đột nhiên biến mất, một

cái nặng nề thanh âm đột nhiên theo trên người hắt văng lên, rõ ràng là Ân Hà mãnh liệt một cái giơ lên đầu gối, không chút khách khí thậm chí là mang theo vài phần hung ác ngang tàng bạo ngược khí tức, nặng nề mà đâm vào Tiểu Thạch phần bụng.

"A..." Vài tiếng kinh hô, lập tức theo trong phòng khách mặt khác mấy cái địa phương truyền tới, người bên cạnh tựa hồ có chút đối với vấn đề này đột nhiên không khống chế được biến hóa không tiếp thụ được.

Mà tại cửa, đột nhiên nhận lấy cái này trọng thương Tiểu Thạch trong nháy mắt lúc trước đầu kiêu ngạo gằm lên bộ dạng, trong giây lát toàn thân tựa như một cái tôm sông giống như cuộn mình đứng lên, sắc mặt một cái trợn nhìn, miệng há to đấy, thậm chí có thể chứng kiến trong miệng hắt nước miếng đều không khống chế được mà chảy xuống.

Nhưng mà, sự tình cũng không có như vậy chấm dứt, đang lúc mọi người kinh hãi mà không hiểu trong ánh mắt, ở bên cạnh những cái kia người hầu nha hoàn trong tiếng kêu sợ hãi, Ân Hà đi về phía trước một bước, toàn bộ người vượt qua cánh cửa, rút cuộc hoàn toàn đi vào cái này phòng.

Ba năm sau, hắt lại một lần nữa về tới cái nhà này trong.

Ánh mắt của hắt lãnh khốc được giống như là cái kia ban đêm gió lớn, hắt cô độc mà đặt mình trong tại kinh khủng kia vô cùng Tu La Địa Ngục, có vô số thi thể vờn quanh tại chung quanh của hắt, máu tươi không ngừng, thân ngang khắp đồng, còn có hắt tại hừng hực trong ngọn lửa, chết cháy này chút ít đáng sợ còn trùng.

Ánh mắt kia lạnh được tựa hồ không có chút tức giận, thậm chí có chút ít không giống người.

Hắt một phát bắt được bị trọng thương sau toàn thân run rẩy nôn ọe

không thôi Tiểu Thạch, sau đó một khuỷu tay hung hăng đập vào mặt của hắn, chỉ nghe "Đùng" một tiếng, tựa hồ có đồ vật gì đó bẻ gãy, sau đó máu đỏ tươi lập tức tung tóe rơi vãi đi ra, bốn phía vấy ra.

Tiểu Thạch thất tha thất thểu mà rút lui, tựa hồ tại đây một lát công phu trong đã thần trí mơ hồ, nhưng mà tại hắn trước người chính là cái người kia giống như ác ma, một quyền lại lần nữa đánh bại hắn, sau đó hung ác vô cùng mà đá đến trên người của hắn.

Tại nơi này trong phòng khách, đang tại tất cả mọi người trước mặt, ở đằng kia chút ít trợn mắt há hốc mồm không biết làm sao trong ánh mắt, hắn như là một cái cuồng bạo người điên, giơ lên bản thân song quyền, hướng về thiếu niên kia mặt, trùng trùng điệp điệp đánh xuống dưới.

Một quyền, một quyền, lại một quyền!

Phá vỡ da, làm bể thịt, đánh ra máu, đánh tới một cái máu tươi chảy đầm đìa.

Một quyền, một quyền, lại một quyền!

Từng quyền đến thịt, từng quyền thấy máu!

Máu tươi bay tứ tung, nhuộm hồng cả quả đấm của hắn cùng vạt áo, cái kia máu tươi khí tức, giống như là cái kia Nội Hoàn chi địa trong đáng sợ ban đêm giống nhau.

Nguyên lai mỗi người máu tươi mùi vị, đều là giống nhau.

Đối với ác ma mà nói.

LỤC TÍCH CHI ĐẠI HOANG TẾ

[C]

Tiêu Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Tiên Cơ (Hạ)

Trong phòng tất cả mọi người sợ ngây người, cái này đáng sợ tàn bạo mà máu tanh một màn, hung ác và lại ngang tàng bạo ngược mà trực tiếp đung vào ánh mắt của bọn hắn cùng trong đầu, làm cho chưa bao giờ thấy qua loại này đáng sợ cảnh tượng đại đa số người trong đầu trống rỗng, thời gian rất lâu trong cũng không thể kịp phản ứng.

Thẳng đến vị kia Ân gia gia chủ Ân Minh Dương rốt cuộc cũng theo trong lúc khiếp sợ tỉnh táo lại, đột nhiên giận dữ mà quát: "Dừng tay! Người đang làm gì đó?"

Vung vẩy ở giữa không trung dính đầy màu đỏ máu tươi năm đấm dừng lại.

Sau đó, chậm rãi buông.

Cái này giống như ác ma giống như nam tử trẻ tuổi trầm mặc mà đứng người lên, trên mặt của hắn có máu điểm, y phục của hắn nhuộm máu đọng, thoát nhìn hắn giống như là mới từ một cái lò mổ bên trong đi ra đến tên điên.

Ánh mắt của hắn nhìn qua hướng phía trước phụ thân, khóe miệng nhẹ nhàng bỗng nhúc nhích, tựa hồ là lộ ra một cái mỉm cười, tại hắn tựa hồ muốn đi thẳng về phía trước thời điểm, hắn đột nhiên phát hiện, ở bên cạnh hắn còn đứng lấy một người.

Một cái nhìn qua có chút lẻ loi trọi tiều hài tử.

Hắn đệ đệ cùng cha khác mẹ.

Hồ Cơ mãnh liệt nhón kêu ra tiếng, nói: "Tiểu Hải, tới đây!"

Nguyên bản bị vừa rồi một màn kia sợ ngây người Ân Hải thân thể bỗng nhúc nhích, nhưng mà sau một khắc, Ân Hà gương mặt đỏ đã xuất hiện ở trước mắt của hắn. Ân Hải trong nháy mắt cả thân thể cứng lại rồi, hắn giống như liền hô hấp đều không dám, thân thể bắt đầu khẽ run lên.

Ân Hà nhìn xem đứa bé này, ánh mắt bình tĩnh, hắn thậm chí còn vươn một tay, bỏ vào Ân Hải trên thân vỗ nhẹ nhẹ, sau đó nói: "Người biết ta là ai sao?"

Ân Hải cũng không trả lời những lời này, bởi vì hắn như thế rõ ràng mà cảm giác được, Ân Hà vỗ vào trên cổ hắn tay là ướm sùng đấy, một cổ ấm áp chất lỏng chính chậm rãi thuận theo da của hắn chảy xuống. Ân Hải toàn thân bắt đầu kịch liệt mà run rẩy lên, hàm răng bắt đầu run, phát ra khanh khách thanh âm.

Hồ Cơ quá sợ hãi, cất bước liền xông ra ngoài, đồng thời trong miệng cả giận nói: "Người điên rồi, người muốn làm gì. . ."

Lời còn chưa dứt, thân thể của nàng mãnh liệt khựng lại, đúng là bị bên người nàng Ân Minh Dương một chút kéo lấy.

Hồ Cơ giận dữ, quay đầu hướng ân Minh Dương quát: "Người bắt ta làm cái gì, người không thấy được bên kia. . ."

Ân Minh Dương cũng không có xem nàng, chỉ là trước mặt sắc mặt ngưng trọng, ánh mắt lạnh lùng, khóe mắt tựa hồ còn hơi hơi co quắp vài cái, nhưng vẫn như thế chăm chú mà bắt lấy Hồ Cơ tay, như sắt đúc bình thường cầm

lấy nàng không cho nàng qua, mà bản thân thì là gắt gao nhìn chăm chăm vào phía trước cái kia hai cái đứng chung một chỗ nhĩ tử.

Hồ Cơ tựa hồ cũng rất giống cảm giác được cái gì, mãnh liệt quay đầu lại hướng bên kia nhìn lại, sau một lát, thanh âm của nàng tựa hồ đột nhiên câm rồi, thân thể cũng lập tức dừng lại, ánh mắt lộ ra một tia hoảng sợ.

Tại cửa ra vào bên kia, Ân Hà cùng Ân Hải mặt đối mặt đứng đấy, Ân Hà cũng không có đối với Ân Hải làm ra cái gì có thương tổn tính động tác, hẳn thậm chí còn thoát nhìn có chút ôn hòa mà dùng một cái nhẹ tay khẽ vuốt vuốt cái này đệ đệ cùng cha khác mẹ, giống như đang an ủi một dạng với hắn.

Tuy rằng, Ân Hải thân thể một mực run rẩy không ngừng.

Tuy rằng, cái kia tràn đầy máu tươi làm cho người sợ hãi bàn tay, một mực lưu lại tại trên Ân Hải cổ. Chỉ cần nhẹ nhàng uốn mà nói, có lẽ tựu sẽ khiến chỗ đó yếu ớt gãy xương.

To như vậy phòng khách trong, lại yên tĩnh trở lại.

Không người nào dám mở miệng nói chuyện, thậm chí ngay cả miệng lớn thở dốc cũng không dám.

※※※

Cái kia một hồi thời gian dị thường mà tra tấn người, làm cho người ta cảm thấy giống như là đã vượt qua dài đằng đằng một năm, rốt cuộc, đang lúc mọi người ánh mắt nhìn chăm chú, Ân Hà tại đưa mắt nhìn Ân Hải thật lâu sau đó, buông lỏng tay ra, như thế sau đó xoay người hướng chủ tọa bên này đi tới.

Ân Hải vẫn ngây ngốc mà đứng tại nguyên chỗ, tựa hồ còn không có theo vừa rồi trong lúc khiếp sợ khôi phục lại, mà một bên kia Hồ Cơ nghìn chịu

vạn chịu, rốt cuộc chờ đến Ân Hà đi được rồi Ân Hải xa đi một tí, lập tức tựa như phát điên mà vọt tới, một tay lấy Ân Hải ôm vào trong ngực, trong hai mắt lóe lệ quang, đồng thời trên mặt lộ ra cảm hận vẻ, quay đầu lại sẽ phải chửi ầm lên.

Như thế mà vào thời khắc này, nàng bỗng nhiên khóe mắt liếc qua đảo qua trong ngực nhi tử phần gáy, tại đó, ẩn một cái rõ ràng vô cùng Huyết thủ ấn, còn có mấy giọt máu tươi, chính chậm rãi theo chưởng ấn trong nhỏ xuôi xuống.

Hồ Cơ lập tức ngược lại hít một hơi khí lạnh, vốn có phần nộ cùng chán ghét chẳng biết tại sao đúng là mảng không xuất khẩu, nàng chỉ là oán hận nhìn đã đi mau đến ân Minh Dương bên người Ân Hà, sau đó một chút ôm lấy Ân Hải, đi nhanh chạy ra khỏi cái này đã tràn ngập mùi máu tươi phòng.

Phía sau nhiều cái như thường ngày hầu hạ nàng hạ nhân nha hoàn cũng giật mình tỉnh lại, vội vàng nhao nhao đuổi kịp.

Phía trước cửa phòng trên mặt đất, cái kia gọi là Tiểu Thạch thiếu niên còn toàn thân là máu, hấp hối mà nằm té trên mặt đất, nhưng mà vô luận là Hồ Cơ, còn là theo chân đã chạy tới những người khác, người nào đều không có đối với trên mặt đất thiếu niên kia nhiều liếc mắt nhìn, liền chạy qua như vậy.

Ân Minh Dương trước mặt sắc mặt xanh mét, trong cặp mắt giống như là muốn phun như lửa, gắt gao nhìn chăm chăm vào cái này vừa mới vừa đi tới bản thân trước người nhi tử. Nhưng mà không biết tại sao, hắn cho tới bây giờ vẫn là vẫn đang đè lại trong lòng hỏa khí, nhìn xem Ân Hà thật giống như không có việc gì người bình thường đã đi tới, sau đó cũng không có đối với hắn chào, thậm chí đều không có đối với hắn kêu lên một tiếng, liền phối hợp mà ở một bên trên ghế ngồi xuống rồi.

Ân Minh Dương xoay người, đối mặt Ân Hà, trầm giọng nói: "Người làm cái gì thế này?"

Ân Hà ngẩng đầu nhìn hăn, bỗng nhiên lên giọng, nói: "Châm trà!"

Trong phòng còn đứng ở một bên mấy cái người hầu đều bị một tiếng quát này lại càng hoảng sợ, sau một lúc lâu, một vị nhìn xem ước chừng có hơn ba mươi tuổi nữ bộc đã đi tới. Ánh mắt của nàng rõ ràng thập phần sợ hãi, thậm chí không dám ngẩng đầu nhìn Ân Hà liếc, chỉ là cúi đầu đi đến bên bàn trà, sau đó thò tay đi lấy ấm trà vì Ân Hà châm trà.

Sau đó, Ân Hà mới nhìn thoáng qua ân Minh Dương, nói: "Ta không rõ người nói là cái gì a, cha?"

Ân Minh Dương trên mặt lướt qua một tia nộ khí, nhưng lập tức lại một lần nữa cường chế xuống dưới, sắc mặt khó coi mà trầm giọng nói: "Người đi Nội Hoàn chi địa ba năm, vừa về đến lại đột nhiên nổi điên, đánh đánh giết giết đấy, khiến cho khắp nơi là máu, ta còn muốn hỏi người, đây là ý gì đây?"

Ân Hà vẫn không nói gì, nhưng mà hai cha con ở thời điểm này đồng thời đã nghe được một hồi cổ quái "Tạch tạch tạch" thanh âm, bọn hăn cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy nhưng là tới đây châm trà chính là cái kia nữ bộc tại châm trà thời điểm, chẳng biết tại sao tay run đến lợi hại, khiến cho chén trà một mực rung động.

Nàng tựa hồ cũng phát giác được không đúng, kiệt lực muốn khống chế được bản thân, nhưng nhìn đứng lên nhập lại không có chỗ lợi gì, cái kia cổ quái mà lúng túng run rẩy âm thanh một mực vang lên.

Thẳng đến bên cạnh đưa qua đến một cái dính máu tay, đem chén trà tiếp tới.

Ân Hà mở ra nắp chén trà, nhẹ nhẹ uống một ngụm trà xanh, sau đó bỗng

nhiên mở miệng đối với cái kia nữ bộc nói ra: "Hồng tẩu, người là trong nhà lão nhân, là từ nhỏ xem ta lớn lên đấy. Người không cần sợ, ta sẽ không đối với người như thế nào đấy."

Cái kia kêu Hồng tẩu nữ bộc nghe xong Ân Hà mà nói, vốn là ngơ ngác một chút, lập tức trong ánh mắt lộ ra thần sắc phức tạp, nhưng vẫn còn cung kính mà đối với Ân Hà thi lễ một cái. Chẳng qua là khi nàng đang muốn thối lui thời điểm, rồi lại trông thấy Ân Hà tùy ý mà đem chén trà thả ở trên bên cạnh án kỷ, nguyên bản trắng xanh giao nhau sạch sẽ chén trà bên ngoài, giờ phút này không ngờ hơn nhiều mấy cái đỏ tươi mà chướng mắt dấu tay.

Hồng tẩu thân thể run lên, tựa như giọt gáo nước lạnh vào đầu, trong lúc nhất thời cảm như hén, không dám nói thêm một chữ, vội vàng đối với Ân Hà thi lễ một cái về sau, liền hướng lui về phía sau đi.

Ân Hà ngẩng đầu, nhìn xem vẫn như cũ đứng ở phía trước cách đó không xa cái kia phụ thân, trên mặt của hắn rốt cuộc cũng là lần đầu tiên toát ra một tia không hiểu mà khó có thể miêu tả thần tình.

Một lát sau, chỉ nghe hắn đối với ân Minh Dương nói khẽ: "Ngồi đi, cha."

Ân Minh Dương "Hừ" một tiếng, nhưng sắc mặt hơi trì hoãn, trở lại tại chủ tọa trên ngồi xuống.

Chỉ là sau một lát, hắn liền đã nghe được Ân Hà thanh âm tại hắn trước người vang lên, thân nhiên nói: "Cha, nói cho ta một chút đại ca sự tình đi."

Ân Minh Dương vừa mới buông lỏng một chút mặt, trong lúc đó mãnh liệt lại lần nữa cứng ngắt.

LỤC TÍCH CHI ĐẠI HOANG TẾ

[C]

Tiêu Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Mật Đàm (Thượng)

Thánh thành Quý thị đại trạch, trong thư phòng lầu cao.

Quý Hậ đi đến phía trước cửa sổ, đẩy ra cửa sổ, một cơn gió mát liền từ bên ngoài thổi vào thư phòng, nhẹ nhàng mà sung sướng, làm cho người ta tinh thần chịu chấn động. Hắn sống bỗng nhúc nhích thân thể cánh tay, lại đi lòng vòng, thoạt nhìn có chút mệt mỏi bộ dạng.

Bởi vì, hắn đã một buổi tối không có chớp mắt.

Theo tối hôm qua đến bây giờ mặt trời lên cao, hắn thủy chung ở lại chỗ này, to như vậy một cái Quý thị gia tộc, ruột thịt, bàng chi, thuộc hạ, tôi tớ vô số sản nghiệp, trong mỗi ngày đều có rất nhiều sự tình, lại càng không dùng nói hắn còn kiêm nhiệm lấy Thánh thành trưởng lão địa vị cao. Chỗ này từng từng đại thành là dưới Thần Sơn Đại Hoang Nguyên trên tất cả Nhân tộc gia viên, đứng ở toàn bộ Nhân tộc quyền thế ngọn núi cao nhất hắn, cần thiết suy tính sự tình liền càng nhiều.

Nếu như thay đổi là một cái năng lực không được người đến, đại khái đã mệt chết đi được đi. Bất quá may mắn, Quý Hậ người này là nổi danh hùng tài đại lược, hắn không những bản thân năng lực mạnh mẽ, hơn nữa tri nhân thiện nhậm, phát hiện đề bạt rất nhiều cực xuất sắc nhân tài, đem rất nhiều công việc đều ủy mặc cho bọn hắn, nhiều năm qua chẳng những thành thạo, còn làm cho mình cùng Quý thị thế lực phát triển không ngừng, hơn xa tổ tiên, thậm chí có thể nói, Quý thị là trong tay hắn mới đạt tới hôm nay như

vậy sau cùng cường thịnh thời đại.

Trên thực tế, lấy Quý Hậu năng lực, thế lực cùng với hiện nay cục diện, tựa hồ đã không có cái gì đặc biệt sự tình cần hẩn lại suốt đêm xử lý. Nhưng mà tối hôm qua hiển nhiên chính là một cái ngoại lệ.

Cái này ở vào Thánh thành quyền lực đỉnh phong nam tử, nhìn qua ngoài cửa sổ một mảnh kia liên miên chập chùng khu nhà cao sang thế gia, ánh mắt chớp lên, tựa hồ đang trầm tư lấy cái gì.

Cũng không biết qua bao nhiêu lâu, ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến một hồi tiếng bước chân, đi theo là thanh thúy tiếng đập cửa vang lên.

"Gia chủ, Văn Vân cầu kiến." Một cái trong trẻo nam tử thanh âm theo ngoài cửa truyền tới.

"Vào đi." Quý Hậu cũng không ngoài ý muốn, thoát nhìn tựa hồ đối với người này đến sớm đã trong lòng hiểu rõ.

Cửa bị đẩy ra, một cái thoát nhìn ước chừng hơn ba mươi tuổi trung niên nam tử đi đến. Hắn nhìn thoáng qua trên bàn sách ngay ngắn hầu như đốt sạch nền đỏ, lại nhìn một chút đứng ở bên cửa sổ đưa lưng về phía mình Quý Hậu, khom người thi lễ một cái, nói: "Gia chủ."

"Văn Vân đã đến a, ngồi." Quý Hậu xoay người lại, đối với hắn nở nụ cười một cái, sau đó một lần nữa đi đến bàn đọc sách bên cạnh ngồi xuống.

Cái này kêu Văn Vân nam tử mỉm cười nói: "Người đây là một đêm không ngủ?"

Quý Hậu phát phát tay, lơ đãng mà nói: "Còn không phải cấp cho Tứ Tượng quân những người kia giải quyết tốt hậu quả chùi dít."

Văn Vân nhú nhú mày, nói: "Tứ Tượng quân mấy năm này lúc giữa xác thực cũng có chút quá mức ương ngạnh rồi, thỉnh thoảng sẽ gây ra chút ít sự tình, hết lần này tới lần khác mặt khác hai vị trưởng lão cũng không muốn chạm phải loại này phiền toái, cũng chính là người còn có thể trấn được những cái kia quân đầu rồi."

Quý Hậu nói: "Lời nói cũng không có thể nói như vậy, bất quá việc này. . ." Hắh dừng một cái, lập tức cười cười, nhưng là chuyển hướng chủ đề, thoát nhìn không muốn tại trong chuyện này nói chuyện nhiều, nói: "Trên tay người cái kia hai chuyện làm xong sao?"

Văn Vân thoát nhìn cũng là khôn khéo tài giỏi nhân vật, nghe vậy liền gật đầu nói: "Đã làm xong, hôm nay chính là đặc biệt tới đây cùng người bẩm báo đấy. Quý thị nhất tộc tế tổ sự tình đã sắp xếp xong xuôi, mừng bảy tháng sau làm ngày giỗ, trước sau ba ngày mở tiệc chiêu đãi toàn tộc, bởi vì người lúc trước đã thông báo, lần này liền không mời ngoại tộc tân khách rồi. Nơi này là triệu tập toàn tộc danh sách, người xem qua một chút."

Nói qua, hắh đưa qua một trương thật dài điều trần, phía trên tràn ngập tên.

Quý Hậu lấy tới tùy ý nhìn thoáng qua, cũng là lắc đầu cười khổ, thở dài nói: "Nhớ tới ta còn lúc nhỏ, khi đó tế tổ cộng cả hạ nhân nô bộc, cũng liền mấy chục người, tại Từ Đường bên kia tùy tiện họp gặp ăn một bữa cơm cũng là qua, nào có hiện tại phiền toái như vậy? Bây giờ còn có nhiều như vậy họ Quý đấy, chậc chậc. . ."

Văn Vân mỉm cười, việc này cũng không phải là hắh có thể nhiều lời đấy, bất quá thoát nhìn Quý Hậu đối với cái này tựa hồ cũng không phải là quá để ý, phối hợp thì thầm hai tiếng, liền tiện tay liền đem đồ vật trả lại cho hắh, nói: "Người an bài đi, ta tin được người."

Văn Vân tiếp nhận cất kỹ, gật gật đầu tỏ vẻ bản thân đã minh bạch, lập tức lại nói xuống dưới, nói: "Thánh thành bên ngoài Đại Hoang Nguyên lên, gần đây lại có hai cái bộ lạc âm thầm phái người tới đây, cố ý đầu nhập vào thân phụng chúng ta Quý thị, một nhà là 'Dã Phong cốc' Thiết Phong bộ lạc, một nhà là 'Tây Tam Thần hà' bên cạnh Bạch Mã bộ lạc. Không biết ý người như thế nào?"

Quý Hậu trầm ngâm một lát, liền khẽ gật đầu nói: "Cái này tự nhiên là chuyện tốt. Bất quá Đại Hoang Nguyên trên Hoang Tộc bộ lạc quá nhiều, hai cái này bộ lạc ta có ấn tượng cũng chính là Bạch Mã, nhớ kỹ bọn hãn có lẽ coi như là cái đại bộ lạc đi, Thiết Phong bộ lạc tình huống như thế nào?"

Văn Vân nói: "Dã Phong cốc thổ địa căn cỗi, địa thế hung hiểm, không thể so với tại Tây Tam Thần hà bờ thảo nguyên thổ địa phì nhiêu, vì vậy trên tài lực Thiết Phong bộ lạc là xa không bằng Bạch Mã đấy. Bất quá cũng chính là bởi vì Dã Phong cốc hoàn cảnh hiểm trở, Thiết Phong trong bộ lạc chiến sĩ hầu như mỗi cái đều là hung mãnh thiện chiến lực sĩ, chiến lực rồi lại muốn thắng được Bạch Mã bộ lạc rồi."

Quý Hậu nở nụ cười, nói: "Như thế rất tốt, một văn một võ a."

Văn Vân nói: "Xác thực như thế, bất quá tại trong chuyện này, thuộc hạ đến lúc trước, nghĩ tới hai cái cần suy tính địa phương, mời gia chủ định đoạt một cái."

Quý Hậu vuốt cằm nói: "Ừ, người nói."

Văn Vân nghiêm mặt nói: "Thứ nhất, hôm nay Thánh thành trong rất nhiều thế gia trong đại tộc, ở ngoài thành đạt được nhiều bộ lạc tìm đến dựa vào nhất là Long thị nhất tộc, tổng cộng có tám cái bộ lạc. Nếu chúng ta lần này đồng ý cái kia hai cái bộ lạc đầu nhập vào, liền muốn vượt qua bọn hãn, nhảy lên làm Thánh thành đệ nhất. Không biết gia chủ đối với cái này có thể

có ý kiến gì không?"

Quý Hậ sắc mặt hơi đổi, nhú mào, lộ ra cái này thoát nhìn tựa hồ rất đơn giản vấn đề trong lòng hẳn lại cũng không nhẹ nhàng như vậy. Bất quá đang suy tư một hồi về sau, hẳn còn là lắc đầu, ngữ khí kiên định mà nói: "Không cần phải xen vào Long gia rồi, nếu là bọn họ có cái gì không phục đấy, xem không vừa mắt đấy, hay là muốn dùng thủ đoạn gì, tùy bọn hẳn liền, chúng ta chỉ để ý tiếp được là được."

Văn Vân nhẹ gật đầu, nói: "Tốt. Còn có thứ hai cần cân nhắc địa phương, là ta tại thu được hai cái này bộ lạc đầu nhập vào mật tín về sau, liền phái người đi nhỏ nhỏ dò xét một phen, kết quả phát hiện một sự kiện."

Hẳn nhìn thoáng qua Quý Hậ, nhưng là đem bản thân thanh âm thả thấp chút, nói: "Thiết Phong bộ lạc chỗ vắng vẻ, lại là cùng (túng) quần đã quen đấy, ngược lại là không có vấn đề gì. Nhưng Bạch Mã bộ lạc bên kia, hình như là nghe nói trước một hồi bọn họ cùng trong thành Vinh gia có chút lui tới, còn cố ý che lấp không cho người phát hiện."

Đang nói những chuyện này thời điểm, Văn Vân thần tình vẫn luôn tương đối bình tĩnh, bao gồm cái loại này nghe kỳ thật thập phần che giấu việc ngầm ngầm xấu xa bí mật, hẳn tựa hồ cũng là một bộ bản thân đương nhiên nên biết bộ dạng.

Mà Quý Hậ thoát nhìn đối với Văn Vân loại này bộ dáng cũng sớm thành thói quen, đang nghe Văn Vân lời nói này về sau, hẳn tựa hồ nghĩ tới điều gì, thần tình lúc giữa bỗng nhiên liền trở nên có chút nghiêm túc lên, cau mày nói: "Vinh gia. . . Cái này một nhà hẳn là cùng theo Hạ Hầu thị a?"

Văn Vân nhẹ gật đầu, nói: "Đúng, hơn nữa là tâm phúc phe cánh."

Quý Hậ nhìn Văn Vân liếc, ánh mắt thâm sâu, nói: "Người cảm thấy

trong này có lừa dối? Hoặc là, dứt khoát chính là một cái bẫy?"

Văn Vân trầm mặc một hồi, nói: "Việc này ta vẫn không thể lập tức kết luận, dưới mắt chỉ là phát hiện Vinh gia cùng Bạch Mã có lui tới, nhưng cũng không thể dưới đây liền phán định bọn hắc có lén lút cấu kết. Hơn nữa Bạch Mã bộ lạc là Đại Hoang Nguyên trên sau cùng giàu có và đông đúc bộ lạc một trong, như có thể thu phục bọn hắc, tại chúng ta nhà tại tiền tài trên giúp ích thật lớn, thật sự là bỏ thì lại tiếc, còn cần thận trọng làm việc."

Quý Hậ đứng lên, trong thư phòng đi qua đi lại, rồi đi vài vòng về sau, hắc trở lại bàn đọc sách bên cạnh lấy tay nhẹ nhàng vỗ mặt bàn, nói: "Trước nhận lấy bọn hắc, mặc kệ cái này bộ lạc đến cùng phải hay không thành tâm đầu nhập vào, còn là dụng tâm kín đáo, chúng ta âm thầm cẩn thận đề phòng là được. Ta cũng là không tin, như vậy chính là một cái Hoang Tộc bộ lạc, cũng liền thật nhiều tiền tài hàng hóa mà thôi, còn có thể dao động ta Quý thị căn bản sao?"

Lời nói này nói đúng là dị thường tự tin, trong ngôn ngữ còn có mấy phần khí phách, Văn Vân cũng là nở nụ cười, gật đầu đã đáp ứng.

Sau đó hai người vừa rảnh rồi trò chuyện một hồi, không có gì khác ngoài trong nhà nội thành một ít việc nhỏ, nói sau một lúc, Văn Vân liền đứng dậy ý định cáo từ. Nhưng tại trước khi rời đi, hắc giống như lại nghĩ tới điều gì, đối với Quý Hậ nói ra: "Đúng rồi, còn có chuyện này, là trước đó vài ngày Hồng Liên tiểu thư tìm ta nghe ngóng đấy, chính là Ân gia bên kia có chút lộn xộn phát sinh. . ."

LỤC TÍCH CHI ĐẠI HOANG TẾ

[C]

Tiêu Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Mật Đàm (Hạ)

Quý Hậ cảm thấy ngoài ý muốn, lập tức lắc đầu nói: "Tiểu nha đầu này, thật sự là bị ta làm hư rồi, chuyện gì cũng dám đi tìm người."

Văn Vân cười nói: "Gia chủ chớ nghĩ nhiều, Hồng Liên tiểu thư cũng không có gọi ta đi làm cái gì sự tình, chỉ là sẽ khiến ta lưu tâm nghe ngóng một phen Ân gia sự tình, về là tốt nói cho nàng biết mà thôi. Hơn nữa, ta vốn cũng liền trông coi cái này một sạp hàng, bất quá là thuận tay chi lao mà thôi, nhập lại không thể nào khó khăn. Bất quá tại hồi báo tiểu thư lúc trước, ta nghĩ, còn là tới đây trước cùng người nói một tiếng, nhìn xem người có cái gì giao cho không?"

Quý Hậ thở dài, nói: "Ân gia vừa trở về cái kia lão nhị Ân Hà, khi còn bé cùng Hồng Liên cùng nhau chơi đùa qua một hồi, coi như là nàng một người bạn đi. Ai, kỳ thật khi còn bé kết giao bằng hữu, có thể có cái gì, mấy tuổi lớn hơn, chẳng phải đều phai nhạt này, hết lần này tới lần khác tại đây gốc cô nương một mực nhớ mãi không quên đấy. Cái kia Ân Hà sau khi trở về không có việc gì đi?"

Văn Vân lắc đầu, nói: "Người khoan hãy nói, bên kia thật đúng là đã xảy ra chuyện." Nói qua, trên mặt hắn cũng hiện lên một tia có chút vi diệu khác thường thần sắc, đối với Quý Hậ bắt đầu kể.

Tại hắn ngôn từ bên trong, lại là đem Ân Hà trở lại Ân gia ngày đó phát sinh ở tiền đường bên trong sự tình, cơ hồ là từ đầu tới đuôi đều nói một lần,

bao gồm một ít chi tiết rõ ràng cũng nói được thập phần kỹ càng, có thể nói là chu đáo.

Đang nói đến Ân Hà bỗng nhiên bạo khởi, như tên điên bình thường thô bạo đánh hạ nhân, khiến cho một mảnh máu tanh bừa bộn, làm cho Ân gia cao thấp hiện lên vẻ kinh sợ thời điểm, Văn Vân cố ý để ý một cái Quý Hậu sắc mặt, chỉ thấy vị này Quý thị gia chủ chính yên lặng nghe, trên mặt cũng không có biểu lộ ra cái gì khác thường tâm tình đi ra.

Đang nói xong ngày đó sự tình về sau, Văn Vân cũng là lắc đầu, đối với Quý Hậu nói ra: "Hiện tại chuyện này đã bắt đầu tại trong thành thế gia trong hội chậm rãi truyền ra, có thật nhiều người cũng biết ngày đó chuyện phát sinh, đều kể chuyện xưa phong lưu phóng khoáng Ân gia Nhị công tử không biết như thế nào mê tâm chí bình thường, đại khái là tại Nội Hoàn chi địa trong bị yêu lực xâm nhập, còn là bị cái gì kích thích, tất cả hành động quả thực cùng cầm thú không khác..."

"Truyền ra những tin tức này người là người nào?" Quý Hậu bỗng nhiên ngắt lời hỏi.

Văn Vân nói: "Hiện tại còn không biết."

Quý Hậu cười cười, một tay đặt ở trên bàn sách, ngón tay nhẹ nhàng gõ mặt bàn, sau một lúc lâu về sau, hắn bỗng nhiên đối với Văn Vân hỏi một câu, nói: "Người cảm thấy cái kia kêu Ân Hà người trẻ tuổi như thế nào?"

Văn Vân nở nụ cười một cái, nói: "Là người thông minh."

Quý Hậu bật cười, dùng ngón tay chỉ một cái Văn Vân, lắc đầu, nhưng một lát sau sau đó lại gật đầu mỉm cười nói: "Tiểu tử này xác thực thông minh, hơn nữa nhìn đứng lên hăn tuy rằng tuổi còn trẻ, lại là rất rõ ràng chúng ta cái này Thánh thành quý tộc thế gia trong vòng những cái kia nói

không nên lời, giấu ở bóng đèn dưới bí mật quy củ nha."

Văn Vân giang tay ra, không nói gì.

Quý Hậ thì chậm rãi đi tới phía trước cửa sổ, nhìn về phía lầu bên ngoài một mảnh kia thế gia trạch viện, hai tay chống tại sau lưng, thản nhiên nói: "Tại chúng ta những thứ này hào phú thế gia vọng tộc ở bên trong, cầm thú tính là cái gì, đồ máu tính là cái gì, nhân mạng lại tính là cái gì? Những cái kia bề ngoài thì ngăn nắp mà nói, đều là nói cho nông cạn phế vật, ngu ngốc người nghe đấy, chỉ cần thật là có bản lĩnh, chỉ cần thật sự có thực lực, người nào sẽ quan tâm người đến cùng phải hay không cầm thú?"

"Cái kia kêu Ân Hà người trẻ tuổi, rời nhà ba năm trở về, huynh trưởng mất, phụ thân không từ, mẹ kế lại muốn lập khác mẹ đệ đệ là người thừa kế, ở bên trong cô lập bất lực, bên ngoài lại không có cường viện, bức này dưới tình huống, nếu là lại thành thành thật thật đi khóc bá phụ tử tình thâm, chỉ sợ ba đến hai lần xuống đã bị người nuốt đến nổi ngay cả xương cốt đều không thừa rồi. Ngược lại là hăn vừa lên, tựu lấy này nghe rợn cả người sấm sét máu tanh thủ đoạn, một lần hành động chấn nhiếp trong nhà, tuy có tiếng xấu, nhưng lại làm kẻ khác không dám lại tùy ý khi nhục, làm được rất tốt."

Văn Vân thoát nhìn cũng có chút cảm khái, nói: "Gia chủ nói rất đúng, vì vậy ta lúc trước cũng nói người trẻ tuổi kia đúng là người thông minh. Đáng tiếc chính là, hăn dù sao vẫn là lẻ loi một mình, dưới mắt mặc dù tạm thời ổn định cục diện, nhưng phía sau thế cục như trước hiểm ác, rất khó trở mình a."

Quý Hậ thản nhiên nói: "Bất kể thế nào nói, cái kia đều là Ân gia chuyện nhà người ta, mặc kệ bọn hăn trong nhà người một nhà càng đấu như thế nào đầu rơi máu chảy, cũng không tới phiên chúng ta đi xen vào việc của người khác."

Lời nói ở đây, liền không sai biệt lắm là đối với chuyện này cuối cùng xử

trí.

Văn Vân đứng lên, trên mặt thoáng có chút rất nhiều thật nhỏ vẻ tiếc nuối, đại khái cũng là có chút ít đáng tiếc Ân Hà đi, bất quá hẳn cũng không thật sự vì cái này nhập lại không nhận thức người trẻ tuổi đi làm cái gì, chỉ là rất bình tĩnh mà đối với Quý Hậ đáp ứng , sau đó thu dọn đồ đạc, quay người hướng phía cửa đi tới, chuẩn bị đi ra nơi đây.

※※※

Chỉ là, ngay tại hẳn khó khăn lắm đi tới cửa, đang muốn thò tay mở cửa thời điểm, đột nhiên, theo sau lưng của hẳn truyền đến Quý Hậ thanh âm, kêu một câu, nói: "Đợi một chút."

Văn Vân thân thể dừng lại, quay người hướng về phía sau nhìn lại, đồng thời miệng nói: "Gia chủ, còn có chuyện gì này?"

Chỉ thấy giờ phút này Quý Hậ đã ngồi trở lại đến cái trường kia bàn đọc sách sau ghế dựa lớn lên, trên mặt như có điều suy nghĩ, tựa hồ đang tại cân thận nhớ lại cái gì. Sau một lúc lâu về sau, hẳn bỗng nhiên mở miệng đối với Văn Vân hỏi: "Ân gia người gia chủ kia gọi là... Ân Minh Dương đúng không?"

Văn Vân gật đầu nói: "Đúng là, người này vợ cả sớm tang, sinh ra ba đứa con, theo thứ tự là con trai trưởng Ân Dương, thứ tử Ân Hà, cùng với cùng kế thất Hồ Cơ làm cho sinh đứa con thứ ba Ân Hải."

Quý Hậ trong hai tròng mắt mơ hồ có ánh sáng mang chớp động, nói: "Nếu như ta nhớ không lầm, về Ân Minh Dương cái kia kế thất Hồ Cơ, người mấy năm trước đối với ta bẩm báo qua một lần."

Văn Vân lấp bấp kinh hãi, đang muốn mở miệng nói chuyện, lại chỉ nghe Quý Hậ nói ra: "Nàng hẳn là xuất thân từ Vinh gia một cái bàng chi nữ tử,

từ nhỏ cũng là tại Vinh gia lớn lên a?"

Văn Vân đứng tại nguyên chỗ cẩn thận hồi tưởng, qua một hồi lâu sau đó bỗng nhiên thân thể chấn động, trên mặt lập tức lộ ra kinh sợ bội phục vẻ, nhìn xem Quý Hậ tự đáy lòng mà nói: "Gia chủ thật là thần nhân vậy, bác văn cường ký (tinh thông đủ loại sách) lại đến nơi này như vậy bước, thuộc hạ muôn phần khâm phục."

Lời nói này Văn Vân nói được quả nhiên là phát ra từ nội tâm hơn nữa là tâm phục khẩu phục, phải biết rằng, liền hãn loại này chủ quản việc vật vĩnh giám sát dò xét người, vừa rồi trong lúc nhất thời đều không nhớ ra được điểm ấy rất nhỏ tiểu tiết, mà Quý Hậ lấy trưởng lão tôn sư, như thường ngày bao nhiêu đại sự, bậc này sự tình thậm chí cũng đều không tính mặt bàn, tối đa cũng chính là nghe một chút mà thôi.

Không thể tưởng được mấy năm sau đó, hãn lại vẫn có thể tại trong nháy mắt đem cái này một chút chuyện nhỏ nhớ lại, phần này năng lực quả nhiên là kinh thể hãi tục, cũng khó trách hãn có thể khống chế giờ này ngày này cái này linh tụ quần luân cục diện.

Được thuộc hạ dùng loại này kính phục ánh mắt khâm phục nhìn xem, Quý Hậ cũng là bật cười, đối với Văn Vân vẫy vẫy tay, ý bảo hãn không muốn ngạc nhiên, sau đó trầm ngâm một chút, nói: "Ân gia tuy là danh môn, nhưng hôm nay cũng là gia đạo sa sút, miễn cưỡng duy trì mà thôi. Cho nên năm đó lưu ý một cái kia Hồ Cơ lai lịch, cũng là nhìn xem Vinh gia có hay không có ngầm chiếm chi ý, vốn cũng không có ý đi nhúng tay."

"Bất quá bây giờ nha..." Quý Hậ tay gõ cái bàn, nhất thời trầm ngâm không nói.

Văn Vân quay trở vào, chờ trong chốc lát, gặp gia chủ vẫn không có mở miệng ý tứ, liền thử thăm dò nói: "Vinh gia tại Bạch Mã bộ lạc trên còn

không biết có hay không động tay chân, nếu không chúng ta..."

Hắn lời nói mới nói phân nửa, Quý Hậu cũng đã lắc đầu nói: "Bạch Mã bộ lạc bên kia không thích hợp khinh động, dù sao người ta bên ngoài là tới đây đầu nhập vào thần phục với chúng ta Quý thị. Không có chứng cứ liền làm loạn, rất dễ dàng liền rét lạnh những bộ lạc khác tâm, hay là muốn thận trọng một chút. Bất quá Ân gia bên này sự tình này..."

Hắn lại suy nghĩ một chút, bỗng nhiên nở nụ cười một cái, nói: "Được rồi, dù sao Hồng Liên tiểu nha đầu kia cầu qua ta, vẫn muốn khiến ta giúp đỡ bằng hữu của nàng. Nàng đã lớn như vậy, kỳ thật cũng thật sự không có mấy cái nàng chính thức coi trọng bằng hữu, hơn nữa Vinh gia..." Nói đến đây, sắc mặt hắn trở nên lạnh chút ít, hừ lạnh một tiếng, nói: "Cái này người một nhà đại khái là khẳng khẳng một mực phải giúp Hạ Hầu bên kia đi, gần nhất nhìn xem thật là có điểm phiền."

Văn Vân gật gật đầu, đã hoàn toàn đã minh bạch gia chủ ý tứ, mỉm cười nói: "Thuộc hạ đã minh bạch, nếu không khiến cho thủ hạ đi an bài một cái, ít nhất làm cho Hồng Liên tiểu thư vị bằng hữu kia thời gian sống dễ chịu một chút?"

Quý Hậu nhưng vẫn là lắc đầu, nói: "Không cần, chúng ta còn là không muốn bên ngoài ra tay, trên đời này tổng là có chút những thứ khác biện pháp có thể giúp chúng ta làm được giống nhau sự tình."

Văn Vân có chút khó hiểu, nói: "Ngài là chỉ..."

Quý Hậu thản nhiên nói: "Ân Hà hắn không phải có một đại ca này, ta nhớ được hắn nửa năm trước mới chết ở Tứ Tượng quân Huyền Vũ vệ trên a?"

Văn Vân gật đầu nói: "Không sai."

Quý Hậ cảm thán một câu, nói: "Hảo hảo người trẻ tuổi, đại hảo tiền đồ, kết quả nói chết thì chết rồi... Ân Dương còn trẻ như vậy liền làm được Huyền Vũ vệ phó vệ trưởng vị trí, chắc là rất được cái kia lão ô quy thưởng thức đi?"

Văn Vân sắc mặt lập tức thay đổi một cái, tựa hồ đối với Quý Hậ trong miệng theo như lời "Cái kia lão ô quy" mơ hồ có chút kiêng kị, thấp giọng nói: "Chẳng lẽ ngài là muốn..."

Quý Hậ phui tay, mỉm cười nói: "Người chỉ để ý đem Ân Hà tình cảnh hiện tại truyền tin tức đến Huyền Vũ vệ bên kia, những thứ khác, nên cái gì đều không cần làm. Về phần phía sau gặp như thế nào phát triển này, chúng ta liền ở một bên yên lặng theo dõi kỳ biến là tốt rồi."

Văn Vân nhẹ gật đầu, nói: "Dạ, ta hiểu được."

LỤC TÍCH CHI ĐẠI HOANG TẾ

[C]

Tiêu Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Tiền Thương (Thượng)

Ân Hà về tới nhà mình ở Thánh thành, cái này hẳn từ nhỏ lớn lên địa phương.

Nhưng mà, hẳn cảm giác mình giống như đi tới một cái hoàn toàn xa lạ địa phương.

Nơi đây hết thấy bây giờ nhìn lại đều là băng lãnh đấy, người người đối với hẳn đều sợ như rắn rết, cho dù là tại đây trong phủ đệ cũng không có thiếu lão nhân là nhìn xem hẳn ở chỗ này lớn lên đấy, nhưng là đồng dạng không người dám tiếp cận hẳn, ngoại trừ cái kia ý nghĩ đơn giản nhất, đại khái còn không thông đạo lí đối nhân xử thế Hoang nhân nô bộc Xích Hùng.

Tạo thành loại cục diện này nguyên nhân lớn nhất đương nhiên là Ân Hà tại về nhà cái ngày đó trong làm cho người tức lộn ruột tất cả hành động, cái kia tàn khốc, tàn bạo một màn làm cho tuyệt đại đa số Ân gia mọi người hù đến rồi, không có người còn dám đi đón gần cái này thoát nhìn giống như người điên nhị thiếu gia, nhưng chỗ tốt cũng là rõ ràng đấy, đồng dạng, cũng không có ai dám công khai đi khi dễ hẳn.

Chỉ là hiện nay, người người cũng biết Ân gia hai vị chủ nhân ý tứ, đặc biệt là chủ mẫu Hồ Cơ, nhất định là quyết tâm muốn đem mình thân nhi tử Ân Hải đẩy lên kế tiếp nhiệm gia chủ bảo tọa. Mà tại cái mục tiêu này thực hiện trước kia, lớn nhất trở ngại đương nhiên chính là Ân gia nhị thiếu gia, trước mắt thậm chí có thể nói là con trai trưởng Ân Hà rồi.

Cái ngày đó cuối cùng, Ân Hà đang ở đó mùi máu tanh bốn phía trong thính đường, hướng phụ thân hỏi tới đại ca sự tình, mà hắc hắc được trả lời cũng không có ra ngoài ý định bên ngoài: Đại ca Ân Dương tại suất lĩnh thuộc hạ binh sĩ ra khỏi thành đuổi bắt Hoang Đạo ở bên trong, bị Hoang Đạo phục kích trọng thương mà chết, đồng hành binh sĩ cũng hầu như toàn bộ chết trận, tình huống vô cùng thê thảm.

Ở đằng kia sau đó, trong nhà mọi người thương nghị, bởi vì Ân Hà tại Nội Hoàn chi địa nhiều năm, Thần Sơn yêu lực tất nhiên đã xâm nhập thân thể, tại vu thuật một đường khó có thành tựu, mà lão tam Ân Hải thoát nhìn thiên phú thượng giai, không bằng liền lập hắc làm tự, đồng thời vì để tránh cho phiền toái, sẽ không có lại truyền tin tại Nội Hoàn chi địa Ân Hà. . .

Đang nói những lời này thời điểm, Ân Minh Dương đuổi đi sở hữu ở đây hạ nhân nô bộc, đại khái cũng là chính hắc một cách làm đúng là vẫn còn có chút không quá sáng rọi a, mà tại trước mặt đối với chính hắc một nhĩ tử thời điểm, hắc tựa hồ hoặc nhiều hoặc ít vẫn còn có chút không được tự nhiên.

Cái ngày đó, tại phụ tử hai người một mình chung đụng trong thời gian, tại sở hữu lời nói đều nói cho tới khi nào xong thôi, Ân Hà cũng không có lại tức giận phát cuồng, hắc không có phản nộ, cũng không có thút thít nỉ non, hắc thậm chí đều không có lại nói nhiều một câu.

Từ đầu tới đuôi, hắc chỉ là trầm mặc mà nhìn trước mặt vị này phụ thân.

Lại về sau, lúc trời tối xuống thời điểm, hắc không nói một lời rời đi chỗ đó, chỉ để lại Ân Minh Dương một thân một mình ngồi ở càng ngày càng mờ trong thính đường, bị âm ảnh làm cho che đậy.

Mà Ân Hà về tới nhà của mình, lại phát hiện nơi đây đã cùng trước kia không hề giống nhau, thậm chí không hề hoan nghênh hắc trở về. Mỗi một ngày, hắc tỉnh lại hành tẩu trong nhà này thời điểm, cảm giác được đều là

băng lãnh địch ý.

Không có người sẽ thích loại cảm giác này, cho dù là tại Nội Hoàn chi địa trong đã trải qua rất nhiều Ân Hà.

Ngày hôm nay, hẳn rốt cuộc có chút nhịn không được, đi gọi Xích Hùng, hai người cùng đi ra khỏi Ân gia, chuẩn bị đi Thánh thành trong những cái kia phần hoa vô cùng trên đường phố đi dạo hành tẩu.

※※※

Mấy năm trước thời điểm, Ân Hà còn là tòa thành trì này trong mọi người đều biết sáng khoái thiếu niên, ăn chơi đàng điếm, hành vi phóng đảng, có được một đoàn cùng hẳn đồng dạng là thân phận quý tộc thế gia đệ tử các băng hữu, cả ngày cùng một chỗ đùa vui, trải qua ngợp trong vàng son, rượu ao thịt rừng giống như sinh hoạt.

Thẳng đến một ngày nào đó, hẳn đột nhiên như là thay đổi một người tựa như, bỗng nhiên bừng tỉnh sau đó rời đi, đi đến cái kia vốn không nên là con dòng cháu giống nên đi bên trong vòng, vừa đi ba năm, theo không hiện ra.

Mà đến tận sau lúc đó, phần hoa náo nhiệt rầm rĩ Thánh thành đầu đường như trước náo nhiệt, rất nhiều địa phương cảnh vật bao gồm cửa hàng, quán rượu, thậm chí thanh lâu đều tốt giống như cùng ba năm trước đây giống nhau không có thay đổi gì, duy nhất thay đổi người, giống như chỉ có chính hẳn.

Hẳn đứng ở đầu đường nghiêm túc suy nghĩ một chút, phát hiện tại năm đó được xưng nửa thành huynh đệ bản thân quả nhiên cũng không có như hôm nay còn có thể tin cậy băng hữu. Ân Hà có chút bất đắc dĩ nở nụ cười, sau đó đột nhiên rất muốn uống rượu.

Hẳn phát hiện bản thân theo Nội Hoàn chi địa sau khi trở về, tựa hồ đặc

biệt thích uống rượu, không biết đây là vì cái gì.

Bất quá quán nó đâu rồi, cũng không phải là cái gì đại sự.

Ân Hà kéo tại sau lưng thoạt nhìn có chút chất phác ngu si Xích Hùng, chuẩn bị đi tìm một nhà nổi danh tửu quán uống rượu. Tại trong cuộc sống trước đây, hẳn cả ngày chính là loại này ăn uống chơi đùa hoạt động, đối với Thánh thành trong những trường hợp này thật sự là thuộc nằm lòng.

Bất quá rất nhanh đấy, Ân Hà liền phát hiện một cái có chút lúng túng vẫn đề.

Hắn phát hiện, trên người mình không có tiền.

Tại Nội Hoàn chi địa trong làm việc đương nhiên là có báo thù lao, dù sao tại đó làm việc chẳng những thập phần nguy hiểm, còn có có mặt khắp nơi Thần Sơn yêu lực gặp xâm nhập người thân thể, tuy rằng chỉ cần không có tu tập qua vu thuật liền không cần sợ hãi cản trở đốt người đáng sợ hậu quả, nhưng chỉ cần thời gian ngắn đến lâu rồi, tổng vẫn có làm hại.

Ân Hà tại Nội Hoàn chi địa trong ba năm, vốn là tại thường xuyên cùng Ma thú cùng các loại hung hiểm chém giết tư đấu trong vệ đội trải qua, về sau bị thương lui xuống dưới, ngay tại vận chuyển Thanh Ngọc Thạch trong đội ngũ lại làm một hồi, sau đó liền gặp Hắc Ma đường.

Nội Hoàn chi địa trong cũng không có cùng loại tiền trang cửa hàng, vì vậy Ân Hà đoạt được tiền tài đều là theo bên mình giấu đấy. Nhưng mà tại chuyện kia phát sinh về sau, hẳn tại trong hôn mê được cứu ra, một đường đưa đến Thánh thành, trên đường đi hôn mê bất tỉnh mơ mơ màng màng đấy, cuối cùng lại bị coi như hiềm nghi người tạm giam giam lỏng một hồi, trong này lúc giữa, toàn thân của hắn quần áo đều bị người đổi qua.

Kỳ thật không đổi cũng không được, cái kia một bộ quần áo sớm đã bị

máu tươi sũng có mùi rồi, chỉ có thể ném đi. Nhưng vấn đề là, trong này lúc giữa trên người hắc tất cả tài vật, cũng đồng dạng không cánh mà bay rồi. Bị kịch chính là, hắc còn căn bản không cách nào đuổi theo đòi lại, bởi vì dọc theo con đường này chuyện đã xảy ra quá nhiều, qua tay người cũng quá nhiều, hoàn toàn không có biện pháp tra được những số tiền kia tung tích.

Tại trở lại Ân gia về sau, lấy thân phận của hắc, nhưng thật ra là có thể hướng người nhà hỏi tiền đấy, nhưng mà tại trong mấy ngày này, nhập lại không có bất cứ người nào cùng hắc nhắc lên chuyện này, người người đối với hắc e sợ cho tránh không kịp, đã liền đưa cơm đều là nơm nớp lo sợ buông liền đi, sợ ở lâu một khắc nói không chừng cũng sẽ bị vị này thoát nhìn tẩu hỏa nhập ma tên điên Thiếu gia đánh thành một cái huyết nhân.

Về sau, Ân Hà hiểu được, hôm nay tại Ân gia trong chương quản tiền bạc chính là Hồ Cơ.

Vì vậy bây giờ Ân Hà, biến thành một cái triệt để nghèo hàn.

Vấn đề này rất nguy cấp a, làm cho người ta thập phần đau đầu, liền dưới mắt mà nói, liền có một cái đặc biệt lớn khảm không qua được, không có tiền mua rượu uống a.

Ân Hà tại thúc thủ vô sách suy nghĩ một hồi về sau, ánh mắt dừng lại ở bên người Xích Hùng trên thân, sau đó, hắc đem cái này người cao to kéo đến một bên, cười ha hả đối với Xích Hùng nói: "Xích Hùng, trên người có tiền này, lấy ra chúng ta cùng đi mua rượu uống?"

Xích Hùng nhìn xem Ân Hà, trừng lớn cái kia hai cái so với thường nhân lớn hơn nhiều cự nhãn, sau đó chậm rì mà nói: "Không. . . thể. . . Uống!"

"Ta biết rõ, ta biết rõ, " Ân Hà ho khan vài tiếng, nói, "Trước kia mẹ ta khi còn tại thế, ách, còn có ta đại ca tại thời điểm, đều nói không cho người

uống rượu đấy, cái này ta biết rõ. Bất quá bây giờ không giống nhau a, hôm nay chỉ có ta một người. . . Rồi."

Chẳng biết tại sao, nguyên bản còn cười nói lời nói Ân Hà tại nói đến đây lúc, đột nhiên thanh âm dừng một cái, im lặng một lát sau mới thở dài, lại đưa tay vỗ vỗ Xích Hùng bả vai, nói: "Dù sao về sau người cứ nghe ta đi, ta theo chân bọn họ không giống nhau, ta cho người uống."

Xích Hùng có chút kỳ quái mà nhìn hắn, sau đó cái hiểu cái không gật gật đầu, nói: "Tốt. . ."

Ân Hà nở nụ cười một cái, nói: "Bất quá muốn mua rượu sẽ phải có tiền a, ta hiện tại tình hình kinh tế căng thẳng không có tiền, người trong nhà đã làm nhiều năm như vậy, nhất định tồn tại không ít tiền đi? Cầm một chút đi ra, chúng ta mua rượu uống nha."

Xích Hùng cúi đầu nhìn nhìn thân thể của mình, nói: "Không có. . . Tiền. . ."

Ân Hà ngơ ngác một chút, nếu không phải hắn từ nhỏ cùng Xích Hùng cùng một chỗ rất nhiều năm, đối với hắn hiểu rõ sâu đậm, biết rõ hắn sẽ không nói dối, bằng không thì thật sự là vô luận như thế nào cũng không thể tin tưởng hắn những lời này. Vì vậy, hắn có chút kỳ quái mà đối với Xích Hùng hỏi: "Không nên đi người, trong nhà đã làm nhiều năm như vậy, người cũng không có gì chỗ tiêu tiền, tổng nên tồn tại chút điểm đi?"

Xích Hùng mở ra tay, còn là cái loại này chậm rãi âm điệu: "Không có. . . Cho. . ."

Ân Hà sắc mặt bỗng nhiên lạnh xuống, giữ chặt Xích Hùng hỏi tới một hồi lâu, tại Xích Hùng cái kia cổ quái vả lại chậm rãi phương thức nói chuyện ở bên trong, hắn liền mơ hồ đoán cuối cùng là đại khái rõ ràng chuyện gì xảy

ra.

Tại hân rời nhà tiến vào Nội Hoàn chi địa không lâu sau, phụ thân Ân Minh Dương liền đem trong nhà tiền tài quyền hành giao cho Hồ Cơ chưởng quản, Hồ Cơ từ nay về sau tại Ân gia đắc thế. Đương nhiên, khi đó nàng cũng chỉ dám đối với bọn hạ nhân vênh mặt hất hàm sai khiến, đối với Ân gia con trai trưởng Ân Dương còn sẽ không dám như thế nào.

Bất quá bởi như vậy, thân là Ân gia hạ nhân một trong Xích Hùng thời gian liền không dễ chịu lắm, hân là Ân Hà qua đời mẫu thân mang tới người, lại là cái có chút sự ngu dại Hoang nhân, Hồ Cơ bao gồm Ân gia rất nhiều hạ nhân đều nhìn hân không thuận mắt, từ nay về sau liền có rất nhiều làm khó dễ, trong đó liền bao gồm nghĩ cách mà không phát tiền trước rồi.

Kỳ thật theo vừa rồi cùng Xích Hùng trong lúc nói chuyện với nhau, Ân Hà còn có thể mơ hồ đoán được một ít chuyện gì quá phận, Xích Hùng dáng người khôi ngô giống như Cự Nhân, tuy có chút ít sự ngu dại rồi lại lực lớn vô cùng, lượng cơm ăn đồng dạng cũng là gấp mấy lần tại thường nhân. Hồ Cơ đối với cái này vô cùng bất mãn, chẳng những giữ lại hân lệ tiền, còn thường thường cắt xén cơm canh.

Ngày xưa, đại ca Ân Dương đang ở nhà thời điểm, đối với Xích Hùng còn nhiều có chiều cố, khi đó Hồ Cơ cũng không dám quá mức càn rỡ, nhưng nửa năm trước Ân Dương ra ngoài ý muốn sau qua đời, Xích Hùng trong nhà liền thường thường đói một bữa no một bữa, thời gian này xác thực trôi qua có chút khó chịu.

Hiểu rõ sự tình ngọn nguồn, hiểu được những năm này đi qua, Ân Hà yên tĩnh mà đứng ở nơi này ánh nắng chói chang đầu đường, thật lâu không nói tiếng nào.

Bên người cách đó không xa chính là người đến người đi náo nhiệt phố,

nhưng mà hăn rồi lại cảm thấy có chút xuyên vào cốt tủy hăn ý.

Hăn ngẩng đầu nhìn trời, chỉ thấy trời quang vạn dặm, như là một viên thanh tịnh bảo thạch màu lam, sạch sẽ, tựa hồ không có chút khuyết điểm nhỏ nhặt chỗ nào.

Tựa như giờ phút này bên cạnh hăn chỗ này phồn hoa đại thành.

Tay của hăn chậm rãi nắm chặt, hăn lạnh lùng nở nụ cười một cái, một lát sau, hăn bỗng nhiên gắt một cái, sau đó mắng: "Mẹ. Đấy! Giả bộ cái gì sạch sẽ?"

LỤC TÍCH CHI ĐẠI HOANG TẾ

[C]

Tiêu Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Tiền Thương (Hạ)

Không có bằng hữu, không có tiền tài, có nhà có thể trở về nhưng còn không bằng không trở về, Ân Hà chỉ có thể mang theo Xích Hùng chẳng có mục đích mà đi tại đây đầu đường, sau đó liền chính hắn đều cảm thấy hai người kia thoát nhìn có chút thê lương bi thảm a.

Sau đó, hắn chợt nghe đến phố dài đầu kia có tiếng ngựa hí kêu, đám người lập tức nhao nhao né tránh, một cỗ phú quý xa hoa xe ngựa chạy như bay mà đến, xông qua đầu đường.

Ân Hà nhìn xem có vài phần nhìn quen mắt, cũng không phải nhận ra cái kia cỗ xe ngựa, mà là nhớ tới đã nhiều năm trước mình ở cái này Thánh thành trong hồ đồ lúc, tựa hồ cũng là như vậy đáng vẻ đấy.

Nghĩ đến đây, chính hắn cũng là nhịn không được cười một cái, không hiểu tâm tình ngược lại khá hơn một chút, đại khái là nghĩ tới những cái kia lúc tuổi còn trẻ năm tháng, tuy rằng hồ đồ tuy rằng kiêu căng tuy rằng bây giờ nhìn lại có chút ngốc, nhưng ngay lúc đó tâm tình nhưng vẫn là rất tốt đẹp cùng khoái hoạt a.

Cái kia cỗ xe ngựa rất nhanh chạy tới, xông qua nửa cái phố sau đó rồi lại vền vền ngừng lại, một lát sau, một cái màu đỏ bóng người cầm theo làn váy chạy tới, thật xa liền đối với Ân Hà phất tay cười nói: "Ân Hà, Ân Hà!"

Ân Hà con mắt nhìn qua, đúng là Quý Gia cái vị kia nữ nhi bảo bối Quý

Hồng Liên.

Chỉ thấy nàng cũng không để ý người chung quanh kinh ngạc ánh mắt, một đường chạy chậm đến Ân Hà trước mặt, vốn là liếc một cái dáng người khôi ngô Xích Hùng, sau đó cười đánh giá một cái Ân Hà, nói: "Người tại sao lại ở chỗ này?"

Ân Hà cười nói: "Trong nhà gần đến buồn bực, cùng Xích Hùng đi ra đến đi một chút."

Quý Hồng Liên hơi hơi gật đầu, nhỏ ý mà hỏi một câu: "Người gần nhất có khỏe không?"

Ân Hà nói: "Rất tốt, người nhà phụ từ từ hiếu, người hầu gặp ta như gặp thân nhân, thân mật tôn kính, thời gian sống dễ chịu được không được."

Quý Hồng Liên có chút giận, trừng mắt liếc hẩn một cái, nói: "Chuyện phiếm đúng không, ta cho người biết, người về nhà ngày đó làm những sự tình kia, hiện nay nửa cái Thánh thành cũng đã biết."

Ân Hà nở nụ cười, nói: "Cái kia chính là nửa a, người biết rất rõ ràng rồi, còn hỏi cái gì?"

"Ai. . ." Quý Hồng Liên thở dài, tựa hồ trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói cái gì cho phải, cuối cùng vẫn là thấp giọng nói, "Người đừng có gấp, hết thầy tổng hội sẽ khá hơn."

Ân Hà nhìn nàng kia ngó có chút lo lắng mặt, cười nói: "Lời này chính người tin này?"

Quý Hồng Liên tắc nghẽn một cái, trong lúc đó có chút tức giận, cả giận nói: "Ta nói người cái này người tại sao vậy, nói chuyện luôn có gai a, ta chính là lo lắng người, quan tâm người một cái, làm sao vậy?"

Ân Hà nhấp im miệng, nhìn nàng một hồi, sau đó gật gật đầu, nói: "Ừ, là ta không đúng, cho người bồi tội rồi. Trong nội tâm của ta phiền, đại khái cũng cùng những người khác nói như vậy, hiện tại chính là cái khổ nạn đi, người đừng để ý ta, trở về đi."

Nói qua, hần quay người liền đi thẳng về phía trước.

"Này, người. . ." Bị Ân Hà vừa nói như vậy, Quý Hồng Liên ngược lại thoáng cái liền mềm lòng, tại nguyên chỗ dậm chân, nhưng là lại đuổi theo, đi tại Ân Hà bên người, hừ một tiếng, nói: "Ta nói người một đại nam nhân, tốt xấu đối với ta như vậy cái mỹ nữ lòng dạ rộng rãi điểm a, ít nhất nhiều nói vài lời hữu ích, sẽ khiến ta cũng vui vẻ một cái được không."

Ân Hà gật gật đầu, nói: "Mỹ nữ buổi sáng tốt lành."

Quý Hồng Liên căng thẳng mặt, nhưng rất nhanh liền phá công ghen ngào bật cười, gắt một cái về sau, nói: "Ai, người nói người cái này miệng đi, còn là cùng ba năm trước đây giống nhau, hoặc là chanh chua, hoặc là đứng đầu chọc người, sẽ khiến ta nói người cái gì tốt đây. Được rồi, không với người nhiều lời, tóm lại, ta xem người bây giờ cũng không có gì bằng hữu có thể hỗ trợ đi, có chuyện gì khó xử mà nói, người liền tới tìm ta, ta sẽ hết sức giúp."

Ân Hà bước chân có chút dừng lại, trên mặt có không hiểu tâm tình chợt lóe lên, lại nhìn hướng Quý Hồng Liên lúc, ánh mắt cũng trở nên nhu hòa đứng lên. Hần lắc đầu, nói: "Ta có thể có chuyện gì, người đừng lo lắng, không sao đấy."

Quý Hồng Liên "A" một tiếng, lại nói: "Đúng rồi, người bây giờ thiếu tiền sao? Có muốn hay không ta. . ."

Ân Hà sắc mặt trầm xuống, nói: "Người thấy ta giống là cái loại này ăn nữ

nhân cơm cầm nữ nhân tiền người sao?"

Quý Hồng Liên ngơ ngác một chút, lập tức nhẹ gật đầu, nói: "Đó là đương nhiên không phải, ha ha, là ta sai rồi, không có chú ý nói sai, người đừng để ý a."

Nói qua, nàng đem vốn thò tay từ trong lòng ngực lấy ra đến một cái tờ vàng bao bên cạnh thêu lên xinh đẹp hồng liên túi tiền, lại giả bộ cầm trở về.

Ân Hà thấy được.

Ân Hà dừng bước.

Ân Hà suy nghĩ một chút, sau đó lộ ra vẻ mặt rất nghiêm túc, kêu Quý Hồng Liên một tiếng, sau đó ý bảo nàng tới gần chút ít.

Quý Hồng Liên có chút kinh ngạc, vội vàng nhích lại gần, thấp giọng nói: "Làm sao vậy, có chuyện gì này?"

Ân Hà nói: "Con người của ta người cũng biết đấy, chưa bao giờ cầm nữ nhân tiền, khinh thường tại đi ăn nữ nhân cơm."

Quý Hồng Liên gật đầu nói: "Cái này ta biết rõ a, từ nhỏ đến lớn, người chưa bao giờ sẽ khiến ta mời khách, tuy rằng nhà ta so với nhà của người có tiền gấp không chỉ trăm lần."

"Này. . ." Ân Hà có chút bất đắc dĩ liếc mắt, nói, "Người muốn khoa trương ta có thể, nhưng mà cái kia một câu cuối cùng kỳ thật có thể không cần phải nói đó a."

"Ừ, vậy người muốn cùng ta nói cái gì đó?" Quý Hồng Liên hỏi.

Ân Hà nghiêm mặt nói: "Ta hiện tại có một khó xử, chi tiêu khó khăn, không có tiền. Vì vậy cần người giúp ta một cái, bất quá không phải cho ta

tiền tiêu, mà là ta hưởng người mượn ít tiền ứng phó nhu cầu bức thiết."

Quý Hồng Liên nhìn xem hắn nhất thời không nói gì, sáng lóng lánh ánh mắt chớp chớp.

Ân Hà ho khan một tiếng, giả bộ như không có việc gì người giống nhau, nói: "Tiền này về sau ta sẽ còn đây, hơn nữa ta còn coi như người tiền lãi. . ."

"Người muốn mượn bao nhiêu?" Quý Hồng Liên trực tiếp hỏi.

Ân Hà suy nghĩ một chút, nói: "Nếu không, mượn trước năm mươi tiền đi."

Thánh thành trong Nhân tộc tiền thông dụng là một loại 'tiền', nói chung, năm mươi tiền đối với người bình thường nhà coi như là một khoản không nhỏ thu vào, nếu là tiết kiệm mà nói, sống hơn nửa tháng đại khái là không thành vấn đề.

Quý Hồng Liên thò tay đến trong ngực lần nữa cầm ra này cái xinh đẹp túi tiền, sau đó ném đi qua, Ân Hà một chút tiếp được, chỉ nghe trong túi tiền rầm rầm một hồi âm thanh, đúng là tiền va chạm thanh âm, làm cho người ta nghe tinh thần chấn động.

Quý Hồng Liên thản nhiên nói: "Cho người mượn trước ba trăm tiền, chưa đủ rồi hãy tới tìm ta."

Nói xong, nàng thản nhiên tiêu sái quay người, cất bước đi đến rồi, ánh mặt trời chiếu vào đầu đường, rơi vào cái này thiếu nữ xinh đẹp trên thân, tựa hồ làm cho hắn toàn thân đều tại tản ra tia sáng chói mắt, kiều diễm xinh đẹp đến làm cho người không thể tập trung nhìn.

Ân Hà tay cầm túi tiền, cảm giác bên trong tiền cái kia quen thuộc xúc cảm, lại nhìn xem cái kia chói mắt chậm rãi đi xa thiếu nữ bóng lưng, không

khỏi cảm thán một tiếng, nói: "Chết tiệt, trong ba năm này Quý Gia đại khái lại giàu vài lần a. . ."

Quý Hồng Liên rời đi, Ân Hà có tiền.

Cái này thật sự là trời giáng quý nhân, một kiện vô cùng tốt sự tình a, vì vậy, hần quyết định mang theo Xích Hùng hay là trước đi ăn uống thật ngon một trận, lấy bày ra chúc mừng.

Ba trăm tiền đối với người bình thường mà nói đã là một số tiền lớn, bất quá nhiều tiền ít tiền loại chuyện này, kỳ thật hay là muốn xem tiêu như thế nào, ít nhất Ân Hà bản thân đã biết rõ trên trăm loại cả đêm tiêu hết mấy nghìn tiền biện pháp, nếu như chỉ là ăn cơm uống rượu mà nói, hần cũng biết tại đây trong Thánh thành không dưới hai mươi mấy địa phương một bữa cơm có thể ăn tươi một nghìn tiền.

Lấy trước kia chút ít xa hoa lãng phí sa đọa thời gian a, bây giờ suy nghĩ một chút cũng làm cho người cảm thấy có chút xấu hổ cùng. . . Tưởng niệm.

Cái loại này xa xỉ chỉ cho quý nhân địa phương, hôm nay tự nhiên là không thể đi nữa, Ân Hà kêu Xích Hùng cùng một chỗ đi thẳng về phía trước, vượt qua này náo nhiệt phố dài, đi ra gần trăm mươi trượng, sau đó đã tìm được một nhà tên là "Đại Cốt Đầu" tiệm cơm.

LỤC TÍCH CHI ĐẠI HOANG TẾ

[C]

Tiêu Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Mời Chào (Thượng)

Cái này quán cơm thoạt nhìn vừa nhỏ lại vừa nát, tên cũng tục khí, bất quá tại phụ cận mảnh đất này trên bàn ngược lại là có chút danh tiếng, nổi danh ăn ngon đủ chất, giá cả vẫn là công bằng, rất được chung quanh dân chúng bình thường ưa thích. Với tư cách năm đó Thánh thành "Địa đầu xà" một trong, Ân Hà cũng biết cái chỗ này, bất quá lúc trước cũng không có tới nơi đây thử qua.

Một lần cũng chưa từng tới.

Khi đó tới nơi này, đại khái là muốn bị người nhạo báng a.

Bất quá bây giờ sẽ không loại này lo lắng, lo ngại, hắn mang theo Xích Hùng trực tiếp đi đến cái này quán cơm cửa thời điểm, bởi vì còn chưa tới ăn cơm thời điểm, vì vậy bình thường giờ cơm thập phần náo nhiệt tiệm ăn trong rõ ràng không có người nào. Ân Hà nở nụ cười, liền cùng Xích Hùng hai người đi vào.

Tiệm cơm chính như hắn trong trí nhớ như vậy, không tính rộng rãi, nhưng nói tóm lại trang trí cái bàn gì gì đó cũng còn tính sạch sẽ, ít nhất sẽ không làm người phản cảm.

Bên cạnh lúc đầu vốn cả chút nhàm chán tiểu nhị chứng kiến thời điểm này lại có người tiến đến, cũng là lấp bắp kinh hãi, vội vàng chạy ra đón chào chiêu đãi đám bọn hắn hai người.

Ân Hà cũng không khách khí, sau khi ngồi xuống liền trực tiếp chọn một âu đồ ăn thịt heo xương, sau đó một cái âu cơm lớn, lại chọn mặt khác mấy cái thức ăn ngon, lại muốn hai bầu rượu, cái này liền đủ.

Bên kia báo danh phòng bếp, lập tức bên trong liền thúc đẩy đứng lên, không bao lâu liền có đậm đặc mùi thơm bay ra, làm cho trong quán thêm hương vị mới.

Ân Hà hướng Xích Hùng nhìn thoáng qua, quả nhiên thấy cái này người cao to chính ngơ ngác nhìn phòng bếp bên kia, sau đó càng không ngừng nuốt nước miếng.

Ân Hà hặc hặc cười cười, cũng mặc kệ hăn, đầu là xuyên thấu qua bên cạnh cửa sổ nhìn xem bên ngoài trên đường phố người đến người đi.

Một lát sau, đồ ăn liền liên tiếp lên bàn rồi. Cái này quán cơm kinh doanh nhiều năm còn có thanh danh, đúng là có chút nguyên liệu nấu ăn đấy, những cái kia đồ ăn mùi thơm bốn phía, nhìn qua là muốn ăn.

Ân Hà cùng Xích Hùng nhìn nhau, đều là ha ha cười cười, sau đó cũng không khách khí, hai người liền vung ra cánh tay gặm lấy gặm để, trong lúc nhất thời, chỉ nghe răng rắc xùy xùy nhai nuốt thanh âm bên tai không dứt.

Tại ăn hai chén cơm, gặm được ba cái cục xương lớn, còn ăn mặt khác một ít thức ăn ngon về sau, Ân Hà đã cảm thấy bụng giãn ra, thật sự không ăn được. Mà gương mặt nhìn qua đối diện bàn, không khỏi lại nở nụ cười, Xích Hùng tướng ăn thế nhưng là so với hăn khó thấy nhiều, đó là một cái vẻ mặt tràn đầy bóng loáng, trên bàn đã đồng bốn năm căn được gặm xong thịt xương đầu, ba cái chén không, nhưng cái này vạm vỡ Hoang nhân hiển nhiên còn một bộ vừa mới bắt đầu bộ dạng, đang tại thoải mái ăn nhiều.

Ân Hà cười lắc đầu, đối với hăn nói đừng nóng vội từ từ ăn, sau đó phối

hộp xách qua bầu rượu, cầm chén rượu, tự rót uống một mình mà chậm rãi uống.

Trong khoảng thời gian ngắn, trên bàn cơm cũng chỉ còn lại có Xích Hùng hự hự ăn liên tục thanh âm, quanh quẩn tại tửu quán này trong.

Như thế lại qua một hồi lâu, Ân Hà quay đầu lại hướng trên bàn nhìn thoáng qua, chỉ thấy cái kia một cái âu cơm lớn thấy đáy, một cái âu lớn thịt xương đầu cũng chỉ còn lại có một hai căn, những đĩa khác cơ bản cũng bị ăn hết sạch rồi, Xích Hùng vẫn đang còn đang nằm một căn thịt xương đầu gặm, tựa hồ nhập lại không có ý dừng lại.

Ân Hà gõ một cái mặt bàn, đối với Xích Hùng hỏi: "Ăn no rồi sao?"

Xích Hùng ngẩng đầu lên, tựa hồ có chút chần chờ, một lát sau rồi nói ra:

"No... một nửa..."

Ân Hà cười to, đột nhiên vỗ bàn một cái, quay đầu hướng phòng bếp bên kia đã có chút ít trợn mắt há hốc mồm tiếm cơm lão bản cùng tiểu nhị hô:

"Lão bản, thịt xương đầu lại lên cho ta một âu!"

"A..."

※※※

Trong quán ăn mùi thịt bốn phía, trên mặt bàn thịt xương đầu xếp thành tiểu sơn, làm cho người ta nhìn có một loại kinh hãi cảm giác. Mà dáng người cường tráng như người khổng lồ Xích Hùng vẫn đang vẫn còn ăn, một tay cầm lấy một căn thịt xương đầu, gặm như sắp chết đói vậy.

Ân Hà ở một bên mỉm cười nhìn hắn, hỏi: "Ta nói Xích Hùng, người đây là có bao lâu chưa ăn no cơm a, như thế nào như vậy cái thèm dạng?"

Xích Hùng mùi ngon mà ăn, sau đó trong miệng có chút mơ hồ không rõ mà lẩm bẩm nói: "Nửa... Năm..."

Ân Hà bật cười, lắc đầu không nói, chỉ là hần cười cười, thời gian dần qua, ánh mắt rồi lại lạnh xuống, vui vẻ cũng dần dần theo trên mặt tản đi, về sau, hần yên lặng nâng lên chén rượu lúc, tại trong rượu chứng kiến phản chiếu bản thân gương mặt đó thời điểm, đã tựa hồ là một trường lạnh lùng như băng mặt.

Hần uống xong này chén rượu, nâng chén đặt ở trên mặt bàn, không nghĩ tiếp tục uống nữa rồi, cũng chẳng biết tại sao, hần đột nhiên không muốn lại đi xem Xích Hùng cái kia vui mừng cao hứng mà ăn cực kỳ nhiều bộ dạng, liền quay đầu hướng ra phía ngoài nhìn lại.

Trên đường phố dĩ nhiên có không ít người đi đi lại lại, bất quá vừa lúc đó, Ân Hà đột nhiên chứng kiến theo đường đi một đầu đi tới mấy người. Đều là nam tử, đều tại tráng niên, cao thấp mập ốm đều có, nhưng trên thân đều là giống nhau kiểu dáng huyền hắc y trang phục, thậm chí ngay cả bên hông treo đao thoát nhìn cũng giống như vậy đấy.

Lần đầu tiên nhìn sang, những người này đi giống như cũng rất tùy ý, cũng không có vẻ này hung thần ác sát giống như cảm giác, nhưng chẳng biết tại sao rồi lại còn có một loại không giận mà uy sát khí, làm cho người chung quanh đều vô thức mà nhường ra, mà Ân Hà cũng bởi vậy có thể nhìn rõ ràng bọn hần.

Những hắc y nhân này một đường đi tới, trên đường người người tránh lui, thẳng đến bọn hần đi đến nhà này Đại Cốt Đầu tiệm cơm bên ngoài lúc, những người này đột nhiên dừng bước, sau đó quay đầu nhìn lại.

Ân Hà nhú nhú mày.

Sau một lát, những hắc y nhân kia vậy mà vòng phương hướng, cùng một chỗ hướng gian phòng này tiệm ăn trong đã đi tới, chỉ nghe cửa ra vào bên kia tiếng bước chân thanh âm, không đến một lát sau, lần đầu tiên một người áo đen thân ảnh liền xuất hiện ở cái này trong quán ăn rồi.

Lão bản điểm tiểu nhị liên tục không ngừng mà đi chiêu đãi, thân thiết nhiệt tình vô cùng, thoát nhìn so với vừa rồi Ân Hà khi đi tới thái độ muốn ân cần hơn nhiều.

Những hắc y nhân kia ngược lại không có gì vênh váo tự đắc hoặc là vênh mặt hất hàm sai khiến bộ dạng, chỉ là nhìn nhìn chung quanh, giờ phút này ở trong quán cơm chính tại ăn uống chỉ có Ân Hà cùng Xích Hùng một bàn này, đặc biệt là bát Xích Hùng cái kia cường hãn vô cùng ăn năng lực, trên mặt bàn chất đầy cao cao thịt xương đầu, làm cho những cái kia vừa vào Hắc y nhân cũng là lắp bắp kinh hãi, trên mặt lộ ra vài phần kinh ngạc.

Bất quá hắc y nhân kia cũng liền nhìn mấy lần, trở về đi theo lão bản nói chuyện, vốn là đã muốn cái bàn lớn, sau đó lại gọi vài món thức ăn.

Ân Hà ở một bên nghe, cũng không có cảm thấy có cái gì không đúng địa phương, một lát sau về sau, những hắc y nhân kia nhao nhao đã đi tới, nguyên lai bọn họ cái bàn ngay tại khoảng cách Ân Hà cùng Xích Hùng cái bàn không xa địa phương.

Lúc này đại khái có thể thấy rõ Hắc y nhân tổng cộng có sáu người rồi, bọn hắn từng cái đã đi tới, đứng ở cái kia cái bàn lớn bên cạnh, bất quá kỳ quái chính là, bọn hắn cũng không có nhập tọa ngồi xuống, ngược lại đều là đứng ở bên cạnh bàn, giống như đang đợi cái gì.

Ân Hà nhìn xem cũng là có chút kỳ quái, chính kinh ngạc chỗ, bỗng nhiên chỉ nghe sau lưng tiếng bước chân vang lên, đảo mắt nhìn qua, nhưng là theo cái kia nơi cửa lại vào một người.

Đó cũng là một người mặc hắc y nam nhân, bất quá số tuổi thoát nhìn không nhỏ, ước chừng có hơn năm mươi tuổi thậm chí sáu mươi bộ dáng, tóc hoa râm, nếp nhăn mọc lan tràn, trên mặt còn có một đạo mặt sẹo theo khoe mắt vạch đến bên miệng, dị thường bắt mắt, biểu hiện ra năm đó đã bị cái này suýt nữa tựa đầu chém thành hai khúc bị thương lúc là đáng sợ cỡ nào.

Lão đầu này trên thân hắc y cùng phía trước cái kia sáu người trẻ tuổi Hắc y nhân kiểu dáng là giống nhau, duy nhất bất đồng đại khái là trước ngực hơn nhiều cái màu vàng hình tròn phù văn, đồng thời tại cái hông của hắn cũng không có đeo vũ khí. Hắn vóc dáng so sánh thấp bé, thoát nhìn chỉ tới những người kia bả vai, đi tới thời điểm tốc độ cũng rất chậm chạp, khập khiễng, giống như đi đứng có chút không quá thuận tiện. Hắn thậm chí còn có chút lưng còng, đi đường thời điểm liền lộ ra có chút cổ hết sức, từng bước một chậm rãi đi tới, thoát nhìn thật giống như một cái lưng đeo nhân sinh gánh nặng, dĩ nhiên gần đất xa trời lão đầu.

Hoặc là, một cái tuổi già mà tập tễnh lão quy.

Chỉ là cái này trong quán ăn, giờ phút này yên tĩnh im ắng, duy nhất thanh âm lớn đại khái chính là một mực chuyên tâm gặm thịt không biết ngoại sự Xích Hùng, hự hự vẫn còn nhai không ngừng.

Cái này hắc y lão giả chậm rãi đã đi tới, trong lúc đó hướng Ân Hà cùng Xích Hùng chỗ này nhìn thoáng qua, tựa hồ đối với trên mặt bàn thả nhiều như vậy thịt xương đầu cũng có một chút ngoài ý muốn, nhìn nhiều Xích Hùng liếc về sau, liền lại đi tới cái bàn lớn kia bên cạnh.

Sáu cái tới trước Hắc y nhân toàn bộ đứng đấy, sắc mặt cung kính, hơi hơi cúi đầu, nhường ra một con đường, lão nhân này đi tới trên vị trí trên đầu, ngồi xuống.

Mặt khác Hắc y nhân lúc này mới nhao nhao ngồi xuống, trong lúc này,

không ai nói chuyện, bầu không khí yên tĩnh được thậm chí làm cho người ta cảm thấy có chút khẩn trương.

Ân Hà đem một màn này đều thấy rõ, lại nhú nhú mày.

LỤC TÍCH CHI ĐẠI HOANG TẾ

[C]

Tiêu Đỉnh
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Mời Chào (Hạ)

Một lát sau, bàn lớn bên kia kêu đồ ăn cũng làm tốt bụng lên, một bàn thơm ngào ngọt đấy, đều bày lên trên mặt bàn. Những hắc y nhân kia nhao nhao gặm lấy gặm để, tướng ăn cũng là thô lỗ trực tiếp, bất quá không ai uống rượu.

So sánh với bên kia những người tuổi trẻ quá nhanh gặm ăn, trên nhất chính là cái kia hắc y lão đầu rồi lại không động đũa mấy, đại khái là người lớn tuổi, khẩu vị cũng liền không tốt lắm đi. Hắc chỉ là tùy tiện gắp mấy miếng đồ ăn ăn, liền rót một chén trà nước thả trước người, chậm rãi nhấp, chính giữa ánh mắt đảo qua đối diện, nhưng là cùng Ân Hà ánh mắt đụng chạm một cái.

Ân Hà dời đi ánh mắt, nhưng ra ngoài ý định bên ngoài chính là, ở thời điểm này hắc đột nhiên đã nghe được đối diện cái kia trên bàn lớn, cái kia hắc y lão đầu đột nhiên mở miệng kêu một tiếng, nói: "Này, người trẻ tuổi, người tới đây một chút."

Trong quán ăn đột nhiên an tĩnh lại, những cái kia đang tại ăn cái gì Hắc y nhân cơ hồ là cùng thời khắc đó dừng lại động tác, sau đó cùng một chỗ quay đầu nhìn lại.

Ân Hà có chút kinh ngạc, nhìn xem đầu kia, tại chính mình trong đầu nhanh chóng nhớ lại một cái, xác định bản thân hoàn toàn chính xác chưa thấy qua người này, lúc này mới cau mày đứng lên nói: "Vị lão bá này, người

là gọi ta phải không? Ta không nhớ rõ trước kia với người nhận thức a."

Lão nhân kia nở nụ cười một cái, nhưng cười thời điểm trên mặt hắn cơ bắp rung rung, cái kia hung ác đáng sợ mặt sẹo cũng bắt đầu vặn vẹo, lập tức làm cho nụ cười của hắn trở nên hung ác vô cùng, giống như hung thần ác sát bình thường. Đầu nghe hắn nói: "Trước mặt người bầu rượu kia, mang tới."

Lời hắn nói như là tại mệnh lệnh Ân Hà, nhưng mà cái kia khẩu khí rồi lại dị thường bình tĩnh thông dong, tựa hồ hắn từ trước đến nay chính là nói như thế bình thường, lại bình thường bất quá.

Lúc này, Xích Hùng tựa hồ cũng cảm giác được cái gì, không gặm thịt xương nữa, mà là ngẩng đầu lên nhìn xem Ân Hà.

Ân Hà đã trầm mặc một lát, đối với hắn lắc đầu, làm cái an tâm một chút chớ vội thủ thế, sau đó rõ ràng thật sự cầm lên bầu rượu chén rượu, hướng cái kia cái bàn lớn đi tới.

Xích Hùng nhìn Ân Hà bóng lưng liếc, lại cúi đầu bắt đầu gặm bắt đầu ăn.

Mấy hắc y nhân ánh mắt đều nhìn về dáng người khôi ngô đồng thời lượng cơm ăn kinh người Xích Hùng, trong mắt lộ ra vài phần kinh ngạc cùng vẻ tán thưởng.

Chứng kiến Ân Hà đã đi tới, lão nhân kia cười cười, sau đó vỗ vỗ bên cạnh mình bên cạnh bàn, nói: "Ngồi."

Nguyên bản ngồi ở bên cạnh hắn một người tuổi còn trẻ Hắc y nhân chủ động đứng lên, sau đó không nói tiếng nào mà cầm lấy chén của mình đưa đi tới cái bàn cuối cùng bên kia, lần nữa ngồi xuống không nói một lời mà tiếp tục ăn đồ ăn.

Ân Hà do dự một chút, tại vừa rồi vị kia nhường lại trên vị trí ngồi xuống.

Còn chưa ngồi nóng mông, một cái chén trà liền bỏ vào trước mắt hần trên bàn, đúng là cái kia hắc y lão đầu thả tới đây.

Ân Hà dừng một chút, sau đó nhấp lên bầu rượu ở đằng kia trong chén trà rót một chén rượu, hắc y lão đầu đón về, vốn là dùng cái mũi nghe thấy một cái, sau đó trong miệng chặc chặc hai tiếng, liền hơi ngửa đầu, trực tiếp một chén rượu liền rót vào trong cổ họng.

Ợt ọt ọt ọt hai tiếng, rượu vào dạ dày, lão nhân kia híp mắt, tựa hồ đang tại cảm thụ được cái gì, một lát sau hít thở sâu một cái, sau đó gật đầu cảm khái nói: "Hảo tửu a."

Ân Hà nở nụ cười một cái, nhấp lên bầu rượu chuẩn bị một lần nữa cho hần rót một ly.

"Đùng." Nhưng là lão nhân kia đột nhiên bàn tay vỗ xuống, thoáng cái che chén trà miệng chén.

Ân Hà lại càng hoảng sợ, vội vàng ngừng tay lại, chỉ là tuy rằng cuối cùng miễn cưỡng thu lại, nhưng bầu rượu trên miệng còn là làm bắn ra vài giọt tửu thủy, đã rơi vào lão nhân kia áo.

Trên cái bàn lớn, mặt khác sáu hắc y nhân đồng thời ngẩng đầu hướng bên này xem ra.

Không có người nói chuyện, không có người chỉ trích, càng không có người tức giận, nhưng mà chỉ là sáu người trầm mặc ánh mắt sắc bén, lại làm cho Ân Hà trong lúc đó sau lưng một hồi rét run.

Hần mang theo bầu rượu tại không trung, trong ánh mắt dẫn theo một tia nghi hoặc, hướng cái này hắc y lão đầu nhìn lại.

Hắc y lão đầu cũng đang xem lấy hần, sắc mặt nhàn nhạt đấy, ánh mắt

cũng thập phần bình tĩnh, nói: "Người muốn làm cái gì?"

Ân Hà nói: "Vì lão bá người rót rượu."

Hắc y lão đầu nói: "Ta gọi người rót rượu sao?"

Ân Hà chậm rãi đem bầu rượu để xuống, trầm mặc một lát sau, nói: "Không có."

Hắc y lão đầu cười lạnh nói: "Người cảm giác mình rất thông minh? Tùy tiện tiện có thể đoán được người khác tâm tư?"

Ân Hà im lặng không nói, một lát sau về sau, hắn mở miệng nói ra: "Là ta sai rồi."

Hắc y lão đầu "Hừ" một tiếng, nhưng ánh mắt còn là thoáng hòa hoãn chút ít, đang từ từ thu về bàn tay hơn nửa rất chướng tai gai mắt mà trực tiếp tại trên thân hắc y trên lau vài cái về sau, hắn đối với Ân Hà lại hỏi: "Người vừa rồi như vậy nghe lời, lại đi tới liền nịnh bợ ta, có phải hay không đoán được cái gì?"

Ân Hà hít sâu một hơi, nói: "Ta đoán một cái, nhưng không phải năm chắc."

Hắc y lão đầu theo dõi hắn, nói: "Nói nghe một chút, người cảm thấy ta là ai?"

Ân Hà nhìn xem hắn, nói: "Xin hỏi người thế nhưng là Tứ Tượng quân Huyền Vũ vệ vệ trưởng Quy Vị Trì Quy lão tiên sinh?"

Hắc y lão đầu nhìn hắn sau nửa ngày, bỗng nhiên thò tay vỗ bàn một cái, ha ha cười nói: "Không sai, không sai, ta chính là Thánh thành trong rất nhiều người kêu cái kia lão ô quy. Người quả nhiên không hổ là Ân gia loại, cùng

đại ca người giống nhau thông minh a."

Theo hắn cái này một hồi tiếng cười, bên cạnh mặt khác mấy hắc y nhân sắc mặt cũng đều thả chậm xuống, đồng thời nhìn xem Ân Hà sắc mặt cũng đều có cải biến, vốn có địch ý biến mất, thay vào đó thì là một cỗ thường thức cùng mơ hồ quan tâm.

Ân Hà chậm rãi đứng lên, sau đó sắc mặt nghiêm nghị về phía hắc y lão đầu, cũng chính là hôm nay Thánh thành trong Tứ Tượng trong quân hết sức quan trọng lão quân đầu, thật sâu thi lễ một cái.

Quy Vị Trì vẫy vẫy tay, nói: "Người cũng không phải Huyền Vũ vệ người, không cần đa lễ, ngồi xuống nói chuyện đi."

Ân Hà theo lời ngồi xuống.

Quy Vị Trì đánh giá hắn một hồi, nói: "Người biết ta hôm nay tại sao phải tới tìm người sao?"

Ân Hà lắc đầu, nói: "Không biết, nhưng chắc hắn còn là cùng ta vị kia qua đời đại ca có quan hệ đi."

Quy Vị Trì nhẹ gật đầu, trên mặt lần thứ nhất lướt qua một vòng đắng chát đau buồn thần sắc, thở dài, nói: "Người có một cái rất xuất sắc đại ca, ta rất ưa thích hắn, lúc trước thậm chí còn nghĩ tới tài bồi hắn làm của ta người nối nghiệp, đáng tiếc. . . Hắn số mệnh không tốt a."

Ân Hà trầm mặc một hồi, nói: "Ta cũng muốn đa tạ tiền bối những năm gần đây này đối với đại ca của ta chiếu cố."

Quy Vị Trì suy nghĩ xuất thần, không biết có phải hay không nhớ tới lấy trước kia cái tại chính mình dưới trướng hăng hái người trẻ tuổi, tới đây sau một lúc lâu, hắn lắc đầu, nói: "Đại ca người là ta coi trọng nhất chính là thủ

hạ, mấy năm này trong hăn đã từng nhiều lần nói với ta đã đến người, còn từng theo ta hay nói giỡn bình thường đã từng nói qua, làm cho tương lai ta có cơ hội, cũng chiếu cố một chút người."

Ân Hà cắn răng, thấp giọng nói: "Đại ca của ta đối với ta là rất tốt đấy."

Quy Vị Trì nhìn hăn một cái, nói: "Người có cái gì cần ta giúp sao? Xem tại đại ca người phân thưởng, ta năm đó cũng từng đã đáp ứng, vì vậy ta có thể giúp người một lần."

Ân Hà ngơ ngác một chút, tựa hồ không nghĩ tới Quy Vị Trì lại có thể biết nói ra những lời này, trong lúc nhất thời trong đầu các loại ý niệm trong đầu cấp tốc kịch động, nhưng là không có biện pháp tại trong nháy mắt nghĩ ra một cái kết quả đến.

Quy Vị Trì nhìn hăn thật lâu không nói tiếng nào, sau đó lại nói: "Người cũng không cần giấu giếm, chuyện của người ta cũng nghe ngóng, sau khi về nhà, giống như tình huống không tốt lắm?"

Ân Hà dừng một chút, lập tức nở nụ cười một cái, nói: "Làm cho tiền bối người chê cười, ta gần nhất mới từ Nội Hoàn chi địa trở về, xác thực sự tình có chút nhiều, cảnh ngộ có chút khốn đốn, bất quá không sao đâu, ta sẽ tìm cách ứng phó."

Quy Vị Trì nhìn hăn một hồi, bỗng nhiên nở nụ cười một cái, lập tức thân nhiên nói: "Ta mặc kệ người có tính toán gì không, hoặc là muốn cái biện pháp gì, ta chỉ nói cho người một lần. Thủ hạ ta Huyền Vũ vệ trong có cái ghế trống, người có muốn hay không đi? Nếu muốn, cứ tới đây cùng ta, lão phu muốn người làm cái gì thì làm cái đó, giết người phóng hỏa một câu sự tình, không được qua loa tắc trách; không muốn đấy, liền trực tiếp nói, hôm nay coi như ta chưa đến đây."

Ân Hà nhất thời ngạc nhiên, nhìn xem hần nói không ra lời.

Quy Vị Trì cũng không để ý tới hần, phối hợp mà ngồi ở tại chỗ uống trà, một lát sau về sau, hần chậm rãi lại đứng lên, nói: "Rời đi."

Bên cạnh mấy hắc y nhân cũng nhao nhao đứng lên, nhưng mà nhiều cái ánh mắt của người đều rơi vào Ân Hà trên thân.

Ân Hà cũng theo đứng lên, cau mày, Quy Vị Trì đi qua bên cạnh hần lúc, thản nhiên nói: "Còn có quyết định rồi? Rốt cuộc muốn không muốn cái này một vị trí?"

Ân Hà trong mắt ánh mắt tránh gấp, một lát sau mở miệng cất cao giọng nói: "Không muốn."

Lời vừa nói ra, Quy Vị Trì hai mắt híp lại, bên cạnh mấy hắc y nhân cũng là trước mặt có vẻ thất vọng, ai ngờ Ân Hà nói những lời này sau cũng không có lập tức ly khai, còn là ngăn ở Quy Vị Trì lão đầu trước người, nói: "Ta không muốn một cái, ta muốn hai cái vị trí."

"Hả?" Quy Vị Trì ánh mắt lóe lên, rồi lại là lần đầu tiên có chút tò mò đứng lên, chặc chặc hai tiếng, nói, "Người lại dám cùng ta cò kè mặc cả, được a, người nói xem, vì sao phải hai cái?"

Ân Hà tay hướng bên cạnh chỉ một cái, mọi người quay đầu nhìn lại, thành linh chỉ thấy cái kia bất tri bất giác đã gặm xong sở hữu thịt xương đầu, đang ợ một cái sau đó có chút mơ hồ mà nhìn bên này Xích Hùng.

Ân Hà đối với Quy Vị Trì nói: "Hần là ta qua đời mẫu thân cùng đại ca lưu cho ta duy nhất đồng bạn, ta muốn hai cái vị trí, ta cùng với hần cùng tiến thối!"

Quy Vị Trì ngưng mắt nhìn hần một lát, bỗng nhiên nở nụ cười một tiếng,

chấp tay đi thẳng về phía trước, sau đó miệng nói "Cho phép!"

LỤC TÍCH CHI ĐẠI HOANG TẾ

[C]

Tiêu Đỉnh
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Nhai Quả (Thượng)

Ân Hà đại ca Ân Dương khi còn sống đúng là một cái rất ưu tú người, gia nhập Tứ Tượng quân Huyền Vũ vệ sau rất nhanh liền triển lộ tài hoa, đã nhận được có "Hắc Quy" tên hiệu Huyền Vũ vệ thủ lĩnh Quy Vị Trì thường thức cùng coi trọng, rất nhanh đã được đề bạt làm Huyền Vũ vệ bốn cái phó vệ trưởng một trong, hơn nữa còn là Huyền Vũ vệ trong từ trước tới nay trẻ tuổi nhất phó vệ trưởng.

Tại lúc kia, Thánh thành trong quý tộc thế gia hội hầu như đều công nhận hãn tiền đồ vô hạn, là một đời tuổi trẻ trong nhân tài kiệt xuất nhân vật một trong. Hơn nữa Ân Dương cùng Ân Hà giống nhau kế thừa phụ thân bọn hãn tuần lãng bên ngoài, văn võ song toàn, ngọc thụ lâm phong, không biết đã nhận được Thánh thành bao nhiêu quý nữ tâm hồn, nghe nói lúc kia người đến Ân gia nói thân đều nhanh đập phá cửa.

Cũng chính bởi vì có thanh thế như vậy, vì vậy coi như là tại Ân gia trong Hồ Cơ mấy năm này đã đương gia, nhưng khiếp sợ Ân Dương thanh thế, cũng không dám quá mức kiêu ngạo, bao gồm gia chủ Ân Minh Dương cũng đối với chính mình đứa con trai này thập phần coi trọng, mọi thứ đều có thương có lượng.

Tại rất nhiều người trong mắt, Ân gia tại yên lặng nhiều năm về sau, rốt cuộc nghênh đón một cái khó được nhân tài, ngày sau kế thừa vị trí gia chủ, tất nhiên sẽ làm cho Ân gia lại lần nữa trung hưng.

Như vậy cách nhìn quan điểm, tại Thánh thành trong nhập lại không phải là cái gì bí mật, thậm chí ngay cả thời gian cũng không tính quá xa, ngay tại nửa năm lúc trước mà thôi. Có đôi khi nhớ tới, tựa hồ hãy cùng ngày hôm qua giống nhau, nhưng sự thật là tại nửa năm này sau Thánh thành ở bên trong, giống như có lẽ đã không có người nào còn nhớ rõ cái kia đã từng hằng hái, bị người ký thác vô hạn hy vọng người trẻ tuổi rồi.

Hắn chết tại một trận ngoài ý muốn, nhân sinh của hắn cũng giống như là một giọt nước ngoài ý muốn rơi vào mặt nước, ngoại trừ nhỏ bé cùng rất nhanh biến mất rung động bên ngoài, cũng không ai gặp nhớ kỹ rồi.

Chỗ này Nhân tộc Thánh thành, lịch sử đã lâu nhập lại mắt thấy qua vô số người nhân sinh, đặc biệt là tại chúng sinh phía trên quý tộc thế gia trong, qua nhiều năm như vậy mọi người không biết mắt thấy qua biết bao anh hùng hào kiệt, nhân vật thiên tài nổi lên. Anh tài tuần kiệt có nhiều, mà sự thành công ấy hiếm thấy.

Chưa từng thể hiện thiên phú, chưa từng thành tựu công lao sự nghiệp thậm chí cả chết trẻ thiên tài, thì không cách nào tại tòa thành trì này trong lưu lại khắc sâu tên của mình đấy.

Ân Hà về nhà đã tìm được phụ thân Ân Minh Dương, sau đó đem chính hắn quyết định nói cho hắn.

Là nói với, là truyền tin, mà không phải thỉnh cầu đồng ý.

Ân Minh Dương nhập lại không cao hứng lắm, hắn yêu mến nhất con trai trưởng chính là tại Huyền Vũ vệ bên ngoài chết mất đấy, hiện tại thứ tử rồi lại tự nói với mình nói cũng muốn đi cái này chi trong quân đội.

Đương nhiên, tại Ân Hà theo Nội Hoàn chi địa sau trở về, bởi vì trong nhà đủ loại nguyên nhân, đồng dạng cũng bởi vì Ân Hà tại vừa trở về ngày đó đột

nhiên điên cuồng máu tanh cách làm, hắc cái này làm cha rõ ràng mà cùng đưa con trai này xa cách.

Nhưng mà vô luận như thế nào, bọn hắc dù sao cũng là quan hệ huyết thống, là ruột thịt phụ tử.

Ân Minh Dương muốn ngăn cản Ân Hà đi Huyền Vũ vệ, nhưng Ân Hà đối với hắc ngăn trở bỏ mặc, Ân Minh Dương rất nhanh phát hiện mình vô kế khả thi. Giữa bọn họ phụ tử tình ở vào một loại rất lúng túng hoàn cảnh, lúc trước Hồ Cơ rõ ràng muốn lập đưa con thứ ba Ân Hải là đời sau gia chủ, Ân Minh Dương cũng đồng ý nhập lại ủng hộ, thậm chí còn hữu ý vô ý mà hỗ trợ lừa gạt khi đó vẫn còn ở bên trong Nội Hoàn Ân Hà, mà bây giờ Ân Hà đối với hắc coi như cừu địch lạnh lùng mà đối diện, Ân Minh Dương cũng không có cách nào.

Nếu là sớm hơn một ít thời điểm, hắc có lẽ còn có thể dựa vào lấy phụ thân tôn nghiêm, cưỡng ép bức nhĩ tử đi vào khuôn khổ, nhưng hôm nay Ân Hà cũng đã không còn là năm đó nhỏ yếu không nơi nương tựa thiếu niên rồi. Vừa nghĩ tới ngày đó rải đầy toàn bộ phòng máu tươi, nghĩ đến đưa con trai kia hai tay dính đầy máu tanh, như ác ma bình thường đi đến trước mặt mình bộ dáng, Ân Minh Dương cũng cảm giác được trong lòng mình có một hồi rét run.

Tại Ân gia ở bên trong, hắc vẫn là uy nghiêm gia chủ, cao cao tại thượng, mọi người kính sợ, hắc có thể tùy thời ra lệnh vênh mặt hất hàm sai khiến, nhưng mà tại nội tâm của hắc ở chỗ sâu trong, Ân Minh Dương lại biết rõ, bản thân sợ.

Bản thân vậy mà thật sự sợ hãi.

Nhìn xem ngày đó toàn thân nhiễm máu tươi lạnh lùng đi tới, hai mắt ánh mắt lạnh lùng như băng mang theo rét thấu xương sát khí nhĩ tử, Ân Minh

Dương trong nội tâm liền minh bạch, bản thân không dám thật sự cùng hãn trở mặt.

Hãn qua quá lâu an ổn thời gian, có bao nhiêu lâu không có xem qua cái này tàn khốc tình cảnh, đứa con trai này thoát nhìn cùng chó điên giống nhau, nếu quả thật đem hãn ép, hãn có thể hay không. . . Có thể hay không. . .

Thánh thành quý tộc thế gia ở bên trong, những cái kia tại trong truyền thuyết ngỗ nghịch giết cha, do đó một lần hành động leo lên gia chủ bảo tọa chuyện xưa, thật là có rất nhiều.

Vì vậy đến cuối cùng, Ân Minh Dương còn là lựa chọn không hề hỏi đến, cứ làm như không thấy đi.

Tại Ân Hà sau khi rời đi, Ân Minh Dương một mình ngồi im lặng suy tư lúc, trong nội tâm cũng từng đột nhiên lướt qua cái kia dạng một cái tĩnh mạch khiến người ta sợ hãi ý niệm trong đầu: Ở đằng kia chi nguy hiểm quân đội ở bên trong, hãn. . . Có thể hay không có khả năng gặp được giống như ca ca hãn nguy hiểm như vậy?

※※※

Ân Hà mang theo Xích Hùng, gia nhập Huyền Vũ vệ.

Bởi vì là đức cao vọng trọng, nhất ngôn cửu đỉnh giống như Hắc Quy lão vệ trưởng gọi tới người, vì vậy các loại thủ tục dị thường thuận lợi, cơ bản không có người nào gặp khó vì bọn họ, rất nhanh đấy, bọn hãn liền dẫn tới Huyền Vũ vệ cái kia đặc biệt mà đặc biệt hắc y vệ phục.

Ân Hà đại ca khi còn sống tại Huyền Vũ vệ trong cao nhất làm đến nơi này phó vệ trưởng, thậm chí có rất nhiều tại Huyền Vũ vệ trong người đều cho rằng, lúc trước Quy lão vệ trưởng coi trọng hãn như vậy, rất có thể là muốn đem người trẻ tuổi này tài bồi vì chính mình người nối nghiệp, đem

ngày sau bản thân xuất ngũ sau Huyền Vũ vệ giao cho hãn.

Chỉ là chuyện cho tới bây giờ, cái này ý muốn vô luận thiệt giả đương nhiên sớm cũng không còn ý nghĩa, mà tại kế tiếp thu xếp thời điểm, lão vệ trưởng Quy Vị Trì quyết định cũng lại một lần nữa làm cho rất nhiều người ngạc nhiên.

Hãn tựa hồ thật sự chỉ là đơn thuần vì đền bù ngày xưa đối với chính mình cái kia thủ hạ đắc lực một câu hứa hẹn mà thôi, đối với vừa mới triệu nhập Huyền Vũ vệ Ân Hà, hãn lại không thấy giống như phần lớn người làm cho nghĩ như vậy an bài tại bên cạnh mình thân cận vệ binh, cũng không có cho đi đến bộ đội tinh nhuệ trong đi ma luyện đánh.

Hãn thậm chí ngay cả lần thứ hai triệu kiến Ân Hà đều không có, trực tiếp khiến cho người đưa hãn lĩnh rời đi, nhập lại an bài tại một cái tất cả mọi người cũng không nghĩ tới chức vị trên.

Nhai Quán.

Tứ Tượng quân tại Thánh thành ở bên trong, là ngoại trừ đại Kim Tự Tháp Thiên Thần thủ vệ bên ngoài là quan trọng nhất một cỗ lực lượng quân sự rồi, đối ngoại ra biên cương mở đất, đối nội duy trì trật tự, phòng vệ Thánh thành, trách nhiệm thập phần trọng đại. Tại ngày thường vô sự dưới tình huống, trong Tứ Tượng quân Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ tứ vệ, phân biệt thủ vệ Thánh thành đông, tây, bắc, nam bốn cái đại môn, nhập lại thuận tiện duy trì lấy cửa thành phụ cận một mảnh nội thành an toàn trật tự.

Nhai Quán, chính là Huyền Vũ vệ trong chịu trách nhiệm duy trì bản thân trong phạm vi thể lực cái này một mảnh đường đi nội thành trật tự cùng an toàn chức vị.

Chức vị này rất kém cỏi rất nát, không ai nguyện ý đi làm, nói là Huyền Vũ vệ trong địa vị thấp nhất vị trí cũng không quá đáng.

Đại hạo nam nhi tiến vào Huyền Vũ vệ ở bên trong, muốn là kiến công lập nghiệp, muốn là rong ruổi chiến trường, ra biên cương mở đất lấy công lao sự nghiệp đổi phú quý, máu nóng giết địch chẳng phải khoái chẳng! Mà Nhai Quân đầu rồi, thì là trong mỗi ngày mặc kệ gió thổi ngày phơi nắng đều muốn tại đi không hết trên đường phố tuần tra, duy trì trật tự, xử lý tranh chấp, vĩnh viễn không hết lông gà việc nhỏ, thỉnh thoảng sẽ xuất hiện hơn nữa làm cho không người nào có thể giải thích.

Nhai Quân lương bổng ít nhất, thanh danh kém cỏi nhất, mỗi ngày mỗi ngày dốc sức liều mạng làm việc làm việc, mệt mỏi giống như chó bình thường, sau đó còn không người để mắt. Thậm chí, tại đầu đường ngày ngày tuần tra, còn không nhất định có thể bảo chứng an toàn.

Cái này to như vậy Thánh thành, bao nhiêu hào phú quý tộc, bao nhiêu ngang ngược kiêu ngạo cuồng ngạo, không coi ai ra gì thế gia đệ tử, vạn nhất làm tức giận nhập lại chọc phải bọn hắn, nhẹ thì đau nhức đánh một trận, nặng thì trực tiếp đánh chết, cũng không có địa phương nói rõ lí lẽ đi.

Còn có, coi như là tránh thoát những thứ này đại nhân vật, cái này Thánh thành trong bao nhiêu người, chúng sinh trong ra mấy người điên rất bình thường đi? Thỉnh thoảng thì có Nhai Quân đội viên tại tuần tra đầu đường hoặc xử lý tranh chấp lúc, vô duyên vô cớ hoặc là oan uổng cực độ mà bị người chém chết. . .

Bị chết nhẹ tựa lông hồng, bị chết không có chút giá trị, bị chết uất ức cực độ!

Không người nào nguyện ý đi làm loại chuyện lật vạt này, nhưng trên đầu phân xuống việc cũng nên có người hoàn thành, vì vậy nhiều năm trước tới

nay, Nhai Quán liền biến thành Huyền Vũ vệ trong "Phế vật" tập trung lớn nhất địa phương.

Không có bối cảnh không có môn lộ đấy, không có năng lực không có thủ đoạn đấy, trên chiến trường bị thương tàn phế đấy, trong quân đội những tên không chịu quản thúc đấy, không có máu mặt đặc tội trường quan đấy, hãm hại người tra tấn người lạnh nhạt người đấy. . . Toàn bộ đều ném đến nơi này.

Vì vậy, vào lúc cái ngày đó Ân Hà được đưa đến Huyền Vũ vệ Nhai Quán đại trạch cửa ra vào, hắn đã cảm thấy, bốn phía hết thảy mọi người nhìn mình còn có Xích Hùng trong ánh mắt, đại khái liên đều sáng loáng mà viết "Phế vật" hai chữ.

※※※

Nhai Quán mặc dù kém, nhưng tóm lại vẫn còn là Huyền Vũ vệ trong chính tức ghi danh trong danh sách vị trí, nói một cách khác, là có biên chế. Vì vậy, tại Nhai Quán cái này ngành trong, cũng đồng dạng có mấy tầng đội trưởng quan viên, trong đó chức vị cao nhất còn là một vị Huyền Vũ vệ phó vệ trưởng.

Thiết Hồng Phong là Huyền Vũ vệ bốn vị phó vệ trưởng một trong, tại chức trách của hắn phạm vi có một hạng kiêm quản Nhai Quán. Cùng tuyệt đại đa số người giống nhau, Thiết Hồng Phong xem thường Nhai Quán chức vị này, cũng xem thường tại hắn xem ra hầu như tất cả đều là tại không lý tưởng giống như phế vật Nhai Quán. Nhưng mà nếu như thuộc về hắn quản hạt, hắn tự nhiên hay là muốn làm hết sức đến nơi đến chốn, làm một ít cơ bản thuộc bốn phận sự tình.

Ví dụ như, cứ mười ngày tới đây Nhai Quán đại trạch một lần, xử lý tồn đọng sự tình, bất quá trên thực tế bình thường cũng không có gì đại sự, vì vậy, tại trong ngày này, hắn thường thường sẽ có chút nhàn rỗi thời gian,

cũng chính là thừa cơ hội này, Thiết Hồng Phong gặp được vừa mới tới đây báo danh Ân Hà cùng Xích Hùng.

Thiết Hồng Phong dáng người cường tráng, mày rậm mắt to, thần sắc trên mặt tựa hồ vĩnh viễn đều là nghiêm túc lạnh lùng có chứa sát khí bình thường, Nhai Quán đại trạch trong tất cả mọi người rất sợ hãi hăn.

Hăn nói cũng không tính quá nhiều, bình thường nhận người mới thường thường đều là tùy tiện ngắm liếc liền làm cho người dẫn đi, nhưng mà trong ngày này, hăn cũng tại Ân Hà cùng Xích Hùng đi lên bá kiến về sau, đánh giá Ân Hà thật lâu.

Điều này làm cho ở một bên nhìn xem Nhai Quán đội trưởng Chu Cửu Thạch cảm giác có chút kỳ quái, bất quá hăn từ trước đến nay cũng kính sợ cái này người lãnh đạo trực tiếp, cũng không dám nói thêm cái gì, chỉ là khoanh tay đứng ở một bên chờ đợi.

Qua một hồi lâu về sau, Chu Cửu Thạch nghe được ngồi ở trên đầu bàn lớn sau Thiết Hồng Phong phó vệ trưởng bỗng nhiên mở miệng kêu hăn một tiếng, Chu Cửu Thạch không dám lãnh đạm, vội vàng đứng ra chấp tay nói: "Có thuộc hạ, đại nhân có gì phân phó?"

Thiết Hồng Phong mặt không biểu tình, thản nhiên nói: "Làm cho hai người kia đi Nam Hậu nhai."

Chu Cửu Thạch ngơ ngác một chút, còn chưa kịp nói chuyện, liền chứng kiến Thiết Hồng Phong đứng lên, trực tiếp cứ như vậy ra đường rời đi.

Cái này là một lời quyết đoán không dung sửa đổi ý tứ, Chu Cửu Thạch trong lòng thở dài, sau đó trở lại chào một cái hai cái này người mới, mang theo bọn hăn hướng về bên ngoài đi đến.

Ngoại trừ Thiết Hồng Phong cái này kiêm quản phó vệ trưởng bên ngoài,

Chu Cửu Thạch cái này đội trưởng trên cơ bản chính là Nhai Quán đại trạch nơi đây quan lớn nhất, Thiết Hồng Phong cực ít ở chỗ này xuất hiện, trên thực tế mà nói, Nhai Quán cái này một khối từ Chu Cửu Thạch làm chủ, cũng không tính chuyện gì quá phận.

Chuyện kế tiếp khá trôi chảy, Chu Cửu Thạch tuy rằng cũng không có đối với Ân Hà có đặc thù chiều cố ý tứ, nhưng cũng không có gì làm khó dễ, tóm lại, hết thảy thuận thuận lợi lợi đấy. Tiếp thu hai cái này người mới, cho bọn hắn bố trí nhiệm vụ, nói rõ một cái ngày thường cần phải chú ý địa phương, sau đó cũng đã đi.

Thì cứ như vậy, theo Nội Hoàn chi địa trong trở về thế gia danh môn đệ tử Ân Hà, có chút không hiểu thấu mà đã trở thành Huyền Vũ vệ trong Nhai Quán một thành viên.

Ừ, một gã phế vật.

LỤC TÍCH CHI ĐẠI HOANG TẾ

[C]

Tiêu Đỉnh
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Nhai Quán (Hạ)

Thân làm một cái phế vật... A, một gã vinh dự Huyền Vũ vệ Nhai Quán đội viên thời gian, tại trong thuận lợi đã bắt đầu.

Dựa theo Thiết Hồng Phong phó vệ trưởng chỉ thị, Chu Cửu Thạch đem Ân Hà cùng Xích Hùng hai người an bài vào thuộc về Huyền Vũ vệ phạm vi quản hạt trong Nam Hậu nhai.

Theo trên vị trí mà nói, Huyền Vũ cảnh vệ thủ chính là Thánh thành nam đại môn, làm cho nội thành trong tổng cộng có hai mươi đầu lớn nhỏ nhai đạo, đương nhiên, cái này một mảnh bên trong cư dân phòng chỗ ở các loại bảy tám phần cửa hàng quán rượu, vân vân cũng đều thuộc về bọn hãn quân hạt. Trong đó Nam Hậu nhai coi như là một cái trọng yếu nhất cũng náo nhiệt nhất phố dài, ở chỗ này làm Nhai Quán mệt nhất, bởi vì mỗi ngày muốn đi đường dài nhất, muốn làm nhiều nhất, bởi vì nơi này người cũng là nhiều nhất đấy.

Đối với Ân Hà mà nói, xuất thân từ Thánh thành thế gia quý tộc danh môn hãn, tại Thánh thành trong từ nhỏ lớn lên, đương nhiên biết có Nhai Quán như vậy thứ, nhưng mà trên cơ bản đối với cụ thể tình huống cũng là hoàn toàn không biết gì cả, hãn cũng cho tới bây giờ sẽ không nghĩ tới, bản thân lại có một ngày sẽ trở thành Nhai Quán một thành viên.

Mỗi một ngày trong, hãn và Xích Hùng còn có mặt khác phân ở chỗ này Nhai Quán, bình thường chia làm tam ban, mỗi ban mấy người, sau đó ngày

đêm tuần tra, xử lý việc vặt vãnh, duy trì trật tự. Chính như trong truyền thuyết làm cho nói như vậy, Nhai Quán loại sự tình này lại mệt mỏi vừa khổ, còn cả ngày bị người mắng.

Mà coi như là tại Nhai Quán đồng hành ở bên trong, kỳ thật lúc này cũng có không ít người theo đủ loại con đường trong tin tức đã được biết đến Ân Hà lai lịch, trong lúc nhất thời, đưa tới rất nhiều người chú ý.

Đương nhiên, đại đa số người càng ưa thích thấy là một cái nguyên bản cao cao tại thượng danh môn quý tộc đệ tử, làm sao sẽ rơi xuống loại này liền người bình thường đều chịu không nổi tình trạng.

Rất nhiều người chờ nhìn hãn chế cười, muốn nhìn hãn phản nản, muốn nhìn hãn chịu khổ, muốn nhìn hãn tại đầu đường gió thổi dầm mưa bị người mắng, muốn nhìn hãn chịu không được sau đó các loại trò hề, lại quay đầu lại đi làm làm trà dư tửu hậu đề tài nói chuyện, khoác lác mỉa mai chế cười.

Thời gian một ngày một ngày lại trải qua, Ân Hà cùng Xích Hùng hai người cũng ở nơi đây tạm yên ổn, chỉ là vượt quá đại đa số người ngoài ý liệu chính là, cái này thế gia đệ tử thoát nhìn vậy mà rất có thể chịu được cực khổ, rõ ràng tại nơi này làm cho người chán ghét chịu không nổi trên vị trí kiên trì được, hơn nữa không có đối với ngoại nhân đã từng nói qua một câu phản nản.

Ngày này là mừng hai tháng bảy, thời tiết nắng ráo sáng sủa, lúc gặp giữa hè, mặt trời treo cao, đầu đường một mảnh lửa nóng.

Thân mặc hắc y Ân Hà cùng Xích Hùng đi tại Nam Hạo nhai trên đường, chỉ cảm thấy toàn thân khô nóng, mồ hôi chảy đầy mặt, hướng nhìn chung quanh một chút, phát hiện đằng trước bên đường có một cây đại thụ, vội vàng kéo Xích Hùng đi qua, tại bóng cây phía dưới đứng gập, cuối cùng có chút râm mát cảm giác, làm cho người ta thật vất vả nhẹ nhàng thở ra.

Ân Hà thở dài một cái, thò tay tại trên trán lau một cái, phóng tới trước mắt nhìn qua, chỉ thấy đầy tay đều là mồ hôi. Lại quay đầu lại nhìn nhìn đứng bên người Xích Hùng, cái này dị thường khôi ngô Hoang nhân, tuy rằng cũng là đang mặc hắc y, cũng là cùng một dạng với hắc đi tại dưới ánh nắng chói chang một hồi lâu, hết lần này tới lần khác nhưng là thần tình tự nhiên, trên mặt liền nửa điểm vết mồ hôi đều nhìn không tới, cùng cái không có việc gì người tựa như.

Ân Hà lắc đầu cười khổ, trong miệng oán trách một câu, nói: "Thật không biết các người Hoang nhân thân này rút cuộc là cái gì làm đấy, làm sao lại so với chúng ta Nhân tộc mạnh mẽ nhiều như vậy?"

Xích Hùng ha ha cười ngây ngô, cũng không biết nghe hiểu hay không Ân Hà lời nói.

Bất quá Ân Hà nói đến cũng là tự nhiên, trên thực tế, tại nơi này Đại Hoang Nguyên lên, dưới Thần Sơn rộng lớn thổ địa ở bên trong, Hoang nhân với Nhân tộc cùng tồn tại nhiều năm, nhưng Hoang nhân tại thân thể trên tựa hồ chiếm cứ ưu thế tuyệt đối, bình thường mà nói, một cái cường hãn nhất Hoang nhân chiến sĩ thậm chí có thể đối phó ba Nhân tộc chiến sĩ mà không rơi vào thế hạ phong.

Vì vậy tại giai đoạn đầu thời đại, Hoang nhân vẫn đối với Nhân tộc có tính áp đảo ưu thế, thẳng đến Nhân tộc Thánh Nhân lĩnh ngộ vu thuật lực lượng, lúc này mới nghịch chuyển thế cục.

Cho đến ngày nay, Nhân tộc trên cơ bản đã là toàn bộ Đại Hoang Nguyên Chúa Tể rồi, hơn nữa bởi vì nhiều năm giàu có và đông đúc cùng nhìn xa ánh mắt, Nhân tộc phát hiện nhập lại tạo ra được càng cường đại hơn trang bị, tỷ như vô cùng sắc bén binh khí cùng cứng rắn dày đặc thép giáp, nhập lại vì quân đội của mình trang bị lên, vì vậy hiện tại coi như là không sử dụng những cái kia cường đại Nhân tộc Vũ sư, Hoang nhân cũng rất khó cùng

Nhân tộc quân đội chống đỡ được.

Hôm nay Thánh thành bên ngoài số lượng rất nhiều Hoang nhân bộ lạc, đại bộ phận đều thần phục với Nhân tộc Thánh thành, nhao nhao tìm được trong Nhân tộc quyền thế lớn nhất hào môn thế gia làm chỗ dựa. Mà từng ấy năm tới nay như vậy, đã từng cương quyết bướng bỉnh Hoang nhân tựa hồ cũng dần dần đã tiếp nhận sự thật, trở nên trung thực thuần phục đứng lên.

Ngoại trừ những cái kia còn kêu gọi nhau tập hợp núi rừng, vào nhà cướp của việc ác bất tận Hoang Đạo!

Nghĩ đến Hoang Đạo, Ân Hà liền nghĩ đến đại ca Ân Dương, nghe nói lúc trước Ân Dương chính là nhận đến mật báo, một cỗ tiếng xấu rõ ràng Hoang Đạo sắp sửa tập kích đánh cướp cái nào đó đã hướng Thánh thành thần phục bộ lạc, lúc này mới suất lĩnh một bộ Huyền Vũ vệ quân sĩ ra khỏi thành đi tiêu diệt cái này gia hỏa ác tặc.

Ai biết, về sau vậy mà ra ngoài ý muốn, về này Hoang Đạo thực lực tựa hồ đặc biệt cường đại, một cuộc ác chiến sau đó, Ân Dương suất lĩnh một đội nhân mã toàn quân bị diệt, chỉ có hãn găng gượng bỏ chạy, nhưng là bị trọng thương, còn không có chạy về Thánh thành thời điểm, đã không may qua đời.

Ân Hà nhớ kỹ rất rõ ràng, này Hoang Đạo tên gọi là "Thanh Lang" .

Hắn đem cái tên này trong lòng lại lặng yên đọc một lần, sau đó giấu ở trong lòng. Vừa lúc đó, bỗng nhiên, hắn nghe được từ phía trước đầu đường trên nơi nào đó, mãnh liệt truyền đến một hồi tiếng động lớn.

Chính vẫn suy nghĩ vấn đề Ân Hà ngẩng đầu hướng phía trước nhìn lại, chỉ thấy một cỗ hoa lệ xe ngựa tại đầu đường mãnh liệt dừng lại, sau đó có hai ba người trẻ tuổi theo trên xe nhảy xuống tới, vọt vào ven đường một chỗ thoạt nhìn tầm thường cửa hàng.

Một lát sau, bọn hăn bắt được trong cửa hàng một người xem ra giống như là cửa hàng lão bản, sau đó đang tại đầu đường tất cả mọi người trước mặt, một cước đạp lật ra chính liên tục cầu khẩn xin tha lão bản, bắt lấy mấy người vây lại, quyền đâm cước đá mà ra sức đánh.

LỤC TÍCH CHI ĐẠI HOANG TẾ

[C]

Tiêu Đỉnh
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Danh Hào (Thượng)

Tuy rằng lúc này thời điểm đúng là trong một ngày lúc nóng nhất, mặc dù mặt trời nhô lên cao theo làm cho người ta cũng không muốn tại bên ngoài đi đường, nhưng ở này náo nhiệt Nam Hậu nhai lên, còn là có không ít người đấy.

Hơn nữa ngoại trừ người đi đường qua lại bên ngoài, tại hai bên liền sắp xếp số lượng rất nhiều các loại cửa hàng ở bên trong, cũng có không ít người tránh ở bên trong, một bên tránh nắng, một bên mua đồ. Cho nên khi trên đường cái đột nhiên náo xảy ra như vậy một cuộc tranh chấp lớn về sau, chỉ qua một lát công phu, liền phần phật rồi đột nhiên chui ra một đồng lớn người, rất xa vây quanh một cái vòng lớn nhìn lên náo nhiệt.

Trong đám người tức giận mắng thanh âm, tiếng cầu khẩn, tiếng rên rỉ vẫn còn là liên tiếp, hơn nữa cách thật xa đều có thể nghe được loại bị đánh thanh âm, hiển nhiên người bên kia ở dưới là nặng tay, thật sự nảy sinh ác độc muốn đánh một trận thậm chí đánh chết bộ dạng.

Ân Hà nhú nhú mày, kêu Xích Hùng một tiếng, liền hướng bên kia chạy tới.

Nhai Quán là quan trọng nhất hạng nhất chức trách chính là tại đây chút ít trên đường phố duy trì an toàn trật tự, cái này nếu là giữa ban ngày nhiều như vậy người vây xem dưới tình huống, trên đường ra nhân mạng gì gì đó, con đường này trên Nhai Quán khẳng định chịu không nổi, thậm chí ngay cả

người lãnh đạo trực tiếp Chu Cửu Thạch cũng rất có thể gặp ăn liên lụy.

Trong nháy mắt bỏ chạy đến chỗ gần, nhưng lúc này người vây xem đã làm thành vòng, trong lúc nhất thời đúng là chen lấn không đi vào. Ân Hà lui về sau một bước, cũng không do dự, trực tiếp sẽ đem Xích Hùng kêu đi qua, sau đó hướng trong đám người chỉ một cái, quát: "Xông đi vào!"

Xích Hùng gầm lên giận dữ, liền hướng đằng trước phóng đi, cái kia khôi ngô thân thể bản tự như cùng như người khổng lồ, bản thân lại là Hoang nhân, lực lượng hơn xa thường nhân, vì vậy tốc độ vừa cùng đi, lập tức liền đem ngăn cản ở phía trước vây xem đám người đụng phải ngã trái ngã phải, trong lúc nhất thời, kinh hô, tiếng kêu to bên tai không dứt, người người biến sắc.

Có người quay đầu lại vừa muốn quát mắng thời điểm, rồi lại chứng kiến Xích Hùng cái kia ngó hung thần ác sát giống như mặt, lập tức không ngớt thanh âm đều nuốt trở vào.

Không cần thiết một hồi công phu, Ân Hà trước mặt liền xuất hiện một cái lối đi, theo bên ngoài trực tiếp thông hướng bên trong.

Ân Hà dễ dàng theo sát tại Xích Hùng sau lưng xuyên qua đám người, liền thấy được bên kia trên đường quả nhiên có ba người trẻ tuổi đang tại đánh một người trung niên nam tử, quyền đấm cước đá, ra tay nặng tàn nhẫn, đồng thời trong miệng vẫn còn hùng hùng hổ hổ trách móc không ngừng.

Về phần bị đánh cái người kia, thoạt nhìn là vừa rồi cái kia lúc giữa cửa hàng lão bản, hiện tại đã bị đánh cho mặt tràn đầy là máu, không hề có lực hoàn thủ mà nằm rạp trên mặt đất, thậm chí ngay cả trong miệng cầu xin tha thứ năn nỉ âm thanh cũng đã dần dần sa sút đi xuống.

Ân Hà nhìn qua đã biết rõ trung niên nam tử kia chỉ sợ không nhanh được,

lại không ai ngăn cản mà nói, xem ba người kia thủ đoạn chỉ sợ thật muốn tai nạn chết người, vội vàng vọt tới, đồng thời trong miệng hô to một tiếng nói: "Dừng tay!"

Hắn một tiếng này tiếng gọi âm ỉ thanh âm thật lớn, vang vọng đầu đường, ngược lại là đem cái kia ba người trẻ tuổi lại càng hoảng sợ, trên tay ngừng một chút, nhao nhao quay đầu lại xem ra.

Mà Ân Hà thừa cơ hội này, vội vàng chạy lên đi đem cái kia đã hấp hối trung niên nam tử kéo đi ra, rồi ba người kia xa một ít.

Trong này lúc giữa, ba người kia còn không muốn dừng tay, lảng nhục một câu, lại muốn vây quanh tiếp tục động thủ, nhưng thời điểm này, Xích Hùng mãnh liệt bước lên một bước, ngăn ở Ân Hà trước người, trừng mắt ba người kia, mặc dù không nói chuyện, trong cổ họng rồi lại phát ra như giống như dã thú tiếng gầm, làm cho người ta có chút lạnh tim.

Cái kia ba người trẻ tuổi bước chân hơi chậm lại, tựa hồ đối với Xích Hùng cái này Cự Nhân giống như Hoang nhân trong lúc nhất thời cũng có chút sợ hãi.

Sau đó, thoạt nhìn đứng ở chính giữa cầm đầu người trẻ tuổi kia đối với Ân Hà đánh giá một cái, quát: "Muốn xen vào việc của người khác, người biết chúng ta là người nào không?"

Ân Hà buông cái kia người bị thương, lập tức nhú nhú mày, chỉ bất quá mới như vậy vài cái kéo, trên người hắn liền lay dính không ít vết máu, cũng may mắn mặc trên người chính là hắc y vệ phục, thoạt nhìn còn không tính đặc biệt dễ làm người khác chú ý.

Đã nghe được người tuổi trẻ kia tiếng quát mắng, Ân Hà đã đi tới, đứng ở Xích Hùng bên người đánh giá một cái ba người kia, đồng thời khóe mắt liếc

qua cũng quét qua cái kia chiếc trang trí hoa lệ xe ngựa, trong lúc đó ánh mắt của hắn ngưng tụ, tựa hồ nhìn thấy gì, sắc mặt hơi đổi.

Gặp Ân Hà đi tới không có mở miệng trả lời, đồng thời sắc mặt có chút cứng ngắc tựa hồ vẫn còn có chút sợ hãi bộ dạng, cái kia ba người trẻ tuổi liếc nhau, trên mặt đều là lập tức lộ ra quả là thế bình thường biểu lộ, kiên cường vẻ lại lần nữa xuất hiện. Một người trong đó vênh váo tự đắc mà đi về phía trước một bước, chỉ vào Ân Hà nói: "Hai người các ngươi chính là Nhai Quán, có mắt không trông, cũng không nhìn một chút chúng ta là người nào? Đã minh bạch nói cho các ngươi biết, đây là Thánh thành trưởng lão Quý Gia sự, thức thời đấy, liền cúi ngay cho lão tử!"

Lời nói này mới nói ra miệng, chung quanh đám người vây xem trong lập tức một hồi bạo động, người người trên mặt lộ ra kinh ngạc vẻ kính sợ, thậm chí đã liền vây xem vòng tròn luẩn quẩn đều thoáng cái lui về phía sau vài thước.

Thánh thành trưởng lão chỉ đương nhiên liền là Nhân tộc trong quyền thế lớn nhất Trưởng lão hội, tổng cộng cũng chỉ có ba người, mà bọn hắn còn nói Quý Gia, cái kia không cần suy nghĩ nhiều rồi, dĩ nhiên là là hôm nay đúng là như mặt trời ban trưa quyền thế lưng lầy cực kỳ Quý thị nhất tộc rồi.

Đây chính là đương kim đệ nhất đẳng hào phú đại tộc, quyền thế to lớn, không thể địch nổi, ngoại trừ mặt khác hai vị trưởng lão gia tộc bên ngoài, hầu như người người đều muốn ngưỡng mộ tồn tại. Như vậy hào phú sự tình, ai dám nhiều quản?

Loại này hào phú quyền thế, ai có thể không sợ?

Ân Hà đứng tại nguyên chỗ, trong lúc nhất thời không nói gì, chỉ là nhú mày.

Về phần Xích Hùng, hẳn luôn luôn đầu óc ngu si, sẽ không đi nhiều nghĩ nhiều như vậy sự tình, dù sao công tử gia liền tại bên người, hết thấy đều nghe hẳn thì tốt rồi.

Gặp Ân Hà cùng Xích Hùng cũng không có cãi lại, cũng không có chống lại, bên kia ba người lẫn nhau nhìn một chút, trong đó có hai người trước mặt có sắc mặt giận dữ, thế nhưng cái cầm đầu người trẻ tuổi tựa hồ còn là kiến thức nhiều hơi có chút, ngăn cản mặt khác hai cái muốn động thủ đồng bạn, đối với Ân Hà lạnh lùng thốt: "Tuy rằng người chỉ là một cái Nhai Quán, nhưng mặc trên người còn là Huyền Vũ vệ y phục. Không sợ nói cho người một câu, các người vị kia lão Vệ trưởng Hắc Quy, cùng chúng ta Quý thị gia chủ giao tình cũng không tệ lắm, vì vậy chúng ta hôm nay coi như là cho vị kia Hắc Quy một cái mặt mũi, người sớm tránh ra, chúng ta coi như không thấy người. Nói cách khác, liền đừng trách chúng ta không khách khí."

Ân Hà ánh mắt chớp động, tựa hồ chính đang suy nghĩ gì, một lát sau, hẳn bỗng nhiên lại giương mắt hướng cái kia cỗ xe ngựa trên nhìn thoáng qua, tựa hồ ở đằng kia cỗ xe ngựa trên có cái gì làm hẳn hoang mang sự tình, một mực không có làm mình bạch.

Đang do dự chỉ chốc lát về sau, hẳn lắc đầu, rồi lại còn không có tránh ra hoặc lùi bước ý tứ, mà là chỉ một cái cái kia bị đánh đích trung niên nam tử, đối với ba cái kia đánh người người trẻ tuổi nói: "Các người là cái gì tranh chấp, vì sao phải đem người đánh thành như vậy?"

Hẳn những lời này hỏi lên, đám người chung quanh lập tức lại là một hồi xôn xao, kinh ngạc thanh âm liên tiếp.

Phải biết rằng, Ân Hà cái này thái độ, hầu như chẳng khác gì là mình nói mình không cho Quý thị mặt mũi, chuyện này hẳn sẽ phải quản.

Ba cái kia nam tử trẻ tuổi đột nhiên giận dữ, nhao nhao biến sắc, bọn hẳn

vốn là ngang ngược kiêu ngạo đã quen đấy, như thường ngày lại từ đến xem thường loại này chỉ có thể ở đầu đường xử lý lông gà vỏ tỏi việc nhỏ Nhai Quán, ở đâu chịu được cái này, một tiếng gầm lên, liền hướng tiến lên đây vùng vẫy năm đám sẽ đối Ân Hà đánh đập tàn nhẫn.

Xem mấy người bọn hắn đáng vẻ phần nộ, giờ phút này đối với vốn không quen biết Ân Hà nhưng thật giống như đã có khắc cốt cừu hận, đại khái là cảm thấy bị chống đối mặt mũi xuống đài không được, liền dứt khoát đem cái này người đánh chết được rồi.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một cái quả đám to lớn đột nhiên theo bên cạnh bay tới, sau đó thô bạo mà trùng trùng điệp điệp đánh vào xông vào trước nhất cái kia cái nam tử trẻ tuổi trên mặt.

Chỉ nghe "Phanh" một tiếng trầm đục, tựa hồ chính giữa còn kèm theo vài tiếng nứt xương thanh âm, tại mọi người chung quanh kinh hãi trong ánh mắt, người trẻ tuổi kia nguyên bản khí thế hung hăng vọt tới thân thể trong lúc đó ngược lại bay ra ngoài, ở giữa không trung xẹt qua một đường đường vòng cung, sau đó trực tiếp đập lấy cái kia cỗ xe ngựa thùng xe lên, phát ra "Oanh" một tiếng vang thật lớn, sau đó nhanh như chớp lại lăn đến trên mặt đất, gục ở chỗ này sau nửa ngày đều không có động tĩnh.

Chung quanh hoàn toàn yên tĩnh, người người trợn mắt há hốc mồm, sau đó nhao nhao quay đầu nhìn lại, chỉ thấy đứng ở Ân Hà bên người chính là cái kia cao lớn khôi ngô Hoang nhân, chậm rãi thu hồi năm đám của mình, sau đó đối với Ân Hà ngu ngơ mà cười một cái.

Ân Hà đối với hắn gật gật đầu, nói: "Đánh không sai." Dừng một cái về sau, lại nói: "Đem hai người này cũng thu thập."

Vừa mới bị lúc trước đáng sợ kia một màn hù đến mặt khác hai người trẻ tuổi, giờ phút này trên mặt ngang ngược kiêu ngạo sớm được kinh ngạc cùng

sợ hãi làm cho thay thế, khi bọn hắn nghe được câu này thời điểm, lập tức mặt mũi trắng bệch, cùng một chỗ hướng lui về phía sau đi, đồng thời trong miệng la lớn: "Người, người không muốn xằng bậy, ta cho người biết, ta là Quý Gia người! Người dám động ta, chính là công nhiên khiêu khích Quý thị nhất tộc, cẩn thận có họa diệt môn..."

"Im ngay!" Ân Hà bỗng nhiên hét lớn một tiếng, đã cắt đứt người tuổi trẻ kia lời nói, sau đó mặt âm trầm đi tới, đứng ở người tuổi trẻ kia trước mặt, ánh mắt lợi hại mà nhìn chăm chăm vào cặp mắt của hắn.

Nam tử trẻ tuổi kia khí thế bị Ân Hà chặn trụ, vô thức mà lui về sau một bước, nói: "Người, người muốn làm gì?"

"Phế vật!" Trong lúc đó, Ân Hà giống như thấp giọng mắng một câu.

LỤC TÍCH CHI ĐẠI HOANG TẾ

[C]

Tiêu Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Danh Hào (Hạ)

Người tuổi trẻ kia tựa hồ có chút không dám tin tưởng lỗ tai của mình, nói: "Người nói cái gì? Người dám mắng ta?"

"Đùng!" Thanh thúy một tiếng, Ân Hà trực tiếp quăng một cái tát qua, đánh cho người nọ một cái lão đảo, suýt nữa té ngã trên đất.

Hắn trong cơn giận dữ mới phải phản kích, đột nhiên thấy hoa mắt, nhưng là cái kia dáng người to lớn Hoang nhân lại xuất hiện ở trước mắt.

Vài tiếng kêu sợ hãi cùng đám người chung quanh bên trong tiếng kinh hô về sau, hai bóng người cũng bay lên, cùng vừa rồi người đầu tiên giống nhau, đều đập lấy cái kia trên xe ngựa, sau đó ngã ở không sai biệt lắm cùng một chỗ, xem ra cũng đều là nhất thời nửa khắc không đứng dậy nổi.

Ân Hà cười lạnh một tiếng, đột nhiên ngăm nhìn bốn phía, lớn tiếng nói: "Đồ hỗn trướng! Người là nơi nào đến lừa đảo, dám mạo danh Quý trưởng lão thanh danh? Chư vị phụ lão hương thân, " hắn ngăm nhìn bốn phía, cao giọng nói ra: "Mọi người mời hãy nghe ta nói, ba người này trên thực tế chính là lừa đảo, giả mạo Quý thị, khắp nơi giả danh lừa bịp, làm mưa làm gió đấy!"

Đám người chung quanh một hồi bạo động, có người lên tiếng kinh hô, cũng có người mang theo nghi vấn nói: "Không thể nào đâu, bọn hắn lại có to gan như vậy?"

Ân Hà đi đến cái kia xe ngựa bên cạnh, thò tay đi thùng xe phía trước cạnh cửa trên khảm một khối cánh hoa hình dáng khối gỗ chỉ một cái, nói: "Mọi người xem nơi đây, Quý thị nhất tộc gia văn ý đồ kiểu chính là sáu múi kim cúc, nhưng cái này khối trên đầu cũng chỉ có năm múi, hơn nữa đóa hoa lớn nhỏ còn không nhất trí, đây không phải giả dối là cái gì?"

Đám người một hồi xôn xao, lại nhìn hướng ba người kia ánh mắt ánh mắt liền cùng lúc trước không quá giống nhau.

Mà Ân Hà ở thời điểm này lại là lắc đầu nói với mọi người nói: "Mọi người cũng biết, Quý Hậu đại nhân thân là đương kim trưởng lão một trong, Quý thị tuy rằng hiển hách, nhưng từ trước đến nay thanh danh vô cùng tốt, môn hạ đệ tử đều là anh kiệt nhân tài, chưa bao giờ khả năng làm bực này làm xằng làm bậy chuyện hư hỏng, bằng không mà nói, chẳng lẽ không phải là cho Quý Hậu trưởng lão trên mặt bôi đen?"

Nhìn xem đám người chung quanh trong có không ít người tại gật đầu, hầu như tất cả mọi người tại nhìn mình, có người thoát nhìn còn là bán tín bán nghi bộ dáng, có người tức thì giống như có lẽ đã có chút tin. Ân Hà mỉm cười nói với mọi người nói: "Kỳ thật còn có một việc, cũng không sợ nói với mọi người. Mấy ngày nữa, chính là Quý thị thể gia trong trong một năm là quan trọng nhất tế tổ ngày, mọi người đều biết, chúng ta Thánh thành dân chúng từ xưa đến nay, sau cùng kính ngưỡng đúng là tổ tiên, giống như Quý thị lớn như vậy tộc, càng là quy củ sâm nghiêm, nghiêm cẩn tự hạn chế, không thể có một chút chuyện sai sơ hở. Thử hỏi, nếu thật là Quý Gia người, lại thể nào dám ở cửa này đầu như thế cả gan làm loạn đây?"

"Vì vậy, ba người này quả thật lừa đảo, hơn nữa kia rắc tâm chi hiểm ác, thật là khiến người tức lộn ruột. Hôm nay bọn hãn còn tưởng là phổ hành hung, đánh lương dân, ta thân là Huyền Vũ vệ Nhai Quân, liền đưa bọn chúng bắt lại rồi, áp tải đi hảo hảo thẩm vấn một phen, mọi người cũng đúng lúc làm chứng cho ta! Như có kết quả đi ra, nhất định bố cáo mọi người, cũng

tốt cho chúng ta đức cao vọng trọng Quý Hậu trưởng lão mở một cái trong sạch!"

Vây xem trong đám người một hồi trầm mặc, sau một lát, bỗng nhiên có người vỗ tay, bỗng nhiên có người cười to, sau đó còn có người kêu lên: "Vây mới tốt chứ, vây mới tốt chứ!"

Ân Hà vẻ mặt tươi cười, đối với bốn phía đám người ôm quyền hành lễ, sau đó cùng Xích Hùng hai người kéo lấy ba cái kia thẳng xui xẻo, liền trực tiếp như vậy kéo trở về.

Mà vừa rồi cái kia bị thương cửa hàng lão bản, tìm được đường sống trong chỗ chết sau cái này cũng mới chậm lại, đối với Ân Hà là mọi cách cảm tạ, kêu lên người đến nhìn xem cửa hàng, mình cũng thất tha thất thểu mà đi theo.

※※※

Nam Hậu nhai trên khôi phục bình tĩnh, vây xem đám người dần dần tản đi, nhưng cũng không có thiếu người ba lượng thành đàn mà nghị luận vừa rồi phát sinh một màn, đa số đều rất hưng phấn kích động, dù sao loại này liên lụy tới hào phú, đánh nhau, máu tanh, lửa gạc, Nhai Quán thậm chí đột nhiên cuốn vào sự tình, xác thực quá ít thấy rồi.

Mà tại đám người xa xa, cái nào đó đầu đường trong góc, cũng có hai người mắt thấy vừa rồi một màn, xem trên người của bọn họ quần áo và trang sức tựa hồ cũng chỉ là bình thường người qua đường, bất quá giờ phút này hai người bọn họ thần tình trên mặt một mảnh ngạc nhiên, thoạt nhìn thật giống như vừa mới nuốt sống cái trứng gà giống nhau.

Nhìn qua bên kia dần dần đi xa mọi người, hai người kia hai mặt nhìn nhau, đối mắt nhìn nhau cả buổi, đều là không phản bác được, nói không ra

lời.

Qua thật lâu sau đó, bên phải cái kia cái đầu cao một chút nam tử mới có hơi lúng túng hỏi: "Điều này làm sao bây giờ?"

Bên trái cái kia người lùn tựa hồ cũng rất là buồn rầu, lấy tay gãi gãi đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ biểu lộ, cười khổ nói: "Cái này, cái này. . . Ta đây cũng không biết a."

Người cao hướng đường đi xa xa Ân Hà chờ những người kia bóng lưng nhìn thoáng qua, đặc biệt là nhìn một chút bị bọn hắn không khách khí chút nào kéo dưới mặt đất đi cái kia ba người trẻ tuổi, có chút nóng nảy, thấp giọng nói: "Hoành Thiếu gia bọn hắn bị bắt đi a, vạn nhất muốn là đã xảy ra chuyện gì, chúng ta trở về sẽ không có cách nào khai báo!"

Người lùn nam nhân "Hừ" một tiếng, nói: "Cái gì không có cách nào khác nói rõ, Văn tiên sinh phái chúng ta tới đây, chỉ nói muốn âm thầm nhìn xem, cũng không nói cái này mấy cái tiểu tổ tông gặp trên đường hành hung đánh người, đem sự tình huyền não lớn như vậy."

Người cao cả giận nói: "Âm thầm nhìn xem không phải là âm thầm bảo hộ ý tứ sao?"

Người lùn ngăm hắc liếc, bỗng nhiên cau mày nói: "Người vội vã như vậy làm cái gì, chẳng lẽ là thu Quý Hoành tiền của bọn hắn?"

Người cao ngơ ngác một chút, lập tức lập tức lắc đầu, quả quyết phủ nhận nói: "Không có, tuyệt không việc này!"

Người lùn có chút hoài nghi mà nhìn hắn một cái, bất quá cũng không có lại hỏi tới, đứng tại nguyên chỗ suy tư một lát sau nói: "Chuyện này hiện tại đã náo lớn, Nam Hậu nhai trên nhiều người như vậy nhìn xem, áp là áp không nổi nữa. Hiện tại cũng không cần muốn cái khác, chúng ta còn là chạy

trở về nhanh lên bẩm báo cho Văn tiên sinh , cụ thể xử trí như thế nào, rút cuộc là dàn xếp ổn thỏa, hay là đi Huyền Vũ vệ bên kia tạo áp lực bỏ mặc, đều từ hăn để làm chủ."

Người cao thoát nhìn có chút không cam lòng, nhưng cũng không có mặt khác đối biện pháp tốt, chỉ được oán hận mà hướng đầu đường bên kia nhìn thoáng qua, thở phì phì mà nói: "Cái kia hai cái Nhai Quán là mới tới, như thế nào như vậy không có có nhãn lực, trước kia mặt khác Nhai Quán căn bản không dám như vậy xen vào việc của người khác đấy."

Cái kia người lùn cười lạnh một tiếng, nói: "Thôi đi, nói trắng ra là, Quý Hoành mấy người bọn hăn cũng không quá đáng chỉ là cách hai ba tầng Quý thị họ hàng xa mà thôi, ỷ vào Quý Hậu gia chủ uy thế, ở chỗ này làm mưa làm gió ức hiếp dân chúng, liền Quý Gia dòng chính đệ tử cũng không có bọn hăn kiêu ngạo như vậy. Ta đã nói với người rồi, tiếp tục như vậy, bọn hăn sớm muộn nhất định là muốn gặp chuyện không may đấy, khi đó người còn không tin. Hôm nay chỉ bất quá vừa vặn bọn hăn không may, gặp được mấy cái cộng rơm con hơi cứng mà thôi, kết quả là đã xảy ra chuyện. Bất quá, ừ, cái kia hai cái Nhai Quán tốt giống như trước hoàn toàn chính xác chưa thấy qua a, chẳng lẽ thật là mới tới hay sao?"

Người cao cười khổ một cái, nói: "Đi thôi."

Người lùn gật gật đầu, cùng hăn cùng một chỗ đi về, chỉ là rời đi hai bước sau đó, người lùn như là chợt nhớ tới cái gì, quay người hướng cái kia cỗ xe ngựa nhìn thoáng qua, bỗng nhiên kéo một cái đồng bạn người cao tay áo, đợi hăn chuyển sau đó đi tới, liền thấp giọng hỏi: "Ta nói, cái kia cỗ xe ngựa bọn hăn là từ đâu tìm đến đấy, phía trên gia văn thật sự là sai đấy sao?"

Cái kia người cao nghe vậy cũng là ngây ngốc một chút, ngạc nhiên nói: "Ta đây thật không biết, không có chú ý a, như thường ngày ta là có chứng kiến cái kia gia văn, nhưng tối đa liền xem vài lần mà thôi, chỉ cần là kim cúc

bản vẽ đã cảm thấy đều giống nhau, người nào gặp thật sự đi tỉ mỉ xem a. . . Hơn nữa còn có người sẽ đi mấy có bao nhiêu cánh hoa, đi nghiêm túc nhìn hoa lớn nhỏ bộ dáng đấy sao?"

"Vừa rồi cái kia Nhai Quán thì cứ như vậy rồi." Người lùn liếc mắt, sau đó trầm ngâm một lát, cau mày nói: "Vừa rồi người trẻ tuổi kia ta xem hẳn là thốt ra, rất quen thuộc quen thuộc bộ dạng, không giống giả bộ, người bình thường cũng sẽ không thể nào có loại này kiến thức đấy. Nói khó nghe chút ít, coi như là người ta như vậy đấy, đoán chừng cũng nhận ra không rõ lắm, chính thức có thể nhận diện gia văn những thứ này như lòng bàn tay đấy, đại khái cũng chỉ có. . ."

Hắn bỗng nhiên im ngay không nói, hướng cái kia người cao nhìn lại.

Người cao sắc mặt cũng là khẽ biến, như là nghĩ tới điều gì, một lát sau sau nhẹ gật đầu, thấp giọng nói: "Người nọ cũng là thế gia con dòng cháu giống?"

Người lùn im lặng một lát, nói: "Hơn phân nửa là rồi, chỉ có chính thức thế gia đệ tử mới có thể từ nhỏ đã bị dạy bảo phân biệt những thứ này gia văn, hơn nữa làm không tốt, còn là cái loại này rất có lịch sử danh môn thế gia."

Hai người bọn họ liếc nhau, đều chứng kiến đối phương trong mắt kinh ngạc cùng một tia lo lắng, một lát sau, bọn hắn bỗng nhiên tất cả đồng thanh mà nói: "Vấn đề này có cổ quái!"

"Đi mau, đừng có lại kéo." Người lùn quyết định thật nhanh, nói, "Chúng ta nhanh đi về bẩm báo Văn tiên sinh, nói không chừng hẳn còn muốn đem việc này báo cáo cho Quý Hựu gia chủ, đến lúc đó tự nhiên do bọn hắn đại nhân vật để làm quyết đoán."

Người cao cũng là gật đầu, nhưng mà rời đi hai bước sau bỗng nhiên bước chân ngừng lại, trên mặt nhưng là lộ ra một chút vẻ ngạc nhiên, đối với người lùn hỏi: "Vừa rời hai người kia tên gọi là gì kia mà? Vạn nhất chúng ta trở về, Văn tiên sinh hỏi chúng ta cái này làm sao bây giờ?"

"Ách. . ." Người lùn cũng là ngây dại, cái này vừa rời từ đầu tới đuôi xem cuộc vui xem xong rồi, rồi lại cho tới bây giờ mới phát hiện, bản thân tựa hồ cũng không có nhớ kỹ hai người kia tên.

Nghĩ đến vị kia tướng mạo tuấn lãng Văn tiên sinh có lẽ sẽ tức giận, người lùn cùng người cao hai người trong lúc đó đều là thân thể run lên một cái, trên mặt lộ ra vài phần vẻ sợ hãi.

LỤC TÍCH CHI ĐẠI HOANG TẾ

[C]

Tiêu Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Mầm Tai Vạ (Thượng)

"Ta điều tra, động thủ cái kia hai cái Huyền Vũ Vệ phổ quản, chính là Ân Hà cùng hãn mang theo trên người chính là cái kia Hoang nhân nô bộc, gọi là Xích Hùng."

Quý thị đại trạch cao lâu trong thư phòng, Văn Vân đối với đang đứng tại bên cửa sổ trên ngẫm nhìn chỗ xa Quý Hậu, dùng một loại thập phần bình tĩnh khẩu khí kể rõ chuyện này, sau đó lại nói: "Về phần Quý Hoành, Quý Công, Quý Chính ba người, là đi kia nhà tên là 'Bách Hương Đường' hương cửa hàng trong chuẩn bị mua sắm hương liệu, vật dễ cháy các loại vật lẫn lộn, làm như vậy là để tế tổ điển lễ lúc dùng đấy."

Quý Hậu cũng không có quay đầu lại, chỉ là thản nhiên nói: "Người nào phái bọn hãn đi hay sao?"

Văn Vân khẽ khom người, nói: "Là ta."

Quý Hậu thu hồi trông về phía xa ánh mắt, xoay người lại nhìn Văn Vân liếc, sau đó đi về hướng bàn đọc sách đồng thời hỏi: "Vì cái gì?"

Văn Vân nói: "Quý Hoành chạy đến tìm ta, nói mấy lần nhất định phải cầm chuyện xui xẻo này, ta cự tuyệt hai lần, lần thứ ba thời điểm, hãn tìm tới Nhị công tử giúp đỡ nói chuyện, ta liền đồng ý hãn." Nói qua, hãn nghiêm mặt nói: "Chuyện này là của ta không đúng, mời gia chủ trách phạt."

Quý Hậu nhíu nhíu mày, nói: "Người quả thật có sai, Quý Hoành mấy tên kia, ngang ngược kiêu ngạo tham lam, mỗi ngày đã nghĩ ngợi lấy dựa vào chúng ta quý thị thanh danh vớt chỗ tốt, tại bên ngoài giả danh lừa bịp, người hà tất đáp ứng bọn hắn?"

Văn Vân cúi đầu không nói, cũng không giải thích chi từ.

Quý Hậu nhìn nhìn hắn, thản nhiên nói: "Ta là hiểu rõ người đấy, lấy người khôn khéo, tại trong chuyện này không nên sẽ có này khuyết điểm, vì vậy cái này căn do, đại khái vẫn còn là lão nhị trên thân đi? Sẽ khiến ta đoán xem, chắc là hắn lén lút tìm được người, đem người lấp kín trong phòng, sau đó đối với người lớn tiếng quát lớn, kể một ít khó nghe tru tâm nói, ví dụ như, nói cái gì đây đều là ta Quý Gia sản nghiệp, cái gì người không cho chính là ý đồ tham những tiền đen, hoặc là không cho mà nói người chính là không cho hắn cái này Quý thị con trai trưởng mặt mũi, đại khái là muốn tạo phản vân vân.... Vì vậy dồn ép người không thể không đem cái này tời giao cho Quý Hoành bọn hắn, đúng hay không?"

Văn Vân thân thể chấn động, ngạc nhiên ngẩng đầu hướng Quý Hậu nhìn lại, ánh mắt lộ ra kinh ngạc mà khó có thể tin thần sắc, há hốc mồm tựa hồ muốn nói cái gì, nhưng lập tức muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn còn không nói gì.

Quý Hậu đem thần sắc của hắn đều thấy rõ, sắc mặt càng phát ra khó coi, cười lạnh một tiếng, nói: "Tiểu súc sinh này, như thường ngày ỷ vào mẹ nó thân cưng chiều liền làm xằng làm bậy, bị ta khiển trách mấy lần mới trung thực hơi có chút về sau, hiện tại lại cùng những cái kia bàng chi ác ôn pha trộn cùng một chỗ, xem ra vô luận như thế nào là học không tốt!"

Văn Vân thở dài, nói: "Gia chủ, Nhị công tử dù sao còn trẻ, trải đời không sâu, có lẽ là có người cố ý mê hoặc mà nói, khó tránh khỏi sẽ phạm sai. . ."

Quý Hậ khoát tay chặn lại, đã cắt đứt Văn Vân mà nói, sắc mặt lạnh lùng mà nói: "Không muốn nhắc lại cái kia không tiến triển đồ vật rồi."

Văn Vân lập tức ngậm miệng lại.

Quý Hậ trầm ngâm suy tư một hồi, trên mặt sắc mặt giận dữ dần dần rút đi, lại khôi phục tỉnh táo thần tình, nói: "Quý Hoành đám người cố ý muốn theo người nơi đây lấy đi mua sắm hương liệu việc cần làm, thậm chí không tiếc đem lão nhị kéo tới làm thuyết khách đối với người tạo áp lực, tự nhiên không phải là đối với Quý gia trung tâm hồi báo, hơn phân nửa còn là nhìn xem cái này chất béo đi. Ừ, kéo tới lão nhị cái kia không nên thân gia hỏa làm thuyết khách, hơn phân nửa cũng là đồng ý cho phép, cuối cùng được lợi cũng muốn phân hân một bộ phận thu hoạch tiền tài."

Văn Vân cười khổ một cái, trong lòng biết trước mắt vị này gia chủ tài trí hơn người, khôn khéo tài giỏi, lại là mình một đường dốc sức làm thượng vị đây, đối với đạo lý đối nhân xử thế thấy rõ, những thứ này một chút thủ đoạn hầu như không có khả năng giấu giếm được hẳn, vì vậy cũng không có vì đầy tớ che lấp hứng thú, chỉ là yên lặng gật gật đầu, coi như là tỏ thái độ bản thân kỳ thật cũng là đồng ý vị này gia chủ cách nhìn.

Quý Hậ cười lạnh nói: "Ta Quý thị nhà lớn nghiệp lớn, kết quả bọn hân những người này liền chỉ nhìn chăm chăm điểm ấy không có ý nghĩa chất béo, thật sự là tầm nhìn hạn hẹp phế vật. Hơn nữa càng hồng bát chính là, coi như là muốn tham tiền, những thứ này phế vật rõ ràng còn tham ra một đồng chuyện hư hồng, bị người trên đường đánh cho, còn khấu trừ lại, quả thực là mất hết ta Quý thị thể diện. Chuyện này đầu đuôi đến cùng chuyện gì xảy ra, người đã điều tra xong sao?"

Văn Vân hăng giọng, trên mặt lộ ra một tia xấu hổ, nhưng vẫn là nói xuống dưới, nói: "Sự tình hẳn là Quý Hoành bọn hân tách ra đi mấy cái hương liệu cửa hàng hỏi ý kiến giá, nhập lại muốn cùng cửa hàng lão bản

thương lượng đề thấp giá cả từ trong mưu lợi bất chính. Mấy nhà cửa hàng trong Bách Hương Đường là gia lão khách điểm, đồ vật tốt nhất, giá cả cũng coi như vừa phải, Quý Hoành đã tìm được nhà này lão bản, đi lên liền gọi nhân gia giảm giá bảy thành, đồng thời còn muốn chủ quán toàn bộ đóng gói, lại muốn người bao đưa đến Quý thị đại trạch trong đến."

Quý Hậ sắc mặt lại trầm xuống, Văn Vân trộm trộm nhìn hẩn một cái, tiếp tục nói: "Điều kiện này quá mức cái kia. . . Hà khắc, Bách Hương Đường lão bản không muốn, hai bên liền rùm beng. Trong này lúc giữa, Quý Hoành rõ ràng thân phận nói là cho Quý gia mua, người không bán chính là xem thường Quý Hậ quý trưởng lão."

Quý Hậ sắc mặt lập tức đen một cái.

Văn Vân lại nói: "Bách Hương Đường lão bản không chịu đáp ứng, nói chính là quý trưởng lão tự mình tới đây, cái này sinh ý cũng không có cái này cách làm, sau đó hai bên nhao nhao đến lợi hại rồi, Quý Hoành liền muốn động thủ, kết quả tay chân dây dưa thời điểm, đại khái là bị lão bản kia đẩy một cái, trên mặt đất ngã một phát."

"Phế vật!" Quý Hậ mắng một câu.

Văn Vân chỉ làm như không nghe thấy, tiếp tục nói: "Quý Hoành liền chạy ra, quay đầu lại đi gọi lên Quý Công, Quý Chính, ba người cùng một chỗ vọt tới Bách Hương Đường cửa hàng trong, sau đó đem lão bản kia cầm ra đảm đương phố khi nhục, quyền đấm cước đá, sự tình như vậy náo lớn, lại về sau, liền gặp được đang tại tuần phố Ân Hà bọn hẩn, sau đó đã bị đánh ngược lại đề lên."

Quý Hậ sắc mặt cực kỳ khó coi, đứng lên, đi tới lui vài vòng, quay đầu hướng Văn Vân cả giận nói: "Những thứ này phế vật, liền ức hiếp lương dân đều làm được chẳng ra cái gì cả, đỡ đòn ta Quý thị danh tiếng giương nanh

múa vuốt, kết quả bị người trên đường vẽ mặt, có cái gì dùng! Ta Quý thị nhất tộc phía dưới, hiện tại tất cả đều là loại người này sao?"

Văn Vân khuyên nhủ: "Gia chủ chớ để phần nộ, những thứ này bất quá chỉ là một chút gã sai vặt mà thôi, lên không được mặt bàn, cũng hồng không được đại cục."

Quý Hậ nhìn hẩn một cái, bỗng nhiên nói: "Nói đến đây cái, người ngược lại là nói cho ta một chút, người cảm thấy ta Quý thị một đời tuổi trẻ ở bên trong, dòng chính đấy, chi thứ cộng lại, có cái nào là đặc biệt xuất chúng, ngày sau có thể kế thừa ta Quý thị gia nghiệp nhập lại phát dương quang đại hay sao?"

Văn Vân lắp bắp kinh hãi, nói: "Cái này, việc này thuộc hạ không dám nói bừa?"

Quý Hậ "Hừ" một tiếng, nói: "Nơi này chỉ có ta và người hai người, người cho dù tùy tiện nói."

Văn Vân nhú mày suy nghĩ, ánh mắt chớp động, kết quả sau nửa ngày còn không có nói chuyện, cuối cùng, cười khan một tiếng, nói: "Cái kia. . . Hồng Liên tiểu thư thuở nhỏ liền được Thần Giáo Đại Tế Ti có phần coi trọng, nói là tại vu thuật một đường trời cao phú hơn người, tiểu thư bản thân càng là thông minh trí tuệ, ngày sau nhất định thành châu báu."

Quý Hậ chấp tay thở dài, lắc đầu cười khổ nói: "Ngoại trừ Hồng Liên lấy bên ngoài, quả nhiên liền người cũng nói không nên lời thứ hai có thể chịu được tạo nên nhân tài này?"

Văn Vân hít sâu một hơi, đi về phía trước hai bước, trên mặt lộ ra thành khẩn vẻ, đối với Quý Hậ ôm quyền nói: "Gia chủ, xin thứ cho Văn Vân nói thẳng. Chúng ta Quý thị có thể có hôm nay lưng lầy cơ nghiệp, hầu như đều

là người một tay đánh rớt xuống giang sơn, thành tựu như thế, không phải hơn người đại tài người không thể chịu. Nói thật, người mình chính là mấy chục năm khó gặp kỳ tài, người bên ngoài so ra kém người, thật sự cũng không tính kỳ quái. Về phần người lời vừa mới nói còn muốn đem cơ nghiệp phát dương quang đại yêu cầu, xác thực quá khó khăn, đó là có thể duy trì hiện tại cục diện gìn giữ cái đã có chi tài, cũng là rất khó đó a."

Quý Hậ im lặng thật lâu, sau đó thở dài một tiếng, sắc mặt có chút tiêu điều, nói: "Đáng tiếc Hồng Liên không phải đàn ông chi thân a, bằng không thì ta hà tất phiền não mấy thứ này."

Văn Vân không dám nói tiếp, một lát sau về sau, Quý Hậ khoát tay áo, nói: "Được rồi, những sự tình này nói hơn nhiều đều là tự tìm phiền não, đi một bước xem một bước đi. Đằng sau sự tình người lại nói cho ta một chút."

Văn Vân tỉnh lại một cái tinh thần, liền đối với Quý Hậ đem về sau Ân Hà Xích Hùng đi đến, hai bên phát sinh xung đột, cuối cùng bởi vì Xích Hùng vô cùng cường hãn, Quý Hoàn dám người hầu như không có gì sức hoàn thủ liền bị đánh ngã quá trình nói một lần.

Quý Hậ đối với trong lúc này chuyện phát sinh thoát nhìn cũng không quá cảm thấy hứng thú, ngược lại là tại cuối cùng đột nhiên hỏi: "Ân Hà hẳn rõ ràng nhớ kỹ chúng ta Quý gia ngày tế tổ tự?"

Văn Vân nhẹ gật đầu, nói: "Hẳn là trước mặt mọi người nói."

Quý Hậ chậm rãi gật đầu, như có điều suy nghĩ, sau đó lại hỏi: "Cái kia cỗ xe ngựa trên gia văn là chuyện gì xảy ra?"

Văn Vân nói: "Cái này nhưng là cái kia Ân Hà nói sai rồi, chiếc xe ngựa này là người nhà đi ra ngoài đấy, gia văn trên đồ án cũng không có sai."

Quý Hậ bỗng nhiên nở nụ cười một cái, nói: "Đây là tiểu gia hỏa kia cố ý

nói sai a, hẳn là cho chúng ta Quý gia lưu lại cái mặt mũi?"

Văn Vân suy nghĩ một chút, cũng nở nụ cười, nói: "Tóm lại là hôm nay chúng ta Quý thị đang tại cường thịnh thời điểm, hẳn đại khái cũng không muốn thật sự theo chúng ta vạch mặt đi."

Quý Hậu trầm ngâm một lát, nói: "Như vậy đi, người cầm danh thiếp của ta, đi gặp một cái Huyền Vũ Vệ Hắc Quy, đem việc này nói với hắn một cái, sau đó đem ba cái kia phế vật muốn trở về, đừng ở bên kia một mực cho ta thật xấu hổ chết người ta rồi."

Văn Vân đáp ứng một tiếng, sau đó lại nhìn vị này gia chủ liếc, nhẹ giọng hỏi: "Cái kia chuyện này chúng ta có hay không còn muốn truy cứu?"

Quý Hậu sắc mặt chìm xuống, âm thanh lạnh lùng nói: "Tế tổ đại điển sắp tới, người nhà rồi lại có người ở bên ngoài làm ra loại này chuyện hư hỏng, còn níu lấy không tha, là muốn cho toàn bộ Thánh thành mọi người xem ta Quý Hậu chê cười sao? Việc này như vậy thôi, đừng nhắc lại nữa."

"Vâng."

"Còn có, đem người muốn sau khi trở về, truyền ta chi mệnh, không cho phép ba người này tham gia tế tổ." Quý Hậu lạnh mặt nói, "Còn có lão nhị, cũng cho ta vòng lên, cấm túc nửa năm."

Văn Vân nhẹ gật đầu, cùng nhau đáp ứng xuống.

Chỉ là Quý Hậu mà nói cũng không có như vậy hoàn tất, hắn ngẩng đầu nhìn thoáng qua Văn Vân về sau, nói: "Tại tế tổ đại điển sau đó, người tìm một cơ hội, an bài ta qua gặp một cái cái này Ân Hà."

Văn Vân chấn động, ngạc nhiên nói: "Gia chủ, người cái này là. . ."

Quý Hậu thản nhiên nói: "Bất kể thế nào nói, mấy người kia cuối cùng vẫn là họ quý đấy, coi như là hấn xem ra giống như là bảo vệ Quý thị thanh danh, nhưng ngày sau phải biết chuyện này người, tóm lại là sẽ biết, mặt mũi của ta nói cho cùng, cũng vẫn bị quét."

"Mấy cái phế vật vô dụng, tự nhiên nên phạt, nhưng cái này kêu Ân Hà người có lá gan này ngang nhúng một tay, ta ngược lại là muốn nhìn, hấn đến cùng có bản lĩnh gì?"

Nói đến đây câu nói thời điểm, Quý Hậu trên mặt đã hoàn toàn bình tĩnh lại, không có chút nào hỉ nộ vẻ, thoát nhìn bình tĩnh như nước, đầu có một đôi tròng mắt bên trong ánh mắt hơi hơi lập loè, tựa hồ như là sâu không lường được vực sâu.

LỤC TÍCH CHI ĐẠI HOANG TẾ

[C]

Tiêu Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Mầm Tai Vạ (Hạ)

Huyền Vũ Vệ phố quản đại trạch ở bên trong, gần nhất trong mấy ngày này bầu không khí đột nhiên trở nên có chút quỷ dị, đại bộ phận người ra vào đều có chút cẩn thận từng li từng tí đấy, có ít người còn chứng kiến vị đội trưởng kia Chu Cửu Thạch ngồi ở trên đường thời điểm, thường thường mặt mày ủ rũ than thở bộ dạng, mặc kệ gặp người nào đều không có cái sắc mặt tốt, còn động một chút lại mắng chửi người.

Cái này nguyên nhân trong đó này, rất nhanh liền truyền ra, trên thực tế, tại đây tòa phố quản đại trạch trong cho tới bây giờ cũng không sao bí mật, cái kia hai cái mới tới người : được phân đã đến Nam Hậu trên đường, phiên toái chính là bọn họ gây đấy, cầm ba cái trên đường hành hung đánh người gia hỏa trở về, đập tại cái này đại trạch trong phòng giam.

Thị phi đúng sai mọi người trong nội tâm đều có đếm được, đều là ở chỗ này làm việc làm việc bao nhiêu năm người, sự tình gì chưa thấy qua? Trong Thánh Thành nhiều như vậy hào phú thế gia vọng tộc, mọi người quý nhân đấy, khi dễ dân chúng, ức hiếp lương dân không nói là nhìn quen lắm rồi đi, thường xuyên phát sinh thấy nhưng không thể trách cái kia đều là chuyện thường.

Chỉ là mọi người cho tới bây giờ không nghĩ tới, lại có thể biết thật sự có như vậy kẻ lỗ mãng, trực tiếp động thân mà ra, chẳng những đem những cái kia gây chuyện quý nhân dám cho đánh cho, còn cầm trở về đập tại nơi đây.

Đây không phải dẫn lửa thiêu thân sao?

Đây không phải đầu óc hồng mắt sao?

Cái này vạn nhất thật sự chọc giận tới sau lưng vị kia đại quý người mà nói, mọi người nói không chừng liền cùng một chỗ xong đời a!

Huyền Vũ Vệ phổ quản đám đều rất căm tức, cũng rất phẫn nộ, cái này vốn chính là vừa khổ lại mệt mỗi sống, như thường ngày đi khắp hang cùng ngõ hẻm khi dễ khi dễ lương dân, vợ vét tài sản vài hộ cửa hàng nhỏ lấy tiền trợ cấp một cái sinh hoạt, cũng chính là đau khổ trong mua vui rồi. Kết quả đã đến cái này thì một cái kẻ đần, chẳng phải là hại mọi người?

Vì vậy, trong mấy ngày này phổ quản đại trạch trong "Kêu ca" sôi trào, người nào cũng không muốn cùng Ân Hà cùng Xích Hùng nói chuyện.

Đầu là người khác không nói, nhưng Chu Cửu Thạch không thể không nói đấy, cái này người còn đập ở chỗ này, người khác vạn nhất nếu tính sổ mà nói, hẳn cái này đội trưởng cũng là chạy không thoát.

Thật sự là tai họa bất ngờ a.

Vừa nghĩ tới ba người kia sau lưng cái kia con nguy nga cao lớn chỗ dựa, Chu Cửu Thạch liền cảm thấy hai chân của mình có chút như nhũn ra. Hẳn trước kia cũng là Huyền Vũ Vệ trong quân nhân, nhưng bản lĩnh cũng liền bình thường, trên chiến trường cũng không có lập cái gì đại công, nhưng báỉ muội muội mình là một vị phó vệ trưởng ái thiếp, rồi mới từ trong quân lui ra sau lấy được như vậy cái vị trí, coi như là đường lão đi.

Bất quá cái này phổ quản xác thực không tốt làm, Chu Cửu Thạch những năm gần đây này làm chính là nơm nớp lo sợ, mỗi ngày chú ý cẩn thận, chỉ sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, dù là như thế, mấy năm qua này hẳn còn là ăn không ít liên lụy, bị người cứ vậy mà làm nhiều lần.

Mà lấy trước kia chút ít ngoài ý muốn chộc tới quý nhân, cộng lại giống như cũng không có lúc này đây cái vị kia lợi hại!

Vậy phải làm sao bây giờ a?

Chu Cửu Thạch cũng rất tuyệt vọng a.

Không làm sao được chỗ, hắn cũng chỉ có thể kiên trì mất bò mới lo làm chuồng, vốn là lấy người vội vàng đem trong chuyện này báo.

Cái kia Quý Hậu quý trưởng lão hôm nay quyền nghiêng vua và dân, thật muốn phát giận lên, đừng nói nhỏ nhỏ này phổ quát, coi như là Huyền Vũ Vệ lão Vệ dài Hắc Quy thuộc về không chậm trễ chỉ sợ đều tiếp không ngừng. Bởi vì hôm nay Tứ Tượng quân, kỳ thật chính là được vị kia quý trưởng lão trông coi đó a. . .

Báo cáo sau đó, hắn lại sai người đem nhà tù bên kia chỉnh đốn thỏa đáng, vạn không dám lãnh đạm ba cái kia Quý gia người, trước hảo tửu thức ăn ngon cung cấp lấy, bất quá thả người cũng là không được, dù sao sự tình đã động tĩnh quá lớn, khẳng định trên đầu cũng biết việc này. Chu Cửu Thạch không biết vệ trưởng đại nhân ý của bọn hắn trước, quả quyết sẽ không dám lung tung làm việc đấy.

Về phần còn dư lại, Chu Cửu Thạch một thân phiền muộn, đầy bụng nộ khí, cùng với đối với tương lai khả năng muốn phát sinh sợ hãi kinh hoảng, đều muốn tìm người hảo hảo phát tiết một cái.

Người chọn lựa cũng là có sẵn đấy, chính là kia hai cái chế tạo phiền toái thủ phạm!

Cái ngày đó, Chu Cửu Thạch âm trầm cái mặt, phái người đem Ân Hà cùng Xích Hùng thét lên trên đường, sau đó sẽ đem những người khác đều đuổi ra ngoài.

Phổ quần đại trạch trong những người khác đều nhìn chăm chăm vào nơi đây, lập tức cả đám đều sờ đi qua, nhao nhao xa xa xem thế nào xì xào bàn tán, suy đoán kế tiếp đến cùng sẽ phát sinh cái gì.

Phòng phía trên, Chu Cửu Thạch ngồi ở đó trời phó vệ trưởng Thiết Hồng Phong làm cho ngồi trên chỗ ngồi, trừng mắt đứng ở phía dưới Ân Hà cùng cái kia cao lớn khôi ngô sắc mặt chất phác Xích Hùng, đè nặng trong lòng nộ khí, đối với Ân Hà nói ra: "Ân Hà, người tới đây, đến cùng là chuyện gì xảy ra, người có hay không muốn nói với ta. . ."

"Có a, đại nhân." Ân Hà đi về phía trước một bước.

Chu Cửu Thạch ngược lại ngơ ngác một chút, nhìn hẩn một cái, nghĩ thầm người bây giờ hối hận, đã là đã muộn, toàn bộ quái dị chính người không có nhân lực tự tìm đau khổ ăn, đáng hận còn làm liên lụy tới ta, hiện tại đối diện nghĩ ta đi giúp người rồi, liền lạnh mặt nói: "Nói đi."

Ân Hà đối với hẩn chấp tay, sau đó mở miệng nói ra: "Đội trưởng, ta phát hiện chúng ta phổ quần đại đội trưởng trong có gian tế a."

"Ừ. . . A?" Chu Cửu Thạch vừa mới bắt đầu còn không có kịp phản ứng, một lát sau mới đột nhiên thân thể chấn động, nghĩ thầm, đây không phải ta nghĩ nghe được a? Còn có, cái này "Gian tế" gì gì đó từ đâu nói lên?

Trong đầu một đồng lớn nghi hoặc cổ quái, Chu Cửu Thạch nhíu mày hỏi: "Nói bậy bạ gì đó, ở đâu ra cái gì gian tế?"

Ân Hà nói: "Ta mấy ngày hôm trước bắt trở lại ba cái trên đường hành hung đánh người ác đồ, đập tại sau phòng trong phòng giam, kết quả hôm nay ngày trôi qua nhìn qua, có người rõ ràng đưa bọn chúng {làm:lúc} tổ tông bình thường cung cấp...mà bắt đầu, ở ăn so với chúng ta phổ thẳng mình hoàn hảo, đây không phải gian tế là cái gì? Chúng ta được vội vàng đem cái này

người bắt được đến!"

Chu Cửu Thạch giận dữ, vỗ án, quát: "Đó là lão tử an bài!"

Ân Hà lấp bắp kinh hãi, nói: "Dĩ nhiên là người. . . Cái kia, ừ, quên đi, bất kể thế nào nói, người cũng là đội trưởng, chắc có lẽ không là gian tế đấy."

Chu Cửu Thạch tức giận đến mặt đều lệch ra, quát: "Người cái thằng này là heo sao? Lão tử làm như vậy còn không cũng là vì thay người chùi dít, người lúc ấy đầu óc choáng váng, đi gây Quý gia người thời điểm, đến cùng nghĩ tới như thế nào giải quyết tốt hậu quả sao?"

Ân Hà nhìn xem hắn, tựa hồ có chút kỳ quái, nói: "Đội trưởng, chúng ta không cần đi giải quyết tốt hậu quả a."

Chu Cửu Thạch trước mặt sắc mặt xanh mét, chỉ cảm thấy một cơn tức giận bay thẳng trên đầu, thò tay một vuốt tay áo, trực tiếp liền từ sau cái bàn đầu nhảy ra ngoài, đi nhanh hướng Ân Hà vọt tới, đồng thời trong miệng phản nộ quát: "Mẹ. Đấy! Lão tử định đánh chết người!"

Tại đại đường bên ngoài xa xa xem thế nào rất nhiều phổ quân đội viên lập tức một hồi bạo động, đồng thời mọi người cũng đều hưng phấn lên, nhao nhao rướn cổ lên hướng trên đại đường nhìn lại, chuẩn bị nghênh đón một trận đội trưởng ra sức đánh đồ ngốc trò hay, cũng đúng lúc vì mọi người ra một cái hồn dỗi.

Chỉ là, trên đời này rất nhiều chuyện đều nhập lại chẳng phải trời thích thú người nguyện, mọi người trong chờ mong làm cho người kích động tình cảnh cũng không có xuất hiện, bởi vì tại Ân Hà sau lưng cái kia khổng lồ thân ảnh khô ngô bỗng nhiên tiến tới một bước, ngăn ở Ân Hà trước mặt.

Đó là Hoang nhân Xích Hùng, chỉ thấy hắn mãnh liệt duỗi ra một bàn tay, tốc độ nhanh được kinh người, ít nhất đại bộ phận mọi người không thấy rõ,

chỉ là thấy hoa mắt, liền chứng kiến Xích Hùng bàn tay xuyên qua Chu Cửu Thạch cánh tay, một phát bắt được Chu Cửu Thạch cổ, sau đó trở lên vừa nhấc, liền cứng rắn mà đem vị này "Quyền cao chức trọng" phổ quần đội trưởng giống như xách con gà con bình thường bắt hết.

Thân thể bị nhấc tới không trung, hai chân cách mặt đất đồng thời cổ họng chỗ hiểm bị người bắt lấy Chu Cửu Thạch, trong nháy mắt sắc mặt liền nghẹn đỏ lên, hai chân loạn đạp, đồng thời hai tay dốc sức liều mạng mà đi tách ra Xích Hùng cánh tay kia.

Chỉ là trước mắt cái này Hoang nhân xác thực đáng sợ, tay nào ra đòn thoát nhìn hầu như chống đỡ mà vượt Chu Cửu Thạch hai tay, mặc cho Chu Cửu Thạch như thế nào dùng sức, cái kia Cự Linh Thần bình thường bàn tay cũng cùng đúc sắt bình thường kiên cố, không chút sút mẻ.

Không có qua một lát, Chu Cửu Thạch mắt thấy sẽ phải mắt trắng dã.

LỤC TÍCH CHI ĐẠI HOANG TẾ

[C]

Tiêu Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Trị Tội (Thượng)

Đại đường phía ngoài rất nhiều Nhai Quán quá sợ hãi, nhao nhao kêu lên, ý vào người đông thể mạnh kêu to mà tại đại đường bên ngoài làm thành một vòng, từng cái một đối với Ân Hà chửi ầm lên, hay là thần sắc nghiêm túc mà uy hiếp, hơi có chút ý nghĩ lạnh lợi chút ít còn đối với hãn tốt nói khuyên bảo nói người đuổi mau thả đội trưởng nói cách khác đợi tí nữa Huyền Vũ vệ đại quân đi đến liền ai cũng cứu không được người, người tuổi còn trẻ làm không tốt còn muốn bị loạn đao phân thân không đáng, nếu không để xuống đội trưởng đi, mọi người hảo hảo nói chuyện còn là bạn tốt, liền làm lời nói hôm nay chưa từng nói qua, đã làm sự tình chưa làm qua, chẳng phải là tất cả đều vui vẻ?

Có thể tại Nhai Quán trên vị trí này người làm việc, hầu như mỗi cái đều là tên lỗi đời, bằng không thì như thường ngày phiền toái nhiều như vậy sự tình cũng không cách nào xử lý rõ ràng, vì vậy từng cái một lần này mở miệng đứng lên, thật là ba hoa chích choè, âm thanh tình nhập lại rậm rạp.

Bất quá nói cả buổi, lúc Ân Hà quay đầu nhìn lại, lại phát hiện tất cả mọi người rất có ăn ý mà đứng ở đại đường cửa cánh cửa bên ngoài, xếp thành một hàng, người đông thể mạnh, nhưng là không ai hướng bên trong nhiều đi một bước.

Quá tinh thông thể sự nhân tình, rất không thành thật rồi, tự nhiên cũng liền không có dũng khí, gặp chuyện liền hướng sau co lại. Trên đại đường cái

kia thoạt nhìn cùng quái vật cũng tựa như một cái Cự Nhân đứng ở đằng kia, người nào gặp ngốc cái thứ nhất tiến đi tìm chết?

Dù sao đứng ở cửa ra vào nhiều người như vậy, mắng vài câu cũng rất không có khả năng xảy ra vấn đề gì, thật muốn vì người đội trưởng kia đi dốc sức liều mạng liền không đáng rồi.

Giữa không trung giãy giụa Chu Cửu Thạch tự nhiên cũng nhìn thấy quỷ dị mà lúng túng một màn, hắc trưởng hồng trên mặt lướt qua một tia phản nộ, duỗi chân, khoa tay còn tựa hồ muốn những cái kia tức giận bất bình đám người mắng to vài câu, bất đắc dĩ yết hầu bị Xích Hùng cầm chặt, thanh âm nói chuyện cũng không phát ra được hoặc là nói không rõ ràng, chỉ có một hồi "Ừng ục ục" mơ hồ thanh âm.

"Câm miệng!"

Trên đại đường bỗng nhiên truyền đến hét lớn một tiếng, nhưng là Ân Hà nghe được phiền, đối đám người bên ngoài rống lên một tiếng.

Nhai Quản đám mãnh liệt an tĩnh một cái, tựa hồ lấp bắp kinh hãi, nhưng sau đó bưng bưng biến sắc, lại là một hồi giống như thủy triều ngôn từ lãnh nhục, nước miếng tung bay, thoạt nhìn chuẩn bị dùng miệng dìm nước chết hai người này.

Ân Hà liếc mắt, thò tay đối với phía sau làm thủ thế, Xích Hùng thấy được liền trên tay buông lỏng, Chu Cửu Thạch lập tức từ giữa không trung ngã xuống, phịch một tiếng, rơi trên mặt đất, lập tức hai tay che cổ, lớn tiếng ho khan, còn không ngừng mà miệng lớn thở hổn hển, xem ra là vừa rồi đến mức tàn nhẫn rồi.

Đại đường phía ngoài tiếng mắng dừng một cái, lập tức lại mãnh liệt đứng lên, mọi người nhao nhao chỉ ra Ân Hà coi như người thức thời, hiện tại lạc

đường biết quay lại coi như không muộn, nhanh đưa Chu Cửu Thạch đội trưởng tống xuất đến sau đó bản thân nhận sai nhận phạt, tốt nhất lại bản thân chạy đến phía sau trong phòng giam đem nhốt ở bên trong mọi người liền sẽ bỏ qua người rồi vân vân....

Ân Hà lắc đầu, tựa hồ đối với bên ngoài nhóm người kia cũng là có một loại không biết làm thế nào cảm giác vô lực, đối với Xích Hùng nói một câu, sau đó liền hướng Chu Cửu Thạch đi đến.

Xích Hùng kêu lên một tiếng buồn bực, mở ra đi nhanh vài cái đi tới đại đường cửa ra vào, lập tức chỉ nghe một mảnh tiếng kinh hô, nguyên bản khí thế hung hăng ý chí chiến đấu ngẩng cao một đoàn Nhai Quân đám rầm rầm hướng lui về phía sau mở hai trượng rất xa.

Sau một lúc lâu, một đám người xa xa mà chỉ vào đại đường lại là chửi ầm lên, nói Ân Hà tiểu tử người luôn dựa vào cái này không có đầu óc Hoang nhân tính là cái gì bốn sự, có gan người bản thân đi ra lão tử với người đơn đấu; bên cạnh có người tiếp lời nói, đơn đấu tính là cái gì lão tử chấp người một tay; lại có người hô, người dám ra đây sao lão tử cho người hai tay hai chân cũng như cũ đem người đánh cho răng rơi đầy đất vẻ mặt tràn đầy là máu, cho người tìm không ra đường về nhà chỉ có thể kêu cha gọi mẹ ha ha ha ha...

Mọi người chính phun nước miếng phun được rất tốt sức lực, trong lúc đó có người chứng kiến ở đằng kia trên đại đường xa xa mà chứng kiến Ân Hà đi đến Chu Cửu Thạch bên người, nhưng là tại bên cạnh hăn ngừng tạm đi, sau đó nói khê với hăn nói một ít gì lời nói.

Chu Cửu Thạch mãnh liệt ngẩng đầu, trên mặt lộ ra vô cùng thần sắc kinh ngạc, tựa hồ có chút thật không dám tin tưởng mình lỗ tai bộ dạng, còn đối với Ân Hà ngược lại hỏi một câu, tựa hồ là muốn xác nhận cái gì.

Ân Hà cười đối với hắn gật gật đầu, sau đó dứt khoát bắt tay hướng Chu Cửu Thạch đầu vai một dụng, thì cứ như vậy ôm bờ vai của hắn đối với hắn bắt đầu nói, nói thật lâu, nói rất nhiều lời nói.

Chu Cửu Thạch không biết vì cái gì, vậy mà cũng không có phản kháng ý tứ, ngược lại là cau mày một mực nghe, đồng thời thần sắc càng ngày càng ngưng trọng nghiêm túc, tựa hồ bị Ân Hà theo như lời nói lời nói kinh hãi bình thường.

Đại đường bên ngoài, sở hữu vậy xem Nhai Quán đám đều phát hiện cái này hiện tượng kỳ quái, thời gian dần trôi qua, nguyên bản tăng vọt nhiệt tình tiếng quát mắng bắt đầu thấp xuống, tất cả mọi người mở to hai mắt nhìn qua trên đại đường, đồng thời đã dùng hết sở hữu khí lực muốn đi nghe lén mỗi một chút theo trên đại đường truyền tới hơi nhỏ thanh âm, nhìn xem bên kia đến cùng chuyện gì xảy ra?

Nhưng mà, không ai có thể nghe được đôi câu vài lời.

Đại đường nơi cửa, Xích Hùng như là như một tòa núi nhỏ đứng thẳng đứng ở trong đó , uy vũ khí phách làm cho người ta trông đã khiếp sợ, không dám gần phía trước. Cách xa như vậy, bên kia Ân Hà lại cố ý giảm thấp xuống thanh âm, tự nhiên là không ai có thể đã nghe được.

Về sau, Chu Cửu Thạch nghe nghe, trên mặt vẻ mặt ngưng trọng rõ ràng cũng chậm chậm hạ thấp, thay vào đó thậm chí có một chút ý mừng rỡ, thậm chí còn nở một nụ cười đi ra. Khi hắn lại quay đầu nhìn về phía Ân Hà thời điểm, ánh mắt rõ ràng bắt đầu trở nên hiền lành rồi.

Bất thành linh tình thế nghịch chuyển, ngoài chỗ này Nhai Quán đại trạch trong tất cả mọi người đoán trước bên ngoài, tất cả mọi người là hai mắt nhìn nhau, nghĩ thầm, Ân Hà cái này người chẳng lẽ chính là trong truyền thuyết há miệng có thể nói chết sống người thần tiên ma quái? Chọc phiền toái lớn

như vậy, đưa tới đáng sợ như vậy quý nhân đối đầu, hiện tại một phen lời nói có thể làm cho Chu Cửu Thạch đội trưởng mơ mơ màng màng không truy cứu?

Điều này cũng thật lợi hại đi!

Đại đường phía trên, đoạn này bị người suy đoán không thôi bí mật nói chuyện đã tiến nhập khâu cuối cùng, Chu Cửu Thạch thoát nhìn vừa mừng vừa sợ lại là lo lắng, giảm thấp xuống thanh âm đối với Ân Hà nói ra: "Cái này, làm như vậy thật sự sẽ không ra sự tình sao?"

Ân Hà "Hừ" một tiếng, nói: "Người không tin lời của ta?"

Chu Cửu Thạch lại càng hoảng sợ, liền vội vàng khoát tay nói: "Không đúng không đúng, ta tin, chỉ là..." Xem hắn thần sắc trên mặt do dự, tuy rằng trong miệng phủ nhận, nhưng hiển nhiên trong lòng vẫn là có chút tâm thần bất định bất an đấy.

Ân Hà "Ừ" một tiếng, nói: "Được rồi, sự thể lớn, bằng vào ta há miệng nói nhiều như vậy, cũng quả thật làm cho người không thể hoàn toàn tin hết, người có loại này phản ứng cũng là nên phải đấy."

Chu Cửu Thạch bị hắn vừa nói như vậy, ngược lại có chút thật xin lỗi, lúng túng cười cười, nói: "Không có không có, cái này... Ai, nhỏ ân a, người biết ta Chu Cửu Thạch kỳ thật cũng chính là treo hư danh đội trưởng, cùng Quý gia so với, vậy cùng con sâu cái kiến giống nhau a, bọn hắn đuổi ra chỉ một ngón tay liền đem ta nghiền nát rồi. Người đừng trách ta a..."

Ân Hà đối với hắn mỉm cười, nói: "Ta không trách người, ta chứng minh cho người xem."

Chu Cửu Thạch lộ ra vui mừng đáng tươi cười, gật đầu nói: "Người không trách ta thì tốt rồi, chúng ta bàn bạc kỹ hơn... Ách, người mới vừa nói cái gì,

cái gì chứng minh kia?"

Ân Hà cười cười, cũng không có trả lời hẳn mà nói, quay người mang theo Xích Hùng đã đi.

Phen này động tĩnh cùng thần sắc, cùng bên ngoài mọi người dự đoán hoàn toàn không hợp, mà Chu Cửu Thạch từ đầu tới đuôi cũng không có ra lệnh mọi người vây bắt, mọi người trong khoảng thời gian ngắn đều có chút mờ mịt không biết làm sao, chỉ được trơ mắt nhìn xem hai người kia ly khai.

Lại quay đầu nhìn về phía Chu Cửu Thạch bên kia lúc, chỉ thấy vị đội trưởng này một lần nữa ngồi trở lại trên chỗ ngồi, trên mặt giống như vui mừng, lại giống như buồn lo, cũng không biết trong nội tâm suy nghĩ cái gì, chỉ là ngẫu nhiên gấp lấy tay sờ sờ cổ, đại khái bên kia còn là đau đấy, bởi vì có vài đạo hồng ấn còn khắc ở cái cổ trên da thịt.

P.s: Mình mới bổ sung Chương 9: Hóa thú (thượng), bạn nào chưa đọc thì qua đọc nhé :))

LỤC TÍCH CHI ĐẠI HOANG TẾ

[C]

Tiêu Đỉnh
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Trị Tội (Hạ)

Ân Hà là một người nói lời giữ lời, hãn đối với Chu Cửu Thạch theo như lời căn cứ chứng minh tại xế chiều hôm đó liền đã tới.

Lúc tin tức truyền đến, Chu Cửu Thạch chính một người ngồi ở trên đại đường đau khổ suy tư, tại trong lòng âm thầm tính toán, sau đó nghe được có người bấm báo cửa ra vào có người lúc tiến vào, trong lòng của hãn chính là lộp bộp một cái, vội vàng ra đón.

Sau đó, hãn liền thấy được khí chất vô song trước mặt như băng sương, hết lần này tới lần khác lại là một thân áo đỏ nóng bỏng Quý Hồng Liên đi nhanh tới.

Ân Hà cùng Xích Hùng hai người cùng tại vị này Thánh thành trong nổi danh nhất một trong trẻ tuổi Quý nữ sau lưng, đối với Chu Cửu Thạch xa xa cười chào.

Chu Cửu Thạch cảm giác mình hai chân có chút run, một đường nhỏ đã chạy tới, đối với Quý Hồng Liên cùng cười còn chưa mở miệng nói lời nói, liền nghe Quý Hồng Liên trầm mặt nói ra: "Người chính là trong chỗ này đội trưởng Chu Cửu Thạch?"

"Đúng, đúng, liền là tại hạ." Chu Cửu Thạch cùng cười đáp ứng nói.

Quý Hồng Liên nhìn hãn một cái, lạnh lùng thốt: "Ta là Quý Hồng Liên,

là Quý Hậu con gái, người có thể nhận ra ta sao?"

Chu Cửu Thạch lập tức gật đầu, nói: "Nhận ra, nhận ra, Quý tiểu thư năm trước tại Đại Kim Tự Tháp trên Đại Tế Ti chúc phúc điển lễ thời điểm, toàn bộ Thánh thành người đều thấy được."

Quý Hồng Liên "Hừ" một tiếng, tựa hồ đối với người chung quanh nịnh nọt ánh mắt không cho là đúng, hay là sớm thành thói quen, một bộ ngang ngược kiêu ngạo không coi ai ra gì bộ dạng, nói: "Dẫn ta đi gặp ba cái kia giả mạo ta Quý thị tộc nhân gia hỏa."

Chu Cửu Thạch ngơ ngác một chút, sau đó vô thức về phía sau nhìn thoáng qua, liền chỉ thấy Ân Hà mỉm cười đối với hắn nhẹ gật đầu, lại đưa mắt liếc ra ý qua một cái.

Chu Cửu Thạch cắn răng một cái, trong nội tâm phát hung ác, đồng thời cũng đình trệ lồng ngực, cất cao giọng nói: "Tốt, cái kia mời Quý tiểu thư đi theo ta."

Nói qua, hắn liền đằng trước dẫn đường, dẫn Quý Hồng Liên hướng sau phòng nhà tù bên kia đi đến.

Ân Hà cùng Xích Hùng đương nhiên cùng theo, mà nghe được tin tức trời sinh liền muốn xem náo nhiệt nhóm lớn Nhai Quán, cũng nhao nhao theo tới.

Bất quá, những thứ này Nhai Quán vận khí sẽ không có tốt như vậy, Chu Cửu Thạch rời đi một đoạn đường liền phát hiện phía sau không hiểu thấu theo sát một đám người, lập tức sắc mặt trầm xuống, hướng sau đi nhanh đi vài bước vượt qua Ân Hà Xích Hùng, sau đó chỉ vào phía sau những cái kia Nhai Quán các đội viên mắng to: "Đều rút ngay cho lão tử xa một chút, nhìn cái gì vậy, vị này chính là đương thời Quý nữ, há là các người những thứ này dễ nhui có thể tiến gần, đều rút xa một chút, lăn, rút!"

Ý vào đội trưởng chỉ uy, lời nói mau lẹ, thần sắc nghiêm nghị không ngớt lời quát mắng về sau, rất nhiều Nhai Quán không biết làm thế nào mà hướng lui về phía sau đi, không dám lại theo kịp, Chu Cửu Thạch lúc này mới lại chạy về đến Quý Hồng Liên đứng trước, sau đó nịnh nọt cười bồi ở phía trước dẫn đường, thì cứ như vậy một đường đi vào nhà tù.

※※※

Nhai Quán đại trạch là thuộc về Tứ Tượng quân Huyền Vũ vệ đấy, vì vậy, nơi đây nhà tù tu được cũng cùng trong quân kiểu dáng giống như đúc, đều là rất đơn giản nhà đá cửa sắt. Tại trong phòng giam cũng không có giam giữ lấy quá nhiều phạm nhân, thoạt nhìn bình thường những thứ này Nhai Quán tuy rằng ưa thích khi dễ một cái quán nhỏ người bán hàng rong, nhưng đối với bắt người tiến đến ngồi tù còn là không có gì hứng thú.

Tất cả mọi người là kiếm cơm ăn, nghiền ép vợ vệt tài sản một cái, được điểm tiền của phi nghĩa cái kia không có gì, thương nhân bán hàng rong nhiều nhất là giận mà không dám nói gì mà thôi, cái này nếu ra nặng tay bắt người ngồi tù, cũng rất dễ dàng kích khởi nghiêm trọng phản kháng, không nghĩ qua là sự tình trở nên gay gắt về sau, bị người lấy đao đâm chết Nhai Quán, những người này thế nhưng là không ít nghe nói.

Vì vậy, mọi người chậm rãi đều học xong đối đãi cùng làm việc như thế nào.

Nhà tù hoàn cảnh đương nhiên không thật là tốt, trong không khí còn có chút mùi hôi, làm cho Quý Hồng Liên vô thức mà nhíu mày.

Chu Cửu Thạch có chút sợ hãi, sợ vị này đại tiểu thư tính khí phát tác, ở phía trước bước nhanh đi tới, rất nhanh mà liền đem Quý Hồng Liên dẫn tới nhà tù tận cùng bên trong nhất một gian phòng ốc bên ngoài.

Quý Hồng Liên cùng Ân Hà, Xích Hùng đi tới nhìn qua, đều là ngỡ ngác một chút, chỉ thấy gian phòng này nhà tù cùng bên ngoài lờ mờ dờ bấn phòng hoàn toàn bất đồng, đầu tiên, nó có cửa sổ, ánh sáng sáng ngời sung túc, tiếp theo, nơi đây sạch sẽ dị thường, trang trí trên thậm chí còn có sạch sẽ cái bàn, thoạt nhìn quả thực giống như là một gian phòng cao cấp, ở đâu như là nhà tù rồi.

Mà bị Ân Hà chộp tới giữ lại Quý thị tam huynh đệ, giờ phút này cũng có chút vô cùng buồn chán mà ngồi ở căn phòng này ở bên trong, lẫn nhau tán gẫu, duỗi duỗi người, một bộ cương quyết bướng bỉnh bộ dạng.

Quý Hồng Liên nhú nhú mày, ngón tay về phía trước chỉ một cái, Chu Cửu Thạch không chút do dự, lập tức móc ra chìa khoá đi mở cửa.

Lúc này, trong phòng giam Quý Hoành, Quý Công, Quý Chính ba người đều chú ý tới cửa động tĩnh, một lát sau, bọn hắn đồng thời thấy được vị kia sắc sỡ loá mắt Quý Hồng Liên, lập tức một hồi giật mình, lập tức kích động nhảy dựng lên, nhao nhao bổ nhào vào cửa nhà lao miệng đối với Quý Hồng Liên hô: "Hồng Liên muội muội, Hồng Liên muội muội, người là tới cứu chúng ta sao?"

"Hồng Liên muội muội, là gia chủ phái người tới đây sao, những thứ này Nhai Quân thật sự đáng giận, người nhất định phải thay chúng ta hả giận a!"

"Đúng là đúng là, những thứ này không có mắt chó chết, rõ ràng dám đánh chúng ta, không biết chúng ta cũng họ Quý sao? Các người đánh ta dám, chẳng khác nào là đánh Quý Hậu Quý trưởng lão mặt, hôm nay liền cho các người biết rõ chúng ta Quý gia mãnh liệt. . ."

Cái cuối cùng "Hại" chữ còn chưa nói ra miệng, cửa nhà lao đã mở ra, Quý Hồng Liên đi đến, nhìn cái kia đang tại trách trách vù vù kêu la không ngừng người liếc, đột nhiên cánh tay vung lên, một cái tát liền rơi lên này

người trên mặt.

"Đùng!"

Thanh thúy một cái tát, trực tiếp đem người nọ đánh cho xoay một vòng.

Bên cạnh hai người bao gồm Chu Cửu Thạch lập tức đều xem ngây người, chỉ có Ân Hà tại bên ngoài mang theo vui vẻ mà dựa tại trên tường, dường như việc không liên quan đến mình bình thường nhìn xem bên trong trò hay.

Quý Hồng Liên thoát nhìn rất tức giận, rất căm tức, cũng rất giận phần, nàng hơi hơi mặt đỏ lên, chỉ vào ba người này mắng: "Ba người các người ngu xuẩn, bản thân đã làm nên trò gì chuyện ngu xuẩn đều không rõ, còn dám ở chỗ này kêu hô cái gì Quý gia? Quý gia thật sự là ngược lại tám đời vận rủi trên quán mấy người các người đồ ngu."

"Tế tổ là ngày gì, các người có biết hay không? Lập tức sẽ phải tế tổ thời điểm các người ở bên ngoài trên đường gây ra chuyện như vậy, làm cái gì vậy, đây là làm cho toàn bộ Thánh thành thế gia muốn xem cha ta, ta Quý Hồng Liên còn có toàn bộ Quý thị chê cười đi?"

"Các người là cố ý muốn ác độc như vậy, muốn để cho chúng ta phụ nữ trở thành toàn bộ Thánh thành trong quý tộc trò cười đúng hay không?"

Quý Hoành ba người sợ choáng váng, từng cái hết sức lắc đầu.

Quý Hồng Liên càng nói càng giận, đột nhiên qua bay lên một cước đem Quý Hoành đạp lật trên mặt đất, sau đó lại tiện tay kéo qua một cây gậy bắt đầu hung hăng quật mấy người này.

Quý Hoành đám người căn bản không dám phản kháng, chỉ có thể cao giọng cầu xin tha thứ.

Ở một bên Chu Cửu Thạch thấy được ánh mắt đăm đăm, lập tức hướng nhà tù bên ngoài Ân Hà nhìn thoáng qua, Ân Hà đối với hắn nở nụ cười một cái, Chu Cửu Thạch thở dài một cái, suýt nữa cười ra tiếng.

Trong phòng giam, Quý Hồng Liên hung hăng mà giáo huấn một trận cái này ba cái gia hỏa, đánh cho bọn hắn trốn ở góc phòng không dám lên tiếng, lại nghiêm khắc khiển trách bọn hắn vô pháp vô thiên ngang ngược kiêu ngạo việc ác, nhập lại lời tuyên bố nói như thế đạo đức bại hoại người xấu, Quý thị tuyệt sẽ không nuông chiều, dứt lời thở phì phì xoay người, nhanh đi ra nơi đây.

Ân Hà mang theo Xích Hùng vội vàng đuổi theo, rồi đi trước đối với Chu Cửu Thạch liếc mắt ra hiệu một cái.

Chu Cửu Thạch hiểu ý, lại nhìn hướng ba cái thằng xui xẻo kia thời điểm, sắc mặt liền biến đổi, cười lạnh một tiếng, bỗng nhiên lớn tiếng đối ngoại hô: "Người tới, đem cái này mấy cái ức hiếp lương dân việc ác bất tận ác nhân, cho ta bắt giữ lấy phía trước nhà tù đi!"

LỤC TÍCH CHI ĐẠI HOANG TẾ

[C]

Tiêu Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Dò Xét (Thượng)

"Này, đa tạ a."

Đi ra Nhai Quán đại trạch quay về đến đường lớn lên, một đường đem Quý Hồng Liên tổng xuất đến Ân Hà cười đối với cái này xinh đẹp nữ tử nói tạ.

Quý Hồng Liên thoát nhìn rồi lại không hề để ở trong lòng, mãi bất tại hồ phát phát tay, nói: "Việc nhỏ mà thôi, không cần nói đến."

Ân Hà do dự một chút, lại nói: "Ta vốn chỉ là muốn cho người qua tới giúp ta tùy tiện đứng cái trận chống đỡ chỗ dựa đây, không nghĩ tới người rõ ràng làm được như vậy. . . Tốt."

Quý Hồng Liên hơi đắc ý cười nói: "Ta làm được không sai đi, hiện tại bọn hăn không ai dám trêu chọc người rồi đi?"

"Đó là đương nhiên." Ân Hà lập tức khẳng định gật đầu, cười cười sau đó, lại có chút bận tâm mà hỏi thăm, "Bất quá người vừa mới động thủ đánh ba người bọn hăn, vạn nhất việc này bị cha người biết, có thể hay không có phiền toái a?"

Quý Hồng Liên khoát tay chặn lại, nói: "Không có việc gì, ta đi ra trước đã cùng ta cha hỏi qua, chính hăn đều nói với ta, ba người này xưa nay ngang ngược kiêu ngạo, ý vào chúng ta Quý thị thanh danh làm rất nhiều chuyện ác,

là nên hảo hảo giáo huấn một chút."

Ân Hà sau khi nghe lập tức ngơ ngác một chút, lập tức như có điều suy nghĩ, nói: "Cha người hẳn cũng biết nữa a?"

Quý Hồng Liên nói: "Đúng vậy a."

"A, ta đây an tâm." Ân Hà cười đối với Quý Hồng Liên nói, "Ta đợi tí nữa còn muốn cùng Xích Hùng cùng đi tuần phố, sẽ không tiễn người đi trở về a."

Quý Hồng Liên "Ừ" một tiếng, lập tức nhú nhú mày, hạ giọng đối với Ân Hà nói ra: "Người làm sao sẽ nguyện ý ở chỗ này làm loại này Nhai Quán, vừa khổ lại mệt mỏi, không có tiền đồ đó a."

Ân Hà đã trầm mặc một cái, nói: "Trước cứ như vậy lẫn vào đi, tổng so với cả ngày ở nhà bị người mắt trợn trắng thì tốt hơn."

Quý Hồng Liên đương nhiên là hiểu rõ Ân Hà người nhà tình huống, chỉ là đối với cái này, dù là nàng quý vì Quý Hậu thương yêu nhất con gái cũng là vô kế khả thi, chỉ được thở dài, cùng Ân Hà lại nói một hồi lời nói về sau, rồi đi rồi.

Ngày nọ buổi chiều trễ một điểm thời điểm, vốn không đến mười ngày sẽ không tới phó vệ trưởng Thiết Hồng Phong đột nhiên đi tới Nhai Quán đại trạch nơi đây.

Tất cả mọi người rất kinh ngạc, sau đó vô thức mà liền suy đoán đại khái là chuyện kia phát tác, tại Thánh thành trong tiền tài trống thế lớn Quý thị thế gia quả nhiên phát lực, đây là tạo áp lực xuống tới nữa a.

Lúc đầu vốn đã thập phần bình tĩnh Chu Cửu Thạch đang nhìn đến Thiết Hồng Phong đã đến sau đó, không khỏi lại hơi khẩn trương lên, đuổi bước lên phía trước bái kiến sau đó, đem chính mình vị người lãnh đạo trực tiếp

ngheh đón tiến vào đại đường, đang muốn hảo hảo nghe ngóng một cái vị này đến ý thời điểm, Thiết Hồng Phong rồi lại trực tiếp nói với hắn: "Đi đem cái kia kêu Ân Hà người mới kêu đến."

Chu Cửu Thạch trong nội tâm lộp bộp một cái, càng phát ra khẩn trương, nói thật, hắn kỳ thật cũng chỉ là cái bình thường tiểu nhân vật, nhập lại không có gì hơn người đảm lược tài cán, ánh mắt, kiến thức cũng tựa như vậy, có thể ngồi cho tới hôm nay vị trí này cũng không phải là dựa vào cố gắng của mình mà là có một muội muội dựa vào mà thôi.

Vì vậy, đang nhìn đến Thiết Hồng Phong cái kia không giận mà uy lạnh lòng khuôn mặt về sau, Chu Cửu Thạch mồ hôi trên trán thoáng cái liền ra rồi, một bên vội vàng hướng bên ngoài hô người đi đem Ân Hà kêu đến về sau, một bên lại quay đầu mang theo vài phần nịnh nọt vẻ, đối với Thiết Hồng Phong nói: "Đại nhân, người cái này là. . . Đối với chuyện này có cái gì xử trí ý tưởng sao?"

Thiết Hồng Phong nhìn hắn một cái, nói: "Ta không có ý tưởng gì, chính là sang đây xem xem. Ủ, Chu Cửu Thạch người bây giờ lợi hại, chuyện này xử trí rất khá a."

Chu Cửu Thạch thiếu chút coi như quỳ xuống, đầy trán đổ mồ hôi, liền phía sau lưng quần áo đều ướt. Vốn trong lòng bởi vì Quý Hồng Liên đến mà thành lập lên tin tưởng thoáng cái liền không cánh mà bay, đồng thời trong nội tâm đối với chính mình vừa rồi đem Quý Hoành và ba người đối ngục tù quyết định vô cùng hối hận muôn phần, trong lòng ai thán cái này thật sự là bị Ân Hà cái kia khốn kiếp hại chết.

Chính lo nghĩ lúc giữa, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, là Ân Hà cùng Xích Hùng đi đến. Chứng kiến Thiết Hồng Phong ngồi ở trên đầu chủ tọa trên lúc, Ân Hà cũng là có chút ít ngoài ý muốn, nhưng vẫn là thành thành thật thật đối với hắn hành lễ.

Thiết Hồng Phong trực tiếp đứng lên, đi tới Ân Hà trước người đứng lại, cau mày đánh giá hăn một phen.

Người nam nhân này một thân quân phục màu đen, eo xứng trường đao, ánh mắt lợi hại lạnh lùng, mơ hồ tản mát ra một cỗ sát khí, nhìn qua cũng biết là theo Huyền Vũ vệ thường xuyên trên chiến trường chém giết đấy, trong tay cũng không biết có bao nhiêu người tính mạng rồi, cũng khó trách Chu Cửu Thạch sẽ bị khí thế của hăn chấn nhiếp.

Chỉ là chẳng biết tại sao, ở trước mặt hăn Ân Hà nhưng thật giống như nhập lại không có gì khác thường, dường như từ đầu tới đuôi hăn đều không có cảm giác đến vị này phó vệ trưởng cái kia mãnh liệt khí thế bình thường, như trước hơi hơi mang theo mỉm cười đứng tại nguyên chỗ, nhìn xem Thiết Hồng Phong.

Sau một lúc lâu, Thiết Hồng Phong thu hồi ánh mắt, thản nhiên nói: "Người đi theo ta."

Nói qua, hăn liền lướt qua mọi người hướng đại đường đi ra ngoài, chính giữa thậm chí cũng không có cùng đứng ở một bên có chút kinh ngạc Chu Cửu Thạch đánh một tiếng chào đến.

Ân Hà cũng có chút ngoài ý muốn, thoát nhìn cũng đoán không được Thiết Hồng Phong đây là ý gì, bất quá dù nói thế nào vị này dù sao cũng là Huyền Vũ vệ phó vệ trưởng, còn chủ quản lấy nơi đây Nhai Quán, vì vậy hăn còn là mang theo Xích Hùng đi theo.

Tại đại đường cửa thời điểm, Thiết Hồng Phong quay đầu lại nhìn thoáng qua, cau mày nói: "Một mình người đi thì tốt rồi."

Ân Hà do dự một chút, sắc mặt kính cẩn như thường, đối với Thiết Hồng Phong chấp tay, nói: "Đại nhân, Xích Hùng hăn là từ nhỏ liền theo ta một cái

Hoang nhân, đầu óc ngu si, liền lời nói đều nói không rõ ràng, cũng sẽ không tiết lộ cái gì cơ mật đấy. Hắc tử nhỏ liền muốn cùng theo ta, cực ít tách ra, xin hãy cho hắc tử cùng theo đi."

Thiết Hồng Phong lông mày nhíu lại, nhưng tại nhìn thoáng qua Xích Hùng cái kia to lớn dáng người cùng khuôn mặt về sau, tựa hồ lại cảm thấy Ân Hà nói rất hay giống như nhập lại không có gì sai địa phương, vì vậy cuối cùng vẫn là không nói một lời mà đi ra ngoài, coi như là chấp nhận.

Ân Hà kéo Xích Hùng một cái, đi theo. Mà tại phía sau bọn họ giờ phút này rồi lại không hiểu thấu mà lẻ loi trợ trợ một người bị bỏ quên trên đại đường Chu Cửu Thạch, một thời gian cũng là ngây người, trái phải nhìn quanh một hồi, đang xác định ba người kia đã rời khỏi về sau, Chu Cửu Thạch bỗng nhiên đối ngoại đầu hô to một tiếng, nói: "Có ai không."

Một tiếng này thập phần vang dội, cũng không lâu lắm, đã có người chạy tới, nói: "Đại nhân, đại nhân, làm sao vậy?"

Chu Cửu Thạch nói: "Nhanh đi nhà tù bên kia, truyền mệnh lệnh của ta, đem ba cái kia Quý thị tộc nhân phóng xuất, lại nhốt vào nguyên lai tốt nhất cái kia gian phòng trong đi."

"A?" Bên kia chạy tới mấy cái thuộc hạ đều ngơ ngẩn, nhưng rất nhanh mọi người trên mặt đều lộ ra quả là thế, đã minh bạch thần bí biểu lộ, đây còn phải nói này, chỉ là chỉ xem liền đã hiểu, nhất định là Quý thị bên kia tức giận, phát phản nộ, đối với Huyền Vũ vệ nơi đây tạo áp lực.

Phải biết rằng, cái kia Quý Hạo nhưng là đương thời trưởng lão a, cái kia quyền thế to lớn, đã liền Huyền Vũ vệ lão Vệ trưởng Hắc Quy đều không thể chống lại, huống chi những người khác?

Thiết Hồng Phong Thiết phó vệ trưởng hôm nay đột nhiên qua tới nơi này,

hiển nhiên chính là vì việc này; mà Chu Cửu Thạch mệnh lệnh, chỉ có thể là ẩn chứng mọi người phỏng đoán.

Lần này, tất cả mọi người là vừa mừng vừa sợ đứng lên, vội vàng đáp ứng một tiếng, liền nhao nhao hướng về phía sau đầu nhà tù bên kia chạy tới rồi, hơn nữa tốc độ bay nhanh.

Phải biết rằng, như thường ngày những quý tộc kia thế gia đệ tử từng cái một ánh mắt chỉ lên trời, liền con mắt đều lười phải xem người bình thường liếc, mọi người chính là muốn nịnh bợ đều không có cơ hội gì, hôm nay đây chính là khó được thời cơ, có thể nịnh bợ nịnh nọt Quý thị tộc nhân a!

Nghĩ đến đây, tất cả Nhai Quán đều máu nóng sôi trào, hận không thể bản thân có bốn đầu chân bình thường hướng nhà tù bên kia phóng đi, cố gắng muốn làm đến cái thứ nhất mở cửa đem ba cái kia Thiếu gia thả ra đầu tiên.

Ra lệnh sau đó cũng có chút vô lực rồi ở bên cạnh trên mặt ghế Chu Cửu Thạch, cũng không có đi tham gia cái này náo nhiệt, ngồi ở trên đại đường lau mồ hôi lạnh suy nghĩ.

Chỉ là muốn hướng về, hẳn bỗng nhiên sắc mặt cứng đờ, giống như trong lúc đó lại nghĩ tới điều gì, sau đó tự nhủ nói: "Ồ, giống như không hợp lắm a. . . Nếu thật là Quý thị bên kia tạo áp lực mà nói, Thiết phó vệ trưởng xuống có lẽ trực tiếp hỏi ba người kia tình huống, hoặc là cứ gọi ta thả người a. Như thế nào từ đầu tới đuôi, hẳn đối với ba người này sự tình nói cũng không nói?"

Chu Cửu Thạch dù sao vẫn là làm qua tiểu quan đấy, đầu óc cũng không phải là đặc biệt hồ đồ, mình ở bên kia nghĩ nửa ngày, tại người khác trong mắt có lẽ là không có ý nghĩa việc nhỏ, nhưng mà đối với tiểu nhân vật mà nói, có lẽ chính là đủ để ảnh hưởng bọn hắn nhân sinh đại sự, nhất định phải tỉ mỉ cân nhắc suy tư.

Thật lâu sau đó, Chu Cửu Thạch bỗng nhiên ngồi thẳng người, trên mặt có vẻ nghi hoặc, nói: "Gặp quỷ rồi, sẽ không phải là ta lại làm sai, không nên làm cho người ta đi thả bọn hắc sao?"

LỤC TÍCH CHI ĐẠI HOANG TẾ

[C]

Tiêu Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Dò Xét (Hạ)

Nhai Quân đại trạch bên ngoài chẳng biết lúc nào đã ngừng một chiếc xe ngựa tại ven đường chờ, đi ra sau Thiết Hồng Phong trực tiếp tiến vào trong xe, Ân Hà do dự một chút sau cũng đi theo, sau đó Xích Hùng cũng chen lẫn đi lên.

Xe ngựa không tính chật, phải nói vốn vẫn tương đối rộng rãi thoải mái đấy, dù là nơi đây đã ngồi Thiết Hồng Phong cùng Ân Hà hai cái đại nam nhân. Nhưng mà thời điểm này lại thêm một cái thân thể khổng lồ Xích Hùng, lập tức liền lộ ra chen chúc vô cùng.

Ân Hà cũng không nghĩ tới gặp là như thế này, trong lúc nhất thời có chút lúng túng, đối với Thiết Hồng Phong cười khan một tiếng, nói: "Xin lỗi phó vệ trưởng, hai người chúng ta xuống dưới đi đường đi."

Thiết Hồng Phong tuy rằng thoát nhìn sắc mặt có chút không thoải mái, nhưng cũng không có phát tác, còn lắc đầu đưa bọn chúng cản lại, sau đó dùng tay vỗ vỗ thùng xe tấm ván gỗ, dùng dùng vài tiếng về sau, đằng trước xa phu một tiếng huýt, vang cây roi huy động, xe ngựa liền bắt đầu về phía trước nhanh như chớp đi về phía trước mà đi rồi.

Trên đường đi, Thiết Hồng Phong đều không có theo chân bọn họ nói chuyện, Ân Hà chính giữa thử một lần cùng hăn nói chuyện phiếm, nhưng Thiết Hồng Phong xa cách đấy, Ân Hà cũng liền không thử bắt chuyện nữa, chỉ là trong lòng có chút kinh nghi bất định, không hiểu được vị này phó vệ

trưởng muốn đem bản thân mang đi nơi nào.

Như thế rời đi một hồi lâu, chiếc xe ngựa này đã đi ra náo nhiệt đường đi, quẹo trái quẹo phải nhưng là tiến vào một chỗ yên lặng ngõ hẻm, sau đó tại một chỗ giấu ở hẻm nhỏ chỗ sâu cửa ra vào ngừng lại.

Tại Thiết Hồng Phong ý bảo xuống, ba người từ trên xe bước xuống, sau đó cái kia cỗ xe ngựa liền phối hợp rời đi, thoạt nhìn cũng không có ý ở chỗ này chờ bọn hắn.

Thiết Hồng Phong sửa sang lại quần áo một chút, một mực lạnh lùng thần sắc trên mặt rõ ràng hòa hoãn không ít, sau đó đi đến cửa kia bên cạnh gõ vài cái lên cửa, sau một lúc lâu, bên trong có người đi tới mở cửa.

Ân Hà liếc liền nhận ra, đó là một người tuổi còn trẻ sắc bén, ăn mặc hắc y Huyền Vũ vệ chiến sĩ.

Hắn nhìn lấy cảm thấy có chút quen mắt, sau đó rất nhanh liền nhớ lại, bản thân quả nhiên là báỉ kiến người này, chính là tại mấy ngày hôm trước gặp được Hắc Quy lão Vệ trưởng nhà kia Đại Cốt Đầu quán ăn.

Người tuổi trẻ kia đối với Thiết Hồng Phong gật đầu ý bảo, sau đó nhường đường, Thiết Hồng Phong hiển nhiên đối với người trẻ tuổi này cũng không có thật sự bởi vì chính mình là phó vệ trưởng quan lớn liền đối với hắn có chỗ khinh thường, hắn thậm chí còn nở một nụ cười, cũng đúng người trẻ tuổi này gật đầu cười, sau đó thấp giọng nói: "Đại nhân hắn có ở đây không?"

Cái này hắc y người trẻ tuổi nói: "Ở phía sau trong hoa viên chờ các người đây."

"Tốt, đa tạ."

Đã cảm ơn người trẻ tuổi này, Thiết Hồng Phong trở lại đối với Ân Hà

vẫy vẫy tay, lập tức hướng trong trạch tử đi đến.

Ân Hà cùng Xích Hùng tự nhiên đi theo, vượt qua một chỗ hành lang gấp khúc, tiến vào một đường cổng vòm, Ân Hà liền chứng kiến trước mắt mình xuất hiện một mảnh hoa viên.

Nơi đây tựa hồ là một chỗ cực u tĩnh ốc trạch, chung quanh khắp nơi đều là hoa cỏ cây cối, đồng thời cũng không biết từ đâu đưa tới một cỗ nước chảy, tại đây mảnh trong hoa viên quanh co khúc khuỷu lách đi qua, giống như là một cái sông nhỏ, làm cho này mảnh yên lặng tăng thêm vài phần sức sống.

Đường mòn tĩnh mịch, thông đạo hoa viên ở chỗ sâu trong, chỗ đó một chỗ trong đình có một trương bàn đá, mấy tấm ghế, còn có một cánh bình phong bày ở phía sau, phía trên có một bức tranh vẽ, là ở Thánh thành trong rất thông thường 《Thánh Nhân Thú Liệp Đồ》.

Trong đình, Huyền Vũ vệ lão Vệ trưởng, tên hiệu gọi là Hắc Quy Quy Vị Trì đang cùng cái khác khuôn mặt tuấn lãng trung niên nam tử cùng một chỗ ngồi ở bàn đá bên cạnh, trên bàn có trà, đang có nhàn nhạt mùi thơm tung bay.

Chứng kiến Thiết Hồng Phong, Ân Hà và ba người từ phía trước đã đi tới, Quy Vị Trì đầu tiên nở nụ cười một cái, đối với bọn họ vẫy tay nói: "Tới đây, tới đây."

Thiết Hồng Phong đi đến đình trước, trước hướng cái kia Hắc Quy Quy Vị Trì chào nói: "Đại nhân, ta đã trở về."

Quy Vị Trì nhẹ gật đầu, Thiết Hồng Phong lại chuyển hướng tới nam tử, nói: "Văn tiên sinh hạnh ngộ."

Cái kia được hãn gọi là Văn tiên sinh nam tử dung mạo đúng là Quý thị

thế gia vị kia Quý Hậu trưởng lão thân tín Văn Vân, chỉ không biết hăn giờ phút này vì sao cùng Hắc Quy Quy Vị Trì ngồi cùng một chỗ, bất quá xem hăn thần sắc trên mặt, nhưng là thập phần ôn hòa, không có chút kiêu căng, thậm chí còn hạ thấp người đứng lên, cười nói: "Thiết phó vệ trưởng đa lễ, đến đến đến, mau mời ngồi đi."

Thiết Hồng Phong nhưng là lắc đầu, vốn là đối với Văn Vân có chút xin lỗi nở nụ cười một cái, lập tức quay đầu đối với Quy Vị Trì nói: "Đại nhân, ta muốn trước trở về một chuyến, còn có chút công vụ sự tình không có xử lý rõ ràng."

Quy Vị Trì nhẹ gật đầu, nói: "Đi đi."

Thiết Hồng Phong đáp ứng một tiếng, xoay người rời đi rồi, lưu lại Ân Hà cùng Xích Hùng hai người đứng ở đình bên ngoài, thoát nhìn có chút mờ mịt.

Quy Vị Trì đối với bọn họ cũng vẫy vẫy tay, nói: "Các người tiến đến ngồi."

Ân Hà do dự một chút, kéo qua Xích Hùng đối với hăn đưa lỗ tai nói vài câu, sau đó liền tự mình một người đi vào đình, hạ thấp người đối với Quy Vị Trì chào nói: "Đại nhân, là người muốn gặp ta sao?"

"Ừ, ta gọi người tới đây, cũng là bởi vì người làm lên Quý thị cái kia ba gã tộc nhân sự tình, hiện tại đã động tĩnh quá lớn, cho nên muốn nghe một chút người có cái gì muốn giải thích hay sao?"

Ân Hà muốn nói lại thôi, nhìn nhìn một mực ôn hòa mỉm cười ngồi ở bên cạnh Văn Vân, do dự một chút sau nói: "Xin hỏi vị tiên sinh này là. . ."

Văn Vân mỉm cười nói: "Tại hạ tên là Văn Vân, là ở Quý thị trong tộc cùng Quý Hậu trưởng lão bên người làm việc một cái vô danh tiểu tốt."

Nói qua hẵn dừng một cái, cố ý để ý một cái Ân Hà biểu lộ biến hóa, lập tức còn nói thêm: "Ta hôm nay lại tới đây, kỳ thật cũng là bởi vì bị người giữ lại ba người kia. Kinh điều tra sau đó, đúng là chúng ta Quý thị tộc nhân, nhưng bọn hẵn bị các người Huyền Vũ vệ Nhai Quán trên đường đánh, cuối cùng lại nhốt lại, việc này Quý Hậu trưởng lão đã biết, cũng có chút tức giận. Bất quá hẵn sự tình bận rộn, khiến cho ta tới đây hàn huyên với người một cái, xem chuyện này tình rút cuộc là cái tình huống như thế nào, chúng ta cũng tốt thích đáng xử trí."

Hắn bên này nói nhỏ nói liên miên cần nhẫn nói một đồng, Quy Vị Trì nhưng là không nói tiếng nào, tựa hồ đối với này không phản ứng chút nào.

Ân Hà nhẹ gật đầu, nói: "Tốt, vậy người muốn hỏi ta cái gì?"

Văn Vân nói: "Ngày đó người vì sao phải ra tay đánh bọn hẵn a?"

Cái này vấn đề thứ nhất liền nói được dị thường xảo trá, Ân Hà nhíu mày, một lát sau sau hồi đáp: "Thứ nhất, ngày đó ba người này trên đường đánh Bách Hương đường lão bản, là bọn hẵn động thủ trước đây, còn đánh cho vị kia Bách Hương đường lão bản thổ huyết hôn mê, ta đi ngang qua bên kia, nhìn xem vị lão bản kia thật sự đáng thương, trong nội tâm không chịu được, đành phải trượng nghĩa xuất thủ."

"Hả? Nhai Quán hiện tại cũng là thay trời hành đạo, chứng kiến chuyện bất bình liền trượng nghĩa xuất thủ sao?" Cái kia Văn Vân ghen ngào cười nói, bất quá nét mặt của hẵn nhập lại không có gì khinh miệt vẻ, ngược lại vẫn là rất nét mặt ôn hòa, thoát nhìn lộ ra rất thân thiết.

Ân Hà vẫn chưa trả lời, bỗng nhiên chỉ nghe bên cạnh vốn vẫn ngồi như vậy Hắc Quy Quy Vị Trì đột nhiên mở miệng, thanh âm buồn bực mà nói: "Chúng ta Huyền Vũ vệ nhiều năm trước tới nay, bất kể là chiến sĩ còn là Nhai Quán, chỉ cần là người của chúng ta, cho tới bây giờ đều nhớ kỹ có thay

trời hành đạo đạo lý này, gặp được chuyện xấu cũng sẽ trượng nghĩa xuất thủ."

Hắn vừa nói như vậy, Văn Vân nụ cười trên mặt liền lập tức đầu hàng, vị này lão Vệ trưởng địa vị đương nhiên không thể cùng Ân Hà giống nhau mà nói, hắn cũng phản bác không được, cuối cùng chỉ được cười xấu hổ một cái, đem chuyện này xóa sạch tới, rồi hướng Ân Hà nói: "Người nói tiếp."

Ân Hà chuẩn bị tiếp tục nói, đột nhiên trong lòng khẽ động, nhưng là chứng kiến tại phía trước mặt cái kia rộng thùng thình tấm bình phong sau, loáng thoáng mà mơ hồ còn có bóng người đứng ở đó bên cạnh.

Cách một đường bình phong, hắn cái gì đều thấy không rõ lắm, chỉ có thể mơ hồ trông thấy người nọ dáng người hình dáng, tựa hồ là cái trưởng thành nam tử bộ dáng.

Ân Hà giật mình, sau đó hai mắt bỗng nhiên phát sáng lên.

LỤC TÍCH CHI ĐẠI HOANG TẾ

[C]

Tiêu Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Vấn Trách (Thượng)

"Gặp chuyện không may ngày đó tại Nam Hậ nhai lên, người ở đó đánh đập ba người kia về sau, đối với chung quanh dân chúng giải thích nói ba người kia đều là giả mạo ta Quý thị tộc nhân lừa đảo, cho nên mới bắt giữ bọn hăn." Văn Vân thần sắc trên mặt trở nên lãnh đạm, nhìn xem Ân Hà nói ra, "Nhưng mà ta hiện tại có thể nói cho người biết, ba người kia tên là Quý Hoàn, Quý Công, Quý Chính, tuy rằng thực sự không phải là Quý Hậ trưởng lão quý tử con nối dõi, nhưng quả thật là Quý thị bàng chi tộc nhân."

"Nói cách khác, kỳ thật người là cố ý vu oan ba người bọn họ, sau đó trên đường ra sức đánh, kéo đi, giống như dân đen bình thường. Như vậy, ta đã nghĩ hỏi người một câu, người cuối cùng là dụng ý gì? Chẳng lẽ là trong lòng đối với Quý thị lòng mang bất mãn, vì vậy muốn mượn này cố ý nhục nhã Quý thị nhất tộc sao?"

Nói xong lời cuối cùng thời điểm, Văn Vân thoát nhìn thần sắc cũng rất bình tĩnh, nhập lại không có gì lời nói mau lẹ, thần sắc nghiêm nghị, thanh sắc đều mãnh liệt khiển trách, chỉ là hăn nhìn lấy Ân Hà ánh mắt nhưng là thập phần tinh mịch, dường như đều muốn đem người trẻ tuổi trước mắt này nhìn thấu giống nhau.

Ngồi ở bên cạnh hăn uống trà Quy Vị Trì nhúu mà một cái, ngẩng đầu nhìn thoáng qua Ân Hà, khóe miệng hơi hơi kéo bỗng nhúc nhích về sau, cuối cùng vẫn là không nói một lời, cầm lấy một ly trà uống vào.

Ân Hà cũng không có trả lời ngay, vì vậy trong đình đột nhiên yên tĩnh trở lại, Văn Vân cũng không thúc hăng, bao gồm cái kia đứng ở sau tấm bình phong loáng thoáng thân ảnh cũng nhập lại không có gì động tĩnh.

Đình bên ngoài, thân cao mã đại, lưng hùm vai gấu Xích Hùng tựa hồ cảm giác được cái gì, theo ngòi trên bậc thang quay đầu nhìn lại, thân thể khẽ nhúc nhích, tựa hồ muốn muốn đi qua, nhưng thời điểm này Ân Hà bỗng nhiên đối với hăng bên kia tay hạ thấp xuống áp, làm cái trấn an thủ thế, Xích Hùng liền lại ngòi trở xuống, sau đó phối hợp mà nhìn bên ngoài hoa hoa thảo thảo đi.

Ân Hà hăng giọng một cái, sau đó nhìn Văn Vân, nói: "Ta đối với Quý Hậ trưởng lão, còn có Quý gia từ trước đến nay đều hết sức kính trọng, tuyệt không một chút nhục nhã chi ý."

Văn Vân nhẹ gật đầu, nói: "Vậy người giải thích thế nào việc làm hôm đó?"

Ân Hà nói: "Nhục nhã chà đạp Quý thị thanh danh đấy, kỳ thật chính là kia ba cái Quý thị bàng chi tộc nhân, ta làm như vậy là vì Quý gia tốt, cũng là bảo vệ Quý Hậ trưởng lão danh vọng."

Văn Vân nở nụ cười, tựa hồ có chút khinh thường, nói: "Nói như vậy giống như có chút kỳ quái a, người đã trước mặt mọi người nhục nhã đánh Quý thị tộc nhân, sau đó còn nói loại làm này là vì Quý trưởng lão tốt, cái này có phải hay không có chút không thể nào nói nổi?"

Ân Hà hít sâu một hơi, đột nhiên hỏi: "Quý thị tộc nhân hiện tại có bao nhiêu người?"

Văn Vân ngờ ngác một chút, còn chưa mở miệng nói lời nói, Ân Hà đã lại nói xuống dưới, nói: "Không có một nghìn, cũng có tám trăm rồi a. Như thế

số lượng rất nhiều tộc nhân, nếu là trong đó có số ít con sâu làm rầu nồi canh, có lẽ cũng không kỳ quái đi?"

Văn Vân nhú nhú mày, trầm mặc không nói.

Ân Hà tiếp tục nói: "Quý thị có thể có hôm nay chi hiển hách, Quý Hậu trưởng lão tự nhiên là cư công chí vĩ, đồng dạng, cũng có như Văn tiên sinh người như vậy anh kiệt nhân vật phụ trợ phối hợp, mà như thế công lao to lớn, cùng tộc nhân tử tôn cũng là chuyện đương nhiên. Chỉ là như có ít người, chẳng những đối với Quý thị công lao sự nghiệp không có công lao, rồi lại cả ngày chỉ dựa vào lấy bản thân trời sinh một cái Quý họ, liên vênh vào tự đắc, lừa gạt đi cường hào, thậm chí làm xằng làm bậy, khi dễ dân chúng, chẳng lẽ tiên sinh cũng muốn bảo vệ cho đám bọn hăn sao?"

Văn Vân im lặng một lát, "Hừ" một tiếng, nói: "Đây không phải là qua chỉ là lời nói một bên của người mà thôi."

Ân Hà nở nụ cười, nói: "Lời nói của ta đến cùng phải hay không thật sự, kỳ thật ở đây chư vị đáy lòng cũng là có số. Quý thị có được hôm nay kết quả trước mặt, thế lực sâu xa, cái này Thánh thành trong lại có chuyện gì có thể giấu giếm được Quý Hậu trưởng lão?"

Nói đến đây, Ân Hà dừng một cái, ánh mắt hơi hơi chớp động, khóe mắt liếc qua hướng bình phong bên kia nhìn lướt qua, lập tức thần nhiên nói: "Thứ cho ta nói thẳng, Quý Hậu trưởng lão hùng tài vĩ lược, cũng là cả đời vất vả mới dốc sức làm là như thế cục diện, trong đó gian khổ khổ, ngoại nhân làm sao có thể biết được? Mà giống như Quý Hoàn đám người nên làm, tuy có Quý thị chi họ, làm được nhưng là tổn hại Quý thị thanh danh, vả lại không kiêng nể gì cả, không nghĩ cho Quý gia, nên làm sao có?"

"Bất quá liên là bởi vì bọn hăn chính là bàng chi tộc nhân, phần này gia nghiệp ngày sau lớn nhất chỗ tốt, bọn hăn căn bản không có tư cách kế thừa

mà thôi. Vì vậy không có cam lòng, tâm không cố kỵ, có sẵn chỗ tốt cùng theo hưởng thụ, dẫn xuất mầm tai vạ, thất bại gia nghiệp, cũng theo chân bọn họ không có gì quá lớn liên quan, dù sao về sau cũng sẽ không là bọn hăn đấy."

"Liên loại người này, giống như sâu mọt nội ứng, chuyên đào nhà mình góc tường, chẳng lẽ không phải đáng giận? Chẳng lẽ Quý Hậu trưởng lão cùng Văn tiên sinh người, còn muốn bao che nuông chiều bọn hăn này?"

Buổi nói chuyện nói xong, tọa hạ đều yên tĩnh.

Văn Vân ánh mắt sáng ngời mà nhìn Ân Hà, không nói một lời, khóe mắt liếc qua rồi lại hữu ý vô ý mà hướng bình phong bên kia nhìn lại; mà ở bên cạnh hăn lão Hắc Quy Quy Vị Trì, tại vừa rồi nghe được cũng là hứng thú, giờ phút này trên mặt thì là lộ ra một tia như có như không mỉm cười, nhưng vẫn là không nói một lời mà uống trà, trên mặt thần tình thì là thả lỏng chậm lại.

Từ từ gió mát thổi vào đình, này tòa bình phong trên làm cho vẽ Thánh Nhân tư thế oai hùng bồng bồng phấn chấn, trông rất sống động, mà tại cái kia bình phong sau lưng nhân ảnh, vẫn không có động tĩnh.

Một lát sau, Văn Vân nhẹ nhàng ho khan một tiếng, nói: "Người đây là ra vẻ kinh người ngữ điệu đi, người cũng không phải Quý Hoàn đảm người, sao có thể như thế nói bọn hăn?"

Ân Hà nói: "Ta không phải là bọn hăn, nhưng ngoại nhân không hiểu được trong này khúc chiết, ta nhưng là lại rõ ràng nhất."

Văn Vân nói: "Vì sao?"

"Ta mình chính là thế gia dòng chính con cháu a." Ân Hà nói ra.

※※※

"Thánh thành thế gia trong quý tộc dòng chính con cháu, vốn là có một cái bản thân vòng tròn luẩn quẩn, giống như Quý Hoành những thứ này bâng chi họ hàng xa các tộc nhân là vào không được đấy. Mặc dù trong cái vòng tròn này đồng dạng cũng là tốt xấu lẫn lộn, nhưng giống chúng ta người như vậy, ăn chơi đàng điếm có thể, hồ đồ nổi điên có thể, dù thế nào điên cuồng làm ầm ĩ đều tùy ý, nhưng không có người sẽ đi làm loại này tự tổn gia tộc căn cơ sự tình."

"Không ai là người ngu, những gia tộc này danh vọng, thế lực, lợi ích các loại đồ vật, là chúng ta những người này chỗ dựa, ngày sau càng là gặp truyền cho chúng ta, người đó sẽ bỏ phải đi đánh vỡ đồ đạc của mình? Không biết, chính thức thế gia đệ tử căn bản không có người như vậy đi làm."

"Chỉ có giống như Quý Hoành loại người này, mới sẽ làm ra loại sự tình này."

"Ta cùng với Quý gia Hồng Liên tiểu thư quen biết nhiều năm, nàng đã từng đã giúp ta rất nhiều, loại này hủy nàng căn cơ, đào nàng góc tường sự tình, ta nhìn không được, ta phải giúp nàng hả giận, chính như vậy."

Ân Hà dùng cuối cùng đơn giản ba chữ kết thúc bản thân tất cả giải thích, sau đó trầm mặc mà đứng ở một bên không nói thêm gì nữa.

Chỗ ngồi Văn Vân hướng Quy Vị Trì nhìn một cái, Quy Vị Trì lại tựa hồ như không có cảm giác đến giống nhau, cũng không nhìn hẵn, chỉ là phối hợp mà uống trà.

Văn Vân trong nội tâm thầm mắng một tiếng "Lão ô quy", lại vụng trộm hướng bình phong bên kia nhìn thoáng qua, thấy kia trong thủy chung không có động tĩnh, lập tức trầm ngâm một lát sau, liền mở miệng đối với Ân Hà

nói: "Được rồi, người nói ta đều nghe xong, về phần chuyện này xử trí như thế nào, ta còn muốn suy nghĩ thêm một chút, người đi về trước đi."

Ân Hà ánh mắt chuyển hướng Quy Vị Trì, cái này đang mặc hắc y lão nhân cười cười, đối với hắn khoát tay áo, ý bảo hắn đi xuống trước.

Ân Hà lúc này mới hành lễ rời khỏi đình, sau đó kêu lên Xích Hùng, cùng một chỗ đã đi ra nơi đây.

Trong đình có chỉ chốc lát yên tĩnh, chờ hai người kia hoàn toàn từ nơi này trong hoa viên biến mất, sau tầm bình phong đầu thân ảnh bỗng nhúc nhích, lập tức chậm rãi đi ra tới một người, thành hình đúng là Quý thị gia chủ Quý Hậu.

Quy Vị Trì cùng Văn Vân đều đứng lên, Quý Hậu thì là rất tùy ý mà nói: "Không cần đa lễ rồi, ngồi đi." Nói qua, mình cũng ngồi xuống cái này bàn đá bên cạnh.

Quy Vị Trì hướng hắn nhìn thoáng qua, sau đó lấy một cái trà mới chén vì hắn châm một ly trà, sau đó mang theo mỉm cười hỏi: "Như thế nào?"

Quý Hậu nâng chung trà lên hơi trầm ngâm một lát, nói: "Ngược lại là cái miệng lưỡi bén nhọn tiểu gia hỏa."

Quy Vị Trì hắc hắc cười cười, không có tiếp lời nói chuyện.

Bên cạnh Văn Vân liền nói: "Người này là thông minh đấy, chỉ là thuyết pháp không khỏi có chút kích động."

Quý Hậu cười nhạt một tiếng, nói: "Hắn nói cũng không có gì sai địa phương, ta đánh xuống sự nghiệp, sáng lập cơ nghiệp, đương nhiên là để dành cho con của mình, mặt khác họ Quý người tới đây dựa vào bức tường hóng mát có thể, nhưng mà nếu như còn muốn lấy thọc gậy bánh xe tổn hại

Quý gia, cái kia cũng đừng trách ta không khách khí."

Văn Vân sắc mặt biến hóa, trong lòng thở dài một hơi, chỉ là chuyện cho tới bây giờ, nên nói nên hỏi, hay là muốn nói ra. Hắn cười khổ một cái, nói: "Quý Hoàn, Quý Công, Quý Chính ba người bọn họ còn bị giam tại Nhai Quán đại trạch bên kia, xử trí như thế nào?"

Quý Hậ uống một ngụm trà, đặt chén trà xuống, nói: "Trước tiên đem người mang về, miễn cho tại bên ngoài mất mặt xấu hổ. Sau khi trở về mỗi người đánh gãy một chân, không cho phép tham gia tế tổ đại điển, cấm túc một năm, không được ra ngoài."

Văn Vân khóe miệng hơi hơi kéo bỗng nhúc nhích, cái này trừng phạt độ mạnh yếu thế nhưng là so với tại trong cao lầu thư phòng cùng hắn lúc nói chuyện nặng hơn gấp đôi, trước sau bất quá mấy ngày mà thôi, hiển nhiên là vừa rồi Ân Hà cái kia lời nói hoặc nhiều hoặc ít còn là kích thích vị này Quý trưởng lão.

Hắn đứng người lên lĩnh mệnh xuống, lập tức bước nhanh đã đi ra nơi đây, Quý Hậ nếu như ra lệnh, còn dư lại chính là hắn nên làm việc thời điểm.

LỤC TÍCH CHI ĐẠI HOANG TẾ

[C]

Tiêu Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Vấn Trách (Hạ)

Hoa viên đình trong, liền chỉ còn lại có Quý Hậ cùng Quy Vị Trì hai người.

Quy Vị Trì nhìn xem vị này quyền cao chức trọng trường lão, cười nói: "Vốn tưởng rằng ngươi là muốn tế tổ về sau mới tới đây, như thế nào hiện tại nóng lòng như thế, vài ngày liền không nhịn được sao?"

Nhìn hẳn nói chuyện tùy ý, hiển nhiên, hai người bọn họ ở giữa giao tình không giống bình thường.

Quý Hậ cũng là thở dài, nói: "Còn không phải Hồng Liên nha đầu kia đột nhiên la hét muốn đã chạy tới, đại khái cũng là phải giúp cái kia Ân Hà đi. Ta hôm nay vừa vận nhàn rồi, liền dứt khoát sớm sang đây xem nhìn."

Quy Vị Trì nở nụ cười một cái, không nói gì, Quý Hậ thì là nhíu nhíu mày, nói: "Ta xem cái này Ân Hà tư chất không tệ, lại là thế gia xuất thân, lại càng không cần phải nói còn là Ân Dương đệ đệ. Ngươi làm sao sẽ cho hẳn an bài cái này thì một cái Nhai Quán vị trí? Nếu không phải ta nhận thức ngươi thời gian lâu, chỉ sợ cũng sẽ cảm thấy ngươi là đang cố ý vũ nhục hẳn."

Quy Vị Trì hướng hẳn nhìn thoáng qua, nói: "Ngươi làm cho người ta thông báo ta Ân Hà khi trở về, cũng không đã từng nói qua muốn ta an bài như thế nào hẳn đi."

Quý Hậ mỉm cười nói: "Xác thực như thế, cái này Huyền Vũ vệ là của người, người muốn an bài như thế nào, ta tự nhiên sẽ không hỏi đến. Chỉ là lấy gia thế bối cảnh của hân, người như vậy thu xếp quả thật làm cho ta khó hiểu a."

Quy Vị Trì trầm mặc một hồi, tựa hồ nghĩ tới điều gì, trên mặt vui vẻ chậm rãi thu hồi, nói: "Đại ca của hân Ân Dương thiên tư xuất chúng, là ta rất ưa thích một người tuổi còn trẻ, nếu như hết thấy thuận lợi mà nói, đợi một thời gian, ta xác thực từng nghĩ tới đem Huyền Vũ vệ giao cho hân."

"Đáng tiếc hân đã chết." Quý Hậ nhẹ gật đầu, thay vị này lão hữu nói ra kết quả.

Quy Vị Trì cười khổ một cái, rót cho mình một chén trà, cầm lên nhưng không có uống, chỉ là nhẹ nhàng chuyển động chén, một lát sau về sau, nói: "Hân chết được có chút kỳ quặc."

"Hả?" Quý Hậ lông mày giơ lên, trong mắt hết sạch chột lóe lên, ngừng mắt nhìn Quy Vị Trì hồi lâu, lập tức chậm rãi nói, "Nói như thế nào?"

"Nửa năm trước, Bạch Mã bộ lạc truyền tin tới đây nói Hoang Đạo sắp sửa đánh lén mã tràng, ta vốn muốn lĩnh quân tiến về trước, nhưng Ân Dương trẻ tuổi khí thịnh động thân mà ra, chỉ nói giết gà không cần đao mổ trâu, chính hân đi là được. Ta lúc ấy thật sự là yêu quý hân a, cũng hy vọng hân có thể thành lập công tích, liền rất nhiều hân suất lĩnh hai trăm tinh binh tiến đến vây quét. Theo lý, Đại Hoang Nguyên trên Hoang Đạo ít có có thể qua năm mươi nhân số mục đích, bốn lần hơn thế quân mã đã là đầy đủ, nhưng sự tình cuối cùng nhưng là toàn quân bị diệt, Ân Dương trọng thương mà chết."

Quý Hậ nhẹ gật đầu, nói: "Việc này ta nhớ được, ban đầu ở Trường lão hội lên, lão Long cùng Hạ Hân đối với người còn rất nhiều chỉ trích, thậm chí đã từng nói qua muốn đem người cái này vệ trưởng vị trí cho truất rồi, là ta

cản lại đấy."

Quy Vị Trì thở dài, đối với hắc gập đầu tỏ vẻ lòng biết ơn, đi theo rồi nói ra: "Ngày đó ta nghe nói binh bại sau đó, lập tức suất quân ra khỏi thành cứu viện, ở ngoài thành nhận được toàn thân đâm máu, trọng thương phản hồi Ân Dương, đáng tiếc đã vô lực xoay chuyển trời đất. Tại hắc lúc sắp chết, ta ôm thân thể của hắc, hắc rồi lại nắm thật chặt tay của ta, sau đó đem hết toàn lực nói hai chữ cuối cùng."

Quý Hậu khuôn mặt có chút động, trầm giọng nói: "Hắc nói gì đó?"

"Nội ứng."

※※※

Trong đình hoàn toàn yên tĩnh, hai người đều hồi lâu không nói gì, qua tốt một lúc sau, Quý Hậu mới thở dài một cái, nói: "Người trẻ tuổi kia chết thật đáng tiếc."

Quy Vị Trì thản nhiên nói: "Cái ngày đó vốn nên là lão phu qua đấy, kết quả lại là hắc thay ta chết rồi."

Quý Hậu lắc đầu, nói: "Việc này người như thế nào không có sớm nói với ta?"

Quy Vị Trì nói: "Điều tra không chứng minh thực tế, có thể nói cái gì? Chỉ là việc này nhưng thật ra là đối với ta đến đấy, ta đem Ân Hà thu đi qua, trước phóng tới Nhai Quán bên kia, cũng là sợ hắc cùng ca ca hắc bình thường trẻ tuổi khí thịnh, tính tình kiêu ngạo, đều muốn ma luyện một phen."

Quý Hậu nói: "A, vậy bây giờ xem cái này Ân Hà như thế nào?"

Quy Vị Trì hơi chút chần chờ, nói: "Nếu như chỉ nói thiên phú tư chất,

thoạt nhìn tựa hồ cũng không ca ca hăn như vậy sắc sở loá mắt, nhưng không biết có phải hay không là tại Nội Hoàn chi địa trong rèn luyện qua đấy, vì vậy tính tình trầm ổn kiên nhẫn, điểm này lên, nhưng là Ân Dương không bằng hăn."

Quý Hậ trầm tư một lát, đối với Quy Vị Trì nói: "Được rồi, nếu như người trẻ tuổi kia cũng đã thấy được không sai biệt lắm, người cũng đừng ma luyện hăn, đưa hăn nhắc tới ma luyện một phen, nhìn xem có thể hay không thành tài đi."

Quy Vị Trì có chút ngoài ý muốn, nói: "Lão phu lúc trước ngược lại là cũng có ý tứ này, bất quá người là chuyện gì xảy ra? Hăn không là vừa vặn mới quét nhà người mặt mũi này, người không truy cứu coi như xong, rõ ràng còn muốn ta tài bồi hăn này?"

Quý Hậ tức giận mà nhìn hăn một cái, nói: "Mấy cái phế vật gia hỏa, coi như là Ân Hà không đánh bọn hăn, ta cũng sẽ không bỏ qua, người đừng nói hay lắm giống như tiểu gia hỏa này cùng ta có cừu oán tựa như, ta như là tâm nhãn nhỏ như vậy người sao?"

Quy Vị Trì gật đầu nói: "Đúng vậy, trước kia với người là địch người, người đều một tên cũng không để lại đều đập đi xuống, cái này tâm nhãn không nhỏ, người nào nhỏ?"

"Này!" Quý Hậ có chút then quá hoá giận, mắng, "Liên người nói nhiều, sớm biết như vậy khiến cho lão Long cùng Hạ Hầu đem người đuổi đi được rồi."

Quy Vị Trì ha ha cười cười, cũng không thèm để ý.

Quý Hậ rõ ràng cũng là hay nói giỡn, sau khi nói qua vừa trầm suy nghĩ một lát, sau đó lộ ra một tia vẻ bất đắc dĩ, đối với Quy Vị Trì thở dài: "Ta tình

huống bên kia người cũng hẳn là có biết một chút đấy, trong nhà con cái trong đều là người tầm thường, duy nhất có thể xem vào mắt cũng liền Hồng Liên một người."

Quy Vị Trì suy nghĩ một chút, nói: "Hồng Liên tiểu thư xác thực rất tốt."

Quý Hậ hừ lạnh một tiếng, nói: "Nhưng mà nàng một người cũng chống đỡ không nổi cái mảnh này cơ nghiệp, ta cuối cùng là muốn giúp nàng phòng ngừa chu đáo, ít nhất nhiều tìm chút ít tin cậy giúp đỡ, coi như là đánh tốt một cái trụ cột."

Quy Vị Trì nhãn tình sáng lên, nói: "Như thế nào, người nhắm trúng cái này Ân Hà rồi hả?"

Quý Hậ lắc đầu nói: "Nào có đơn giản như vậy, người trẻ tuổi kia xác thực rất có tiềm chất, nhưng vẫn là muốn ma luyện rèn luyện một phen, nhìn xem có thể hay không thành tài đi. Bất quá hẳn xác thực cùng Hồng Liên có chút giao tình, hôm nay Hồng Liên còn đặc biệt chạy tới giúp hẳn chỗ dựa, nếu là thật sự có tài cán mà nói, có lẽ sẽ là nàng có thể tin cậy thân tín người chọn lựa."

Quy Vị Trì nói: "Cái này tự nhiên, có được hay không khi liền xem chính hẳn, bất quá có thể vào người pháp nhãn, cũng là vận mệnh của hẳn. Ai, bất kể thế nào nói, Ân Dương vì ta mà chết, chỉ cần đệ đệ của hẳn có thể có tiền đồ, ta coi như là chút không phụ lòng hẳn."

Nói qua dừng một cái, Quy Vị Trì lại nói: "Ta sau đó liền đem hẳn điều ra Nhai Quán, trước an bài đến. . . Được rồi, đi ra bên cạnh ta làm một hồi thị vệ, sau đó trên chiến trường lại trải qua. . ."

"Không." Quý Hậ đã cắt đứt hẳn mà nói, sắc mặt trầm tĩnh, ánh mắt lại tựa hồ như có chút lãnh đạm, nói: "Làm cho hẳn đi tuần tra tiểu đội, ở ngoài

thành dò xét cái chủng loại kia, hơn nữa không muốn đi địa phương khác, liền chịu trách nhiệm Bạch Mã bộ lạc cái kia một khối."

Quy Vị Trì thân thể đột nhiên ngồi thẳng, sắc mặt biến hóa, nói: "Người làm cái gì vậy? Người rút cuộc là muốn tài bồi hãn, hay là muốn hại chết hãn?"

Quý Hậ cười lạnh một tiếng, nói: "Nếu thật là nhân tài, tự nhiên có thể trải qua ma luyện sống sót, dễ dàng chết như vậy đấy, chỉ có thể trách hãn số mệnh không tốt."

Quy Vị Trì im lặng không nói, thật lâu sau đó thở dài: "Đại Hoang Nguyên trên nguy cơ tứ phía, Hoang Đạo hoành hành, hãn một người tuổi còn trẻ quá khó khăn."

Quý Hậ lạnh lùng thốt: "Năm đó ta đánh rớt xuống cái mảnh này cơ nghiệp thời điểm, so với hãn còn khó hơn gấp mười lần."

Quy Vị Trì lắc đầu, không nói chuyện.

Quý Hậ trầm ngâm một lát, lại hạ thấp thanh âm, nói: "Trừ lần đó ra, người lại lén lút tìm hãn một lần, có thể đem ta hôm nay chi ý ý đồ cùng hãn lộ ra một ít, đồng thời lại nói cho hãn biết, Bạch Mã bộ lạc trong có không ít kỳ quái chỗ, có thể cùng Hoang Đạo cấu kết sát hại ca ca của hãn, cũng có thể có thể cấu kết Thánh thành trong thế lực khác, bên ngoài đều nhập vào thần phục, kì thực âm thầm mưu tính hại ta. Người làm cho hãn lưu tâm tình tế điều tra, nếu quả thật có thể tra được chân tướng thủ phạm, ta Quý Hậ liền bảo vệ hãn cái cả đời vinh hoa phú quý, thăng chức rất nhanh!"

Quy Vị Trì gật gật đầu, nở một nụ cười, nói: "Nguyên lai người tâm ý là ở chỗ này a."

Quý Hậ tà nhãn nhìn hãn, nói: "Như thế nào, người hoàn nguyện ý cho

người dưới trướng tiểu gia hỏa này đánh bạc cái này một chút này?"

"Đánh bạc!" Quy Vị Trì không chút do dự nói, "Lúc trước bất quá là sợ hã không công chết rồi, hôm nay có như vậy chỗ tốt lớn, như thế nào không đánh bạc? Hã không đi, lão phu đều áp lấy hã đi!"

Quý Hậu nở nụ cười.

Quy Vị Trì nghĩ đến cái gì, lại hỏi tới hã một câu, nói: "Đúng rồi, Ân gia bên kia tựa hồ còn có chút phiền phức, nhà kia trong đại khái là muốn phế trưởng lập ấu, làm cho cái tiểu hài tử kế thừa gia nghiệp. . ."

Quý Hậu khinh thường mà hừ một tiếng, nói: "Người chỉ để ý nói cho hã biết, hảo hảo làm việc, thật sự có bản lĩnh làm ra một phen công lao sự nghiệp, ai còn có thể giành được qua hã này?"

Khóe miệng của hã lộ ra một tia cười lạnh, như là nhớ lại cái gì, nhìn về phía Quy Vị Trì, nói: "Phần cơ nghiệp của ta đây lấy ra thời điểm, cũng là mang thêm vài phần máu đấy, người tổng sẽ không quên đi."

Quy Vị Trì gật gật đầu, hơi hơi cúi đầu, nhìn mình đặt ở trên bàn trà cái kia đã già nua tiểu tụy bàn tay, một lát sau, chỉ nghe hã thấp giọng nói ra: "Đúng vậy a, năm đó ta cái tay này lên, đã từng dính qua các người họ Quý máu a. . ."

LỤC TÍCH CHI ĐẠI HOANG TẾ

[C]

Tiêu Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Thần Dụ (Thượng)

Sừng sững Thánh thành ở bên trong, cao lớn nhất cũng thần thánh nhất kiến trúc, dĩ nhiên là ở thành trì trong cực lớn Kim Tự Tháp rồi. Nơi này là cả tòa Thánh thành trung tâm, chẳng những tượng trưng cho thế tục cao nhất quyền lực Trưởng lão hội cung điện ở chỗ này, đại biểu cho cao nhất thần quyền Thiên Thần giáo cung điện cũng ở đây tòa Kim Tự Tháp trong.

Hùng vĩ Kim Tự Tháp ở bên trong, so với ngoại giới kỳ thật muốn âm lãnh rất nhiều, rất nhiều địa phương đều không có cửa sổ cùng ánh sáng, muốn dựa đốt ánh nến chiếu sáng. Tại Kim Tự Tháp trên nhất phương hướng chính là Thiên Thần giáo chỗ, tại Thần Thoại trong truyền thuyết, Thần Minh ngay trên trời, như vậy nơi này chính là khoảng cách Thần Minh gần nhất địa phương.

Quý Hồng Liên đi trong thông đạo rộng lớn đang lóe lên lấy từng điểm ánh nến, trước người sau lưng đều không có người, nhìn qua, nàng giống như chính là một cái hành tẩu tại trong âm ảnh Mị Ảnh bình thường. Cùng ngày thường bất đồng, nàng y phục trên người cũng đổi thành mộc mạc trường bào, áo rộng thùng thình, đem nàng mỹ lệ dáng người đều che lại.

Nàng đi thẳng đã đến Kim Tự Tháp chỗ cao nhất, sau đó thuận theo thềm đá đi tới.

Mạnh mẽ gió lớn trước mặt thổi tới, thổi mạnh nàng toàn thân quần áo phần phật bay múa, tại trước mắt nàng chính là một chỗ bằng phẳng tế đàn, là

Thiên Thần giáo trong thần thánh nhất tế tự địa phương.

Ở chỗ này, so với nàng sớm hơn đến còn có một người khác hình ảnh, đưa lưng về phía nàng, chính ngẩng nhìn phương xa. Quý Hồng Liên đi đến phía sau của hắn hướng hắn nhìn ra xa phương hướng nhìn thoáng qua, liền biết rõ đó là Thần Sơn phương hướng.

Quý Hồng Liên thấp giọng kêu một câu, nói: "Sư phụ, ta đã đến."

Sư phụ của nàng chính là Thiên Thần giáo trong địa vị tối cao Đại Tế Ti, cũng là cả tòa Thánh thành cùng nhân tộc trong thần quyền cao nhất đại biểu. Nhưng mà tại thời khắc này, đứng ở trước mặt nàng cũng chỉ là một cái mặt mũi hiền lành lão nhân mà thôi.

Đại Tế Ti hắn là thập phần yêu thích Quý Hồng Liên đấy, đã gặp nàng về sau, ánh mắt lộ ra thường thức thương yêu ánh mắt, đối với nàng nở nụ cười một cái, nói: "Sao ngươi lại tới đây?"

Quý Hồng Liên có chút bất đắc dĩ kéo một cái Đại Tế Ti tay áo, nói: "Sư phụ, ngươi vừa mới bệnh nặng một trận, thân thể còn không có tốt đâu rồi, đến cái này 'Thần Thai' đi lên bị cái này lẳng lẽ ác liệt gió lớn thổi, vạn nhất gió tà nhập vào cơ thể, lại ngã bệnh vậy làm sao bây giờ a?"

Đại Tế Ti nở nụ cười, nói: "Là Hồng Nhã các nàng tìm đến ngươi rồi hả?"

Quý Hồng Liên nhếch miệng, có chút tức giận mà nói: "Sư phụ! Các nàng ai cũng không dám đi lên khuyên ngươi rồi, ngươi lại như vậy xuống dưới, thân thể có thể chịu được sao?"

Đại Tế Ti ha ha cười cười, hai tay lồng tại trong tay áo lớn, lại lần nữa quay người nhìn xem xa xôi Thần Sơn phương hướng, nói: "Không có quan hệ gì, trong nội tâm của ta minh bạch, cũng hắn là ngày giờ không nhiều rồi."

Quý Hồng Liên thân thể chấn động, lập tức quá sợ hãi, cả kinh nói: "Sư phụ, người nói cái gì?"

Đại Tế Ti cũng không trả lời nàng mà nói, mà là chỉ vào phương xa như ẩn như hiện nguy nga cao ngất Thần Sơn, thản nhiên nói: "Người có nhớ hay không trước kia ta đã nói với người về Thần Sơn chuyện xưa?"

Quý Hồng Liên trong nội tâm thở dài, biết rõ nhất thời nửa khắc là không có biện pháp đem chính hãn một tính tình quật cường sư phụ khuyên đi trở về, đành phải đáp: "Nhớ kỹ, người đã từng nói qua, Thần Sơn phía trên có Thần Minh."

"Đúng vậy." Đại Tế Ti tự nhủ nói, "Ta kính ngưỡng cung phụng Thần Minh cả đời, bất tri bất giác theo trẻ tuổi đến già mục nát, thế nhưng là thẳng cho tới hôm nay, ta nhưng vẫn như thế chưa từng gặp qua Thần, hoặc là nghe qua Thần Minh một chút thanh âm."

Hắn nhìn qua tựa hồ có chút cảm khái, cũng có vài phần tiếc nuối, còn có mấy phần không cam lòng, đối với Quý Hồng Liên cái này bản thân sau cùng đệ tử yêu mến nói ra: "Hồng Liên, người nói, là ta đối với Thần Minh tâm còn không thành sao, còn là ta có chỗ nào vẫn đang làm được không đúng?"

Quý Hồng Liên lập tức lắc đầu, nói: "Sư phụ, người không muốn nói như vậy, bất luận cái gì ai cũng biết, cả tòa Thánh thành toàn bộ nhân tộc ở bên trong, chỉ có người đối với Thần Minh vô cùng nhất thành kính, cũng vô cùng nhất tuân thủ Thần Giáo giới luật, hoàn mỹ không tỳ vết, thế nhân đối với ngài đều chỉ có ngưỡng mộ. Ta tại dưới phương tực thế trong hành tẩu lúc, đã từng nhiều lần đã nghe qua dân chúng kính xưng người là Thần Đồi, nói ngài là thần chi hóa thân, là sau cùng giống như Thần Minh người."

Đại Tế Ti lắc đầu, nói: "Không phải, không phải, nếu thực sự là như thế mà nói, vì cái gì Thần Minh chưa từng có cho ta bất luận cái gì thần tích?"

Quý Hồng Liên trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói cái gì cho phải. Tại trong Nhân tộc lịch sử, truyền thuyết Thần Minh tại ban đầu Thánh Nhân lúc đánh xuống thần tích, mới mở Nhân tộc, nhập lại khiến người tộc hưng thịnh đứng lên. Nhưng từ đó về sau, liền không còn có người được chứng kiến thần tích hàng lâm.

Trên thực tế, đã liền ban đầu Thánh Nhân thần tích kỳ thật cũng là không ai bái kiến đấy, là Thánh Nhân tại ngày nào đó một chỗ lúc đột nhiên trông thấy, lập tức đốn ngộ, nhảy lên thành thánh, như vậy thành lập công lao sự nghiệp, đánh rớt xuống không thể địch nổi công lao to lớn.

Đại Tế Ti ngắm nhìn phương xa, đã trầm mặc thật lâu, bỗng nhiên đối với Quý Hồng Liên vẫy vẫy tay, Quý Hồng Liên đi đến bên cạnh của hắn, nói: "Sư phụ, làm sao vậy?"

Đại Tế Ti nói: "Thần Sơn trên có thần minh, ít nhất là có thần minh di hài, đúng hay không?"

Quý Hồng Liên do dự một chút, nói: "Đây là Thánh Nhân nói, tuy rằng cho tới bây giờ không ai có thể dựa vào gần Thần Sơn, nhưng. . . Hắn là thật sao."

Đại Tế Ti chậm rãi gật đầu, trong mắt nhưng là sáng lên vài phần cuồng nhiệt hướng tới cùng kỳ vọng, nói: "Ta cả đời này đem đầy đủ mọi thứ đều tiếp nhận hiến tặng cho Thần Minh, thậm chí tại ba mươi tuổi lúc vì Thần Minh phát chí nguyện to lớn, như vậy năm mươi năm không xuất thần miếu. Hôm nay dần dần già thay, hồi tưởng đời này, tựa hồ giống như một giấc mộng giống như, trống không. Vì vậy mặc kệ như thế nào, tại ta đời này trước khi chết, ta cũng muốn đi mở mang kiến thức một chút Thần Minh."

Quý Hồng Liên lắp bắp kinh hãi, trong lòng lướt qua một tia dự cảm bất hảo, thấp giọng nói: "Sư phụ, ngài là muốn làm cái gì?"

Đại Tế Ti nói: "Nội Hoàn chi địa trong thông thiên thần đường, gần nhất nghe nói tu kiến tốc độ lại chậm lại rồi hả?"

Quý Hồng Liên gật đầu nói: "Đúng vậy, bởi vì lần trước Hắc Ma đường xâm nhập Thanh Ngọc Sở sự tình, tử thương rất nặng, nhân thủ khẩn trương, công trình chậm rất nhiều."

Đại Tế Ti đã trầm mặc thật lâu, sau đó thần nhiên nói: "Người đi thay ta truyền lời, mời ba vị trưởng lão đến thần miếu trong đại điện, ta có chuyện quan trọng trao đổi."

Quý Hồng Liên có chút nghi ngờ nhìn hẩn một cái, nhưng vẫn là đáp ứng xuống.

Khi nàng ly khai chỗ này Thần Thai, chuẩn bị đi xuống thêm đá lúc, nhin không được lại quay đầu lại nhìn thoáng qua, chỉ thấy Đại Tế Ti còn là đưa lưng về phía nàng, tựa như nàng vừa mới đi tới thời điểm tư thế giống như đúc, phảng phất chưa từng cải biến qua, vẫn đang còn là si ngốc ngơ ngác giống như mà ngắm nhìn phương xa này tòa cao vút trong mây lại hư vô mờ mịt Thần Sơn.

※※※

Nói là thần miếu, kỳ thật chính là Thánh thành đại Kim Tự Tháp nửa bộ phận trên, phía dưới một nửa là cho Trưởng lão hội cùng với cấp dưới những cái kia thế tục nha môn đấy, dựa theo năm đó vị thánh nhân kia lời nói, cái này chính là hầu hạ Thần Minh người thủy chung muốn đứng ở chỗ cao, muốn rời xa thế tục hỗn loạn.

Nhân tộc ba vị Đại trưởng lão đi vào thần miếu đại điện, cùng địa phương khác bất đồng, tòa đại điện này trong mở một cánh cửa ngoại giới giống nhau cửa sổ lớn, vì vậy ánh sáng thập phần sáng ngời, mùi hương cổ xưa màu

sắc cổ xưa trong cung điện đơn giản nghiêm túc, tượng trưng cho thần quyền trên tế đàn có quanh năm bất diệt hỏa diễm đang thiêu đốt lấy.

Đại Tế Ti còn tại phía trước tế đàn trước tĩnh tọa minh tưởng, Quý Hậu, Long Tuyền cùng Hạ Hầu Nguyên ba vị trưởng lão tại trong đại điện trên mặt đất ngồi xuống, cả tòa trong đại điện, ngoại trừ bốn người bọn họ bên ngoài, chỉ có Quý Hồng Liên một người ở tại chỗ này, bưng trà dâng nước, đồng thời cũng hiển lộ rõ ràng lấy nàng không giống người thường thân phận.

Quý Hậu nhìn mình nữ nhi này, đối với nàng khẽ gật đầu, mang trên mặt không che giấu được vui vẻ.

Bên cạnh Long Tuyền cùng Hạ Hầu Nguyên nhìn xem đều có chút mắt nóng, Hạ Hầu Nguyên mở miệng nói: "Ai, còn là lão quý có phúc khí a, sinh ra cái này này một nữ nhi tốt."

Long Tuyền gật đầu nói: "Ai nói không phải đâu rồi, nhìn xem Hồng Liên chất nữ, còn muốn đến nhà ta mấy cái phế vật nhi tử, quả thực muốn đem ta tức chết."

Quý Hậu nở nụ cười, nói: "Lại thôi lên a, ta và các người hai cái giảng, sớm hết hy vọng đi, ta mới sẽ không để cho Hồng Liên cho các người làm con dâu đâu."

"Này!" Long Tuyền cùng Hạ Hầu Nguyên đồng thời cười mắng một câu, tại tòa đại điện này trong, không có người ngoài địa phương, cái này ba cái nắm giữ Thánh thành cao nhất quyền lực nam nhân, tại thời khắc này lại tựa hồ như cũng như là bình thường nhất phàm nhân phụ thân bình thường, trêu chọc lẫn nhau lấy riêng phần mình hài tử, vì đời sau hôn nhân đại sự mà quan tâm.

LỤC TÍCH CHI ĐẠI HOANG TẾ

[C]

Tiêu Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Thần Dụ (Hạ)

Thăng đến Đại Tế Ti cuối cùng kết thúc minh tướng, đứng dậy đi tới về sau, ba vị này Đại trưởng lão mới kết thúc những cái kia về nhi nữ chung thân đại sự nghị luận. Trong này lúc giữa, tuy rằng được nhiều lần nhắc tới cùng khích lệ, nhưng Quý Hồng Liên cũng không có giống như bình thường nữ hài như vậy quần bách cùng xấu hổ, nàng thoát nhìn đối với loại chuyện này tựa hồ sớm thành thói quen, từ đầu tới đuôi đều không có chút phản ứng nào, thần sắc bình tĩnh vô cùng.

Đại Tế Ti sau khi ngồi xuống, nhìn xem cái này ba cái Đại trưởng lão, bỗng nhiên cảm thán một tiếng, nói: "Lần trước gặp mặt là lúc nào kia mà, như thế nào cảm giác được mấy người các người giống như vừa già hơn có chút."

Quý Hậ cười nói: "Là hai năm trước Thần Giáo đại tế lên, người quên mất này?"

Đại Tế Ti "A" một tiếng, thoát nhìn có chút cảm khái, nói: "Đảo mắt liền hai năm sao, thời gian trôi qua thực nhanh."

Ngồi ở Quý Hậ bên cạnh Long Tuyền cười nói: "Chủ yếu là người ngày thường nhiều tại tĩnh tu, bằng không thì chính là hầu hạ Thần Minh, không để ý đến chúng ta những tục nhân này. Bất quá xem người khí sắc, ngược lại là cùng trước kia không có thay đổi gì, chắc hẳn thân thể nhất định là thập phần an khang đấy, nói không chừng so với mấy người chúng ta còn rất tốt chút ít

đi."

Nói qua, hắn liền nở nụ cười, bên cạnh Quý Hậu cùng Hạ Hầu Nguyên cũng là mỉm cười gật đầu.

Đại Tế Ti nhàn nhạt nhìn bọn hắn liếc, khóe miệng cũng là lộ ra một vòng vui vẻ; chỉ có ngồi ở một bên Quý Hồng Liên hơi hơi nhú mày, ánh mắt có chút lo lắng mà nhìn Đại Tế Ti.

Đại Tế Ti đã chờ đợi một hồi, ngồi đối diện tại chính mình trước người ba vị này trưởng lão nói ra: "Ba người các ngươi mọi người là người bạn rạn, thế tục công việc bề bộn, ta liền trực tiếp nói chuyện đi. Hôm nay gọi các ngươi ba người đến đây, kỳ thật chỉ là vì một sự kiện."

Nghe được Đại Tế Ti nói như vậy, Quý Hậu và ba người đều là thu hồi dáng tươi cười, nghiêm mặt nói: "Xin mời ngài nói."

Đại Tế Ti nói: "Từ xưa đến nay, Thánh thành trong ngoài tục sự quyền thế quy về Trưởng lão hội, Thần Giáo toàn bộ không can dự, mà Nội Hoàn chi địa tu kiến Thông thiên thần lộ, chủ trì liền quy về Thần Giáo, hay bởi vì liên lụy quá nhiều, cùng nhau ủy thác các ngươi trợ giúp tu kiến, là như thế này đi?"

Quý Hậu và ba người liếc nhau, vượt cằm nói: "Đúng là như thế. Không biết Đại Tế Ti đối với cái này có gì cao kiến, cứ nói đừng ngại."

"Thông thiên thần lộ tu kiến tốc độ quá chậm!" Đại Tế Ti không hề quanh co lòng vòng, đối với ba người trực tiếp nói ra, "Mấy chục năm trong chỉ tu chính là hơn mười dặm đấy, như vậy tu xuống dưới, năm nào tháng nào mới có thể tu đến chân Thần sơn? Chúng ta lại lúc nào mới có thể leo lên Thần Sơn, đi tìm đến Thánh Nhân theo như lời bí mật kia?"

Ba vị trưởng lão hai mặt nhìn nhau.

Một lát sau về sau, Long Tuyền trưởng lão ho khan một tiếng, thấp giọng nói: "Đại Tế Ti tạm thời bớt giận, chuyện này thật sự là sự tình ra có nguyên nhân, trong đó nguyên nhân trọng yếu nhất có hai cái: Một là, theo ngoại giới mười tám đầu thần sông trong tìm kiếm đào móc Thanh Ngọc Thạch bắt đầu biến khó khăn, sản lượng giảm bớt; thứ hai, là ở Nội Hoàn chi địa trong đã xảy ra cùng một chỗ thập phần nghiêm trọng Ma thú giết người sự kiện, chúng ta phải đi vào công nhân chiến sĩ thương vong vô cùng nghiêm trọng, vì vậy kỳ hạn công trình mới không thể không kéo xuống dưới."

Đại Tế Ti thần sắc lạnh nhạt, tựa hồ cũng không bởi vì Long Tuyền trưởng lão giải thích mà tiêu tan, chỉ là thần nhiên nói: "Những sự tình này ta cũng biết rồi, nhưng coi như là như thế, cũng không thể khiến Thông thiên thần lộ tiến độ như vậy đình trệ xuống."

Quý Hậu cười khổ một cái, nói: "Tâm tình của ngài chúng ta giải, bất quá chuyện này xác thực làm sợ hãi phía dưới không ít người, nguyên bản nhân thủ liền không đủ, bây giờ còn có rất nhiều người nhao nhao muốn rời khỏi, lòng người bàng hoàng, còn cần trấn an, khẩn cầu người lại cho chúng ta một chút thời gian đi giải quyết."

Đại Tế Ti trong hai mắt một đường u ám thâm sâu hào quang lặng yên lướt qua, một lát sau, chỉ nghe hắc trầm giọng nói ra: "Ta ngày gần đây gọi các người đến đây, chính là vì việc này."

Ba vị trưởng lão lắp bắp kinh hãi, chính khó hiểu chỗ, chỉ thấy Đại Tế Ti chậm rãi đứng dậy, hai tay giơ lên, hướng lên trời đã bái ba bái, sau đó nghiêm mật đối với bọn họ nói ra: "Ta ngày trước tại hầu hạ Thần Minh lúc tĩnh tọa cầu xin, bỗng nhiên trời giáng thần tích, có âm thanh của tự nhiên vọng vào trong tai ta, chỉ nói một chuyện."

Quý Hậu đám người nhất thời sắc mặt đại biến, cùng một chỗ đứng lên, người người lộ ra vẻ kính sợ. Phải biết rằng, đã không biết có đã bao nhiêu

năm, chưa bao giờ có thần tích đến thế gian, không thể tưởng được hôm nay vậy mà biết được tin tức này, thật là khiến người mừng rỡ.

Quý Hậu làm người thận trọng, cuồn hỉ bên trong khóe mắt liếc qua không quên đảo qua ngòai ở một bên con gái Quý Hồng Liên, nhưng đột nhiên khê giật mình, chỉ thấy con gái đúng là vẻ mặt tràn đầy kinh ngạc, tựa hồ vẻ mặt khó có thể tin thần sắc nhìn xem Đại Tế Ti, giống như cũng là bị cái này thần tích tin tức làm cho rung động chấn kinh rồi.

Quý Hậu trong lòng hơi động một chút, nhưng lập tức thu hồi ánh mắt, cùng bên cạnh hai người khác giống nhau, trên mặt kính cẩn mà đối với Đại Tế Ti được rồi một cái đại lễ, sau đó cùng kêu lên nói ra: "Chúc mừng Đại Tế Ti."

Đại Tế Ti khoát tay áo, sắc mặt lạnh lùng, tựa hồ đối với đạt được ba vị này thế tục cao nhất quyền lực người lấy lòng không chút phật lòng, chỉ là mở miệng nói ra: "Ta được Thần Minh gợi ý, chuyển cáo chư vị, Thần Minh ý chỉ chủ yếu có hai: Thứ nhất, Thông thiên thần lộ phải nhanh tu kiến hơn, không được trì hoãn kéo dài."

"Vâng!" Quý Hậu và ba người tất cả đồng thanh đáp ứng nói.

"Thứ hai, " Đại Tế Ti hít sâu một hơi, con mắt chăm chú nhìn chăm chăm vào ba vị trưởng lão, nói ra, "Thần Minh rõ ràng tỏ vẻ, tuy rằng hôm nay chúng ta Nhân tộc nhân thủ không đủ, nhưng ở tu kiến Thiên Lộ lúc, chúng ta có thể đem ra sử dụng Hoang Tộc nhân tiến vào Nội Hoàn chi địa làm việc!"

"Cái gì?" Quý Hậu ba vị trưởng lão cũng là lần nữa chấn động, thoát nhìn tựa hồ sâu sắc ra ngoài ý muốn, trong lúc nhất thời đều là ngạc nhiên không nói gì.

Một lát sau, Hạ Hầu Nguyên tựa hồ phản ứng đầu tiên, vội vàng hướng

Đại Tế Ti nói: "Đại Tế Ti, thế nhưng là cái này mấy trăm năm qua, chưa từng có một cái Hoang Tộc nhân gặp tiến vào Nội Hoàn chi địa a, vô luận Đại Hoang Nguyên trên cái nào Hoang nhân bộ lạc, bọn hăn cho tới bây giờ đều đối với Thần Sơn kính sợ có phép, căn bản không dám tới gần chỗ đó."

Đại Tế Ti sắc mặt lãnh đạm, chỉ là lạnh lùng thốt: "Việc này ta lúc đầu cũng hiểu biết, chỉ là thần dụ lúc này, ta cũng chỉ là chi tiết chuyển cáo mà thôi."

"Cái này. . ." Quý Hậu và ba người hai mặt nhìn nhau, trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói cái gì.

Một lát sau, Quý Hậu thử dùng tương đối uyển chuyển mà đối với Đại Tế Ti khuyên nhủ: "Là như vậy, Đại Tế Ti, nhờ trên trời Thần Minh cùng ta tộc Thánh Nhân phúc, hôm nay Nhân tộc ta cường thịnh, xung quanh đại bộ phận Hoang Tộc bộ lạc đều đều nhập vào thần phục chúng ta, nhưng bọn hăn nói cho cùng, cũng chỉ là tiến cống mua bình an mà thôi, chúng ta cũng không có khả năng thật sự từng cái phát binh đi tiêu diệt bọn hăn. Dù sao Hoang Tộc cường hãn, nhân số có gấp mười lần chúng ta, thật muốn liều chết, còn là chúng ta Nhân tộc chịu thiệt."

Bên cạnh Long Tuyền tiếp lời nói: "Quý trưởng lão nói cực đúng, Đại Tế Ti, nếu là theo như lời người cái kia sửa đường phương pháp, một chút Hoang Tộc nhân thậm chí cũng chưa đủ dùng, nhất định phải đại lượng người thậm chí có thể là mấy nghìn cái Hoang Tộc nhân toàn bộ tiến vào Nội Hoàn chi địa sửa đường, mới có thể tại mấy năm lúc giữa có khả năng tu đến chân Thần sơn, nhưng mà này còn là chính giữa không có gì bất ngờ xảy ra dưới điều kiện."

"Nhưng là ở đâu ra nhiều như vậy Hoang Tộc nhân?" Bên cạnh Hạ Hầu Nguyên cười khổ một cái, nói, "Đại bộ lạc có lẽ sẽ có tiếp gần ngàn người, ít một chút bộ lạc cũng liền hơn mấy trăm người. Thực phải tìm được nhiều

như vậy Hoang nhân áp tiến Nội Hoàn chi địa chế tác làm việc, chỉ sợ Đại Hoang Nguyên trên Hoang Tộc bộ lạc đều muốn nổi."

"Như vậy quá khó khăn a, Đại Tế Ti." Đây là chương quản Thánh thành thế tục quyền lực lớn nhất ba vị trưởng lão, khó được nhất trí mà đối với Đại Tế Ti khuyên can.

※※※

Đại Tế Ti nhìn bọn họ, ánh mắt lập loè, sắc mặt âm trầm bất định.

Sau một lúc lâu, chỉ nghe hần thản nhiên nói: "Còn đây là thần dụ, không quan tâm các người có nguyện ý hay không, không quan tâm khó hoặc không khó, cũng phải đi làm."

Hần đứng người lên, phất tay áo, quay người đi đến, đồng thời nghe được thanh âm của hần nhẹ nhàng đi qua, như đánh vào thần miếu đá xanh, từng chữ, không hề có chút ý có thể thay đổi, như chém đinh chặt sắt bình thường: "Đi tìm một nghìn cái Hoang Tộc nhân, đuổi vào Nội Hoàn chi địa, mặc kệ chết sống."

"Đi sửa đường!"

LỤC TÍCH CHI ĐẠI HOANG TẾ

[C]

Tiêu Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Ủy Hiền (Thượng)

Ân Hà nhận được cấp trên mệnh lệnh, tại bên người những cái kia Nhai Quán kinh ngạc cùng ánh mắt hâm mộ ở bên trong, đã đi ra Nhai Quán đại trạch, tiến nhập Huyền Vũ vệ binh doanh. Dựa theo Hắc Quy lão Vệ trưởng an bài, hắn đã trở thành Huyền Vũ vệ tuần tra tiểu đội một thành viên.

Tuần tra đội này đây xem xét tình huống làm chủ đây, cũng chính là bình thường theo như lời thám tử, cũng không chú trọng cùng địch nhân chém giết. Dưới bình thường tình huống, nếu như tại Thánh thành gặp ở ngoài đến Hoang Đạo hoặc là mặt khác cùng loại cường địch lúc, tuần tra đội bình thường đều cho phép tự hành rút đi, quan trọng nhất là đem tình báo truyền quay lại Thánh thành trong quân, mà không phải là bọn hắn số ít mấy người liền xông lên chịu chết.

Bất quá tuy rằng tuần tra đội nhiệm vụ như thế, nhưng nên có trang bị vẫn phải có, vì vậy, Ân Hà tại trong binh doanh lĩnh tới Nhân tộc đặt thù linh hoạt chắc chắn gồm bộ áo giáp, một thớt cường tráng chiến mã, cùng với sắc bén được có thể dễ dàng chém đứt huyết nhục thân thể trường đao.

Không biết có phải hay không là bởi vì tại quân đội trong Ân Hà vẫn đang coi như là một tân nhân, Huyền Vũ vệ trong đám ma cũ nhìn xem ánh mắt của hắn đều có vài phần khinh miệt, đặc biệt là đều là tuần tra đội những cái kia thân thủ nhanh nhẹn tiền bối.

Dẫn đầu Ân Hà tới đây tuần tra đội thủ lĩnh Lưu Hải, so sánh với phía

dưới những người kia, Lưu Hải cũng là được trên đầu càng lớn lai lịch người nhả nhủ qua đây, biết rõ Ân Hà thân phận có chút không giống người thường, bất quá đến cùng lai lịch ra sao, trong lòng của hắn kỳ thật cũng biết được không nhiều lắm.

Lưu Hải đối với cái này cũng không có biểu lộ ra cái gì, dù sao trên đầu đối với hắn nói cũng chỉ là thuận theo tự nhiên, nên làm cái gì thì làm cái đó.

Hắn dẫn đầu Ân Hà một đường tới đây đều rất công chính, cũng không có làm khó hắn, thậm chí tại vì Ân Hà chọn một người dẫn đường thời điểm, còn tìm tốt đấy.

Ừ, ít nhất chính hắn nói là thật tốt đấy.

Cái gọi là người dẫn đường, kỳ thật chính là quen thuộc phụ cận địa lý tình huống lão binh.

Giống như Ân Hà như vậy tân binh, chưa quen cuộc sống nơi đây đấy, tùy tiện đi ra ngoài tuần tra, sợ chỉ là tìm địa phương sẽ phải tìm bị giày vò, vạn nhất lạc đường mà nói, hơn nữa Đại Hoang Nguyên trên Thánh thành bên ngoài những cái kia nguy hiểm, gặp được, sẽ rất khó còn sống trở về rồi.

Cái này lão binh là một cái tên là Hà Thu Lâm người, thoát nhìn khô khốc gầy teo đấy, tựa hồ đã có ba bốn mươi tuổi bộ dạng, được Lưu Hải kêu đến sau nhìn Ân Hà liếc, đối với hắn gật gật đầu liền không nói thêm gì nữa.

Những ngày này thường xuyên cùng Ân Hà sống chung một chỗ, thậm chí ngay cả tại làm Nhai Quản lúc đều cùng một chỗ Hoang nhân Xích Hùng, lúc này đây nhưng không có theo tới. Bên ngoài nguyên nhân là, binh doanh nơi đây không có thích hợp Xích Hùng khổng lồ như vậy áo giáp binh khí, nhưng Ân Hà không phải đồ ngọc, hắn biết rõ tại nơi này đường hoàng lấy cớ sau lưng chính thức cổ kị.

Nhân tộc khôi giáp, vũ khí mấy thứ này, cho tới bây giờ đều nghiêm cấm bất luận cái gì Hoang Tộc nhân tiếp xúc, tại tác chiến trong bộ đội cũng cho tới bây giờ cấm Hoang nhân gia nhập.

Đây là quân lệnh, là ngày xưa Thánh Nhân vẫn còn thời điểm liên lập nhiều đến chết quy củ, bao nhiêu năm rồi, chưa từng có bị đánh vỡ qua.

Ân Hà chỉ là một cái bình thường Nhân tộc, coi như là gần nhất quý tộc sa sút thế gia đệ tử, tự nhiên cũng sẽ không đi theo loại này trong quân luật thép đối nghịch, vì vậy Xích Hùng được hãn tạm thời bảo trở về nhà, chính hãn tức thì một thân một mình bước lên này hung hiểm khó lường con đường.

※※※

Phú quý công danh hiểm trung cầu.

Đây là một câu tại Tứ Tượng quân trong thập phần lưu hành câu nói, bao gồm các quan quân cũng biết, cũng hữu ý vô ý mà truyền lưu.

Đối với đại đa số binh sĩ mà nói, nhân sinh của bọn hãn nếu như xuất thân bình thường, như vậy, trên chiến trường thành lập công lao sự nghiệp sau đó leo lên, chính là một cái bày ở trước mắt đường sáng. Tuy rằng con đường này khúc chiết gian nguy, còn rất dễ dàng chết người.

Ân Hà cười ngựa theo Thánh thành Nam Môn mà ra, xông vào rộng lớn vô biên Đại Hoang Nguyên trên lúc, nhìn xem khắp nơi mênh mông bao la hùng vĩ cảnh tượng, trong nội tâm cũng lướt qua nói như vậy.

Kỳ thật thân là thế gia đệ tử, nếu như không phải gia đạo sa sút mà nói, đến làm lính thật sự thật rất ít, dù nói thế nào, Thánh thành trong chắc chắn sẽ có người chiếu cố, dễ dàng mà qua cả đời cũng không phải việc khó, hà tất đến bốc lên loại này mạo hiểm?

Chỉ là nghe nói hôm nay chiếm cứ địa vị cao, quyền thế lừng lẫy cái vị kia Quý Hậ Quý trưởng lão, trước kia lúc tuổi còn trẻ một mình dốc sức làm, cũng từng ở quân đội trong pha trộn thật lâu, xuất sinh nhập tử, đã thành lập nên rất nhiều công tích, lấy công lên chức, lúc này mới chậm rãi phát triển gia môn, tiến tới trung hưng Quý thị, để xuống làm cho người khó có thể tin cơ nghiệp, có thể nói là đương kim Thánh thành trong một cái truyền kỳ rồi.

Hà Thu Lâm mang theo Ân Hà một đường đi về phía nam, đi qua tầm nửa ngày sau, đã tới một cái rộng lớn bờ sông.

Hắn chỉ vào con sông này đối với Ân Hà nói ra: "Đây chính là mười tám thần sông trong một cái, theo như phương vị mà nói, là phía tây đầu thứ ba sông, vì vậy lại tục xưng 'Tây Tam hà'."

Nói qua, hắn lại chỉ một cái này Tây Tam hà bên cạnh cái kia mảnh rộng lớn phì nhiêu thổ địa, bổ sung: "Từ nơi này bắt đầu, chung quanh năm mươi đến một trăm dặm phạm vi trái phải, không sai biệt lắm chính là Bạch Mã bộ lạc địa bàn. Về sau nhiệm vụ của người chính là tại vùng này tuần tra theo dõi, có cái gì khác thường tình huống, trở về thành bẩm báo cho đội trưởng."

Trong miệng hắn đội trưởng chính là ngày đó Lưu Hải, Ân Hà nghe vậy, gật đầu đáp ứng.

Kế tiếp, Hà Thu Lâm lại bắt đầu mang theo Ân Hà dọc theo Bạch Mã bộ lạc địa bàn biên giới bắt đầu tuần tra, cái này là lần đầu tiên, hắn cần dẫn đầu Ân Hà chạy một vòng, trong những ngày sau, nếu như không có phát sinh ngoài ý muốn, chính là Ân Hà một thân một mình rồi.

"Lượn quanh đi cái này bộ lạc địa bàn đại khái cần hai ngày thời gian, bất quá người phụ trách địa bàn có lẽ còn phải lại hướng ra phía ngoài khuếch trương lớn không ít, tóm lại, tương lai người liền bản thân đi tới xem đi. Ta ở chỗ này nói nhiều hơn nữa, cũng so ra kém chính người đi một hồi. Về sau

lấy năm ngày nhất ban, người ở nơi này tuần tra năm ngày, trở về thay ca, nghỉ ngơi năm ngày, sau đó lại tới tiếp ban, hiểu chưa?"

Ân Hà nhẹ gật đầu, tỏ vẻ bản thân đã minh bạch, hai người liền giục ngựa về phía trước tiếp tục đi đến.

Nhìn xem Hà Thu Lâm tại đi đường thời điểm ánh mắt như trước nhạy cảm, thỉnh thoảng mà nhìn chung quanh, lộ ra thập phần chú ý cẩn thận bộ dạng, Ân Hà chần chừ một chút, còn là mở miệng hỏi: "Hà đại ca, nghe nói nơi đây cũng có không ít nguy hiểm, người có thể hay không cho ta nói một chút?"

Hà Thu Lâm "Hừ" một tiếng, nói: "Cái này một khối địa phương ta cũng tới được ít, biết rõ đấy cũng không nhiều. . ."

Lời còn chưa dứt, hăn chợt thấy Ân Hà trên ngựa ném qua tới một cái túi tiền, hăn tự tay tiếp được lại cầm một cái, cảm thấy bên trong nặng trĩch sức nặng, sắc mặt lập tức hòa hoãn xuống, đồng thời lại nói: "Người làm cái gì vậy?"

Ân Hà cười nói: "Hà đại ca lần này dẫn ta đi ra khổ cực rồi, tiểu đệ mới đến đây, cũng không biết cái gì quý củ, cũng chỉ phải chuẩn bị một chút tâm ý, mời Hà đại ca quay về Thánh thành sau tùy tiện mua chút rượu nước uống đi."

Hà Thu Lâm nở nụ cười một cái, tiện tay đem tiền kia túi nhét vào trong ngực, sau đó thò tay chỉ hướng phía trước cánh đồng hoang vu, nói: "Cái mảnh này cánh đồng hoang vu trên có thật nhiều nguy hiểm đồ vật, người nghe ta với người từ từ nói. . ."

※※※

Đại Hoang Nguyên là cổ xưa đại địa, ngoại trừ Nhân tộc Thánh thành bên

ngoài, đại đa số địa phương đều mang theo một loại nguyên thủy mà mệnh mang khí tức, bao gồm rất nhiều Hoang nhân bộ lạc cũng là như thế. Tại cánh đồng hoang vu trên rời đi hơn một ngày về sau, Ân Hà liền rất rõ ràng mà cảm thấy điểm này, tại trong lòng đem Đại Hoang Nguyên cùng nhân tộc Thánh thành đối lập một cái về sau, không khỏi trong nội tâm gặp sinh ra một loại quái dị cảm giác.

Cái này Nhân tộc cùng Hoang Tộc giữa, tựa hồ có cách biệt một trời một vực, rồi lại kỳ dị mà cùng chung tồn tại ở cái mảnh này Đại Hoang Nguyên lên, thật sự làm cho người ta có chút kinh ngạc.

Hà Thu Lâm thoát nhìn đúng là một cái quen thuộc Đại Hoang Nguyên trên tình huống lão luyện, tuần tra đội thủ lĩnh Lưu Hải cũng không có khen nhảm hần, tại ngày hôm nay nhiều thời gian trong, hần rất cẩn thận mà đối với Ân Hà nói rất nhiều cần phải chú ý địa phương, làm cho Ân Hà được ích lợi không nhỏ.

Đã đến ngày hôm sau sắp lúc kết thúc, hai người bọn họ khó khăn lắm vòng một vòng trở về, những ngày tiếp theo liền từ Ân Hà một mình tuần tra, Hà Thu Lâm như vậy trở về Thánh thành.

Quân đội bên trong, không có quá nhiều mềm yếu đáng nói, coi như là người là một tân nhân, cũng là đồng dạng đãi ngộ, có thể hay không sống, liền xem bản lĩnh của mình, còn có ông trời cho một chút vận khí đi.

Lời nói như vậy, Hà Thu Lâm đã rất bình tĩnh mà đối với Ân Hà đã nói, Ân Hà cũng đã tiếp nhận cái quan điểm này. Bất quá cách đây một lúc trước, hần còn là gọi lại Hà Thu Lâm, dẫn theo một tia nghi ngờ hỏi: "Hà đại ca, mấy ngày nay người nói với ta nhiều như vậy, vì sao cho tới bây giờ không có nhắc lên 'Hoang Đạo' ?"

Hà Thu Lâm lắc đầu, nói: "Những cái kia tên điên không có gì hay nói,

người muốn là phát hiện phóng ngựa đánh cướp Hoang Đạo, cái gì đều không cần khô, trực tiếp rất nhanh chạy đi, sau đó trở về thành bẩm báo chúng ta thủ lĩnh là được."

Ân Hà do dự một chút, nói: "Đánh không lại?"

Hà Thu Lâm nói: "Đánh không lại, đặc biệt là chúng ta tuần tra ít người, căn bản không có cách nào khác đánh. Những cái kia Hoang Đạo hầu như đều là Hoang nhân trong lực lượng mạnh nhất tráng hán, vô cùng khó đối phó, hơn nữa trời sinh tính hung tàn, đối với chúng ta Nhân tộc càng là dị thường căm thù, người ngàn vạn không nên tới gần bọn hắn."

Nói đến đây thời điểm, Hà Thu Lâm dừng một cái, nhìn Ân Hà liếc, nói: "Nếu như tương lai người vạn nhất bất hạnh rơi xuống trong tay bọn họ, người nghe ta một câu, khi bọn hắn bắt lại người lúc trước, bản thân trước tự sát đi."

Ân Hà sắc mặt khê biến một cái, sau đó nhẹ gật đầu, nói: "Ta hiểu được, đa tạ."

Hà Thu Lâm quay lại đầu ngựa, liền phải ly khai nơi đây, bất quá đúng lúc này, bỗng nhiên theo phía sau bọn họ xa xa truyền đến một hồi du dương âm thanh, ngay sau đó, một chi thật dài đội kỵ mã theo Bạch Mã bộ lạc thổ địa ở chỗ sâu trong đi ra, cờ màu tung bay, uy phong凛凛.

Hà Thu Lâm hướng bên kia nhìn thoáng qua, lập tức nói: "Đó là Bạch Mã bộ lạc tộc trưởng, hắn dẫn theo không ít tùy tùng, lại bày trận thế lớn như vậy, thoạt nhìn là muốn đi Thánh thành bên kia làm việc đi."

"Ừ. . ." Ân Hà nhẹ gật đầu, lập tức hai người khua tay nói chào, như vậy tách ra.

Cũng không lâu lắm, Hà Thu Lâm thân ảnh liền biến mất ở phương xa,

mà Ân Hà cũng không chế lấy ngựa, lại một lần nữa hướng Bạch Mã bộ tộc cái này mảnh thổ địa trên chạy tới.

LỤC TÍCH CHI ĐẠI HOANG TẾ

[C]

Tiêu Đỉnh
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Ủy Hiền (Hạ)

Nhân tộc Thánh thành có được cao ngất hùng vĩ cùng chắc chắn vô cùng tường thành, từ bên ngoài nhìn lại, tòa đại thành này giống như là một cái chũm bao giờ có kinh khủng Cự thú, nằm ở trên vùng đất Đại Hoang Nguyên, lạnh lùng cúi xuống nhìn qua bốn phía vùng quê.

Tòa Thánh thành này bản thân, liền dường như mang có một loại lực lượng cường đại, có thể chấn nhiếp nhân tâm.

Từ xưa đến nay, người Hoang tộc dù là tại trong thời đại cường đại, cũng chưa bao giờ có như thế một tòa thành trì, bởi vì tuyệt đại đa số bộ lạc Hoang tộc đều không có thành trì cái này khái niệm, bọn hắn ưa thích tại bao la mờ mịt bầu trời trên đại địa ở, bọn hắn ưa thích tung hoành ngang dọc, không thích bị vòng cấm tại một cái địa phương, trừ bộ lạc của bọn hắn.

Cái này có lẽ liền là nhân tộc cùng Hoang tộc tầm đó khác biệt lớn nhất a.

Một ngày này, Quý Hậu mang theo Văn Vân đi tới Thánh thành cửa nam phụ cận trên tường cao, dựa vào tường trông về phía xa, nhìn xem bao la hoang dã, tựa hồ có chút xuất thần.

Dưới bình thường tình huống, người bình thường là không thể tới đến trên tường cao, nơi này là thuộc về Tứ Tượng quân phòng thủ địa bàn, mà cửa nam nơi đây phòng giữ quân đội thì là Huyền Vũ vệ. Nhờ vị kia Hắc Quy lão Vệ trưởng ngày thường nghiêm khắc yêu cầu cùng huấn luyện phúc, nơi đây

đề phòng sâm nghiêm, thường nhân căn bản không đi lên được.

Chẳng qua Quý Hậ cũng không phải người bình thường, hẳn chẳng những quyền thế hiển hách, tại ý nào đó bên trên mà nói, hẳn còn là Huyền Vũ vệ cùng Quy Vị Trì phía sau chỗ dựa, vì vậy hẳn tự nhiên có thể tới đến trên tường cao, sau đó còn có thể đem phụ cận thủ vệ binh sĩ đều chạy tới phương xa.

Có thể làm được điểm này tự nhiên là thần thông quảng đại, chẳng qua Quý Hậ phương pháp thật ra rất đơn giản, đem Hắc Quy Quy Vị Trì kêu lên đến, tự nhiên hết thấy đều giải quyết xong.

Lúc này, phụ cận cái này một đoạn lớn trên tường cao, liền chính là còn lại ba người bọn họ đứng đấy.

Văn Vân cùng Quy Vị Trì đứng ở Quý Hậ phía sau, đều có thể chứng kiến trên mặt hẳn kia hiếm thấy khổ tư thần sắc, tựa hồ có một sự kiện trong lòng hẳn một mực do dự.

Tại đứng một lát sau, hẳn bỗng nhiên mở miệng hỏi: "Văn Vân, bộ lạc Bạch Mã tộc trưởng là hôm nay đến Thánh thành nơi đây sao?"

Văn Vân lập tức gật đầu, nói: "Đúng vậy, bọn hẳn đưa tin tới người còn nói, nguyện ý đưa lên hậu lễ, đáp ứng mỗi năm tiến cống, chính là hy vọng thần phục quỳ gối tại gia chủ người dưới trưởng."

Quý Hậ vuốt cằm nói: "Kia tự nhiên là tốt, hơn nữa ta là biểu thành ý, không phải còn bản thân đã tới sao?"

Văn Vân cười nói: "Có thể được ngài như thế một vị trưởng lão chính mình nghênh đón, Bạch Mã tộc trưởng nhất định là mừng rỡ, cảm động đến rơi nước mắt rồi, sau này đối với chúng ta Quý thị trung tâm cũng là đều có thể."

Quý Hậ cười một cái, nói: "Bộ lạc Bạch Mã thừa thãi ngựa, đặc biệt là bọn hãn chiến mã tại trên Hoang nguyên càng là số một, xưa nay đều bị Tứ Tượng quân tứ vệ nhao nhao mua. Như thế trợ lực, ta tới hạ mình cầu hiền, cũng là nên phải đấy."

Nói qua, ánh mắt của hãn theo tán thưởng Văn Vân trên thân dờ, nhìn mặt không biểu tình Quy Vị Trì một cái, nói: "Làm sao vậy, lão Quy, nhìn người thật giống như có chút không cao hứng a?"

Quy Vị Trì "Hừ" một tiếng, nói: "Ta không thích những thứ này Hoang nhân, cho tới bây giờ đều không thích."

Quý Hậ đưa tay vỗ vỗ bờ vai của hãn, muốn nói lại thôi, cuối cùng chính là nhàn nhạt mà thở dài một tiếng, nói: "Người cùng bọn hãn tiếp xúc đã lâu như vậy, còn là muốn tâm mở rộng một ít."

Quy Vị Trì không nói gì.

Trên tường thành lâm vào một mảnh tạm thời yên lặng, một lát sau, Văn Vân bỗng nhiên đi về phía trước một bước, chỉ vào phương xa đại địa bên bờ nói: "Tới, tới, bộ lạc Bạch Mã tới."

Quý Hậ đưa mắt nhìn ra xa mà đi, quả nhiên thấy đại địa bên bờ chỗ chậm rãi đi tới một chi thật dài đội ngũ. Chính là đội bọn hãn thấy rõ ở trong đó cờ màu tung bay, phần đông Hoang nhân quần áo trên người hoa lệ, liên kiểu dáng đều càng giống Nhân tộc trong Thánh thành mọi người mặc như vậy về sau, lập tức giật mình.

"Những thứ này Hoang nhân chuyện gì xảy ra?" Quý Hậ có chút kinh ngạc mà hỏi thăm, "Ta trước kia cũng đã gặp không ít Hoang nhân bộ lạc, nhưng giống như tình huống như vậy còn là lần đầu tiên nhìn thấy."

Quy Vị Trì nhíu nhíu mày, nói: "Đại khái là cái này bộ lạc Bạch Mã thập

phần giàu có và đông đúc, cho nên muốn cùng chúng ta Nhân tộc đồng dạng, trôi qua thoải mái một ít a."

Quý Hậu "Nga" một tiếng, gật gật đầu, nhìn hẩn thần tình vẫn còn có chút buồn cười bộ dạng, chẳng qua nhìn một chút, sắc mặt của hẩn đã từ từ căng thẳng, liền lông mày cũng nhíu lại, hình như là nghĩ tới điều gì ưu tâm sự.

Tương tự tâm tình hôm nay đã tại vị này Quý trưởng lão trên thân xuất hiện nhiều lần, vô luận là Văn Vân, còn là Quy Vị Trì đều rõ ràng cảm thấy.

Hai người bọn họ liếc nhau một cái, một lát sau về sau, chỉ nghe Quy Vị Trì ho khan một tiếng, đứng ở Quý Hậu bên người, nói: "Quý Hậu trưởng lão, người hôm nay là có cái gì phiền lòng sự sao, ta thật lâu cũng không thấy người như vậy."

Quý Hậu ngơ ngác một chút, lập tức cười khổ một tiếng, hơi chút do dự, liền dứt khoát mà nói: "Xác thực có kiện sự tình rất khó làm, các người nghe cũng muốn giữ miệng giữ mồm, thuận tiện cũng giúp ta suy nghĩ cuối cùng xử trí như thế nào."

Quy Vị Trì cũng nghiêm túc, nói: "Người nói."

"Ta muốn 350 cái cường tráng Hoang nhân, sống." Quý Hậu mở miệng nói ra.

"A?" Đứng ở một bên Văn Vân nhất thời ngạc nhiên, há to miệng.

Mà Quy Vị Trì cũng là cau mày, hiển nhiên cũng không nghĩ tới Quý Hậu lại đột nhiên nói ra những lời này.

Quý Hậu cũng liền không đối gạt bọn hẩn hai cái này bản thân người thân tín nhất, lúc này đem ngày ấy tại Đại Kim Tự Tháp trong thần miếu Đại tế ti theo như lời nói đối với hai người bọn họ thuật lại một lần, sau đó cười khổ

nói: "Vấn đề này không dễ làm a, ba người chúng ta nguyên bản nghĩ cùng một chỗ khuyên nhủ Đại tể ti, nhưng hẳn trực tiếp tới một câu thần dụ, ba người chúng ta liền không lời nào để nói, đành phải tiếp nhận nhiệm vụ này."

"Xua đuổi Hoang nhân tiến vào Nội Hoàn chi địa sửa đường?" Văn Vân nói lầm bầm một tiếng, sau nửa ngày nói không ra lời, "Rất khó a."

Quý Hậu gật đầu nói: "Ta biết, Hoang nhân tổ tông nhiều thế hệ lưu truyền xuống quy củ, chính là không để cho bọn họ đến gần Thần Sơn. Dùng Hoang nhân đối với tổ tông kính ngưỡng, xác thực rất khó."

Quy Vị Trì bỗng nhiên mở miệng nói: "Đại tể ti cho các người ra lệnh là một nghìn người?"

Quý Hậu ho khan một tiếng, lập tức nghiêm mặt nói: "Không phải Đại tể ti, là Thần minh, là Thần minh hàng hạ thần tích nói, Đại tể ti chính là chuyên đạt mà thôi."

Quy Vị Trì im lặng chốc lát, bỗng nhiên nói: "Việc này không khó, rất dễ làm."

Quý Hậu cùng Văn Vân đồng thời lắp bắp kinh hãi, nhìn xem Quy Vị Trì nói: "Chỉ giáo cho?"

Quy Vị Trì một tay để lên trên tường thành, một bên nhìn xem kia đội ngũ dần dần đến gần bộ lạc Bạch Mã đội ngũ, bỗng nhiên cười lạnh một tiếng, nói: "Các người nhìn xem cái này bộ lạc Bạch Mã người lúc, có phải hay không có một loại cảm giác bọn hẳn rất giống chúng ta?"

Quý Hậu khẽ gật đầu.

Quy Vị Trì nói: "Không kỳ quái, bởi vì bọn họ là cố ý học chúng ta."

"Cố ý học hay sao?" Quý Hậu cùng Văn Vân đồng thanh mà sợ hãi than nói.

Quy Vị Trì thở dài, nói: "Hai người các người ngày bình thường gần như đều tại Thánh thành ở bên trong, ít có cơ hội cùng những thứ này Hoang nhân bộ lạc tiếp xúc, nhưng ta Huyền Vũ vệ ngay ở chỗ này, ngày bình thường thỉnh thoảng còn sẽ phái người ra ngoài tuần tra, biết rõ đầy đồ vật tự nhiên sẽ so với các người nhiều một ít."

Hắn chỉ một cái chi kia bộ lạc Bạch Mã đội ngũ, sắc mặt bỗng nhiên nhiều một tia vẻ trào phúng, nói: "Hoang nhân là chúng ta Nhân tộc đại địch, từ xưa đến nay chính là, thẳng đến gần nhất hơn trăm năm mới yên lặng xuống. Tại Hoang nhân trên thân, có thật nhiều kiệt ngạo bất tuân đồ vật, nhưng mà theo bọn họ cùng chúng ta tiếp xúc hiểu rõ, trong bộ lạc bất đồng giàu nghèo chênh lệch càng lớn càng lớn, dĩ nhiên là có không đồng dạng tình huống."

"Những bộ lạc này tộc trưởng trong nội tâm, sớm đã không còn trước kia ngang dọc Đại Hoang Nguyên cái chủng loại kia chí khí cùng ngạo khí, bọn hắn nhận được quá nhiều tiền tài, liền hưởng thụ đến xa so với trước kia nhiều thứ hơn, vì vậy xương cốt của bọn hắn liền mềm nhũn, lâu ngày, toàn thân của bọn hắn đều mềm nhũn."

Quy Vị Trì nhìn xem Quý Hậu, sắc mặt tựa hồ có chút mỉa mai cùng chế giễu, nói: "Người cảm thấy phía trước làm mấy trăm Hoang nhân nô lệ rất khó? Sẽ không đâu, người chỉ cần chuẩn bị tốt đủ nhiều tiền tài, lấy ra đầy đủ tốt hưởng thụ cùng tiêu khiển đồ chơi, giao cho những thứ này xa hoa đòi truy tộc trưởng. Chỉ cần bọn hắn ưa thích, người có thể hướng bọn hắn mua."

Văn Vân ở một bên nhin không được hỏi: "Mua cái gì?"

"Mua người." Quy Vị Trì thân nhiên nói, "Những thứ này tộc trưởng mặc dù thân chức vị cao, nhưng trên thực tế chính là chúng ta Nhân tộc hủ hóa sa

đọa nội ứng, chỉ cần người trả giá đầy đủ tiền tài, bọn hăn liền có thể giúp người làm tới người toàn bộ muốn, bao gồm người."

Quý Hậ bỗng nhiên cười một cái, nói: "Bọn hăn ngay cả người mình đều bắt lại, làm gia súc đồng dạng bán sao?"

Quy Vị Trì gật gật đầu, nói: "Đúng vậy. Sở hữu sự tình, người đều không cần tham dự, bảo tồn một cái tốt thanh danh, chỉ cần vụng trộm trả tiền là được. Sau đó, có đảm lượng Hoang nhân quý tộc sẽ đánh nát lương tâm của mình, trăm phương ngàn kế mà kiếm có năm lên bản thân đồng tộc, đưa tới khiến người muốn làm gì thì làm."

Cái này già nua lão đầu cười một cái, nụ cười lại tựa hồ như thoát nhìn có chút lãnh khốc, nói: "Người nhìn, đôi khi xem bọn hăn vô sỉ cùng tàn nhẫn, thật ra cùng chúng ta Nhân tộc cũng không kém bao nhiêu đâu?"

Văn Vân không dám nói lời nào.

Nhưng Quý Hậ lại nở nụ cười, sau đó gật đầu nói: "Nói đúng."

Nói qua, hăn nhìn hướng ngoài thành nơi xa đội ngũ, thần sắc lần thứ nhất dễ dàng hơn, nói: "Còn là có tiền tốt. . ."

LỤC TÍCH CHI ĐẠI HOANG TẾ

[C]

Tiêu Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Kéo Tơ (Thượng)

Rời đi Thánh thành trước, Ân Hà đã được cho biết rất nhiều có quan hệ bản thân tuần tra thuộc bốn phận sự, mà tại ra khỏi thành sau đó cùng với vị lão tiên bối Hà Thu Lâm cùng nhau hành tẩu trong hai ngày, nhờ phúc Quý Hồng Liên đưa cho hấn kia bao tiền lớn, Hà Thu Lâm cũng nói cho Ân Hà nhiều tại Thánh thành trong sẽ không biết sự tình.

Trên Đại Hoang Nguyên đủ loại nguy hiểm, trên mảnh đất này địa lý thế núi, dòng sông phân bố, nơi nào có thể nghỉ ngơi, nơi nào có thể ẩn núp, nơi nào tuyệt đối không thể đến gần, cùng với thấy cái gì chạy đi liền chạy, đầu cũng không muốn trở về một cái, bảo mệnh là lên.

Ân Hà chỗ phụ trách cái này một phiên địa phương, hạch tâm khu vực chính là Hoang tộc trong bộ lạc Bạch Mã.

Cái này bộ lạc tại Hoang tộc trong thuộc về đại bộ lạc, nhân khẩu phần đông, thực lực cường đại. Chẳng qua, tại Nhân tộc càng thêm thực lực cường đại trước mặt, bộ lạc Bạch Mã đã thần phục.

Bộ lạc Bạch Mã tương đối giàu có, cái này cùng trên Đại Hoang Nguyên tuyệt đại đa số thập phần nguyên thủy, ngang tàng bạo ngược cùng khổn cùng bộ lạc có rất lớn khác biệt. Tạo thành loại tình huống này nguyên nhân là bộ lạc Bạch Mã chiếm cứ địa bàn ngay tại Tây Tam Thần hà bên cạnh, thổ địa di thường phì nhiêu, hơn nữa tại nơi đây còn có toàn bộ trên Đại Hoang Nguyên nổi danh nhất mã tràng.

Bộ lạc Bạch Mã xuất sản chiến mã, là cả trên Đại Hoang Nguyên tốt nhất, là toàn bộ binh sĩ yêu nhất, mà tại Nhân tộc thu phục cái này bộ lạc về sau, bộ lạc Bạch Mã nuôi dưỡng toàn bộ chiến mã, liền gần như đều bán cho Thánh thành.

Nhân tộc cường thịnh cùng giàu có và đông đúc, chỉ từ Thánh thành cùng này tòa Đại Kim Tự Tháp liền có thể nhìn ra được, bọn hãn tiên trả cho bộ lạc Bạch Mã vô số kế tiền tài, khiến cái này bộ lạc tại Đại Hoang Nguyên trong đã trở thành giàu đến chảy mỡ nhà giàu mới nổi.

Ân Hà tại tuần tra trong cũng không có quy định nhất định lộ tuyến, trên thực tế, trên Đại Hoang Nguyên rất nhiều địa phương đều là mệnh mông bát ngát vùng quê, thật muốn chạy khắp nơi đều là đường, chẳng qua như thế cũng rất dễ lạc đường.

Trước kia các tiền bối thật ra sớm tổng kết ra thập phần thành thực còn có hiệu quả tuần tra đường đi, Hà Thu Lâm cũng đã dạy cho Ân Hà, cũng thực tế mang theo hãn đi một lần.

Chính như hãn lúc trước nói, trên cơ bản cũng chính là dọc theo bộ lạc Bạch Mã địa bàn bên bờ lượn quanh một vòng là được. Tại bộ lạc Bạch Mã phụ cận, cũng tại Ân Hà chịu trách nhiệm địa vực ở trong thật ra còn có bốn năm cái bộ lạc, chẳng qua đều rất nhỏ, xa không bằng bộ lạc Bạch Mã, lại nghèo lại yếu.

Nhưng mà, Hà Thu Lâm tại lúc gần đi cũng rất trịnh trọng mà nói với Ân Hà, thà rằng đến gần bộ lạc Bạch Mã, cũng không muốn đi tiếp cận những cái kia tiểu bộ lạc của Hoang tộc.

Lại nghèo lại yếu tiểu bộ lạc, đồng dạng cũng nguyên thủy mà ngang tàng bạo ngược, cứ việc bởi vì bọn họ quá nhỏ quá tầm thường, Nhân tộc thậm chí đều không có phái binh đi tiêu diệt bọn hãn, nhưng mà những bộ lạc này đối

với Nhân tộc địch ý, lại ngược lại so với bị nhân tộc đánh qua bộ lạc Bạch Mã càng mạnh gấp mười lần.

Ân Hà từng vì thế cố ý hỏi qua Hà Thu Lâm, Hà Thu Lâm lúc ấy chính là cười cười, nói: "Càng nghèo càng hung, không có gì kỳ quái. Trái lại người nhìn bộ lạc Bạch Mã, trước kia thời điểm chiến sự, bị chúng ta Nhân tộc đại quân giết qua tới chết rất nhiều người, kết quả đã nhiều năm như vậy rồi, thần phục cuộc sống lâu rồi, lại dựa vào bán ngựa cho chúng ta phát đại tài về sau, chúng ta cùng tộc nhân đều ưa thích trang phục của nhân tộc, mỗi ngày làm không biết mệt mà mua những cái kia xa hoa lại không vật có giá trị, khoe khoang khoe khoang, dương dương đắc ý, nhưng là sớm quên trước kia huyết hải thâm cừu a."

Trong đầu từng cái hồi tưởng qua những lời này, Ân Hà một thân một mình cỡi ngựa đi tại cái mảnh này trên Hoang nguyên, phương xa đường chân trời vô cùng vô tận, tựa hồ có thể kéo dài đến cái thế giới này phần cuối. Có như vậy một khắc, làm vạn đạo kim quang từ không trung vung vãi cũng khiến trên trời ráng mây nhiễm lên kim quang lúc, cũng sẽ khiến phóng ngựa chạy băng băng nam nhi trong lòng sinh ra một vòng hào hùng.

Khi còn bé, từng mượn gia tộc thanh danh đứng ở Thánh thành trên tường cao hướng ra phía ngoài nhìn ra xa Đại Hoang Nguyên Ân Hà, trong lòng từng có qua ước mơ như vậy.

Nghĩ như thế một mực chạy hướng phương xa, nghĩ liền như thế chạy đến thế giới phần cuối, nghĩ đi xem một cái, rộng lớn vô biên Đại Hoang Nguyên bên ngoài, có phải hay không còn có càng lớn càng kỳ diệu thế giới?

Từ trước tới nay, vô luận là Nhân tộc còn là Hoang tộc, đều chưa từng có đi ra cái mảnh này Hoang nguyên thế giới.

※※※

Mộng tưởng chung quy chính là mộng tưởng, là khi còn bé hướng tới chờ đợi, là sau khi lớn lên tâm huyết dâng trào, là ngẫu nhiên nhớ tới lúc tốt đẹp, là thực tế trước mắt trong bất đắc dĩ sau đó ném ra đằng sau.

Ân Hà thu hồi trông về phía xa ánh mắt, nhìn xem trước người đường tiếp tục đi về phía trước.

Thân là một cái tuần tra binh, lẻ loi một mình hành tẩu tại lạnh lùng mà lại nguy hiểm trên Đại Hoang Nguyên, không Thánh thành nguy nga tường thành bảo hộ, không đồng bạn Nhân tộc trợ giúp, liền biến thành là một kiện dị thường chuyện nguy hiểm.

Hắn chỗ đi lộ tuyến là an toàn nhất, vừa tránh đi cường đại bộ lạc Bạch Mã địa bàn, cũng du tẩu tại mấy cái tiểu bộ lạc khe hở gian, phòng ngừa cùng bọn họ phát sinh xung đột. Chẳng qua tại đây mảnh trên Hoang nguyên, còn là có rất nhiều những thứ khác nguy hiểm, trừ muôn hình muôn vẻ nguy hiểm giống loài mãnh thú, trong đó đáng sợ nhất chính là Hoang cướp.

Hoang cướp bây giờ nhìn lại đã giống như là cả trên Đại Hoang Nguyên u ám tính rồi, không chỉ là Nhân tộc, đã liền giống như bộ lạc Bạch Mã cường đại như vậy giàu có và đông đúc bộ lạc đều thập phần chán ghét những người này.

Hoang cướp việc ác bất tận, bạo ngược thành tính, dùng cướp đoạt mà sống. Tại sớm nhất thời điểm, Hoang cướp nhưng thật ra là những cái kia bị nhân tộc đánh bại Hoang nhân tạo thành tổ chức, bọn hắn kết hợp cùng một chỗ, hướng Đại Hoang Nguyên cùng tổ tiên thề, đối với Nhân tộc muốn lấy máu trả máu, muốn máu tanh trả thù, sau đó tập kết thành đội ngũ một lần nữa xuất phát, cùng nhân loại tử chiến đến cùng.

Làm như vậy kết quả là, Hoang cướp bọn hắn xác thực sát hại không ít người, đồng thời cũng chọc giận tới Nhân tộc cao tăng, tại Thiên Thần giáo

vu sư dưới sự trợ giúp, Nhân tộc phái ra quân đội nghiền ép bọn hãn, giết chết rất nhiều rất nhiều người.

Chính là, tại trên Đại Hoang Nguyên không đáng giá tiền nhất vĩnh viễn đều là Hoang nhân tính mệnh, bọn hãn giống như là cỏ dại, một lớp đón lấy một lớp, nhiệt huyết bị chặt ra, tung tóe chiếu vào vùng quê, lại đường dục đời sau hạt giống.

Thời gian dần trôi qua, Hoang cướp cuộc sống rất khó qua; thời gian dần trôi qua, bọn hãn phát hiện bản thân cũng không phải là anh hùng, thậm chí còn có bộ lạc chán ghét bọn hãn; thời gian dần trôi qua, Hoang cướp đem cướp đoạt đối tượng chuyển dời đến đồng tộc người trên thân, sau đó bọn hãn phát hiện Hoang tộc so với Nhân tộc tốt hơn đoạt!

Cái này thật sự là một cái bi thương, lúng túng mà lại không thể làm gì phát hiện.

Hoang cướp là họa, tàn hại Hoang nguyên, trên Đại Hoang Nguyên sâu sắc nhỏ tiểu bộ lạc của Hoang tộc đều khắc sâu hãn hại, có thật nhiều bộ lạc tại cân nhắc lợi hại sau đều nhao nhao hướng Nhân tộc nơi đây cầu viện xin giúp đỡ, thậm chí còn có một bộ phận bộ lạc vốn là không muốn đầu hàng thần phục Nhân tộc, kết quả bị phát rồ Hoang cướp giày vò được không có biện pháp, không thể không hướng Nhân tộc Thánh thành đầu hàng để đổi lấy che chở ví dụ.

Với tư cách là mãnh trên Hoang nguyên hung tàn nhất cũng đáng sợ nhất một cỗ lực lượng, Hoang cướp cực độ mà thù hận Nhân tộc, vì vậy hàng năm tại trên Hoang nguyên tuần tra binh chắc chắn sẽ có một ít im hơi lặng tiếng mà theo trên cái thế giới này biến mất, bọn họ là tuần tra binh đáng sợ nhất ác mộng.

Tại cùng Hà Thu Lâm tách ra thời điểm, Ân Hà biển từng nửa nói đùa hỏi

qua hẳn một vấn đề: "Ta trước kia tại trong Thánh thành thời điểm, từng nghe nói qua những cái kia Hoang cướp ngang tàng bạo ngược tới cực điểm, thậm chí có chút ít còn ăn thịt người, chuyện này là thật vậy chăng?"

Câu nói kia hẳn là cười hỏi, nhưng mà Hà Thu Lâm thì là nhìn chăm chú lấy ánh mắt của hẳn, một mực chứng kiến Ân Hà nụ cười không có sau đó, mới chậm rãi gật gật đầu, nói: "Thật sự."

※※※

Giống như Bạch Mã như thế bộ lạc Hoang tộc, thật ra đã theo nguyên lai người Hoang tộc trong lột xác rồi, cũng không có tổ tiên cái loại này hung hãn, nhiệt huyết, cuồng dã tính cách, trở nên ôn hòa lên. Đương nhiên, loại biến hóa này là tốt là xấu không thể nào nói lên, có lẽ theo một phương diện khác tới nói, bọn hẳn trở nên càng thêm hưởng thụ sinh hoạt, càng thêm giàu có văn minh, càng dễ tiếp xúc rồi, ít nhất Nhân tộc là ưa thích như thế bộ lạc.

Ân Hà đồng thời cũng biết, tại trong nhân tộc thật ra cũng có một nhóm người, xác thực nói, chính là hẳn trước kia gốc cái kia thế gia con dòng cháu giống vòng tròn trong người. Rất nhiều năm qua, giống như hẳn mắc như vậy tộc đệ tử sớm đã không sự công tác, không động đao binh, có lẽ làm mưa làm gió đánh đao chém một ít bình dân nô bộc lúc bọn hẳn rất am hiểu, nhưng đại đa số như thế thế gia đệ tử, cho tới bây giờ đều không có đi ra Thánh thành.

Bọn hẳn đối với Thánh thành bên ngoài thế giới hoàn toàn không biết gì cả, đầu muốn rời đi Thánh thành kia bức tường cao, rời khỏi nhà tộc đối với bọn họ bảo hộ, bọn hẳn liền hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Ân Hà có đôi khi sẽ nhớ, từng chính mình cũng là trong đó một phần tử những người này, đại khái cùng bộ lạc Bạch Mã cũng có chút giống a.

Hẳn đi một mình hai ngày, trời tối, còn còn lại cuối cùng một đoạn đường.

Chỉ cần ngày mai đi hết có thể trở lại Thánh thành, hoàn thành bản thân lần thứ nhất nhiệm vụ, sau đó nhận được năm ngày thời gian nghỉ ngơi.

Mặt trời xuống núi thời điểm, Ân Hà tìm được lần trước khi đi tới, Hà Thu Lâm chỉ cho hắn nhìn đầy đủ an toàn nghỉ ngơi địa phương, gỡ xuống treo ở chiến mã trên thân chần lông, đem ngựa cột chắc tại bên người trên thân cây lại ăn tốt nước trong lương thực về sau, liền như thế dùng đất làm chiếu dùng trời làm chăn, ngủ thật say.

Nửa đêm thời điểm, Ân Hà là bị một tiếng kêu thê lương thảm thiết thanh bình tĩnh.

Hắn mãnh liệt theo mà ngồi dậy, cảm thấy trên mặt có chút ít ướt sũng, đưa tay vừa sờ, cảm giác đại khái là sương sớm, mà cách đó không xa ngựa cũng đứng lên, đánh phát ra tiếng phì phì trong mũi, không ngừng dạo bước, thoát nhìn tựa hồ có chút bất an.

Ân Hà lập tức đứng lên đi đến ngựa bên người, dùng tay nhẹ phẩy vai của nó, khiến nó trước an tĩnh lại, lập tức ánh mắt như điện, hướng bốn phía nhìn lại.

LỤC TÍCH CHI ĐẠI HOANG TẾ

[C]

Tiêu Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Kéo Tơ (Hạ)

Trên Đại Hoang Nguyên đêm đen ám mà lại vắng vẻ, mọi nơi một mảnh hắc ám mênh mông, chỉ có trong bầu trời đêm vài ánh sao phía chân trời, vì nhân gian mang đến một ít không có ý nghĩa ánh sao.

Đêm có chút lạnh, gió thổi qua, hàn ý rét thấu xương.

Vừa mới kia một tiếng hét thảm sớm đã không biết tung tích, nhìn xem cái này yên lặng đã ngoại hoang vu, tựa hồ chưa từng có tồn tại qua đồng dạng. U Ảnh trùng điệp, trong bóng đêm nhấp nhô, khiến người có chút hoảng hốt, sợ hãi.

Ân Hà nhíu nhíu mày, đứng tại nguyên chỗ suy tư cũng chờ đợi chốc lát, lập tức ngồi xổm người xuống, nhẹ nhàng đem một bên lỗ tai áp vào trên mặt đất.

Tại Nội Hoàn chi địa trong cái kia xa so với nơi đây càng thêm hiện đại địa phương, vì sống, cùng đối kháng những cái kia không ở ngoại giới xuất hiện khủng bố Ma thú, mọi người đều cần phải học được càng nhiều bản lĩnh mới có thể còn sống sót.

Đại địa rất an tĩnh, tựa hồ không có gì tiếng động, nhưng mà đại địa đồng dạng cũng rất thành thật, tại Ân Hà cẩn thận cũng dị thường kiên nhẫn lắng nghe về sau, cuối cùng có một chút khác thường thanh âm, rất nhỏ mà từ một cái hướng khác truyền tới.

Tựa hồ là tiếng rên rỉ, mang theo vài phần thảm liệt, lại xen lẫn vài phần đáng sợ mà ngang tàng bạo ngược tiếng cười.

Ân Hà chậm rãi đứng lên, nhìn chăm chú lấy phía trước hắc ám chỗ sâu, sau một lúc lâu về sau, hần nhẹ nhàng rút ra bên người sắc bén trường đao, tại trong bóng đêm lặng yên không một tiếng động mà hướng phía trước mặt chỗ phát ra âm thanh đi đến.

※※※

Đêm đã khuya, cùng với mảnh đêm chìm tại mệnh mộng bát ngát trong bóng tối Đại Hoang Nguyên bất đồng, Nhân tộc Thánh thành giống như là không thuộc về cái thế giới này một loại tồn tại, trên tường cao bọn hần đốt lên nhiều đuốc, tại thành trì trong nhiều trên đường phố cũng là đèn đuốc sáng tỏ.

Tại đây cái đại đa số người bình yên ngủ thời điểm, còn có một chút trầm mặc im lặng mọi người vẫn tỉnh, kiên trì chức trách của mình, đem hắc ám ngăn tại ánh sáng bên ngoài. Bao gồm trong đó một bộ phận chiến sĩ, thậm chí dẫn thân vào tại kia mảnh mệnh mộng trong bóng tối, cô độc mà độc hành lấy.

Trong Thánh thành Quý thị đại trạch ở bên trong, cao lâu cửa thư phòng bị đẩy ra, vẻ mặt mệt mỏi Quý Hậu đi đến, hần lắc lắc đầu, hoạt động cánh tay, thoạt nhìn giống như là vừa mới đánh xong một hồi thể xác và tinh thần đều mệt đại chiến.

Đi đến cạnh bàn đọc sách, rót một chén nước phát hiện là lạnh, hần do dự một chút, còn là uống một ngụm, sau đó nhắm mắt lại thở dài một cái. Một lát sau, hần xoay người đi tới kia cánh cửa sổ, đẩy ra cửa sổ hướng nhìn ra ngoài.

Trong đêm tối đèn đuốc sáng tỏ đại trạch cửa, một nhóm thân hình cao lớn người Hoang tộc chính xuất môn, mà tâm phúc của hãn Văn Vân thì là đầy mặt nụ cười theo sát bọn hãn đi cùng một chỗ, một mực đem bọn hãn đưa lên đứng ở cửa kia mấy chiếc dì thường xa hoa, dù là tại Thánh thành Nhân tộc thế gia trong đều thập phần hiếm thấy hoàng kim trên xe ngựa.

Rất xa, còn có thể nghe được một điểm những cái kia người Hoang tộc đặc thù lớn giọng nói chuyện tiếng nói, thanh âm của bọn hãn trầm thấp khàn khàn, khó khăn nói ngôn ngữ của Nhân tộc, nhưng đây hết thảy đều không chút nào có thể che giấu bọn họ vui sướng tình cảnh.

Những thứ này Hoang nhân đúng là bộ lạc Bạch Mã dám thủ lĩnh, theo ý nào đó bên trên mà nói, bọn hãn chính là trong bộ lạc quý tộc thế gia, bọn hãn đầu đội truyền thống tập tục trong màu trắng khăn trùm đầu, một thân áo trắng là bộ lạc Bạch Mã truyền thống phục sức, nhưng trừ lần đó ra, trên người bọn họ liền không còn có bất luận cái gì một điểm cùng người Hoang tộc có quan hệ đồ vật rồi.

Bọn hãn một thân xa hoa, to lớn xích vàng quấn quanh tại trên cổ của bọn hãn, mỗi đầu trên cổ tay đeo bảy tám cái kim quang lóng lánh vòng vàng, trên lưng cũng khảm đầy hiếm quý bảo thạch kim đai lưng, thậm chí đã liền bọn họ giày đều là kim quang lóng lánh.

Nhiều như vậy hoàng kim treo ở trên người, đổi lại là nhân tộc bình thường đại khái đều không chịu đựng nổi cái này phần trọng lượng, nhưng mà đối với trời sinh thể chất cường tráng người Hoang tộc tới nói, lại là có thể đơn giản mà thừa nhận xuống. Cho nên bọn họ không kiêng nể gì cả mà khoe khoang lấy bọn họ tài phú, phô trương được vô pháp vô thiên.

Cái này phần hào hoa xa xỉ, dù là như Quý Hậu như vậy nhân tộc nhân vật đứng đầu đều rất ít gặp qua.

Hắn đứng ở bên cửa sổ, nhìn xem những cái kia trong đêm tối khoe khoang lấy xa xỉ bộ lạc Bạch Mã người, thở dài, lắc đầu.

Phía dưới, Văn Vân thật vất vả cuối cùng đưa đi những thứ này vị "Kim quang lóng lánh" đại gia, tại hắn lúc xoay người, dù là cách xa như vậy, Quý Hậ đều có thể chứng kiến bản thân vị này tâm phúc thủ hạ nụ cười trên mặt đột nhiên biến mất, khuôn mặt giống như đột nhiên cứ như vậy sụp xuống, một bộ sinh không thể lưu luyến một mỗi bộ dạng.

Không biết như thế nào, Quý Hậ đột nhiên tâm tình khá hơn, hắc hắc cười ra tiếng, sau đó đem thân thể đuổi ra cửa sổ, trong đêm tối đối với Văn Vân phát phát tay, vẻ mặt tươi cười.

Văn Vân cũng nhìn thấy một màn này, liếc mắt, trên mặt lộ ra không biết làm thế nào bộ dạng, đi đến.

Ước chừng thời gian một chung trà về sau, Văn Vân gõ cửa thư phòng, sau đó đi đến.

Đã ngồi trở lại đến bàn đọc sách sau Quý Hậ, cười ha hả mà rót một chén nước, cười nói: "Đến đến đến, đêm khuya liền nước đều là lạnh, nhưng vẫn là uống một chút cho ngọt miệng."

Văn Vân cũng không khách khí, nhận lấy uống một hơi cạn sạch, sau đó cười khổ một tiếng, nói: "Ta đời này thật sự còn là lần đầu tiên nhìn thấy như thế Hoang nhân."

"Ai nói không đúng a!" Quý Hậ cảm khái địa đạo "Ta lúc còn trẻ giết Hoang nhân, lớn tuổi khuyên Hoang nhân, cùng Hoang nhân đánh cả đời qua lại, còn chưa bao giờ thấy qua như thế tham tiền gia hỏa, hết lần này tới lần khác lại trừng phạt không được chửi không được, dù dỗ bọn hắn làm việc, so cái gì đều một mỗi."

Văn Vân khuyên nhủ: "Đại nhân người nghĩ thoáng chút ít, những thứ này chính là nhất thời mệt mỏi, sau này những người này có thể giúp chúng ta làm sự, xa so với chúng ta hôm nay mệt mỏi muốn hơn rất nhiều."

"Ừ." Quý Hậu cười lạnh một tiếng, nói: "Một nghìn cân vàng, cũng đủ để thu mua ba trăm điều Hoang nhân tráng hán tính mệnh, thật sự là dễ mua bán a. Bây giờ suy nghĩ một chút, lão tử trước kia lúc tuổi còn trẻ, đối với Thánh thành phát hạ trọng thệ, sau đó ra khỏi thành tử chiến, xuất sinh nhập tử, núi đao biển lửa trong giày vò tới, mỗi giết một cái Hoang nhân lột một tầng da, trong quỷ môn quan đi một lần tình hình, thật sự quả thực giống như là một truyện cười!"

Văn Vân nhìn hẩn một cái, trên mặt lộ ra vài phần quan tâm chi sắc, nói khẽ: "Đại nhân. . ."

Quý Hậu vẫy vẫy tay, nói: "Ta không sao, bất quá là có cảm giác mà phát mấy câu bức tức mà thôi. Hiện tại những thứ này bộ lạc Bạch Mã Hoang nhân, mới là chúng ta thích nhất, cứ việc ác tâm chết lão tử, nhưng vẫn là muốn khuôn mặt tươi cười tương đối. Những sự tình này, ta biết."

Văn Vân gật đầu, một lát sau sau mỉm cười nói: "Bất kể thế nào nói, đưa tráng đinh nhân khẩu sự bọn hẩn rõ ràng đáp ứng được như vậy thống khoái, quả nhiên, Hắc Quy đại nhân pháp nhãn không kém."

"Lão gia hỏa kia sớm thành tinh." Quý Hậu cười cười, khen vị kia lão ô quy đại nhân một cái, sau đó rồi hướng Văn Vân nói, "Hôm nay người cực khổ, đợi có thể trước đi nghỉ ngơi một chút. Chẳng qua sáng mai, người còn phải dậy sớm, sau đó giúp ta đi ước hẹn lão Long cùng Hạ Hầu hai người tới, ta có việc cùng bọn hẩn nói."

Văn Vân đứng lên, nói: "Biết rồi, chẳng qua ngài thỉnh bọn họ chạy tới là có chuyện gì sao, có hay không cần ta đi an bài?"

Quý Hậu cười lạnh một tiếng, nói: "Không cần, ta kêu bọn họ chạy tới, cũng là vì giúp bọn hã một chút a."

Văn Vân lắp bắp kinh hãi, nói: "Cái gì?"

Quý Hậu "Hừ" một tiếng, khóe miệng hiện lên vẻ mỉm cười, nói: "Kia hai lão này hiện tại đại khái chính là Đại tể ti mệnh lệnh kia đau đầu vạn phần a, vậy hãy để cho ta tới giúp bọn hã giải quyết tốt rồi, năm nghìn vàng ba trăm cái Hoang nhân, người xem coi thế nào?"

Văn Vân tròn mắt há hốc mồm, sau một hồi khá lâu mới nói: "Tốt, biện pháp tốt. . ."

LỤC TÍCH CHI ĐẠI HOANG TẾ

[C]

Tiêu Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Phản Đoạt (Thượng)

Trong đêm đen, yên tĩnh trên Hoang nguyên, sáng lên một đám ánh lửa, theo bên cạnh bờ thối tới gió lạnh trong mang theo lấy những cái kia rất nhỏ mà quý dị thanh âm. Ân Hà nắm chặt trong tay binh khí, cẩn thận từng li từng tí về phía bên kia đi đến.

Đêm tối che lấp thân ảnh của hắn, tiếng gió che giấu bước chân của hắn, vì vậy đoạn đường này bình yên vô sự mà đến gần kia ánh lửa sáng lên địa phương, Ân Hà tại một đám cỏ phía sau nằm xuống, sau đó ló về phía trước nhìn lại.

Đồng lửa ngay tại hắn phía trước xa bảy tám trượng địa phương, ngọn lửa cuồng dã nhảy múa trên đồng củi, phản chiếu tại đôi mắt của hắn ở bên trong, giống như là hai luồng ngọn đèn sáng, cũng đồng thời chiếu ra mặt khác mấy đạo nhân ảnh.

Bên kia là ba người Hoang tộc, thân hình cao lớn, mặc dù so ra kém trời sinh to lớn Xích Hùng, nhưng là so với nhân tộc bình thường nam tử muốn khô ngo rất nhiều.

Cái này ba người Hoang tộc trên cơ bản đều là da lông áo ngắn, trên thân để lộ không ít da thịt, tại ánh lửa chiếu xuống có thể chứng kiến không ít vết sẹo vết thương, hiển nhiên là thường xuyên chém giết, cùng lúc đó, Ân Hà nhìn kỹ một lần, cũng không có thấy tại trên người bọn họ có bất kỳ khá rõ ràng bộ lạc tiêu chí.

Tại đây cái yên tĩnh đêm tối, ở chỗ này cái hoang vu trên nguyên dã, bọn hắc vân quanh ở kia cạnh đồng lửa sưởi ấm, đồng thời trên lửa còn đồ nướng lấy một khối lớn khối thịt, Ân Hà trong nội tâm cơ hồ là trong nháy mắt liền hiện lên "Hoang cướp" hai chữ.

Hoang nguyên ban đêm ngủ ngoài trời dã ngoại, cũng không phải một kiện thoải mái sự, sương lạnh lộ ra nặng, còn có các loại kỳ kỳ quái quái dã thú côn trùng, như không có hoàn toàn chuẩn bị, rất dễ dàng liền sẽ phát sinh ngoài ý muốn cũng mất đi tính mạng, vì vậy coi như là người Hoang tộc, chỉ cần có thể tiến vào bộ lạc lãnh địa, cũng sẽ không tại bên ngoài qua đêm.

Chung quanh có một cái địa bàn khá lớn bộ lạc Bạch Mã, còn có bốn năm cái nhỏ một chút bộ lạc Hoang tộc, đều là có thể cung cấp nghỉ ngơi địa phương, nhưng mấy người này lại tình nguyện ở lại chỗ này, hiển nhiên, thân phận là có cổ quái.

Tại tối tuần tra đội ngũ trước, Huyền Vũ vệ Hắc Quy lão Vệ trưởng đã đã tìm được Ân Hà, đối với hắc cẩn thận nói lần này khiến hắc tới dụng ý, trong đó là quan trọng nhất, đương nhiên chính là bộ lạc Bạch Mã mơ hồ cùng đại ca của hắc Ân Dương chết tựa hồ có một chủng liên hệ. Đây cũng là Ân Hà mặc dù biết tuần tra nguy hiểm, nhưng cuối cùng vẫn là một lời đáp ứng xuống nguyên nhân.

Nhưng mà nếu như nói là đầu sỏ gây nên, đương nhiên vẫn là Hoang cướp. Ân Dương có thể nói là trực tiếp chết ở Hoang cướp trong tay, cho nên khi Ân Hà chứng kiến ba người này lúc, ánh mắt cũng liền lạnh xuống.

Chẳng qua, hắc còn là có đầy đủ tỉnh táo, trước mắt cái này ba cái Hoang cướp thoát nhìn rõ ràng cho thấy quen chém giết lão luyện, như là một đối một đơn đấu, Nhân tộc chiến sĩ gần như đều rất khó chiến thắng bọn hắc, chẳng qua, nếu như tăng thêm Nhân tộc những cái kia cứng rắn khôi giáp cùng vô cùng sắc bén lưỡi đao, kết quả là khó nói.

Nhưng nếu như là một đối ba lời nói, gần như căn bản không có hy vọng chiến thắng, có thể nói là cửu tử nhất sinh. Ân Hà rất nhanh liền phân biệt rõ tình thế này, lạnh lùng nhìn thoáng qua cái này ba cái không rõ mục đích đột nhiên trong đêm tối xuất hiện Hoang cướp về sau, thân thể liền bắt đầu chậm rãi lui về phía sau, tính toán rời khỏi nơi đây.

Trong gió đưa tới vài tiếng không mạch lạc quái dị thanh âm đàm thoại, tựa hồ là kia ba cái Hoang cướp chính tại nói chuyện phiếm nói chuyện, Ân Hà đầu miễn cưỡng nghe hiểu một nửa những thứ này Hoang nhân kỳ quái phát âm, nhưng cụ thể có ý tứ gì cũng nghe không hiểu, vì vậy cũng không có dừng bước lại, vẫn bắt đầu lặng yên lui về phía sau.

Đúng lúc này, đột nhiên theo kia đồng lửa phía sau truyền đến một tiếng mơ hồ không rõ tiếng rên rỉ, khiến Ân Hà bước chân hơi hơi dừng một cái, dừng bước, quay đầu nhìn thoáng qua.

Bên cạnh đồng lửa ba cái Hoang nhân tựa hồ cũng nở nụ cười, tiếng cười hung ác, làm cho người sờn hết cả gai ốc.

Một lát sau, trong đó một người đứng lên, tùy tiện mà đi qua một bên, tại ánh lửa bên ngoài trong một mảnh bóng mờ, hắc dử tợn cười một tiếng, đột nhiên cúi người xuống hướng kia trong bụi cỏ một trảo, lập tức nhắc lên một người tới.

Bụi cỏ sau Ân Hà đồng tử hơi hơi co rút lại một chút, mặc dù ánh lửa bị cái kia Hoang nhân cao lớn thân ảnh làm cho che khuất, thấy không rõ người kia khuôn mặt, nhưng là từ trên thể hình đến xem, kia tựa hồ hẳn là là nhân tộc nam tử.

Cái này Hoang nhân trong miệng mắng một câu, đột nhiên xòe bàn tay ra liền hung hăng mà quạt tới, tới tới lui lui đánh năm sáu cái cái tát, nhân tộc kia nam nhân giống như đã bị trọng thương, thoát nhìn thần trí mơ hồ, tự

như vậy bị hấn đánh cho không hề có lực hoàn thủ, máu tươi còn tung toé ra.

Cạnh đồng lửa, mặt khác hai cái Hoang nhân lớn tiếng nở nụ cười, không nửa phần ngăn trở ý tứ, ngược lại một bộ xem kịch vui bộ dáng.

Cái kia đánh người Hoang nhân đại khái là nhận lấy đồng bạn tiếng cười khích lệ, càng phát ra càn rỡ lên, quay đầu hướng hai cái đồng bọn cười ha ha, quay người lại là một cái cái tát trùng điệp vỗ đi lên.

Nhưng mà vừa lúc này, đột nhiên cái kia thoát nhìn đã hôn mê bất tỉnh Nhân tộc nam tử mãnh liệt mở hai mắt ra, kia ánh mắt cừu hận tựa hồ là trong đêm tối một đạo nóng rực hào quang, như đao một loại nhìn chăm chú lấy cái này Hoang nhân.

Hoang nhân lắp bắp kinh hãi, vô thức mà tay hơi ngừng lại, lập tức kịp phản ứng, trong lúc nhất thời có chút xấu hổ, vừa muốn tiếp tục đánh xuống lúc, đột nhiên chỉ cảm thấy ngực chợt lạnh, dường như có lưỡi đao nhập thể.

Hoang nhân chấn động, cuồn hồng một tiếng, đem bóng người kia ném ra ngoài, đồng thời lao đảo lui về phía sau, chỉ thấy một hồi huyết quang hiện ra, bộ ngực hấn đã nhiều một đạo thật sâu miêng vết thương, máu đỏ tươi càng không ngừng chảy ra tới.

Bên cạnh hai cái Hoang nhân đồng thời đứng lên, mặt lộ vẻ vẻ giận dữ, oa oa kêu to vọt tới, một quyền đem kia đã là nỗ lực hết đà, vong mệnh đánh cước một lần Nhân tộc nam tử đánh ngã xuống đất, sau đó quyền đâm cước đá.

Nam tử kia bị đánh trên mặt đất, liền phản kháng động tác đều không có, tựa hồ bởi vì thương thể quá nặng, đã ngất đi.

Thời điểm lúc này, cái kia bị thương Hoang nhân cũng phản ứng tới, nộ hồng gào thét một tiếng, mãnh liệt theo bên cạnh rút ra một thanh vô cùng sắc

bén đại đao, cuồng hống lấy lao đến.

Kia hai cái Hoang cướp quay đầu nhìn hắt một cái, trong đó một cái tựa hồ còn muốn nói chuyện, thế nhưng cái đã lâm vào cuồng nộ Hoang nhân căn bản không cho bất luận kẻ nào cơ hội nói chuyện, trong nháy mắt vọt tới phụ cận, đẩy ra hai người đồng bạn, sau đó giơ tay chém xuống.

Ánh đao như tuyết, phản chiếu ra kia lửa đỏ hào quang, sau một lát, chỉ nghe một tiếng trầm đục, huyết quang như suối, phun lên không trung, hắt đúng là một đao chặt đứt nam tử nhan tộc kia đầu.

Hắt ám mà thể lãnh Hoang nguyên đêm, lập tức tăng thêm vài phần máu tanh tàn nhẫn. Một đao kia lực lượng là mạnh như thế, ngay tiếp theo nhân tộc kia nam tử đầu lâu bay lên không trung, vượt qua hừng hực thiêu đốt đồng lửa, sau đó nặng nề mà ném tới trên mặt đất, lại cuộn cuộn mà lăn một đoạn cự ly, tiến vào một mảnh trong bụi cỏ.

※※※

Một cái máu chảy đầm đìa đầu người lăn đến Ân Hà bên chân, sau đó run rẩy hai cái về sau, ngừng lại.

Ân Hà vô thức mà cúi đầu vừa nhìn, nơi xa ánh lửa chiếu một chút ánh sáng tới, xuyên qua khe hở trên bụi cỏ, rơi vào chân hắt vừa trên mặt đất.

Ân Hà thân thể bỗng nhiên cứng đờ, hô hấp cũng tại trong nháy mắt dừng lại, toàn bộ người nhìn qua giống như là một cái biển thành tảng đá một loại.

Yếu ớt mà không ngừng lay động ánh lửa xuống, cái kia lăn tại hắt bên chân đầu người gương mặt hướng lên, vết máu loang lổ, nhưng là có vài phần quen thuộc hình dáng.

Đó là Hà Thu Lâm.

Cái kia hai ngày trước vẫn còn ở mang theo Ân Hà cười hành tại cái này trên hoang dã tiền bối quân nhân.

Quang ảnh giao thoa gian, cái này người chết trên mặt cơ bắp vận vẹo, tựa hồ có cực độ thống khổ, lại giống như có vô hạn phần nộ, cặp mắt của hắn thủy chung không khép lại, trợn mắt nhìn, thật giống như lúc này chính nhìn chăm chú lấy Ân Hà đồng dạng.

Phương xa, kia ba cái ngang tàng bạo ngược Hoang cướp thanh âm dần dần lớn lên, giống như có một ít tranh chấp, tựa hồ là bên cạnh có người đối với giết người cái kia Hoang cướp mắng mấy câu, đại khái là đối với hắn đột nhiên giết chết nhân tộc này có chút bất mãn.

Thế nhưng giết người Hoang cướp gào thét vài tiếng, người bên cạnh cũng liền không lên tiếng.

Một lát sau, bên kia bóng người lắc lư, mấy người một lần nữa về tới bên cạnh đồng lửa. Trong đó cái kia giết người Hoang cướp trong miệng một mực mắng, chửi, cầm theo cái thanh kia nhuốm máu đại đao hướng bụi cỏ nơi đây chạy qua, tựa hồ còn là một bộ không thể chịu nổi yên bộ dạng.

Trong bóng tối, Ân Hà nhìn xem cái kia đầu lâu, nhìn xem hắn không thể khép lại mắt, khóe mắt hơi hơi khẽ động một cái, sau đó dùng nhỏ khó thể nghe thanh âm, nhẹ nhàng mà nói một câu, nói: "Người là trên trời có linh, cố ý đến nơi này của ta sao?"

Sau một lát, một cái thân ảnh cao lớn đi tới bụi cỏ trước, to lớn bóng mờ che đầy tới, cái kia mang theo máu tanh cùng dữ tợn Hoang nhân đứng ở phía trước, sau đó một cước bước vào cái này trong bụi cỏ.

LỤC TÍCH CHI ĐẠI HOANG TẾ

[C]

Tiêu Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Phản Đoạt (Hạ)

Cảnh ban đêm càng phát ra thê lãnh, trên Hoang nguyên gió lạnh gào thét thổi qua, chọc cho đông kia đông lửa cuồng loạn vũ động lên, tóe lên từng điểm hoả tinh, chậm rãi bay lên không trung.

Ngồi ở cạnh đông lửa kia hai cái Hoang nhân đưa tay theo đông lửa lên xé một khối thịt lớn xuống tới gặm ăn lấy, đồng thời đối với đi đến một bên tìm kiếm đầu lâu đồng bạn kêu một tiếng.

Cái kia giết người Hoang cướp cũng không để ý tới, thậm chí ngay cả đầu cũng không quay lại, tựa như vậy thẳng đứng sừng sờ mà đứng ở trong bụi cỏ, giống như tại cẩn thận tìm kiếm lấy cái gì.

Nhưng mà sau một lát, đột nhiên một tiếng thảm liệt vô cùng mang theo tuyệt vọng tiếng gào, bỗng nhiên vang vọng tại đây thê lương trong bóng đêm, cái kia giết người Hoang cướp thất tha thất thểu mà lui về phía sau ra, sau đó chậm rãi xoay người, hướng về bản thân hai người đồng bạn.

Cạnh đông lửa hai cái Hoang cướp bỗng nhiên đứng lên, sắc mặt đại biến, chỉ thấy tại đó hừng hực trong ngọn lửa, cái này giết người Hoang cướp trên thân, theo vết hầu đến phần bụng thành hình xuất hiện một đạo làm cho người sợ hãi vết thương khổng lồ, một lát sau miệng vết thương đột nhiên vỡ toang, lộ ra bên trong kia dày đặc bạch cốt cùng đỏ tươi nội tạng, máu tươi suối phun, tuôn ra mà ra. . .

Cái này Hoang cướp hô to một tiếng, ngửa mặt đổ xuống, một hồi run rẩy sau như vậy không động.

Còn lại hai cái Hoang cướp đồng thời rút đao, sau đó oa oa quái khiếu lấy lao đến.

Ân Hà theo trong bụi cỏ nhảy ra ngoài, sắc mặt lạnh lùng, đầy mặt sát khí, huy vũ lấy lưỡi đao sắc bén, xông lên cùng bọn họ chiến thành một đoàn.

Tại đây rời xa Thánh thành xa xôi trên hoang dã, tại thê lương gió lạnh cùng hắc ám trong bóng đêm, hãn một thân một mình ra sức mà chém giết lấy, đao quang kiếm ảnh ở bên trong, nhiệt huyết nhuộm hồng cả lưỡi đao, đi tranh thủ cuối cùng một điểm sống cơ hội.

Đó là không hề hoa xảo dã man chém giết, không có chút thương cảm, song phương trong mắt đều mang theo cừu hận thấu xương.

Luận lực lượng cùng chiến lực, không hề nghi ngờ, kia hai cái Hoang cướp chiếm cứ tuyệt đối thượng phong, nhưng Ân Hà ỷ vào tự thân chắc chắn khô giáp cùng trong tay càng thêm sắc bén lưỡi đao, mặc dù rơi xuống hạ phong, nhưng còn có thể miễn cưỡng chống đỡ lấy.

Chính là hai cái này Hoang cướp thực lực, tựa hồ so với hãn dự đoán còn muốn càng cường hãn không ít, một phen kịch liệt chém giết về sau, Ân Hà bị bức phải liên tiếp lui về phía sau, mắt thấy liền sắp không địch nổi.

Trong đó một cái Hoang cướp nhìn chuẩn hãn một sơ hở, gào rú một tiếng nhào tới, một đao liền hướng Ân Hà cạnh sườn chém tới!

Lúc này, Ân Hà đang bị cái khác Hoang cướp bức lui, một cái tránh né không kịp, mắt thấy sẽ bị chém trúng phần eo, liền muốn rơi vào cái nhất đao lưỡng đoạn kết cục.

Cái kia Hoang cướp trên mặt thậm chí cũng đã lộ ra thẳng lợi nhe răng cười, cho dù là Ân Hà tại trong tuyệt vọng trở tay dùng cánh tay đi bắt chuỗi này đại đao, hãn cũng cũng không thêm để ý.

Một đao kia lực lượng to lớn, tuyệt đối có thể chặt bỏ nhân tộc này cánh tay sau lại chém vào thân thể của hãn.

"Keng!"

Một tiếng sắc nhọn lại ngăn ngui tiếng vang lay động, cái này Hoang nhân thân thể ngừng một lát, ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc. Ân Hà cánh tay kia kịch liệt rung động lấy, nhưng mà cũng không có đoạn.

Nguyên lai, tại Ân Hà trên cánh tay mặc mang hộ giáp —— Nhân tộc dùng chắc chắn dị thường có tiếng hộ giáp, lại một lần nữa hiển lộ ra hãn chỗ cường đại, mặc dù mảnh giáp bật ra, nhưng vẫn đúng là cứng rắn chống đỡ cái này kinh khủng một đao.

Tốc độ ánh sáng tầm đó, nhận được hơi chút thở dốc cơ hội Ân Hà không chút do dự, thân thể khẽ đảo, trực tiếp vượt qua cái này Hoang nhân cánh tay, gần sát thân thể của hãn.

Hoang nhân kinh hãi, rống giận hướng lui về phía sau đi, nhưng mà huyết quang đột nhiên tràn ra, Ân Hà trong tay vô cùng sắc bén lưỡi đao đã đâm vào bụng của hãn, lập tức hoặc như là một người điên một loại, hãn ôm lấy cái kia Hoang nhân khôi ngô thân hình, tay phải cầm lấy máu tươi chảy đầm đìa lưỡi đao, điên cuồng mà lại lặp đi lặp lại cứ thế mà đâm vào, vặn xoắn, giống như là muốn hủy diệt tất cả sinh cơ một loại.

Cái kia Hoang nhân ban đầu còn phần nộ mà nghĩ muốn đẩy ra nhân tộc này, nhưng trong nháy mắt lực lượng giống như đột nhiên bỏ hãn mà đi, thân thể của hãn cùng tay đều cứng ngắc mà đứng ở không trung, sau đó nhìn về

phía bụng của mình.

Bên kia, đột nhiên truyền đến một thanh rống giận, khác một người cao lớn thân thể đánh tới, chỉ nghe "Oanh" một tiếng trầm đục, Ân Hà toàn bộ người bị đụng bay ra ngoài, cuối cùng một cái Hoang nhân đuổi đi theo.

Không đợi Ân Hà kịp phản ứng, hắn đã lại lần nữa vọt tới phụ cận, một cước đạp cho Ân Hà bụng.

Ân Hà kêu thảm một tiếng, ngửa mặt lên trời té trên mặt đất, trong miệng phun ra máu tươi tới.

Cái kia Hoang nhân quay đầu nhìn thoáng qua, đầu thấy mình kia đồng bạn bụng mặc dù không có như người thứ nhất giết người Hoang cướp như vậy mổ bụng rạch ngực, nhưng phần bụng bên kia đã bị chọc thành một đoàn bột nhão huyết nhục mơ hồ, lục phủ ngũ tạng trộn lẫn cùng một chỗ, cũng là sống không được rồi.

Liên chết mất hai cái người, cái này còn sót lại Hoang cướp lâm vào trong cuồng nộ, nổi giận gầm lên một tiếng, vọt tới té trên mặt đất Ân Hà vừa, một đao liên hướng Ân Hà đầu bổ xuống.

Đã sức cùng lực kiệt Ân Hà miễn cưỡng dùng trong tay lưỡi đao ngăn cản một cái, nhưng chỉ nghe một tiếng sắc nhọn vang về sau, cổ tay kịch chấn, trong tay hắn cây đao kia lưỡi bị trực tiếp đánh cho rời tay bay đi, tại không trung xệt qua một đạo đường vòng cung, vù vù rung động mà rơi ở phía xa trên mặt đất.

Kia Hoang cướp dữ tợn cười một tiếng, càng không chần chờ, một đao lại hướng hắn yết hầu chém xuống, đây cũng là hắn vừa mới nhìn đến Ân Hà trên thân khôi giáp cứng cỏi kiên cố, liền nhìn lấy trên cổ không hộ giáp địa phương, muốn đem cái này vạn ác Nhân tộc cũng chém đầu xuống dùng tế

đồng bạn.

"Keng!"

Lại là một tiếng trầm đục, đã lâm vào tuyệt cảnh tay không tắc sắt Ân Hà khua lên cuối cùng khí lực, dùng hai tay che ở trước người, đao phong đánh xuống, kia hai cổ tay lên hộ giáp đang kịch liệt rung động trong lại một lần nữa chống đỡ lưỡi đao, nhưng có địa phương cuối cùng vỡ tan, mà sắc bén đao phong càng không ngừng hạ thấp xuống đi, thẳng hướng cổ của hắn đến gần.

Ân Hà sắc mặt trắng bệch, liều mạng mà ngăn cản, chính là hắn thân thể lúc này gần như kiệt lực, mà kia Hoang cướp lực lượng to đến kinh người, không ngừng rống giận hạ thấp xuống, hắn đứng là cũng nhịn không được nữa, chỉ có thể trơ mắt nhìn kia lạnh như băng mang máu lưỡi đao, từng điểm một đến gần cổ của mình.

Sắc bén lưỡi nhọn, đâm rách da thịt của hắn.

Máu tươi từ trên cổ hắn chảy ra, thuận theo làn da chảy xuống, nhỏ xuống đến bên cạnh trên mặt đất.

Ân Hà trước mắt bắt đầu bắt đầu mơ hồ, hai tay của hắn kịch liệt run rẩy, mắt thấy cuối cùng lực lượng cũng sắp bỏ hắn mà đi, mà tử vong càng ngày càng gần.

Cái kia Hoang nhân dữ tợn gương mặt đang ở trước mắt, hắn thậm chí còn có thể chứng kiến đáng sợ kia răng nanh cùng phía trên mang máu dấu vết. Hết thấy, giống như đã đến cuối cùng thời khắc.

Một giọt máu tươi, nhỏ xuống tại trên mặt của hắn.

Tại đó sinh tử lúc, tại đó tốc độ ánh sáng trong nháy mắt, trong đầu của

hắn một mảnh hỗn độn hỗn loạn, trong hoảng hốt tựa hồ đột nhiên có một loại tràn đầy giết chóc, dã man, nguyên thủy khí tức, theo trong đầu hắn bỗng nhiên bay lên.

Cặp mắt của hắn đột nhiên một mảnh huyết hồng!

Cái kia người Hoang tộc thấy được ánh mắt của hắn, thân thể chợt mà chấn động một cái, giống như giật nảy người.

Sau đó, một cái trầm muộn mà quý dị thanh âm, đột nhiên theo hai người tầm đó truyền ra.

Hoang cướp cúi đầu nhìn lại, lại phát hiện thanh âm kia là theo nhân tộc này trên tay phải truyền tới.

Chỉ thấy, Ân Hà trên cánh tay mang khôi giáp, đột nhiên bạo liệt ra một đạo khe hở, tiếp theo lấy, lại là một đạo, lại là một đạo, một lát sau đột nhiên một tiếng vang lớn, hắn chỉnh điều trên cánh tay tinh thiết khôi giáp cùng hắn vốn là mặc quần áo tay áo, toàn bộ bạo liệt, ầm ầm tản ra.

Trong hỗn loạn, Hoang cướp trên mặt lộ ra khó có thể tin thần sắc, nhìn xem kia tại trước mắt mình xuất hiện không thể tưởng tượng một màn.

Ân Hà tay phải đột nhiên biến thô biến lớn, đồng thời, trên cánh tay cơ bắp từng cục, tràn đầy một loại nổ mạnh lực lượng, phía trên càng có như Ma thú một loại da lông, ở giữa xen lẫn nhiều quý dị sắc thái, xanh biếc đỏ tươi đều có, cấu thành một bức kỳ dị đồ án.

Đêm đen như mực, kia vốn là tràn ngập giết chóc tranh đấu cùng hỗn loạn hoang dã, tại thời khắc này, đột nhiên yên tĩnh lại.

Cũng không có một thanh âm nào.

Đã liền phụ cận trong bụi cỏ, những cái kia vốn là tại thấp kê côn trùng, cũng đột nhiên lâm vào một mảnh tĩnh mịch trong.

Giống như là, có một cái triền miên cổ xưa ngủ say khủng bố Ma thú, trong lúc đó lần nữa thức tỉnh, mở ra ánh mắt của nó, nhìn quét qua cái mảnh này nhân gian Hoang nguyên.

Hoang cướp đột nhiên cảm giác được có một cỗ tràn đầy không thể đỡ lực lượng xung đột mà đến, sau đó, thân thể của hắn liền không tự chủ được mà bay lên không trung, thậm chí còn không có đợi hắn kịp phản ứng thời điểm, trước mắt hắn đột nhiên một đen, lại xuất hiện một cái to lớn vô cùng năm dặm, mang theo lấy đầy trời cuồng phong gào thét mà đến, sau đó nặng nề, hung ác tàn nhẫn vô cùng mà, đập vào trên mặt của hắn.

Theo bầu trời đến mặt đất!

"Oanh" một tiếng, bụi đất tung bay, cái kia cuối cùng Hoang cướp bị đánh hạ xuống đất mặt, đầu của hắn, bị cứng rắn mà đánh vào dưới mặt đất trong đất.

Mùi máu tanh bốn phía, hỏa diễm cuồng loạn bay múa, chiếu rọi lấy cái kia đột nhiên bành trướng thân hình, giống như một ác ma một loại, mang theo khát máu khí tức, hướng về chung quanh lạnh lùng nhìn lại.

LỤC TÍCH CHI ĐẠI HOANG TẾ

[C]

Tiêu Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Duyên Vân (Thượng)

Tà dương ánh chiều tà, đường cổ thành lớn.

Dưới hoàng hôn, Thánh thành sừng sững tại Đại Hoang Nguyên lên, giống như là một cái an tĩnh lại Cự thú, trầm mặc mà tắm trời chiều cuối cùng quang huy. Cao ngất tường thành trên mặt đất kéo ra khỏi cái bóng thật dài, đứng ở Nam Môn lên, Hắc Quy Quy Vị Trì cau mày lấy, nhìn xem Thánh thành bên ngoài mệnh mệnh bát ngát Hoang Nguyên cùng cái kia vanh tanh đường lớn, sắc mặt trở nên có chút khó coi.

Một mình đi ra ngoài tuần tra Ân Hà, theo lý hẵn là buổi trưa hôm nay thời gian nên trở lại Thánh thành rồi, nhưng mà cho tới bây giờ còn không có xuất hiện. Mà trước đó vài ngày mang theo Ân Hà đi ra ngoài, coi như là dẫn đường Hà Thu Lâm, vốn nên sớm hơn hai ngày trở về, nhưng thẳng cho tới hôm nay cũng đồng dạng không có xuất hiện.

Dưới trời chiều Đại Hoang Nguyên lạnh lùng lại tàn khốc, tựa hồ ở giữa thiên địa đều là một mảnh xơ xác tiêu điều chi ý, ở đằng kia mảnh cánh đồng hoang vu lên, tử vong phảng phất là vĩnh hằng không tiêu tan, lái đi không được chủ đề.

Quy Vị Trì ngẩng đầu quan sát bầu trời sắp xuống núi trời chiều, già nua trên mặt lướt qua một tia ảm đạm, khe khẽ thở dài, sau đó xoay người, hướng dưới thành cầu thang đi đến.

Giống như hăn như vậy mấy tuổi, lại cả đời đều tại quân đội bên trong, sớm sẽ không biết nhìn rồi bao nhiêu sinh ly tử biệt, nhìn rồi bao nhiêu giết chóc máu tanh, hôm nay mặc dù còn có bất hạnh, cũng không quá đáng chỉ là ở đẳng kia chút ít nhuộm máu trang sách trên lại lạnh lùng thêm trên một cái tên mà thôi.

Trẻ tuổi thật là tốt đấy, nhân tài thật là tốt đấy, nhưng là không có sống sót người, nên cái gì cũng không phải rồi.

Đại Hoang Nguyên mấy nghìn mấy vạn năm, bất kể là đối với dã thú rất cuộc vẫn là người, đều là loại này công chính lãnh khốc pháp tắc.

Đi ra một đoạn đường, mắt thấy muốn đi hạ cấp bậc thang, trong lúc đó, Quy Vị Trì sau khi nghe được đầu bên tường thành trên mãnh liệt truyền đến một hồi bạo động, bên kia có mấy người lính tựa hồ thoáng cái kích bắt đầu chuyển động, gọi vài câu, nhao nhao chỉ vào tường cao bên ngoài Hoang Nguyên.

Mà càng nhiều nữa người tựa hồ bị bọn hăn kinh sợ đến, nhao nhao chạy tới, hướng ra phía ngoài ngăm nhìn.

Quy Vị Trì đuổi ra bước chân bỗng nhiên ngừng lại, một lát sau, hăn quay đầu hướng tường thành bên kia nhìn thoáng qua, sắc mặt bỗng nhiên thay đổi một cái, trong mắt lướt qua một tia hy vọng cùng kinh ngạc cùng tồn tại phức tạp ánh mắt, lập tức đột nhiên quay người, lấy cùng hăn cái tuổi này không tương xứng nhanh nhẹn cùng tốc độ thoáng cái chạy tới cao lớn bên tường thành, đẩy ra trước người mấy người lính, nằm ở trên tường hướng nhìn ra ngoài.

Dưới trời chiều, cổ trên đường, một con ngựa lẻ loi tro troi mà đi, trên lưng ngựa một cái cô độc mà mệt mỏi kỵ sĩ.

Một thân phong trần, đầy người vết máu, hắn giống như có lẽ đã tình trạng kiệt sức, liền thân thể đều không thể lại thẳng tắp, chỉ có thể vô lực mà nằm ở trên lưng ngựa. Tại trước người của hắn, dùng một sợi thừng thừng chăm chú mà cột một cổ thi thể không đầu cố định trước người, còn có một khối đã khép lại hai mắt đầu lâu.

Trừ lần đó ra, ngựa bên cạnh, cột ba khối Hoang nhân đầu người, vết máu loang lổ, làm cho người chấn đáng sợ.

Ánh chiều tà ánh chiều tà ở bên trong, cái này cô độc kỳ vĩ phảng phất là theo tử vong trong địa ngục đi ra giống nhau, mang theo tàn khốc lại máu tanh khí tức, chậm rãi hướng về kia tòa đại thành đi đến. Trời chiều chiếu rọi tại thân thể của hắn lên, dường như vì hắn độ lên một tầng hào quang.

To như vậy thành trì, cao ngất tường thành, trên thành dưới thành vô số binh sĩ, tựa hồ cũng trong lúc nhất thời bị cái này kinh người một màn làm cho chấn nhiếp, không có người mở miệng nói chuyện, thì cứ như vậy kinh ngạc mà nhìn hắn đến gần Thánh thành.

Ân Hà mệt mỏi mà cổ hết sức mà ngẩng đầu lên, nhìn qua cái kia cao ngất rồi lại quen thuộc thành trì, khóe miệng kéo bỗng nhúc nhích, lộ ra một tia khô khốc mà tự đáy lòng đáng tươi cười.

Sau đó, hắn một đầu theo trên lưng ngựa ngã quỵ xuống, nặng nề mà ngã ở Thánh thành cao ngất bên tường thành trên.

Sau một lát, đột nhiên theo phía trên tường thành truyền đến gầm lên giận dữ thanh âm, nói: "Nhanh, mau đem hắn cứu trở về đến!"

※※※

Ân Hà cảm giác mình giống như lại làm một giấc mộng, còn là ác mộng, cùng lúc trước theo Nội Hoàn chi địa trong được cứu đi ra thời điểm không

sai biệt lắm ác mộng: Những cái kia đao quang kiếm ảnh, máu tanh tàn khốc hình ảnh, thủy chung quần quanh lấy hắn, làm cho hắn cảm thấy không cách nào hô hấp, làm cho hắn cảm thấy thân trũng xuống Địa Ngục, làm cho hắn tuyệt vọng, làm cho hắn thống khổ muôn phần, làm cho hắn đột nhiên có một điên cuồng ý niệm trong đầu, đều muốn phá hư hết thảy, muốn giết hết thảy, làm cho hết thảy tất cả đều hủy diệt, tựa hồ chỉ có như vậy, hắn có thể trùng sinh, mới có thể đạt được yên tĩnh...

Sau đó, cái này mộng liền tỉnh.

Giống như so với một cái đằng trước ác mộng muốn tỉnh nhanh hơn rất nhiều.

Ân Hà mở to mắt thời điểm, đầu tiên đập vào mi mắt chính là một mảnh màu trắng, sau đó tại hoảng hốt đến dần dần rõ ràng trong quá trình, hắn phân biệt ra được đó là màu trắng bức tường, mà chính hắn thì là nằm trong một gian phòng ngủ.

Tiếng bước chân vang lên, có người tựa hồ đã nhận ra hắn tỉnh lại động tĩnh, đi tới giường của hắn bên cạnh.

Ân Hà quay đầu nhìn lại, liền chứng kiến hai bóng người đứng ở giường của hắn bên cạnh, một cái là Quy Vị Trì, cái khác nhưng là Quý Hậu.

Ân Hà lắp bắp kinh hãi, vô thức mà nghĩ muốn đứng lên hành lễ, nhưng rất nhanh đã bị Quy Vị Trì đè xuống.

Cái này thân mặc hắc y lão đầu nở nụ cười một cái, nói: "Người trọng thương chưa lành, trước năm nói chuyện đi."

Quý Hậu đối với hắn cũng nhẹ gật đầu, sau đó theo bên cạnh tiện tay cũng kéo một trương ghế tới đây, ngồi ở bên giường.

Quy Vị Trì thò tay tại Ân Hà trên cổ tay bắt mạch nghe chỉ chốc lát, lại tập trung tư tưởng suy nghĩ nhìn nhìn Ân Hà ánh mắt, lập tức khẽ vuốt cằm, nói: "Người bây giờ cảm thấy như thế nào, có thể nói chuyện này?"

Ân Hà chần chừ một chút, nói: "Có thể."

Quy Vị Trì quay đầu nhìn Quý Hậu liếc, Quý Hậu nói: "Vốn người bản thân bị trọng thương, có lẽ cho người nghỉ ngơi thật tốt đấy, chỉ là hiện tại có một cái thập phần chuyện gấp gáp, phải muốn hỏi người, đành phải cho người vất vả một chút."

Ân Hà lắc đầu, nói: "Ta không sao, Quý trưởng lão, lão Vệ trưởng, các người muốn hỏi ta cái gì cứ hỏi đi."

Quy Vị Trì trầm ngâm một lát, nói: "Người ngày đó lúc trở lại, trừ mình ra thân chịu trọng thương, ngựa trên còn có Hà Thu Lâm bị chặt đầu thi thể, mặt khác còn treo ba cái Hoang nhân đầu. Trong lúc này đến cùng chuyện gì xảy ra, người trước theo chúng ta nói một chút."

Ân Hà gật gật đầu, nói: "Chuyện là như vậy..."

Hắn cũng không có làm cái gì giấu giếm, đem bản thân theo đêm hôm đó nghỉ ngơi sau nghe được quái thanh, sau đó theo tiếng mà đi phát hiện đồng lửa, tiến tới thấy tàn khốc cảnh tượng, kịch liệt chém giết vân... vân sự tình, từ đầu tới đuôi đều nói một lần. Trừ hơi có chút không có nói, chính là ở đằng kia trận chém giết cuối cùng, thân thể của hắn đột nhiên phát sinh khác thường biến hóa tình hình.

Tại hắn trên mặt mệt mỏi mà sau khi nói xong, Quy Vị Trì cùng Quý Hậu liếc nhau một cái, một lát sau, Quý Hậu khẽ gật đầu, nhưng Quy Vị Trì nhưng là tại trầm mặc một lát sau, bỗng nhiên lại mở miệng hỏi một câu, nói: "Trước người nói bởi vì đối diện ba cái kia Hoang Đạo thực lực cường hãn,

vốn ý định đi đầu tránh lui rời đi, nhưng vì sao đột nhiên lại bạo khởi chém giết, theo chân bọn họ không chết không thôi mà đánh cho trận này cửu tử nhất sinh chiến đấu?"

Ân Hà đã trầm mặc một lát, thấp giọng nói: "Ta thấy được Hà Thu Lâm đầu đã rơi vào chân của ta bên cạnh."

Quy Vị Trì nói: "Người là bị hấn trước khi chết kích thích sao? Chỉ là, tuy vậy, hành động như vậy..."

Ân Hà đột nhiên ngẩng đầu lên, cơ trên mặt bóp méo một cái, sắc mặt thanh âm đều trở nên có chút quái dị đứng lên, chất âm thanh nói: "Hà Thu Lâm thi thể lên, thiếu đi một cái đùi!"

Quy Vị Trì đột nhiên không nói, hấn nhìn chăm chăm vào Ân Hà, sắc mặt lạnh lùng trong dần dần trở nên xanh mét, sau đó quay đầu nhìn về phía Quý Hậ.

Quý Hậ sắc mặt cũng trở nên dị thường khó coi, một lát sau về sau, hấn lạnh lùng phun ra hai chữ: "Súc sinh!"

Quy Vị Trì quay đầu, nhìn xem Ân Hà, ánh mắt dần dần trở nên ôn hòa đứng lên, sau đó vỗ nhẹ nhẹ bờ vai của hấn, nói: "Người làm rất khá, khổ cực rồi." Dừng một cái về sau, hấn lại nói: "Hà Thu Lâm cũng là ổn rồi, người yên tâm, chúng ta gặp hảo hảo hậu táng hấn, đồng thời, tên của hấn sẽ khắc vào anh liệt tẩm bia trên, được chúng ta Thánh thành Nhân tộc đời sau con dân đời đời đời đời cung phụng kính ngưỡng."

Ân Hà nở nụ cười một cái, đầu nằm ở trên gối đầu, im lặng im lặng.

Ba người trầm mặc một hồi, Quý Hậ nhẹ nhàng ho khan một tiếng, sau đó từ trong lòng ngực lấy ra một phong thư. Phong thư ngâm miệng là mở ra đấy, cùng lúc đó, phong thư trên đỏ sẫm vết trái rộng, tựa hồ là lúc trước lây

dính rất nhiều máu.

"Phong thư này, ở đâu ra?"

Quý Hậu hỏi: "Đây là lão Vệ trưởng tại cứu được người về sau, ở trên người của người thay y phục lúc rơi ra ngoài, người là từ đâu mà tìm được phong thư này?"

Ân Hà nhìn thoáng qua lá thư này, không có chút do dự nào, nói: "Là ta giết ba cái kia Hoang Đạo về sau, theo bọn họ thi thể trên tìm ra đến đây. Ta nghĩ bọn hăn hành vi cổ quái, nửa đêm bí mật đi, không biết có cái gì hữu dụng ý, liền đem phong thư cũng mang theo trở về. Chỉ là phía trên kia ghi đều là cổ quái Hoang Tộc văn tự, ta xem không hiểu ý tứ trong đó..."

"Ta đã tìm nội thành hiểu Hoang Tộc văn người nhìn rồi." Quý Hậu nhàn nhạt mà nói một câu, sau đó đem lá thư này nhẹ nhẹ đặt ở mép giường bên cạnh, nói, "Bên trong chỉ nói một chuyện rất đơn giản."

Ân Hà nuốt từng ngụm nước, nói: "Chuyện gì?"

Quý Hậu trên mặt bỗng nhiên lướt qua một tia cười lạnh chi ý, nói: "Trong thư nói, đến đây Thánh thành thần phục đầu nhập vào Bạch Mã bộ lạc nhiều người thủ lĩnh, đã làm xong tất cả mọi chuyện, sau đó định ra rồi theo Thánh thành quay về bọn hăn bộ lạc lãnh địa thời gian, còn có sắp sửa đi là cái nào lộ tuyến."

Ân Hà ngơ ngác một chút, ánh mắt lập loè, tựa hồ đang suy tư, một lát sau về sau, hăn lông mày bỗng nhiên nhú một cái, như là nghĩ tới điều gì.

Mà vẫn nhìn hăn Quy Vị Trì trong mắt có một tia vui mừng, quay đầu đối với Quý Hậu nói: "Bọn hăn trở về là lúc nào?"

Quý Hậu nói: "Ngày mai buổi chiều."

Quý Vị Trì nhẹ gật đầu, sau đó bỗng nhiên hỏi một câu không đầu không đuôi mà nói, nói: "Có làm hay không?"

Quý Hậ "Hừ" một tiếng, nói: "Làm!"

"Tốt." Quý Vị Trì đáp ứng .

Ân Hà ngẩng đầu, nói: "Hai vị đại nhân, có thể phong thư này đã rơi vào chúng ta trong tay..."

Quý Vị Trì lắc đầu, nói: "Sẽ không chỉ có phong thư này đây."

Quý Hậ chấp tay đứng lên, khuôn mặt lạnh lùng, nói: "Yên tâm đi, ngày mai tự nhiên hết thầy sẽ chân tướng rõ ràng rồi."

LỤC TÍCH CHI ĐẠI HOANG TẾ

[C]

Tiêu Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Duyên Vân (Hạ)

Hôm sau.

Đây là một ngày với ánh nắng tươi sáng, tại Nhân tộc Thánh thành trong nhận lấy nhiệt tình khoản đãi, nhập lại đã được như nguyện mà tiếp nhận rất nhiều tiền tài bảo vật, đương nhiên, còn có càng nhiều về tương lai ban thường hứa hẹn về sau, Bạch Mã bộ lạc các cảm thấy mỹ mãn rời đi Thánh thành.

Bọn hãn xa xỉ khoe của phong cách không có chút nào cải biến, cờ vải tung bay, thanh thế to lớn, đồng thời trong đội ngũ nhiều hơn rất nhiều xe ngựa xe trâu, phía trên chứa số lượng rất nhiều rượu hòm, chỉ là trang trí liền vàng son lộng lẫy, nhìn qua đã biết rõ bên trong nhất định là lấy được số lượng lớn tiền tài bảo vật, quả thực làm cho người hoa mắt thần mê.

Đội ngũ liền như vậy trùng trùng điệp điệp mà từ Thánh thành trong ly khai, một đường nhạc trống nổi lên về phía nhà mình Tây Tam Thần hà bên cạnh lãnh địa đi đến.

Theo trên tường thành nhìn sang thời điểm, gặp nhìn không được mà làm cho người ta cảm thấy đội ngũ căn bản không giống những thứ khác Hoang Tộc nhân, hoặc là đại bộ phận Hoang Tộc bộ lạc, vô luận từ góc độ nào xem, bọn hãn tựa hồ cũng đã là Nhân tộc một bộ phận rồi.

Còn là đặc biệt sa đoạ, xa hoa lãng phí, phóng dăng cái kia một bộ phận.

Thánh thành tường cao trên rất nhiều binh sĩ đều là mang theo ánh mắt phức tạp nhìn xem đội ngũ rời đi, đi xa, sau đó Quy Vị Trì cùng Quý Hậu xuất hiện ở trên tường thành, ngắm nhìn đã đi xa đội ngũ kia, một lát sau, một cái bước chân có chút lổ mẫm thân ảnh cũng ra hiện tại bên cạnh bọn hắn.

Quý Hậu nhìn Ân Hà liếc, nói: "Tuy rằng không có cái gì đặc biệt nội thương nghiêm trọng cùng vết thương, nhưng người vừa mới từ hiểm tử trong vẫn còn sống, cũng là trên Quỷ Môn Quan rời đi một hồi, thật sự không muốn lại nghỉ ngơi nhiều một chút sao?"

Ân Hà vịn tường thành, hướng xa xa chỉ kia đội ngũ nhìn thoáng qua, thấp giọng nói: "Không cần, ta nghĩ cùng hai vị đại nhân qua, tận mắt nhìn qua."

Quy Vị Trì ở một bên cũng không nói lời nào, nhếch miệng mỉm cười.

Quý Hậu nhìn xem Ân Hà, một lát sau bỗng nhiên hắc hắc cười cười, lấy tay vỗ vỗ bờ vai của hắn, trên mặt lộ ra một tia vẻ tán thưởng, lập tức thân nhiên nói: "Tốt! Ta nam nhi, phải nên có này kiên cường khí phách, rất tốt! Đợi tí nữa đi theo chúng ta cùng đi đi."

Ân Hà lộ ra vẻ tươi cười, nói: "Vâng."

※※※

Bạch Mã bộ lạc đội ngũ một đường vênh váo tự đắc không ai bì nổi mà đi lấy, khí tràng hùng dũng, dường như bản thân đúng là cái mảnh này Hoang Nguyên đứng đầu.

Ước chừng là tại lúc chiều, bọn hắn đã cách xa Thánh thành, đồng thời tiếp cận bản thân Bạch Mã bộ lạc địa bàn.

Phảng phất là muốn nói với nơi xa tộc nhân bản thân đội ngũ đã trở về, đội ngũ bên trong tiếng trống nhạc đột nhiên vang to hơn, trong đó đôi có

một thanh âm đột nhiên sắc nhọn cất cao, giống như một cái huyết sáo khiêu âm, thoáng cái bay thẳng trời cao, tiếng vọng tại đây mãnh rộng lớn nguyên dã trên.

Cũng không lâu lắm, đột nhiên từ đằng xa hoang dã phía trên, tại đội ngũ hai bên phương hướng, bắt đầu xuất hiện một ít điểm đen.

Nặng nề thanh âm theo gió từ đằng xa truyền đến, Bạch Mã bộ lạc đội ngũ đột nhiên có chút hỗn loạn, tiếng trống nhạc thoáng cái ngừng lại, mọi người nhìn chung quanh, trên mặt có vẻ kinh hoảng.

Nơi xa điểm đen nhanh chóng biến nhiều biến lớn, rất nhanh đấy, mọi người liền chứng kiến, đây là vì rất nhiều cưỡi ngựa cao to trên Hoang nhân kỵ sĩ, số lượng trên càng là bất khả tư nghị nhiều, gần ngàn người. Đây là chưa bao giờ tại Hoang Nguyên trên xuất hiện qua cực lớn đoàn thể, có lẽ toàn bộ Đại Hoang Nguyên trên bọn đạo tặc đều tập trung vào nơi đây.

Trong tay bọn họ vung vẩy lưỡi dao sắc bén, lớn tiếng la lên, từng cái một trên mặt tràn đầy điên cuồng giết chóc vẻ, thúc giục lấy ngựa, hướng về cái này chi xa hoa đội ngũ vọt tới.

Như sói đói phóng tới cừu non, như mãnh hổ đánh về phía con mồi.

"Hoang Đạo!"

Bạch Mã bộ lạc đội ngũ trong, cũng không biết là ai đột nhiên cao giọng hét lên một tiếng, trong thanh âm tràn đầy sợ hãi chi ý, sau một lát, chỉ nghe "Oanh" một tiếng, tất cả Bạch Mã bộ lạc Hoang nhân đều loạn làm một đoàn, chạy trốn chết, dốc sức liều mạng kêu to... Có thậm chí đều chui được xe ngựa phía dưới, lạnh run, không kèm chế được.

Tại những người này trên thân, sớm đã không có nửa điểm Hoang nhân cái kia máu nóng cuồng dã khí tức, chỉ còn lại có bị tài phú cùng xa hoa lãng

phí thoải mái để chịu sinh hoạt làm cho ăn mòn xác không.

Nhìn từ đằng xa đến nơi này hết thấy, những cái kia số lượng rất nhiều Hoang Đạo càng là càn rỡ cười to, trên mặt hiện lên dữ tợn thần sắc.

Mà khi nô mã chạy băng băng đã đến gần thời điểm, nhìn xem những cái kia làm cho người lú lử kim quang lóng lánh bảo rương, tất cả Hoang Đạo ánh mắt đều đỏ, tham lam như lửa, hùng hực thiêu đốt tại trong lòng của mỗi người.

"Oa nha nha nha..."

Máu nóng giống như là muốn sôi trào bốc cháy lên bình thường, bão táp đột tiến Hoang Đạo gào thét lớn vọt vào đội ngũ, sau đó điên cuồng chém giết đứng lên.

Trong lúc nhất thời, huyết quang như suối, phun đến giữa không trung, Bạch Mã bộ lạc người hầu như không hề có lực hoàn thủ.

Trong đó có mười mấy cầm đầu Hoang Đạo, lại cũng không đuổi giết những cái kia yếu ớt đáng thương hạ nhân, thẳng nhìn chăm chăm vào trong đội ngũ vô cùng nhất cao lớn xa hoa cái kia chiếc xe ngựa, cười ha ha lấy thúc mã chạy tới. Không cần phải nói, cái này chiếc đúng là Bạch Mã bộ lạc thủ lĩnh bảo tọa.

Cầm đầu Hoang Đạo trong miệng mắng một câu, vươn lưỡi đao trong tay, một đao chặt bỏ này mang theo đậm đặc Nhân tộc phong cách xa hoa bức rèm che, chỉ nghe thừng thừng một hồi loạn hưởng, trân quý hạt châu tùy ý loạn nhảy, bức rèm che cũng bị bổ xuống, lộ ra bên trong bộ mặt thật.

Không có một bóng người!

Chung quanh Hoang Đạo thần sắc trên mặt lập tức chính là cứng đờ, cùng

lúc đó, tại đây một mảnh trong hỗn loạn, đột nhiên, từ xa phương hướng truyền đến một hồi hùng hồn du dương âm thanh.

Tiếng vó ngựa thanh âm như sấm rền cuộn cuộn, từ phía trên bên cạnh, từ xa phương hướng, theo đại địa cái kia một đầu truyền đến tới đây. Một đường mang theo hùng vĩ khí thế hắc tuyến, như mãnh liệt sóng dữ bình thường, từ xa phương hướng lao đến, chưa tới chỗ gần, liền dĩ nhiên giống như là muốn nuốt hết hết thảy.

"Tứ Tượng quân!"

"Nhân tộc kỵ binh!"

Thê lương tiếng gào trong nháy mắt vang lên, Hoang Đạo mỗi cái trợn mắt há hốc mồm, phía trước đột nhiên xuất hiện Nhân tộc quân đội số lượng rất nhiều, trang bị tinh xảo, chính là nhân tộc Thánh thành quân đội trong tinh nhuệ nhất đáng sợ nhất Tứ Tượng quân.

Chính là dựa vào cái này chi quân đội, Nhân tộc nghiền ép Đại Hoang Nguyên trên tất cả Hoang Tộc bộ lạc, đánh cho sở hữu Hoang nhân cúi đầu xưng thần. Lại không có bất kỳ lực lượng, có thể ở chánh diện cùng cái này chi kinh khủng, trang bị tinh xảo quân đội chống lại, lại càng không cần phải nói, những thứ này càng giống là đám ô hợp Hoang Đạo.

"Chạy..." Thê lương tiếng gào vang lên.

Nhưng mà dị biến tái sinh, ở nơi này chút ít Hoang Đạo bên người, tại đội ngũ bên trong, những cái kia kim quang lập lòe rương hòm đột nhiên đồng thời mở ra, vô số người mặc áo giáp, vũ trang đầy đủ Nhân tộc binh sĩ theo trong rương nhảy ra ngoài, sau đó rộng giận vung đao hướng bên người bị sợ ngốc Hoang Đạo đám chém tới.

Lưỡi dao sắc bén chém vào huyết nhục, đầu lâu bay lên không trung.

Trong nháy mắt, không biết có bao nhiêu vội vàng không kịp chuẩn bị Hoang Đạo bị chém chết, ngã trên mặt đất, mà những người còn lại thì bị những thứ này chiến lực mạnh mẽ Nhân tộc binh sĩ gắt gao ngăn chặn, hoàn toàn không cách nào đào thoát.

Gió lạnh gào thét, thê lương chói tai.

Máu tươi tràn ngập, máu tanh mùi dần dần che mất cái mảnh này hoang dã.

Mà xa hơn chỗ, vô số Nhân tộc tinh nhuệ kỵ binh chen chúc tới, giống như một trận càng thêm điên cuồng đáng sợ hồng thủy, triệt để nuốt sống những thứ này Hoang Đạo.

Dưới ánh mặt trời, Hoang Nguyên phía trên, một trận đáng sợ mà trần trụi đồ sát, tại tất cả mọi người trước mặt triển khai, tiếng kêu thảm thiết quanh quần tại đây mảnh nguyên dã trên, làm cho nơi đây dường như biến thành một cái chính thức Địa Ngục.

Đám người sau lưng, Ân Hà có chút cố hết sức mà cười một con ngựa lên, nhìn về phía trước cái kia một trận hoành tráng đáng sợ đồ sát tình cảnh, khóe mắt co quắp vài cái, lại như cũ trầm mặc mà nhìn.

LỤC TÍCH CHI ĐẠI HOANG TẾ

[C]

Tiêu Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Loạn Lên (Thượng)

Đây là một trận thực lực cách xa chiến đấu, cho dù có thể trở thành Hoang Đạo Hoang nhân hầu như đều là hung mãnh ngang tàng bạo ngược cá nhân thực lực bừa hãn đả, cho dù Đại Hoang Nguyên trên Hoang Đạo hầu như chưa bao giờ tạo thành qua như thế nhân số rất nhiều một lần tập kích, nhưng mà tại lực lượng chủ chốt của Nhân tộc Tứ Tượng quân trước mặt, đang trang bị tinh xảo và lại chiến lực đồng dạng cường đại Nhân tộc chiến sĩ trước mặt, tại chẳng những bị đánh lén hơn nữa quân địch nhân số còn xa nhiều tình huống xuống, thiên thời, địa lợi, nhân hòa không một không thua, như vậy Hoang Đạo bại cục cũng sớm đã định trước.

Thậm chí có thể nói, cái này kỳ thật không phải một trận chiến tranh hoặc là chiến đấu, đây chỉ là một trận đơn phương đồ sát.

Nhân tộc tại Đại Hoang Nguyên trên áp đảo nhân số càng nhiều nữa Hoang Tộc, chiếm cứ thống trị địa vị, dựa vào là cũng không phải là những số tiền kia tài bảo vật, mà là thiết huyết binh đao.

Giữa ban ngày phía dưới, trận chiến đấu này bắt đầu không bao lâu sau liền không sai biệt lắm kết thúc, Hoang Đạo đám bọn chúng chống cự tại Nhân tộc cường đại kỵ binh trùng kích xuống, cùng thời với bọn họ những này Nhân tộc bộ binh quần chiến ở bên trong, nhanh chóng liền hồng mất, còn dư lại chính là nghiêng về đúng một bên đồ sát, cùng với đi bắt tứ tán mà chạy Hoang Đạo.

Nhân tộc đám binh sĩ trong chiến đấu có được lấy thiết huyết giống như ý chí cùng tâm địa lãnh khốc, bọn hãn phần lớn là gặp qua huyết tinh, vì vậy ra tay đứng lên không chút nào nương tay, rất nhanh đấy, cái mảnh này thảo nguyên đã bị máu tươi làm cho nhuộm đỏ.

Tại một mảnh thê lương bi thảm gào thét âm thanh tiếng cầu xin tha thứ rống lên ở bên trong, Nhân tộc trận doanh phía sau, Quý Hậu cùng Quy Vị Trì còn có mặt khác mấy cái tướng lĩnh ghìm ngựa tại nguyên chỗ, nhìn phía xa cái kia một trường giết chóc.

Mà tại phía sau của bọn hãn cách đó không xa, đại khái là bởi vì báo tin có công, Ân Hà đã nhận được mấy vị này đại lão tín nhiệm, cũng cùng thân binh giống nhau đứng tại bọn hãn phụ cận.

Trừ lần đó ra, cách những người này đối đẳng sau một chút, được rất nhiều trọng giáp tinh binh vây quanh địa phương, thì là đứng đấy một loạt thân mặc áo bào trắng quần áo và trang sức, xa hoa chói mắt Hoang nhân. Không cần phải nói, những người này liền là trước kia theo những cái kia xa hoa trong xe ngựa biến mất Bạch Mã bộ lạc thủ lĩnh.

Giờ phút này, những thứ này qua đã quen thói mái thời gian, xa xỉ hào phú càng hơn Nhân tộc quý tộc Hoang nhân đám, từng cái một thoát nhìn trên mặt dẫn theo vẻ hoảng sợ, đồng thời cũng có phần hận tức giận, tựa hồ đã đối với Nhân tộc vô cùng cường đại quân lực cảm thấy sợ hãi, nhưng mà đối tức giận đối cảm hận đấy, lại tựa hồ như ngược lại là bọn họ đồng tộc người.

Dù sao, Nhân tộc nơi đây chỉ là làm người sợ hãi, cũng không có đủ thương bọn hãn, còn theo chân bọn họ việc buôn bán, cho bọn hãn rất nhiều tiền tài; ngược lại là những cái kia đều là Hoang nhân Hoang Đạo, chẳng những ngấp nghé bọn họ tài phú, còn muốn mạng của bọn hãn, là muốn cướp đi bọn họ hết thảy!

"Sát! Sát! Sát!"

"Đều giết chết, bọn này ti tiện súc sinh!"

"Đúng, toàn bộ giết sạch, toàn bộ giết sạch, một người cũng không thể lưu lại!"

...

Cùng loại nguyên rủa cùng mang theo hận ý lời nói tại Bạch Mã bộ lạc đám người liên tiếp, mọi người đứng ở an toàn không lo địa phương, thỏa thích mà biểu đạt lấy phần nộ cùng sợ hãi của mình, cùng với đối với mấy cái này dơ bẩn ti tiện lớp người quê mùa cũng dám dòm ngó bản thân giàu có thoải mái để chịu sinh hoạt khinh bỉ cùng ghét cay ghét đắng.

Cùng lúc đó, những thứ này Bạch Mã bộ lạc đám cũng không có thả thấp thanh âm của mình, lời của bọn hấn âm thanh dễ dàng mà bay tới phía trước, đã rơi vào Quý Hậu cùng đám tướng lĩnh trong tai.

Tất cả mọi người không quay đầu lại, chỉ là trên mặt mỗi người đều lộ ra một chút đáng tươi cười, có chỉ là buồn cười, có mang một ít không thể tưởng tượng nổi, có có chút bất đắc dĩ, có còn có khinh bỉ. Chỉ là những cái kia thủ lĩnh cố ý nói như thế, có lẽ cũng có vài phần nói rõ tâm ý ý tứ đi.

Ân Hà cũng đã nghe được những lời này, cùng phía trước những đại nhân kia đám bất đồng, hấn quay đầu lại nhìn thoáng qua, liền thấy được những cái kia Hoang nhân các trên mặt thật sự rõ ràng hận ý, cái loại này nghiêng răng thống hận lửa giận, đại khái là giả vờ không đi ra đấy.

Vì vậy, cái gì mới là một người trong lòng sau cùng căm hận chán ghét nhất đồ vật đây?

Cái kia thật là rất khó nói.

※※※

Trên chiến trường tất cả chiến đấu chấm dứt là ở ước chừng một lúc lâu sau rồi, lúc các binh sĩ ly khai chiến trường, lộ ra chính là một mảnh hỗn độn cùng máu tanh tình cảnh. Đại bộ phận Hoang Đạo đều bị tại chỗ chém giết, chết không toàn thây chỗ nào cũng có, máu tươi tụ thành từng đạo sông nhỏ, tại nguyên bản xanh đậm cỏ vườn trên không kiêng nể gì cả mà chảy xuôi theo.

Còn sống Hoang Đạo chỉ có không đến hai trăm người, trong đó có một phần là thân phận tương đối trọng yếu Hoang Đạo đầu lĩnh, còn dư lại ngoại trừ tứ tán trốn chạy để khỏi chết lúc bị bắt trở lại đây, chính là bị sợ bể mật, quỳ xuống đất cầu xin tha thứ đầu hàng đây.

Đúng vậy, coi như là ngang tàng bạo ngược hung ác, tựa hồ toàn thân đều tràn đầy máu nóng, tại Hoang Tộc nhân trong luôn luôn tự cho mình là kẻ thừa tối đa tổ tiên vinh quang Hoang Đạo, đồng dạng cũng có người sợ chết.

Chuyện kể tiếp chính là thâm vấn.

Nhân tộc vô cùng cường đại quân đội tại Quý Hậu, Quy Vị Trì cùng các loại tướng lĩnh dưới sự dẫn dắt, trực tiếp xuất phát tiến nhập Bạch Mã bộ lạc địa bàn, liên tiếp Bạch Mã bộ lạc nơi trú quân đóng trại.

Quân tiên phong kiếm giáp, như mưa gió sắp đến bình thường, trầm trọng mà đặt ở Bạch Mã bộ lạc sở hữu Hoang nhân trong lòng.

Toàn bộ Bạch Mã bộ lạc hầu như không người nào dám nói nhiều một câu.

Những cái kia Hoang Đạo tù binh rất nhanh bị nâng lên đến thâm vấn tra hỏi, tại đủ loại không dung tình chút nào khốc liệt hình phạt xuống, về lần này chân tướng sự tình từng điểm từng điểm bị lộ ra, triển lộ tại mọi người

trước mặt.

Sự tình kỳ thật cũng không tính đặc biệt phức tạp, quả nhiên là có nội ứng gian tế mật báo, về phần nội ứng là ai, Nhân tộc các binh sĩ trực tiếp vọt vào Bạch Mã bộ lạc nơi trú quân lều vải, từ bên trong bắt được năm sáu người, trong đó có một cái rõ ràng còn là Bạch Mã bộ lạc thủ lĩnh trong một thành viên, hơn nữa địa vị rất cao, đại khái là tại bài danh thứ ba trái phải Đại đầu mục.

Bạch Mã bộ lạc thủ lĩnh cùng phó thủ lĩnh vừa sợ vừa giận, tức giận đến thiếu chút nữa thổ huyết, tại Nhân tộc trong quân doanh chỉ vào cái này nội ứng chửi ầm lên, đồng thời chất vấn hằn vì sao làm như vậy, lấy được đáp án chính là như vậy nhiều tiền tài bảo vật đều bị hai người các người lão quý hưởng thụ lấy, ta tài trí hơi có chút điểm, tâm bất cam tình bất nguyện, ta cũng muốn làm lão đại, ta cũng muốn thêm nữa tốt hơn tiền tài.

Nói xong những lời này về sau, vị xếp hàng thứ ba lão Tam Hoang nhân nội ứng thủ lĩnh quay đầu liền đối với bên kia Quý Hậu, Quý Vị Trì đám nhân tộc tướng lãnh quỳ xuống, sau đó khóc ròng chảy nước mắt, thống trần tâm ý, nói ta so với hai cái này không có tác dụng lão đầu càng hữu dụng, từ đầu tới đuôi, ta cũng không dám tổn thương đến bất luận Nhân tộc nào cùng nhiều vị đại nhân lợi ích. Chỉ cần nhiều vị đại nhân chịu đỡ ta thượng vị, ta cam đoan khẳng khẳng một mực cùng theo Nhân tộc lăn lộn, những đại nhân nói cái gì ta thì làm cái đó, muốn cái gì ta liền cho cái gì, coi như là là trọng yếu nhất chiến mã, ta cũng có thể làm chủ trực tiếp hạ giá một nửa bán cho Thánh thành!

Chỉ cần giết hai cái này lão đầu, sẽ khiến ta làm Bạch Mã bộ lạc đứng đầu!

Những lời này nói ra, ngời đầy phải sợ hãi, yên tĩnh im ắng, Nhân tộc bên này đều là hai mặt nhìn nhau; mà Bạch Mã bộ lạc chỗ đó người nổi trận lôi

đình, đồng thời trong lòng chấn sợ, sớm đã nhiều năm không chấp việc binh đao hưởng thụ sinh hoạt hai vị đại thủ lĩnh, đúng là không hẹn mà cùng mà nhảy dựng lên, rút ra lưỡi dao sắc bén, găm rú lấy phóng tới người nọ vung đao chặt bỏ, hận không thể đem người này băm thây vụn đoạn.

Chỉ là vừa lúc đó, theo bên cạnh truyền đến một cái có chút lạnh lùng thanh âm, đến từ Quý Hậu: "Cản lại!"

"Đương đương đương..."

Vài tiếng thanh thúy thanh âm, mấy cái Nhân tộc binh sĩ chặn cái kia mặt không còn chút máu nội ứng lúc trước, ngăn cản cái kia hai cái thoát nhìn giận không kìm được Bạch Mã bộ lạc thủ lĩnh, cùng lúc đó, ở một bên mặt khác Bạch Mã bộ lạc Hoang nhân đồng thời đứng lên.

Bầu không khí trong nháy mắt giống như là muốn ngưng kết giống nhau, lạnh cứng vô cùng.

Đại thủ lĩnh là một cái thân thể mập mạp lão đầu, thoát nhìn giờ phút này sắc mặt trắng bệch, hỗn hển, cách những binh sĩ kia đối với Quý Hậu bên kia hô: "Quý trưởng lão, người đây là ý gì?"

Quý Hậu chậm rãi đứng lên, lập tức tại phía sau hấn một đám Nhân tộc tướng lĩnh binh giáp rầm rầm vang đồng thời đứng lên, một cỗ khiếp người tâm hồn lợi hại khí thế, tựa hồ trong nháy mắt bao phủ tới đây, làm cho mấy cái Bạch Mã bộ lạc thủ lĩnh thân thể run rẩy một cái, liền hướng lui về phía sau mấy bước.

Quý Hậu đi lên trước, nhìn thoáng qua sắc mặt có chút xám tro đại thủ lĩnh, cái kia đại thủ lĩnh tựa hồ trong lòng sợ hãi, dời đi chỗ khác ánh mắt lại sẽ không dám nhìn thẳng hấn.

Quý Hậu cười nhạt một tiếng, trong mắt có một vòng ý trào phúng, lập tức

nói ra: "Việc này không có đơn giản như vậy, người này vẫn là cần cẩn thận thăm vấn, không thể sớm như vậy liền giết chết." Dứt lời, hắn quay đầu lại nói: "Áp xuống dưới, sau đó mang về Thánh thành, lại cẩn thận thăm vấn."

Mấy người lính đi tới kéo tên nội ứng này đi, người nọ nhưng là thở phào nhẹ nhõm, tựa hồ vì chính mình tạm thời bảo vệ tính mạng mà cao hứng, đồng thời rời đi nơi đây thời điểm, vẫn hung dữ trừng mắt nhìn còn dư lại những cái kia Bạch Mã bộ lạc thủ lĩnh liếc, cái kia trong mắt hận ý thật sự là vô cùng vô tận, so sánh dưới, ngược lại đối với Nhân tộc, hắn tựa hồ cũng không quá lớn ác ý.

Còn dư lại Bạch Mã bộ lạc Hoang nhân đám như ngồi trên đồng lửa, thoát nhìn đứng ngồi không yên, sau một lúc lâu về sau, mắt thấy Quý Hậu đám người liền chuẩn bị ly khai nơi này, Bạch Mã bộ lạc đại thủ lĩnh bỗng nhiên chạy tới, lớn tiếng nói: "Quý trưởng lão, Quý trưởng lão, ta có lời muốn nói với người."

Quý Hậu dừng bước lại, sắc mặt bình tĩnh, không hiện hi nộ, nói: "Mời nói."

Đại thủ lĩnh cắn răng một cái, hình như là mới vừa từ trên người mình đào một khối thịt lớn giống như thống khổ không chịu nổi, đột nhiên quỳ đất hô: "Chúng ta cũng đối với Thánh thành trung thành, tuyệt không phản bội chi ý, để bày tỏ trung thành chi tâm, chúng ta nguyện ý đem bán cho Thánh thành ngựa giá cả, giảm giá một nửa!"

Nhân tộc chúng tướng đều nở nụ cười, Quý Hậu cũng là lộ ra vẻ mỉm cười, cúi người đem cái này lão Hoang nhân đỡ lên, trên mặt lộ ra thân thiết dáng tươi cười, tay phủ kia vai, ôn hòa cười nói: "Đại thủ lĩnh trung tâm khảng khái, thật là làm chúng ta kính nể, chuyện này quyết định như vậy đi. Về sau người nào dám phản đối các hạ, đó chính là cùng Quý thị cùng chúng ta Thánh thành Nhân tộc là địch, ta tuyệt không tha cho hắn!"

Đại thủ lĩnh liên tục gật đầu, hai mắt đầm lệ, nước mắt tuôn đầy mặt, thoát nhìn là sợ tới mức kinh hoàng rồi.

Quý Hậu lại thân thiết an ủi hẳn một hồi, lúc này mới đem Bạch Mã bộ lạc những người khác khuyên đi, mang những người kia ly khai nơi đây, trong lều vải lập tức bộc phát ra một hồi tiếng cuồn cuộn, mọi người lắc đầu cười nhạt, dáng tươi cười thoải mái.

Cho dù là kinh nghiệm nhân thế Quý Hậu cùng Quy Vị Trì, giờ phút này cũng là tương đối mỉm cười.

Mà ở bên cạnh trong góc, mắt thấy đây hết thảy Ân Hà cũng là cảm khái mà lắc đầu, hoặc như là như có điều suy nghĩ, trầm mặc không nói. Mà trong đám người Quý Hậu thì là thờ ơ hướng hẳn bên này quét qua liếc, đem ánh mắt của hẳn để ở trong mắt.

LỤC TÍCH CHI ĐẠI HOANG TẾ

[C]

Tiêu Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Loạn Lên (Hạ)

Sự tình cơ bản làm rõ ràng, như vậy lại kế tiếp đã đến tàn khốc nhất cũng vô tình nhất trừng phạt giai đoạn. Đại bộ phận Hoang Đạo trên chiến trường bị trực tiếp giết chết, còn dư lại Hoang Đạo cũng không tốt qua, để tỏ lòng khiển trách, đồng thời trên thực tế là tại càng thêm phần nộ Bạch Mã bộ lạc dưới sự yêu cầu, bọn hãn đối với mấy cái này Hoang Đạo hận ý so với Nhân tộc còn muốn tới được càng sâu, những thứ này còn sót lại Hoang Đạo hầu như đều bị xử tử rồi.

Vì thổ lộ Bạch Mã bộ lạc thủ lĩnh hận ý, những thứ này Hoang Đạo bị chặt đi tứ chi, chém đầu răn chúng, đầu của bọn hãn bị chọc ở trên côn gỗ, cắm đầy Bạch Mã bộ lạc địa bàn bên ngoài Hoang Nguyên lên, trong đó mấy cái Hoang Đạo thủ lĩnh, còn nhận lấy đặc biệt đối đãi, đã gặp phải càng thêm nghiêm khắc tra tấn.

Động thủ mọi người là Bạch Mã bộ lạc Hoang nhân, đôi khi thoát nhìn, sẽ cảm thấy Hoang Tộc nhân giết lên người một nhà, tựa hồ so với chống đỡ ngoại tộc đều càng thêm hăng say, càng thêm tàn nhẫn.

Theo cái kia hướng sau trong vòng mấy tháng, mùi máu tanh quanh quẩn tại Tây Tam Thần hà bên cạnh cả ngày không tiêu tan, ăn đồ thối nát màu đen quạ cả ngày xoay quanh tại trên bầu trời thảo nguyên, hưởng thụ lấy thịt người bữa tiệc lớn, thật giống như tử thần hàng lâm tại đây mảnh thổ địa lên, thủy chung lưỡng lự không đi.

Nhân tộc đại quân tại mọi việc năm chắc về sau, cũng xuất phát đã đi ra nơi đây phản hồi Thánh thành, Ân Hà cũng đi theo ở trong đó.

Theo thời gian trôi qua, Ân Hà thân thể cũng ngày từng ngày dần dần khá hơn, hơn nữa tại trở lại Thánh thành về sau, hẳn được dời tuần tra đội, tại Hắc Quy lão Vệ trưởng bên người trở thành một gã thân vệ.

Ước chừng là tại trở lại Thánh thành mười ngày sau, Quý Hậu trưởng lão lại một lần đi tới Huyền Vũ vệ quân doanh trong, chỉ là lúc này đây hẳn cũng không có gióng trống khua chiêng, mà là đơn giản nhẹ nhàng theo mà từ cửa hông lặng lẽ đi đến, sau đó cùng với người đón hẳn dưới sự dẫn dắt, đi tới lão Vệ trưởng Quy Vị Trì doanh trưởng.

Người tới đón hẳn, đúng là Ân Hà.

Trên đường một đoàn người đều là trầm mặc không nói, chỉ là tại xa xa chứng kiến cái kia lều lớn thời điểm, Quý Hậu bỗng nhiên đem Ân Hà gọi vào bên người, sau đó hỏi hẳn một câu, nói: "Sự kiện kia người biết sao?"

Hẳn cũng không có nói là chuyện gì, chỉ là như vậy không đầu không đuôi hỏi một cái, nhưng Ân Hà cũng không có lộ ra ngoài ý muốn vẻ kinh ngạc, tựa hồ trong lòng sớm đã có tính toán, chỉ là tại trên mặt hẳn thần tình còn là lộ ra vài phần phức tạp khó hiểu thần sắc, sau một lúc lâu về sau, chỉ nghe Ân Hà thấp giọng nói ra: "Đã biết."

"Ừ." Quý Hậu bước chân cũng không dừng lại, tiếp tục hướng cái kia lều lớn đi đến, đồng thời nói: "Người nghe sự tình thời điểm, là tâm tình gì?"

Ân Hà im lặng một lát, nói: "Không biết nên nói cái gì cho phải, chỉ cảm thấy trên đời này thật sự là không có gì thiên lý có thể nói."

Quý Hậu "Hừ" một tiếng, nói: "Thiên lý tự nhiên vẫn phải có, thuận chi giả xương, nghịch chi giả vong (thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết), chỉ bất

quá tổng có ít người muốn nghịch thiên mà đi thôi." Nói qua dừng một cái, bỗng nhiên giương mắt hướng Ân Hà nhìn thoáng qua, nói: "Đợi tí nữa người tới làm chuyện này đi."

Ân Hà bước chân đình trệ một cái, nói: "Vì sao phải ta làm?"

Quý Hậu thản nhiên nói: "Ta muốn nhìn người một chút có thể làm được hay không, như thế nào, có vấn đề này?" Nói qua, hần quay đầu dừng ở Ân Hà, ánh mắt bình tĩnh lại thâm thúy.

Ân Hà hít sâu một hơi, nhẹ gật đầu, nói: "Ta đến đây đi."

"Tốt!" Quý Hậu cười cười, tiếp tục cất bước đi thẳng về phía trước.

※※※

Một đoàn người đi vào trong đại trường, đã thấy nơi đây sớm đã đứng đầy mấy người, trên đầu là Hắc Quy Quy Vị Trì, phía dưới là Huyền Vũ vệ trong dưới một người trên vạn người phó vệ trưởng Thiết Hồng Phong, chung quanh còn đứng lấy ba bốn thân vệ.

Lúc này, hai người bọn họ giờ phút này đang đứng tại một chỗ sa bàn bên cạnh, đối với sa bàn bên trong thế núi địa lý chỉ trở, tựa hồ đang tại suy tính lấy cái gì.

Nghe được tiếng bước chân, hai người đều là quay đầu nhìn lại, thấy là Quý Hậu y phục thường mà đến, Thiết Hồng Phong sắc mặt lập tức biến đổi, mà Quy Vị Trì lại tựa hồ như sớm đã ngờ tới như thế, mỉm cười về sau, liền đón, đem Quý Hậu đám người mời được trên chỗ ngồi, cười nói: "Quý trưởng lão hôm nay như thế nào có rảnh tới đây a?"

Bên cạnh Thiết Hồng Phong cũng là đi tới, trên mặt mang theo vài phần nghi hoặc, nhưng vẫn là cùng cười ở một bên ngồi xuống.

Quý Hậu cười nói: "Mọi người không cần đa lễ, ta tới đây cũng không có gì lớn sự tình, chính là trước đó vài ngày thăm vấn ngày đó bắt được mấy cái Hoang Đạo tù binh, a, còn có cái kia Bạch Mã bộ lạc lão Tam, nhớ kỹ này?"

Quy Vị Trì cùng Thiết Hồng Phong đều là gật gật đầu.

Quy Vị Trì cười nói: "Lúc này mới qua bao lâu, chúng ta tự nhiên nhớ kỹ, làm sao vậy?"

"Ừ." Quý Hậu thở dài, nói, "Vốn việc này không quá muốn nói với các người đấy, đang bị giam giữ quay về cái kia Hoang nhân về sau, chúng ta vốn định lại cẩn thận thăm vấn, theo trên người hãn đào ra thêm nữa đồ vật, ai ngờ mới vừa về một hai ngày thời điểm, đột nhiên đã có người lên vào đại lao, đem người nọ giết bằng thuốc độc rồi."

"Cái gì!" Quy Vị Trì cùng Thiết Hồng Phong đồng thời trên mặt biến sắc, "Bá" một tiếng đứng lên, trên mặt đều là vẻ kinh ngạc, "Người nào lớn mật như thế?"

Quý Hậu vẫy vẫy tay, đối với bọn họ nói ra: "Việc này tự nhiên là có kỳ quặc, không cần phải nói, tự nhiên là người này có lẽ còn biết bí mật gì, đầu là có người không muốn làm cho hãn nói ra mà thôi."

Quy Vị Trì nhíu mày, nói: "Có thể tìm tới là ai làm này?"

Quý Hậu lắc đầu, thở dài, trên mặt mang thêm vài phần vẻ tiếc nuối, nhưng là quay đầu nhìn về phía Thiết Hồng Phong, lạnh lùng chỉ vào hãn nói: "Là người!"

Ngồi đây phải sợ hãi, Thiết Hồng Phong quá sợ hãi, lui về phía sau một bước, hô: "Quý trưởng lão, người nói cái gì, ta, ta không phải..."

Quy Vị Trì cũng là vẻ mặt vẻ khiếp sợ, nhưng lập tức quyết định thật

nhANH, quát: "Người tới, trước đem cái thắNG này bắt lại rồi!"

Tiếng nói vừa dứt, bên cạnh hắN thân vệ đã nhào tới, cùng Thiết Hồng Phong cùng với hắN thân vệ chiến cùng một chỗ.

Thiết Hồng Phong đương nhiên không chịu thúc thủ chịu trói, giận dữ rút đao, một bên chống cự một bên hô lớn: "Ta không phải, ta không phải..."

Quy Vị Trì quát: "Mặc kệ như thế nào, Quý trưởng lão lúc này, người trước vứt bỏ binh khí rồi hãy nói..."

Lời còn chưa dứt, thanh âm của hắN đột nhiên câm rồi, thân thể cũng lắC lư vài cái. Một lát sau, hắN cúi đầu nhìn thoáng qua, đầu gập bộ ngực của mình chỗ lộ ra một đoạn lưỡi đao sắc bén, từ phía sau lưng đâm thủng ngực mà ra.

Trong đại trườNG những cái kia kịch liệt tiếng đánh nhau, trong lúc đó tựa hồ cũng đã đi xa, biến mất, dừng lại, hắN chỉ có thấy được cái kia một đoạn mang máu lưỡi đao. Cái này già nua lão nhân có chút khó khăn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Ân Hà chính dán tại sau lưng của hắN, tay cầm chuôi đao, sắc mặt hờ hững nhìn xem hắN.

Sau đó, hắN "Bá" một tiếng, rút ra đao, máu tươi như suối bắn ra.

Quy Vị Trì lão đảo vài bước, run rẩy miễn cưỡng chèo chống thân thể, tay che ngực, nhìn xem Ân Hà, chát âm thanh nói: "Ta đây coi trọng người, dù dắT người, đây là vì cái gì?"

Ân Hà nhìn xem cái này đang mặc hắC y lão nhân, nhìn xem máu tươi từ bộ ngực hắN chảy ra, đem vạt áo của hắN nhuộm thành màu đỏ sậm, chẳng biết tại sao, trên mặt tựa hồ cũng lộ ra vài phần thần sắc phức tạp, một lát sau, hắN bình tĩnh nói: "Người không nên hại chết đại ca của ta đấy."

LỤC TÍCH CHI ĐẠI HOANG TẾ

[C]

Tiêu Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Biến Cố (Thượng)

Quý Hậu đem cái kia Bạch Mã bộ lạc nội ứng lão Tam bảo vệ đến nhập lại mang về Thánh thành thăm vấn, tự nhiên là có thật sâu xa ý nghĩa, có thể hay không đào ra càng nhiều nữa bí mật không nói đến, chỉ là người này còn sống, kỳ thật liền có rất lớn giá trị.

Bởi vì chỉ cần nắm giữ ở người này, Quý Hậu thì có thể tùy thời tại Bạch Mã bộ lạc trong thay đổi triều đại, lấy hãn tới lấy thế hệ những thủ lĩnh khác, mà đây cũng là ngày đó Bạch Mã bộ lạc những cái kia các thần phục một trong những nguyên nhân, thậm chí không tiếc nhượng ra một nửa chiến mã mua bán lợi ích.

Cái này giống như là một cây đao, treo ở những cái kia Hoang nhân bộ lạc trên đầu đao.

Như thế người trọng yếu chất tù binh, đương nhiên là muốn nghiêm thêm trông coi đấy, nhưng ở trở về thành sau vùn vụt một hai ngày về sau, cái này nội ứng lão Tam liền bị ám sát, dùng là một loại cực hiếm thấy cũng thập phần kịch liệt độc.

Vốn người này là hãn phải chết không thể nghi ngờ đấy, nhưng may mắn chính là trong lúc nguy cấp Quý Hậu đã tìm được Thiên Thần giáo Đại Tế Ti, mà hãn lại có biện pháp cởi bỏ loại độc tố này, đem cái này một chân đã tại Quỷ Môn Quan người lại kéo lại.

Sau đó triển khai truy xét ở bên trong, dần dần lục lợi đã đến Huyền Vũ vệ một gã thân vệ trên thân, mà cái kia tại hôn mê nhiều ngày lão Tam nội ứng sau khi tỉnh lại, cũng thổ lộ một cái trước kia thật tốt bí mật: Vì giành lợi ích lớn hơn nữa, đồng thời cũng là vì tranh đoạt bộ lạc thủ lĩnh vị trí, hãn đã từng cùng Thánh thành Nhân tộc nơi đây một cái đại nhân vật từng có bí mật giao dịch, đem một đội nhân mã tung tích tiết lộ cho Hoang Đạo, hy vọng Hoang Đạo sát hại Nhân tộc binh sĩ về sau, có thể làm cho Bạch Mã bộ lạc cùng Nhân tộc phát sinh tranh chấp tranh đấu, mà bản thân lại có thể thừa cơ cầm quyền.

Chuyện này đến tiếp sau chính là về sau Ân Dương mang binh bị Hoang Đạo phục kích hầu như toàn quân bị diệt sự tình. Mà căn cứ vị này nội ứng lão Tam chỉ định cùng nhớ lại, việc này manh mối lại chỉ hướng Tứ Tượng quân Huyền Vũ vệ trong một vị thân vệ. Đến cuối cùng, rút cuộc sở hữu manh mối đều đã đến một người trên thân.

Hắc Quy Quy Vị Trì.

Chứng cứ vô cùng xác thực, bằng chứng như núi, đã không cần gì nhiều thứ hơn rồi, bao gồm trước kia một mực làm cho người ta nghi hoặc địa phương, hiện tại tựa hồ cũng đều đã có đáp án.

Trong đại trưởng những người khác đều sợ ngây người, lập tức một đội nhân mã vọt vào, đem Quy Vị Trì thân vệ toàn bộ giam giữ, ngoại trừ Ân Hà một người. Sắc mặt hãn phức tạp mà đứng ở Quy Vị Trì trước người, nói khẽ: "Ta vẫn cho là, người là đem đại ca của ta coi như nhi tử bình thường đối đãi đây, đây rốt cuộc là vì cái gì?"

Thoạt nhìn có chút mệt mỏi Quy Vị Trì cười khổ một cái, tựa hồ cũng đang từ từ buông tha cho chống cự, hướng trên mặt đất ngồi xuống, đồng thời nói ra: "Đại ca người rất tốt, ta trước kia thật sự rất ưa thích hãn. Thế nhưng là hãn đã tâm quá lớn, tài cán lại quá tốt, mới vài năm công phu, liền biến

thành Huyền Vũ vệ trong tất cả mọi người khâm phục đầu lĩnh, thậm chí đã có người đang nói bóng nói gió mà sẽ khiến ta xuống đài, đem vị trí này tặng cho hần."

Hần quay đầu nhìn xem Quý Hậu, chất âm thanh nói: "Đúng không, Quý trưởng lão?"

Quý Hậu nhẹ gật đầu, nói: "Không sai, ta là đã từng nói qua người không bằng lui ra, đem Huyền Vũ vệ tặng cho người trẻ tuổi đi làm sự tình, nhưng đó cũng là vì muốn tốt cho người. Người niên kỷ lớn như vậy, không bằng sớm làm về nhà hưởng phúc mới là thật đấy."

Quy Vị Trì lắc đầu, lẩm bẩm: "Ta không già, ta còn tài giỏi, cái này Huyền Vũ vệ là ta một tay mang ra ngoài, tại sao phải nhường cho người trẻ tuổi!"

Việc đã đến nước này, tự nhiên cũng không có gì để nói nữa rồi, Quy Vị Trì bên người thân vệ ngoại trừ Ân Hà bên ngoài hầu như toàn bộ bị bắt, mà bản thân hần cũng bị mang ra ngoài, khiêng đi.

Tại lúc rời đi, Quý Hậu tại bên cạnh nhìn hần một cái, sau đó vỗ nhẹ nhẹ đầu này bả vai, thấp giọng nói: "Biết rõ vì cái gì ta nhất định phải cho rơi đài người sao?"

Quy Vị Trì chất âm thanh nói: "Quý trưởng lão, ta đối với người trung thành và tận tâm vài thập niên. . ."

Quý Hậu đã cắt đứt hần mà nói, nói: "Ta sợ dĩ đối với người làm vậy, là bởi vì người không chỉ tại trên vị trí này không chịu đi, còn mưu toan trong bóng tối tính toán ta, chờ hai năm sau đó nhiệm kỳ mới tới, muốn mưu tính ta đây cái trưởng lão vị trí, đúng không?"

Quy Vị Trì không nói, hần trong mắt vẻ khiếp sợ mà nhìn Quý Hậu, Quý

Hậu lạnh lùng cười cười, khoát tay áo, làm cho người ta đưa hân khiêng đi rồi.

※※※

Cái này ngoài dự đoán mọi người sự tình chấn động toàn bộ Huyền Vũ vệ thậm chí Tứ Tượng quân, nhưng mà tại dị thường cường thế Quý Hậu dưới áp chế, xác thực nói, hân thậm chí đã cùng mặt khác hai vị Đại trưởng lão đều câu thông qua, chẳng khác gì là toàn bộ Trưởng lão hội áp xuống dưới.

Hay nói giỡn, trưởng lão là hạng gì quyền vị, mọi người ngồi trên đến tự nhiên là muốn ngồi lâu một chút rồi, ai cũng muốn tính toán vị trí này? Loại này to gan lớn mật gia hỏa không đánh đề xuống, mọi người như thế nào ngủ được cảm giác!

Huyền Vũ vệ trong từ trên xuống dưới được tẩy sạch một lần, không ít Hắc Quy năm đó thân tín đều bị bắt hết, sau đó đổi lại người mới.

Về phần là quan trọng nhất vệ trưởng chức, thì là từ đầu tới đuôi về mặt mệnh bức Thiết Hồng Phong ngồi lên, mà hân cũng ở đây trước tiên đối với Quý Hậu trưởng lão biểu thị ra tuyệt đối trung thành.

Nghe nói ở đằng kia lúc giữa cao lâu trong thư phòng, đang nói chuyện nói đến vội vàng kích động chỗ, vị này Thiết phó vệ trưởng thậm chí nâng cắt da máu tươi, chỉ thiên thề, khẳng khẳng một mực tuyệt không hai lòng.

Sau đó, Thiết phó vệ trưởng liền biến thành Thiết vệ trưởng, leo lên nhân sinh mới đỉnh núi cao.

Về phần Ân Hà, tại đây một mảnh sóng to gió lớn trong trầm mặc mà lui đi ra, im hơi lặng tiếng rời đi Huyền Vũ vệ hệ thống.

Cái ngày đó tại Huyền Vũ vệ trong đại trưởng hân với tư cách, không biết

là Quý Hậu hạ lệnh giữ bí mật còn là những người khác cố ý giấu giếm, một chút tiếng gió đều không có tiết lộ ra ngoài, mà hẩn thoát nhìn cũng giống như là tại Huyền Vũ vệ trong ngăn ngủi mà ngây người trợn, theo Nhai Quán đến tuần tra đội lại đến lão Vệ trưởng thân vệ, sau đó xuất ngũ, có chút không hiểu thấu, lại có điểm giống là làm một giấc mộng bình thường.

Thánh thành Đại Kim Tự Tháp phụ cận có một tòa đại điện, bên trong thờ phụng một tòa cao lớn Anh Liệt bia, phía trên khắc dấu lấy rất nhiều nhân tộc vì Thánh thành lập nhiều công lao sự nghiệp tên, lấy cung cấp Nhân tộc tử tôn nhiều thế hệ tế tự tưởng niệm.

Ngày hôm nay, Ân Hà cùng Quý Hồng Liên cùng một chỗ tới nơi này Anh Liệt điện, trong tay bọn họ mang theo đồ cúng cùng hương nến, tại hùng vĩ Anh Liệt bia trên trong khắp ngõ ngách, đã tìm được cái kia khối có khắc "Ân Dương" hai chữ tấm bia.

Ánh nến bốc cháy lên, khói xanh lượn lờ bay lên, Quý Hồng Liên hốc mắt ửng đỏ, hai tay hợp thành chữ thập, nhắm mắt lại đối với tên kia chữ bờ môi khẽ nhúc nhích, giống như tại cầu nguyện cái gì; mà Ân Hà thì là lặng yên nhìn xem hai chữ kia, tựa hồ có thiên ngôn vạn ngữ, cuối cùng hóa thành thờ dài một tiếng.

Theo trong đại điện đi ra, Quý Hồng Liên thần sắc dần dần bình tĩnh trở lại, nhìn Ân Hà liếc sau nói: "Người bây giờ theo Huyền Vũ vệ trong đều lui ra ngoài rồi, về sau có thể có tính toán gì hay không?"

Ân Hà lắc đầu, nói: "Tạm thời còn không có, bất quá lần này có thể điều tra rõ chân tướng, giúp đỡ đại ca báo thù này, vậy là đủ rồi."

Quý Hồng Liên có chút bận tâm mà hỏi thăm: "Người bây giờ không còn quân chức, sau khi về nhà vạn nhất lại bị cái kia hồ mị nữ nhân khi dễ làm sao bây giờ?"

Ân Hà cười cười, nói: "Không có chuyện gì đâu, người yên tâm đi."

Quý Hồng Liên "A" một tiếng, nói: "Đúng rồi, hôm nay ta đi ra ngoài trước, đừng phải cha ta, hẳn nghe nói ta là cùng với người qua để tế điện Ân đại ca về sau, liền sẽ khiến ta chuyển cáo người, có rảnh rồi đi gặp hẳn một lần, hẳn có mấy lời muốn nói với người."

Ân Hà liền giật mình, nói: "Quý trưởng lão có nói là chuyện gì sao?"

Quý Hồng Liên lắc đầu, nói: "Này cũng chưa nói, cũng chỉ là hô người qua đi một chuyến." Bất quá nói qua nói qua, chính nàng ngược lại là có chút kỳ vọng mà nói: "Có lẽ người được cha ta coi trọng, muốn trọng dụng người rồi, nếu không, hôm nay liền đi qua đi?"

Ân Hà nhin không được bật cười, suy nghĩ một chút sau nói: "Cũng được, dù sao hiện tại trái phải vô sự, liền đi qua đi."

Quý Hồng Liên vỗ tay một cái, cười hì hì tựa hồ đặc biệt cao hứng. Hai người một đường bước đi, đi qua đầu đường, đi tới Đại Kim Tự Tháp bên cạnh một mảnh kia thế gia quý tộc khu quần cư, rất nhanh đã đến Quý thị đại trạch trước.

Có lẽ là trùng hợp, Quý Hậu trưởng lão tâm phúc Văn Vân rõ ràng lại vừa vặn đứng ở cửa lớn lên, chứng kiến Ân Hà cùng Quý Hồng Liên hai người đã đi tới, hẳn cũng là lộ ra dáng tươi cười, mỉm cười đã đi tới.

LỤC TÍCH CHI ĐẠI HOANG TẾ

[C]

Tiêu Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Biến Cố (Hạ)

Hai bên chào về sau, Văn Vân liền cười hỏi Ân Hà tới đây có gì muốn làm, Quý Hồng Liên sợ Ân Hà lúng túng, liền cướp lời là ta mời hân đến đây, cha ta nói muốn gặp hân. Văn Vân nghe vậy gật đầu gật đầu, cười nói: "Như thế thật sự, ta đã từng nghe trưởng lão đã từng nói qua việc này, bằng không dứt khoát ta mang người lên đi, trưởng lão hân hiện tại vừa lúc ở cao lâu trong thư phòng."

Ân Hà đáp ứng, đối với vị này thoát nhìn hào hoa phong nhã nam tử, hân cho tới bây giờ cũng không dám xem thường cũng không muốn đắc tội, bất quá trước khi đi đợi, Quý Hồng Liên nhưng là tới đây đưa hân kéo đến một bên, sau đó nhỏ giọng mà đối với hân nói ra: "Ân Hà a, nếu như đợi tí nữa cha ta muốn giúp người, hoặc là muốn bắt đầu dùng người, người đừng tính tình trẻ con, nhất định phải đáp ứng a. Ta về sau khả năng không có quá nhiều cơ hội gặp người rồi, cũng không giúp được người cái gì rồi."

Ân Hà ngơ ngác một chút, nói: "Người làm sao? Là muốn đi xa nhà, còn là muốn đi đâu sao?"

Quý Hồng Liên lắc đầu, nói: "Đây cũng không phải, người biết sư phụ ta là Đại Tế Ti đi, gần nhất trong Thần Giáo sự tình đột nhiên nhiều hơn, sư phụ lão nhân gia người thân thể cũng không phải đặc biệt tốt, vì vậy về sau có thể sẽ có rất nhiều sự tình dần dần giao tiếp đến trên tay của ta, ví dụ như tế tự Thiên Thần, chủ trì nghi thức những thứ này so sánh chuyện trọng đại, ta đều

cần đã rất lâu lúc giữa đi chuẩn bị hoàn thành, vì vậy về sau đại khái sẽ rất bận rộn."

Ân Hà nghiêm nghị cung kính, nói: "Đây đều là đại sự a, hơn nữa theo như người thuyết pháp như vậy, có lẽ Đại Tế Ti rất có thể là muốn đem Thần Giáo y bát truyền cho người đấy, tương lai người chính là kế tiếp nhiệm Đại Tế Ti sao?"

"Này, chớ nói lung tung!" Quý Hồng Liên trừng mắt liếc hắt một cái, bất quá cũng không có thêm nữa biện bạch cái gì, chỉ là thở dài, nói, "Kỳ thật trong nội tâm của ta đối với làm Đại Tế Ti cũng nhập lại không có cái gì đặc biệt hướng tới đi, bất quá sư phụ lão nhân gia người đối với ta sư ân sâu nặng, cha ta đâu rồi, hắt cũng đúng ta mong đợi quá sâu. Hơn nữa nghe bọn hắt nói, Thiên Thần tại ta lúc nhỏ cũng có qua dấu hiệu, cảm thấy ta có tư cách đi hầu hạ Thần Minh, cho nên mới vừa ý ta đi."

Ân Hà vốn là thập phần thay Quý Hồng Liên cao hứng đấy, phải biết rằng, Đại Tế Ti chức tại Thánh thành trong cao thượng vô cùng, tượng trưng cho khoảng cách Thần Minh gần nhất người, là cả tòa Thánh thành lãnh tụ tinh thần. Thậm chí từ loại nào góc độ bên trên mà nói, Đại Tế Ti so với quyền thế ngập trời Trưởng lão hội đều cường đại hơn một ít.

Bất quá đang nhìn đến Quý Hồng Liên thái độ sau đó, Ân Hà rất nhanh liền nghĩ đến một phương diện khác sự tình, lập tức cũng có chút nói không ra lời.

Hầu hạ Thần Minh tự nhiên là cần toàn tâm toàn ý, muốn làm Đại Tế Ti, liền muốn cả đời cấm dục, lại càng không cần phải nói giả lấy các loại chuyện, cả đời này sẽ phải toàn bộ kính dâng cho Thần Minh, hơn nữa nếu như không có chuyện trọng đại phát sinh mà nói, Đại Tế Ti rất có thể cả đời cũng sẽ không đi ra Đại Kim Tự Tháp phía trên thần miếu.

Nói một cách khác, cái kia có lẽ sẽ là một cái bề ngoài vinh quang vô cùng, địa vị cao thượng là vạn dân kính ngưỡng sùng bái cả đời kẻ thù.

Nghĩ tới đây, Ân Hà sắc mặt cũng trở nên khó coi, trước mắt Quý Hồng Liên thậm chí còn không đến hai mươi tuổi, đúng là như hoa tươi nộ phóng giống như thanh xuân năm tháng, như thế cô gái xinh đẹp, chẳng lẽ liền muốn đi vào cái kia băng lãnh đại điện cả đời tại thanh đăng cổ phật trước khô ngồi, thì cứ như vậy qua cả đời?

Ân Hà có chút mờ mịt, không biết nên như thế nào đi an ủi nàng. Tại sở hữu Thánh thành con dân trong lòng, Đại Tế Ti là vô thượng quang vinh một cái chức vị, nhưng mà đối với một cái hoa quý thiếu nữ mà nói, rồi lại dẫn một cái khác nghiêm khắc lựa chọn.

Đến cuối cùng, hắn cũng chỉ có thể đắng chát âm thanh nói: "Nếu như người không muốn đi mà nói, có lẽ có thể hỏi hỏi người cha, nói không chừng hắn. . ."

Quý Hồng Liên nói: "Hắn là rất muốn sẽ khiến ta đi đấy. Hắn nói ta thiên phú cực cao, lại có thần linh chiếu cố, không đi thật là đáng tiếc."

Ân Hà im lặng.

Quý Hồng Liên dừng ở hắn, sau một lúc lâu nhẹ giọng hỏi: "Ân Hà, ta hỏi người, người có nghĩ là muốn ta đi đây?"

"Ta?" Ân Hà muốn nói lại thôi, sắc mặt phức tạp, tựa hồ có lời gì vừa mới thiếu chút nữa thốt ra, nhưng cuối cùng vẫn là cười khổ nói, "Đại Tế Ti là bậc nào cao thượng địa vị, giống như ta vậy người thậm chí đều không có cơ hội đi bái kiến. Người nếu như có cơ hội. . . Ta không biết, ừ, bất quá, ta cảm thấy được, ách, có lẽ không nên buông tha đi."

Quý Hồng Liên hơi hơi cúi đầu, trong ánh mắt hình như có một tia ảm

đạm lướt qua, bất quá chớp mắt thời gian, nàng lại lần nữa lộ ra dáng tươi cười, đối với hắn nhẹ gật đầu, mỉm cười nói: "Tốt, ta biết rồi. Bất quá ta sư phụ đạo hạnh cao thâm, nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi, vì vậy chuyện này cũng không có khả năng nhanh như vậy đấy, hặc hặc. Được rồi, người đi trước gặp cha ta đi."

"Ừ, tốt." Ân Hà đáp ứng một tiếng, đối với nàng gật gật đầu, đi trở về đến Văn Vân bên người, hai người liền hướng cao lầu thư phòng bên kia đi đến rồi.

Trên đường đi, Văn Vân cũng không nói lời nào, chỉ là tựa hồ lơ đãng nhìn sau lưng vẫn đang đứng tại nguyên chỗ không có đi ra thiếu nữ thân ảnh liếc, lại liếc một cái đi ở bên cạnh Ân Hà, trong lòng khe khẽ thở dài, nhưng cuối cùng vẫn là không nói gì.

Hắn ngẩng đầu, cái kia tòa lầu cao lồng lộng đứng vững, một bóng người đứng ở cửa sổ, hắn thiên thu công lao sự nghiệp trước mặt, cái gì cũng không thể chặn đường.

※※※

Tiếng đập cửa phanh phanh rung động, bên trong truyền đến "Tiến đến" thanh âm, Văn Vân đẩy cửa vào, mang theo Ân Hà đi vào.

Danh chấn Thánh thành Quý Hậ trưởng lão nhìn gần trên thân khí thể càng tăng lên thêm vài phần, toàn bộ người thoát nhìn giống như là một thanh sắp rời hộp mà ra kiếm lưỡi kiếm sắc bén, mơ hồ có vài phần đập vào mặt nhuệ khí vọt tới, làm cho người ta vô thức mà muốn tránh đi sắc bén, bằng không thì sẽ có loại đau đớn bị thương cảm giác.

Bất quá, Ân Hà cùng Văn Vân hành lễ sau đó, đứng ở bên cửa sổ chính chấp tay trông về phía xa Quý Hậ trưởng lão xoay người lại, triển lộ dáng

tươi cười đối với bọn họ lên tiếng chào hỏi về sau, cái kia hòa ái đáng tươi cười lập tức làm cho hắc khí thể trên người ôn hòa xuống, đã không có cái loại này hùng hổ khí thế bức người, ngược lại thoát nhìn càng giống là chiêu hiền đãi sĩ vương giả.

Hắc kê gọi Ân Hà ngồi xuống, sau đó mình cũng trở lại bàn đọc sách sau trên chỗ ngồi, cười hỏi: "Gần nhất trôi qua như thế nào đây? Trước đó vài ngày người âm thầm bản thân liền từ Huyền Vũ vệ trong lui đi ra, ta vốn còn muốn làm cho người ta giữ lại người một cái đấy, kết quả về sau nghe nói là người thái độ mình kiên quyết mà muốn rút đi, ta suy nghĩ một chút, cũng không có làm cái này người xấu."

Ân Hà hơi hơi cúi đầu, nói: "Quả thật là như thế, trước một hồi đã xảy ra rất nhiều chuyện, ta cũng cảm giác mình không rất thích hợp tại Huyền Vũ vệ trong ở lại đó rồi, vì vậy liền sở trường làm quyết định rời khỏi quân chức, nếu là có cái gì chỗ không ổn, mời Quý trưởng lão trách phạt."

"Ai, đâu có đâu có, hảo hảo nói cái gì trách phạt." Quý Hậu cười nói, "Người lập được không ít công lao, vô luận là tại Nội Hoàn chi địa, còn là sau khi trở về, tất cả hành động, biết tròn biết méo, ta là rất ưa thích cũng rất coi trọng đấy."

Ân Hà trong lòng hơi động một chút, nhưng trên mặt cũng không dị sắc, đứng lên ôm quyền nói: "Đa tạ trưởng lão."

"Ừ, ừ, ngồi xuống nói chuyện." Quý Hậu chứa vừa cười vừa nói, "Hôm nay bảo người tới đây, kỳ thật cũng là có một đại sự muốn cùng người thương lượng một chút. Người nhân tài khó được, qua mấy ngày này lại đã chứng minh là trung tâm người, hơn nữa chuyện này cùng người cũng có vài phần quan hệ, cho nên muốn hỏi một chút người, có thể hay không qua tới giúp ta?"

Ân Hà ngơ ngác một chút, nói: "Xin hỏi Quý trưởng lão, là cái đại sự gì?"

Quý Hậu không đáp hỏi lại, nói: "Người là theo Nội Hoàn chi địa trong trở về, lúc trước ở bên kia làm vài năm?"

Ân Hà nói: "Ba năm."

Quý Hậu nhẹ gật đầu, nói: "Cái kia nghĩ đến người đối với tình hình trong Nội Hoàn chi địa, căn bản là hết sức quen thuộc rồi hả?"

Ân Hà do dự một chút, lập tức còn là gật đầu nói: "Không dám lừa gạt trưởng lão, tại trước mắt sở hữu xác minh con đường phạm vi, theo thứ nhất Thanh Ngọc Sở mãi cho đến mười bốn Thanh Ngọc Sở nơi đây, ta có thể nói cơ bản đều có nắm chắc đấy. Bất quá lại đi vào trong mà nói, Nội Hoàn chi địa trong có nhiều quý dị sự vật, ta cũng không dám đối với trưởng lão người làm ra cái gì cam đoan."

Quý Hậu "Ừ" một tiếng, nói: "Xác thực như thế, trước đó vài ngày người gặp phải Hắc Ma đường chính là một cái ngoài ý muốn đi, đã chết rất nhiều người."

Ân Hà trên mặt lướt qua một tia ảm đạm, nói: "Đúng vậy a."

Quý Hậu xem thần sắc hẩn, trầm ngâm một lát sau, nói: "Hiện ở chỗ này của ta có một cái bí mật đại sự, cần một cái chủ trì người, nghĩ tới nghĩ lui về sau, ta cảm thấy cho người có lẽ mới là thích hợp nhất đấy."

Ân Hà lấp bắp kinh hãi, nói: "Chuyện gì?"

Quý Hậu chậm rãi đứng lên, tay vịn mặt bàn, thân thể nghiêng về phía trước, nhìn xem Ân Hà chậm rãi nói ra: "Ta muốn đem một nghìn cái Hoang nhân mang vào Nội Hoàn chi địa, sau đó khiến cái này thân thể cường tráng người, cho chúng ta Nhân tộc đi tu kiến Thông Thiên Chi Lộ!"

LỤC TÍCH CHI ĐẠI HOANG TẾ

[C]

Tiêu Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Lôi Kéo (Thượng)

"Làm cho Hoang nhân tiến Nội Hoàn chi địa cho chúng ta sửa đường?"
Ân Hà lấp bắp kinh hãi, nói, "Cái này rất không có khả năng đi, Đại Hoang Nguyên trên sở hữu Hoang Tộc bộ lạc đều đối với này tòa Thần Sơn kính sợ vô cùng, không có bất kỳ một cái Hoang nhân nguyện ý tới gần Nội Hoàn chi địa bên kia."

Quý Hậu thản nhiên nói: "Cái này không phải theo ý bọn hăn."

Ân Hà ngạc nhiên, thời điểm này Văn Vân vừa đúng đi tới, nói: "Chuyện là như vậy: Hoang nhân sợ hãi Thần Sơn không chịu tới gần bên kia, đây là Đại Hoang Nguyên trên chúng ta cũng là biết rõ đấy, nhưng trước đó vài ngày Đại Tế Ti đem Trưởng lão hội ba vị trưởng lão triệu tập trao đổi, lời lẽ nghiêm khắc khiển trách chúng ta tại Nội Hoàn chi địa trong sửa đường tiến độ quá chậm..."

Ân Hà đứng lên, cau mày nói: "Nói như vậy có chút không ổn a, ta là theo Nội Hoàn chi địa chỗ đó đi ra đấy, ở bên trong này người ba năm, biết rõ ở đằng kia trong đó sửa đường gian khổ, có mặt khắp nơi Thần Sơn quái lực có thể ăn mòn thân thể đừng nói rồi, bên kia còn có xuất hiện mới nghe lần đầu, khó lòng phòng bị hung hiểm, vô luận là cây cối, dã thú, địa liệt vân vân cũng có thể khiến người vong mạng, thậm chí tại hoàn toàn dự không ngờ được dưới tình huống còn sẽ xuất hiện chưa bao giờ thấy qua cực lớn Ma thú đồ sát chúng ta. Tại như thế dưới tình huống, tu kiến tốc độ như thế nào nhanh được

nổi?"

Nói xong lời cuối cùng, thanh âm của hắn đã tăng lên không ít, thoát nhìn đúng là có chút tức giận rồi.

Quý Hậ đi tới lấy tay vỗ vỗ bờ vai của hắn, đưa hắn theo như trở về trên chỗ ngồi, thở dài sau nói: "Chớ để tức giận, nghe Văn Vân đem nói cho hết lời."

Văn Vân gật gật đầu, lại tiếp tục nói: "Người nói những thứ này, chúng ta đều hiểu, nhưng có lẽ Đại Tế Ti sống trong thần miếu, biết rõ đây không nhiều lắm, bất quá lão nhân gia người địa vị cao thượng, lại một tâm hầu hạ Thần Minh. Đúng rồi, lần này là quan trọng nhất chính là, Đại Tế Ti đối với ba vị trưởng lão nói rõ rồi, nhanh hơn Thông Thiên Chi Lộ tu kiến chỉ thị đúng là Thần Minh đối với hắn giáng xuống thần dụ ý chỉ."

"Thần dụ?" Ân Hà nhất thời yên lặng, không biết nên nói cái gì cho phải.

Tại to như vậy Thánh thành ở bên trong, tuy rằng Trưởng lão hội quyền thế thật lớn, nhưng tất cả mọi người tộc cùng chung tín ngưỡng ngọn nguồn, đương nhiên vẫn là tại trong thần miếu Thần Minh. Đại Tế Ti nói như thế rồi, xác thực mấy vị trưởng lão cũng vô kế khả thi, chỉ có thể theo lời làm việc.

Văn Vân tựa hồ đối với này cũng có vài phần bất đắc dĩ, gật đầu nói: "Đúng vậy a, chính là thần dụ, vì vậy người biết Quý trưởng lão khó xử rồi a, cũng chính là tại lúc kia, Đại Tế Ti nói nếu như chúng ta Nhân tộc tu kiến Thông Thiên Chi Lộ có xuất hiện khó xử, vậy hãy để cho Hoang nhân đến sửa đường, bọn hắn thân thể cường tráng, hơn nữa, hơn nữa..."

Hắn nhìn Quý Hậ liếc, trong miệng tựa hồ có chút chần chờ, Quý Hậ vẫy vẫy tay, nói: "Nếu như muốn phó thác đại sự, đối với Ân Hà cũng không sao tốt giấu giếm đấy."

Ân Hà trong lòng nhảy dựng, nhìn xem Văn Vân, chỉ thấy hần do dự một chút về sau, nói: "Mặc dù không có nói rõ, nhưng ngày đó trận kia trao đổi ở bên trong, Đại Tế Ti ý tứ kỳ thật rất rõ ràng rõ ràng, Hoang nhân tính mạng phải không đáng giá đấy, không dùng thương hại gì cả, không cần có bất luận cái gì cố kỵ, hết thầy lấy sửa đường làm trọng, coi như là hi sinh bọn hần... Cũng không sao."

Ân Hà sắc mặt phải biến đổi, quay đầu nhìn về phía Quý Hậu.

Quý Hậu lắc đầu, thở dài một tiếng, chấp hai tay sau lưng đi trở về bàn đọc sách bên cạnh, nói: "Ta ngày đó tại trong thần miếu, xem Đại Tế Ti ý tứ, hần là cái này một đồng Hoang nhân cho dù chết hết, hần cũng muốn chúng ta lại đi bắt những thứ khác Hoang nhân, thậm chí số lượng càng nhiều nữa, càng không ngừng bổ sung đi vào, mãi cho đến sửa tốt con đường này."

Ân Hà trầm mặc im lặng, thật lâu nói không nên lời một câu, Quý Hậu nhìn xem hần, nói: "Người cảm thấy việc này như thế nào?"

Ân Hà chần chừ một chút, ngẩng đầu nhìn vị này Quý trưởng lão liếc, chậm rãi nói: "Việc này thực muốn đi làm mà nói, người chết sẽ rất nhiều."

Quý Hậu nhẹ gật đầu, nhưng cũng không nói lời nào, chỉ là nhìn xem Ân Hà, tựa hồ còn đang đợi hần câu nói kế tiếp.

Ân Hà cắn răng, lại nói: "Ta biết rõ Nội Hoàn chi địa bên trong hung hiểm, nếu là liều lĩnh ép gia tốc mà nói, cái này một nghìn người coi như là toàn bộ đã chết cũng không đủ, nói không chừng còn muốn thêm nữa gấp mấy lần nhân mạng đi lấp."

Quý Hậu sắc mặt vẫn đang không có thay đổi gì, thậm chí thoạt nhìn còn lạnh lùng vài phần, nói: "Sau đó thì sao? Có không có khả năng tu thành?"

Ân Hà khóe mắt co quắp một cái, sau đó chậm rãi cúi đầu xuống, một lát

sau rồi nói ra: "Chỉ cần không hiện ra hoàn toàn không cách nào địch nổi khùng bố Ma thú, hẳn là có thể tu thành đấy."

"Tốt." Quý Hậ nhẹ gật đầu, ngồi trở lại trên mặt ghế.

※※※

"Nhiều như vậy Hoang nhân, nhiều như vậy cái mạng người, nếu quả thật đều lấp đến trên con đường này đi, quá tổn thương thiên hòa, coi như là Thánh thành trong chúng ta Nhân tộc đại chúng đã biết, chỉ sợ cũng sẽ một mảnh xôn xao." Ân Hà nhìn xem Quý Hậ nói ra.

"Đúng." Quý Hậ nói, "Vì vậy chúng ta đừng để cho bọn họ đã biết."

Ân Hà cười khở một cái, nói: "Người nhất định là muốn làm đấy sao?"

Quý Hậ một mực bình tĩnh bình tĩnh trên mặt, đột nhiên lướt qua một tia bức bối, lấy tay vỗ bàn một cái, hơi tức giận nói: "Ta đương nhiên không muốn, loại này phá sự người nào gặp nguyện ý làm? Thế nhưng là ta có biện pháp nào, đây là thần dụ, đây là Thần Minh thông qua Đại Tế Ti ở dưới ý chỉ, người cảm thấy ta có thể đủ cãi lời Thần Minh ý chí sao?"

Ân Hà không phản bác được.

Quý Hậ sâu hít thở sâu một cái, làm cho tâm tình của mình bằng phẳng xuống, sau đó nhìn về phía Ân Hà, nói: "Như thế nào? Người bây giờ cũng biết vấn đề này chân tướng, có bằng lòng hay không giúp ta làm việc này?"

Ân Hà im lặng một lát, lắc đầu vừa muốn nói chuyện, chợt bị Quý Hậ khoát tay ngăn lại, nói: "Chuyện này rất khó, cũng rất nguy hiểm, ta đương nhiên cũng sẽ không khiến người làm không công. Chỉ cần người chịu giúp ta, ta liền đáp ứng toàn lực giúp người đoạt lại Ân gia, nếu như ta không nhìn lầm, phụ thân người Ân Minh Dương hiện tại đã hoàn toàn buông tha cho

người, muốn đem gia nghiệp truyền cho người cái kia khác mẹ đệ đệ?"

Ân Hà giật mình, nhất thời không nói gì.

Quý Hậ lại nói: "Người cũng là từ nhỏ tại chúng ta đám thế gia trong lớn lên đấy, loại tình huống này ta tin tưởng người cũng xem qua không ít. Nếu là mình làm không được gia chủ, chương quản gia nghiệp người, gia chủ là mình thân huynh đệ còn tốt, nếu là bàng chi biệt hệ đấy, người sẽ có bao nhiêu xui xẻo cũng không cần ta nói đi?"

Hắn lạnh lùng nở nụ cười một cái, ánh mắt lợi hại, tựa hồ có thể xuyên thấu nhân tâm, nói: "Nói được không khách khí một chút, coi như là chính người hiểu rõ cao một chút, không quan tâm những thứ này gia nghiệp, sau nếu như người có con cháu đời sau đây? Bọn hắn vốn có thể qua "nhân thượng nhân" thời gian, chẳng lẽ người là muốn bọn hắn cũng giống như người trước giống nhau đi trên đường phố gió thổi ngày phơi nắng mà làm cái Nhai Quán, hay vẫn là vì tiền đồ bất chấp nguy hiểm tính mạng gia nhập quân đội trong đi chém giết tuần tra?"

Ân Hà sắc mặt biến đổi, hai tay chậm rãi nắm chặt, một lát sau về sau, hắn bỗng nhiên mở miệng hỏi: "Quý trưởng lão, người tại sao phải chọn ta?"

Quý Hậ gật gật đầu, duỗi ra hai cái ngón tay, nói: "Thứ nhất, mấy ngày này đến nay người làm vô cùng tốt, làm việc quyết đoán, trầm ổn kiên nhẫn, là tốt nhân tài, ta cảm thấy cho người là có thể đào tạo chi tài; thứ hai, người cuối cùng đứng ở ta đây bên cạnh, ta tin tưởng người. Chuyện lớn như vậy, ta nhất định phải giao cho mình người tin cần đi làm, nhưng bên cạnh ta có thể sử dụng chỉ trong đám người, trừ người ra lấy bên ngoài, không ai đi qua Nội Hoàn chi địa."

Ân Hà cười khổ một cái, nói: "Hắn là tất cả thế gia đệ tử đại khái cũng sẽ không nguyện ý đi cái loại địa phương đó đi."

Quý Hậu thần nhiên nói: "Ngoại trừ hai cái này lý do bên ngoài, còn có một là quan trọng nhất, là Hồng Liên tin tưởng người."

Ân Hà khẽ giật mình, chỉ nghe Quý Hậu nói ra: "Ta dưới gối nhiều người nhi nữ ở bên trong, hôm nay xem ra cũng chỉ có Hồng Liên thiên tư xuất chúng, tương lai có thể người tài. Nhưng hiện tại xem ra, nàng sâu sắc Đại Tế Ti coi trọng, chỉ sợ ngày sau là muốn tiếp chương Đại Tế Ti vị trí đấy. Tới lúc đó, nàng sẽ phải cần một ít tại thế tục trong vì nàng làm việc giúp đỡ, người như vậy cũng phải có thể được đến tín nhiệm của nàng mới có thể. Ta cảm thấy được người chính là lựa chọn tốt nhất."

Ân Hà lúc trước liền nghe Quý Hồng Liên đã từng nói qua tiến vào thần miếu về sau khả năng có rất ít thời gian đi ra, giờ phút này nghe Quý Hậu nói như vậy, lập tức mơ hồ có vài phần hiểu rõ ra, trong lòng không hiểu đau đớn một cái, có vài phần ngơ ngẩn, sau đó lắc đầu nói: "Đa tạ trưởng lão nâng đỡ, thế nhưng là ta... Ta cảm giác mình năng lực có hạn, nếu như Hồng Liên nàng thật sự trở thành Đại Tế Ti mà nói, ta thật sự là không có biện pháp gì có thể giúp đỡ trên nàng đó a."

Quý Hậu "Hừ" một tiếng, trên mặt lộ ra vài phần vẻ dứt khoát, nói: "Ta mặt khác nhi nữ đều không nên thân, như người thật đúng có thể làm ra một phen công lao sự nghiệp, như vậy ta coi như là toàn lực trợ giúp người, cho người ngày sau ngồi vào ta vị trí này, lại có gì khó?"

Ân Hà thân thể đại chấn, đứng lên, nhìn xem Quý Hậu cả kinh nói: "Quý trưởng lão..."

Quý Hậu thần sắc nghiêm nghị, ánh mắt ngưng trọng, cũng không vui đùa chi ý, tựa như vậy thật sâu dừng ở hẳn.

LỤC TÍCH CHI ĐẠI HOANG TẾ

[C]

Tiêu Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Lôi Kéo (Hạ)

Ánh mặt trời theo cửa sổ soi tiến đến, rơi trên mặt đất, phản chiếu ra cửa sổ chính là cái người kia hình ảnh. Văn Vân đẩy cửa đi đến, nhẹ khẽ đi tới Quý Hậ sau lưng, nói: "Gia chủ, Ân Hà hẳn rời đi."

Quý Hậ nhẹ gật đầu, nhập lại không nói gì thêm.

Văn Vân do dự một chút, nói: "Vừa rồi mãi cho đến lúc ra cửa, hẳn cũng không có đáp ứng ta chuyện này."

Quý Hậ thản nhiên nói: "Việc này hung hiểm khó khăn, thanh danh lại cực không tốt, Ân Hà hẳn cũng không phải không còn lối thoát liều mạng người, có chỗ do dự cũng là không thể tránh được đấy."

Văn Vân thở dài, nói: "Thế nhưng là người đã đem điều kiện nói được tốt như vậy, hẳn rõ ràng còn không động tâm."

Quý Hậ lắc đầu, nói: "Hẳn nếu như không có động tâm lời nói, vừa rồi liền trực tiếp từ chối ta, cuối cùng nói một câu trở về căn thận cân nhắc một cái, rõ ràng chính là động tâm, chỉ là dưới mắt đại khái còn không qua được trong nội tâm cái kia một cửa mà thôi."

Văn Vân suy nghĩ một chút, đột nhiên tự trào phúng bình thường cười khổ một cái, nói: "Cũng đúng, tuy rằng như thường ngày ta đối với những cái kia Hoang nhân cũng không thể nào để mắt, nhưng nếu như muốn ta thật sự đi

làm, có lẽ muốn bị mất bốn ngàn, năm ngàn tính mạng. . . Loại chuyện này, chỉ sợ ta cũng là rất khó làm ra được a."

Quý Hậu chấp tay canh cửa bên ngoài xa xa, sau một lúc lâu bỗng nhiên nói: "Hắn gặp quay lại tới tìm ta đây."

Văn Vân lắp bắp kinh hãi, không nghĩ tới vị này gia chủ lại đối với Ân Hà có cường đại như thế tin tưởng, sau đó hoặc như là nghĩ tới điều gì, nói: "Gia chủ, vạn nhất người tuổi trẻ kia làm được người nói những sự tình kia, chẳng lẽ người liền thật sự phải giúp hắn thưởng vị, trong tương lai tiếp chương người trưởng lão vị trí sao?"

Quý Hậu mặt không đổi sắc, thản nhiên nói: "Chuyện sau này, người nào nói được rõ ràng đây? Trước chờ hắn làm được rồi nói sau."

Văn Vân nhìn thoáng qua Quý Hậu cái kia trầm mặc như băng sắc mặt, trong lòng bỗng nhiên phát lạnh.

Thời điểm này, tiếng bước chân đột nhiên vang lên, hai người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy xinh đẹp Quý Hồng Liên đi đến, đối với Quý Hậu nói: "Cha, người tìm ta?"

Quý Hậu trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, đối với Quý Hồng Liên vẫy vẫy tay, ý bảo nàng đi tới, đồng thời miệng nói: "Đúng vậy a,, tới đây đi." Nói qua, hắn đồng thời đối với Văn Vân đưa mắt liếc ra ý qua một cái.

Văn Vân hiểu ý, hướng Quý Hậu thi lễ một cái sau đi ra ngoài, lúc rời đi còn thuận tay mang theo thư phòng cửa phòng.

Quý Hồng Liên đi đến Quý Hậu bên người, nói: "Cha, người tìm ta có chuyện gì a?"

Quý Hậu đưa tay sờ sờ nữ nhi tóc, trên mặt lộ ra vài phần yêu thương vẻ,

nói: "Người đằng trước không phải nói với ta, lần này lại đi thần miếu về sau, rất có thể về sau không thể giống như hiện tại như vậy nhiều lần đi ra gặp mặt sao? Chúng ta phụ nữ hai người bình thường gặp mặt sẽ không nhiều, về sau giống như cơ hội như vậy thì càng thiếu đi, trong nội tâm của ta có chút khó chịu, đã nghĩ với người nhiều trò chuyện a."

Nói xong lời cuối cùng, cái này tay cầm quyền hành nam tử tựa hồ cũng có chút động tình, trên mặt lộ ra vài phần vẻ ảm đạm, còn thở dài một tiếng.

Quý Hồng Liên trên mặt cũng có khổ sở vẻ, hốc mắt ửng đỏ, nhưng vẫn là cố nhịn xuống, nhẹ nhàng giữ chặt Quý Hậu cánh tay, ôn nhu nói: "Cha, người đừng lo lắng, về sau một có cơ hội, ta liền ra tới xem người."

Quý Hậu có chút vui mừng cười cười, lấy tay vỗ vỗ Quý Hồng Liên trắng nõn mu bàn tay, sau đó lôi kéo nàng đi đến một bên bên cạnh bàn ngồi xuống, hỏi: "Đúng rồi, ta một mực không hỏi kỹ người, vì sao lần này trở về thần miếu, người sẽ cảm thấy về sau khả năng đi ra cơ hội không nhiều lắm?"

Quý Hồng Liên thoát nhìn do dự một chút, nói: "Ta tại vu thuật trên tu luyện coi như không tệ, sư phụ lão nhân gia người là muốn cho ta nhiều hầu hạ Thần Minh, đối với các loại nghi thức quen thuộc hơn một ít, coi như là vì ngày sau tiếp chương Đại Tế Ti làm chuẩn bị đi."

Quý Hậu ánh mắt chớp lên, nói: "Nhưng mà ta nhớ được lần trước chứng kiến Đại Tế Ti lúc, hắc tựa hồ thân thể coi như khoẻ mạnh a, như thế thì triển vụ pháp cùng Thần Minh câu thông sự tình, có lẽ còn là từ hắc để làm, người còn trẻ, không cần như thế vất vả đi."

Quý Hồng Liên tú khí nhú mày một cái, tựa hồ muốn nói lại thôi.

Quý Hậu đem ánh mắt của nàng để ở trong mắt, trầm ngâm một lát sau, nói: "Đại Tế Ti đối với người thập phần coi trọng, điểm này vì phụ thật sự là

muôn phần cảm kích, đã sớm muốn muốn hồi báo hân một chút, đáng tiếc Đại Tế Ti sâu trong thần miếu, đơn giản không thể gặp mặt, cũng là hữu tâm vô lực a. Nếu có cái gì cần muốn giúp đỡ địa phương, người liền nói cho ta biết, vì phụ nhất định sẽ vì người làm tốt đấy."

Quý Hồng Liên đáp ứng , thoát nhìn vẫn còn có chút chần chờ, Quý Hậu liền nói khẽ: "Làm sao vậy, nhìn người tâm thần bất định bộ dạng, là gặp được cái gì khó xử sao? Nói cho ta một chút."

Quý Hồng Liên cau mày, trên mặt hình như có một tia sầu lo, một lát sau sau mới nói: "Cha, ta cảm thấy được sự phụ lão nhân gia người gần nhất thân thể không tốt lắm, có lẽ là được bệnh nặng rồi."

Quý Hậu vẽ sợ hãi cả kinh, giấu ở trong tay áo chính là thủ hạ ý thức mà nắm chặt, nhưng trên mặt tại sau khi kinh ngạc nhanh chóng lại khôi phục bình tĩnh, ngược lại còn an ủi Quý Hồng Liên nói: "Làm sao sẽ, Đại Tế Ti tuy rằng lớn tuổi một chút, nhưng hân vu pháp tinh thâm, lại có thần minh che chở, sẽ phải sống lâu trăm tuổi đấy, cũng không nên gặp được cái gì bệnh nặng đi?"

Quý Hồng Liên lắc đầu, hướng nhìn chung quanh liếc, gặp phòng sách này trong thủy chung chỉ có phụ thân cùng bản thân hai người, liền giảm thấp thanh âm nói: "Theo lý là như vậy, như thường ngày sự phụ hân coi như là bị cái gì bệnh nhỏ, cũng rất nhanh sẽ tốt. Nhưng gần nhất những ngày này, hân. . ."

Quý Hậu nhìn chăm chăm vào Quý Hồng Liên ánh mắt, thấy nàng tựa hồ có chút do dự, liền truy vấn: "Hân làm sao vậy?"

Quý Hồng Liên trầm mặc một lát, nói: "Sự phụ hân gần nhất trầm mặc ít nói, thường xuyên một người một chỗ, bất quá tại lệ cũ lấy 'Thông Thần Thuật' cùng Thần Minh câu thông lúc, hân. . . Hân hiện tại thường thường

gặp gọi ta qua cùng một chỗ thi pháp."

Quý Hậ ánh mắt chậm rãi phát sáng lên, tựa hồ có một đạo sắc bén đao tại trong mắt lướt qua, như tuyết giống như sáng ngời. Hân nhẹ giọng hỏi: "Hân có đối với cái này nói gì với người sao?"

Quý Hồng Liên nhẹ nhẹ căn cứ môi, nói: "Sư phụ nói, đây cũng là vì ta tốt, là để cho ta trước thời gian quen thuộc Thông Thần Thuật, nhiều hơn luyện tập, ngày sau chờ ta chính thức tiếp chương Đại Tế Ti vị trí lúc, có thể cùng Thần Minh trôi chảy thoải mái mà câu thông rồi."

Quý Hậ cau mày nói: "Hai người đồng thời thi triển Thông Thần Thuật không có vấn đề sao?"

Quý Hồng Liên đối với hân giải thích nói: "Thần Giáo trong có một cái Thánh Nhân tổ tiên truyền xuống tới Thần Khí, tên liên kêu 'Thần Trượng' chỉ có dùng Thông Thần Thuật đem vu lực hội tụ tại Thần Trượng lên, mới có thể tiếp xúc đến Thần Minh ý chí. Cho nên nói, chỉ cần có Thần Trượng mà nói, kỳ thật nhiều người thi pháp nhập lại không coi vào đâu, ngược lại sẽ bởi vì tăng cường Linh lực mà rất tốt cùng Thần Minh liên hệ."

Quý Hậ nhìn xem nàng, đột nhiên nhưng là cười cười, nói: "Nhưng mà qua lại mấy chục năm lúc giữa, Đại Tế Ti hân đều là một người thi triển Thông Thần Thuật đấy, đúng không?"

Quý Hồng Liên muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn là yên lặng gật gật đầu.

Quý Hậ ánh mắt lập loè, một lát sau sau gật gật đầu, đối với con gái khẽ cười nói: "Tốt rồi, chuyện này kỳ thật cũng không coi vào đâu, đại khái là Đại Tế Ti hân thật sự muốn tài bồi người thì sao? Nếu như hân thật sự trên thân sinh ra bệnh nặng, chỉ cần chính hân không nói, chúng ta đây cũng không tốt làm cái gì, sẽ theo hân đi đi."

Dừng một cái về sau, hần còn nói thêm: "Ta cảm thấy được Đại Tế Ti chính hần có lẽ tâm lý nắm chắc đấy."

Quý Hồng Liên gật gật đầu, lên tiếng, sau đó đứng lên, xem bộ dáng là muốn đi rồi, chỉ là đang đi ra hai bước về sau, nàng bỗng nhiên lại dừng bước lại, trên mặt lộ ra vài phần vẻ giãy dụa.

Quý Hậu đi tới, nói khẽ: "Làm sao vậy, còn có cái gì khó mà nói sự tình, cho cha nói một chút, ta tự nhiên sẽ giúp người."

Quý Hồng Liên do dự liên tục, rốt cục vẫn phải mở miệng nói: "Cha, ta thi triển Thông Thần Thuật nhiều lần, nhưng là. . . Chưa từng có cảm ứng được Thần Linh ý chí."

Quý Hậu khẽ giật mình, sắc mặt biến hóa, nói: "Một lần đều không có?"

Quý Hồng Liên cười khở một cái, lắc đầu nói: "Một lần đều không có, ta có phải vô dụng lắm hay không, còn là ta căn bản cũng không thích hợp tu luyện Thông Thần Thuật a? Nếu không. . . Muốn không phải là Thần Minh không thích ta."

Quý Hậu ánh mắt cấp tốc lập loè vài cái, đột nhiên thân thể mãnh liệt chấn động một cái, tựa hồ nghĩ tới điều gì, sắc mặt đại biến.

Nhưng rất nhanh đấy, hần lại nhanh chóng trấn định lại, đối với Quý Hồng Liên cười, sờ lên đầu của nàng, sau đó ôn nhu nói: "Ngốc con gái, người suy nghĩ nhiều quá. Nếu như người thật sự cái gì cũng sai, vô dụng, người cảm thấy Đại Tế Ti còn có thể thật sự một mực tài bồi người, nhập lại cho người làm người thừa kế của hần này?"

Quý Hồng Liên sắc mặt biến ảo, nói: "Là thế này phải không?"

Quý Hậu cười nói: "Nhất định là a. Người a, chính là nghĩ quá nhiều, như

thế nào không suy nghĩ người năm nay mới bao nhiêu tuổi, tu luyện Thông Thần Thuật mới bao lâu, có chút sai lầm cũng là quá bình thường bất quá, Đại Tế Ti cũng không có trách người, chính người có cái gì tốt sợ hay sao? Không có việc gì không có việc gì, nhiều tu luyện mấy lần, dĩ nhiên là tốt rồi."

"A." Được hòa ái tin cậy phụ thân như vậy an ủi một cái, Quý Hồng Liên rõ ràng an lòng không ít, lập tức cười đối với Quý Hậu thi lễ một cái, liền hướng phía cửa đi tới.

Bất quá, tại nàng sắp đi tới cửa thời điểm, chợt nghe sau lưng Quý Hậu hình như là hữu ý vô ý về phía nàng hỏi một câu, nói: "Hồng Liên, lần trước Đại Tế Ti gọi chúng ta Trưởng lão hội ba người trao đổi tu kiến Thông Thiên Chi Lộ thời điểm, ở trước đó, người đã nghe theo mệnh lệnh của hắc, cùng Đại Tế Ti cùng một chỗ thi triển qua Thông Thần Thuật sao?"

"Đúng vậy a." Quý Hồng Liên gật gật đầu hồi đáp.

Quý Hậu cười nói: "A, vậy cũng thực chào buổi sáng nè. Tốt rồi, người đi đi, nhớ kỹ có rảnh sẽ trở lại nhìn xem cha a."

Quý Hồng Liên cười gật đầu, nói: "Ta đã biết, người yên tâm đi, cha!"

Nhìn xem Quý Hồng Liên bước chân nhẹ nhàng mà đi ra ngoài, nghe tiếng bước chân dần dần đi xa, Quý Hậu nụ cười trên mặt dần dần thu hồi, tựa hồ lâm vào trong trầm tư, cũng không biết trải qua bao lâu, hắc bỗng nhiên cười lạnh một tiếng, trong mắt lướt qua một tia lạnh lùng, thấp giọng nói: "Đây là tìm không thấy Thần Linh, vì vậy chó cùng rứt giậu sao?"

"Cái kia cái gọi là thần dụ. . ."

"Chặc chặc chặc sách, Đại Tế Ti a Đại Tế Ti, bàn về lá gan, không thể tưởng được người so với cái này Thánh thành trong tất cả mọi người lớn a!

Liền Thần Minh người cũng dám mượn danh nghĩa!"

Hắn chậm rãi xoay người, đi đến cái kia cánh cửa sổ bên cạnh, hướng về địa phương xa xôi nhìn ra xa: "Xem ra này tòa Thần Sơn lên, quả thật có người tha thiết ước mơ đồ vật a. Rút cuộc là cái gì đây. . ."

LỤC TÍCH CHI ĐẠI HOANG TẾ

[C]

Tiêu Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Dời Quân (Thượng)

Ân Hà là ở ba ngày sau, lần nữa đi tới Quý thị đại trạch cao lầu trong thư phòng.

Cái kia một ngày mưa, sắc trời âm u dầy, không trung mưa phùn bay sợi, mây đen buông xuống, làm cho người ta thoát nhìn cảm thấy trong nội tâm có chút cảm giác bị đè nén.

Quý Hậ đuổi đi tất cả mọi người, chuyên môn lưu lại một đoạn thời gian cho người trẻ tuổi này. Lúc trong thư phòng chỉ có hân và Ân Hà hai người, cái này Thánh thành trong quyền thế, địa vị hết sức quan trọng trưởng lão thoát nhìn dị thường kiên nhẫn và bình tĩnh, đối với Ân Hà hỏi: "Thế nào, sự kiện kia nghĩ tới sao?"

Ân Hà vẻ mặt nghiêm túc, trịnh trọng mà nói: "Nghĩ tới rồi, ta nguyện ý vì trưởng lão cống hiến."

Quý Hậ trên mặt lộ ra dáng tươi cười, trong mắt cũng có vẻ vui mừng, gật đầu mỉm cười nói: "Tốt, tốt."

Ân Hà lại nói: "Chỉ là về chuyện này, ta chỗ này còn có khi nào cần hướng người cẩn thận giải một cái."

Quý Hậ gật đầu nói: "Đây là tự nhiên, người nói."

Ân Hà nói: "Tiến vào Nội Hoàn chi địa sửa đường Hoang nhân từ đâu mà đến, nhân số cuối cùng có bao nhiêu?"

Quý Hậ không chút do dự mà nói: "Sớm nhất một đồng là một nghìn người, nếu là đến tiếp sau còn cần bổ sung nhân lực, chỉ cần người truyền ra tin tức, ta liền sẽ giúp người bổ sung, trên không ngừng phát triển, không cần phải lo lắng."

Ân Hà trong lòng lặng yên đọc một lần cái này "Trên không ngừng phát triển" mà nói, trên mặt thần tình lại ngưng trọng vài phần, sau đó lại nói: "Mọi người đều biết, Hoang nhân cũng không tiến vào Nội Hoàn chi địa phạm vi, người tính như thế nào để cho bọn họ tiến vào Nội Hoàn chi địa làm việc?"

Quý Hậ nói: "Bắt buộc đuổi đi vào, lấy tính mạng uy hiếp, không lo bọn hăn không làm."

Ân Hà trầm ngâm một lát, nói: "Dùng vũ lực áp chế những thứ này Hoang nhân đương nhiên là nhất định, bất quá tại việc này coi trọng ta mấy ngày nay cũng cẩn thận nghĩ tới, ngẫu nhiên được một kế sách, không biết trưởng lão người có thể nguyện ý nghe một cái?"

Quý Hậ cười nói: "Chúng ta hiện tại cũng đều là người trong nhà rồi, hà tất khách sáo, nói nghe một chút."

Ân Hà nói: "Mặc dù không biết Thần Sơn cùng Nội Hoàn chi địa trong cái kia cổ quý dị Linh lực đối với Hoang nhân có ảnh hưởng gì, nhưng bọn hăn từ xa xưa tới nay kính sợ Thần Sơn không chịu tiến vào bên trong vòng là sự thật, nếu là cưỡng bức bọn hăn tiến vào, chỉ sợ cũng có rất nhiều phiền toái. Không bằng đem những người này trước che mặt che mắt, chỉ nói là dời đến cái nào đó chỗ hẻo lánh làm lao công sửa đường, như vậy, có lẽ phản kháng liền giảm bớt rất nhiều."

Quý Hậu nghe vậy hơi suy nghĩ một chút, liền chậm rãi gật đầu, nói: "Tốt, phương pháp này rất tốt, liền theo như người nói làm."

Ân Hà gật gật đầu, lập tức lại nói: "Lúc trước tại Nội Hoàn chi địa trong sửa đường người thương vong rất nặng, hôm nay lại để cho bọn họ sửa đường, tốc độ kia cũng là chậm cực kỳ, cũng không quá lớn hiệu quả. Không bằng đem nhân tộc toàn bộ rút khỏi, chỉ chữa một chi tinh nhuệ vệ đội giám sát và điều khiển áp chế Hoang nhân làm việc, như vậy cũng miễn cho có người làm việc lúc để lộ tiếng gió, người cảm thấy thế nào?"

"Đem Nhân tộc mọi người rút khỏi đến?" Quý Hậu chân mày cau lại, đứng dậy quay về đạo bước, một lát sau nói, "Như vậy sẽ làm phản hay không mà kéo chậm sửa đường tốc độ?"

Ân Hà nói: "Hai nhóm người cùng một chỗ làm việc, Hoang nhân lại là cái loại này nóng nảy tính tình, cho dù có chúng ta vệ đội chèn ép, nhưng hơn phân nửa còn là sẽ phát sinh xung đột. Mặt khác ta cảm thấy được, nếu như chỉ dùng Hoang nhân làm việc, nói không chừng ngược lại tu được nhanh hơn."

Quý Hậu im lặng một lát, lập tức gật đầu nói: "Người là ở bên trong đã làm sự tình này, ta tin tưởng người, vậy cứ như thế định rồi. Còn nữa không?"

"Sửa đường tài liệu, chủ yếu là cái loại này Thanh Ngọc Thạch số lượng..."

"Cái này người yên tâm, " Quý Hậu nói thẳng, "Ta sẽ tăng số người nhân thủ, lại phát động Hoang nhân bộ lạc bên kia hỗ trợ, tóm lại, tuyệt sẽ không lại thiếu người rồi."

"Tốt." Lúc này đây Ân Hà đã trầm mặc thật lâu, tựa hồ tại trong lòng cân

nhắc ngôn từ, qua một hồi lâu về sau, hãn mới đứng người lên, đi đến Quý Hậ trước mặt, nói: "Ta muốn hỏi một chút, Đại Tế Ti làm chúng ta nhanh hơn sửa đường, nhưng mà hãn có thể từng nói qua, rốt cuộc muốn thật là nhanh sao?"

Quý Hậ ngơ ngác một chút, nhú mày suy tư một hồi, lập tức chậm rãi lắc đầu nói: "Cái này... Giống như ngược lại là không có nói rõ ràng, ngày đó tại trong thần miếu nói lên việc này lúc, Đại Tế Ti ngôn từ nghiêm khắc, thần sắc không nhanh, trách cứ chúng ta sửa đường tốc độ quá chậm, nhưng xác thực không có theo chúng ta lược thuật trọng điểm tu được nhiều nhanh mới được."

Hãn nhìn thoáng qua Ân Hà, nói: "Người hỏi cái này là có ý gì?"

Ân Hà cười khổ một cái, nói: "Ta đây lúc đó chẳng phải trong lòng không có nắm chắc này, chỉ sợ ta đến lúc đó hết sức làm việc, kết quả còn là làm không được Đại Tế Ti yêu cầu lời nói, ta đây cũng cũng không cần đi."

Quý Hậ "Ừ" một tiếng, nói: "Đây quả thật là cũng thế, nếu không người trước hết chờ một chút, sau đó ta đi thần miếu cầu kiến một cái Đại Tế Ti, tại đây trên đầu lại cẩn thận hướng hãn hỏi thăm một cái."

Ân Hà rồi lại ngăn cản hãn, nói: "Quý trưởng lão, chậm đã."

Quý Hậ nói: "Như thế nào?"

Ân Hà thoát nhìn có chút do dự, nhưng cuối cùng vẫn là nói ra: "Ta là nghĩ như vậy đấy, việc này người còn là tạm thời trước không cần nói với Đại Tế Ti bên kia. Chỉ cần lúc trước chúng ta theo như lời những sự tình kia có thể làm được, người một lần nữa cho ta ba... năm trăm tinh nhuệ quân sĩ, một nghìn cái Hoang nhân làm việc mà nói, ta cảm thấy được sửa đường tốc độ ít nhất có thể so sánh lúc trước đề cao gấp đôi."

Hắn giương mắt nhìn về phía Quý Hậu, nói: "Đợi đến lúc đó qua một tháng hai tháng trái phải, người lại dùng cái này bầm báo Đại Tế Ti, nhìn xem tốc độ như vậy hẳn là hay không thoả mãn." Nói qua, hắn cười khổ một cái, nói: "Nếu như lão nhân gia người còn không hài lòng mà nói, ta đây cũng không cách nào làm, người liền mời cao minh khác đi."

Quý Hậu trầm ngâm một lát, gật đầu nói: "Có thể, bất quá người làm như vậy, có phải hay không còn có mặt khác nguyên do?"

Ân Hà gật gật đầu, thanh âm thả trầm chút ít, nói: "Như thế có lẽ sẽ không đối với những cái kia Hoang nhân nô lệ bức bách quá mức, đương nhiên, còn sẽ có người chết mất, nhưng một nghìn người đội ngũ, có lẽ có thể chống lâu hơn một chút. Bằng không thì, nếu là liều lĩnh mạnh mẽ quá mà nói, trong một tháng nhóm này Hoang nhân đại khái sẽ bị chết sạch sẽ."

Quý Hậu ngơ ngác một chút, lập tức thật sâu nhìn Ân Hà liếc, một lát sau hắn gật gật đầu, nói: "Như vậy rất tốt, tuy rằng ta có biện pháp tiếp tục làm đến Hoang nhân, nhưng vẫn như thế còn là phiền toái đến nhanh, người bên kia có thể làm được như vậy là tốt nhất."

※※※

Không biết có bao nhiêu đại sự tại phát sinh trước là im hơi lặng tiếng, không chút nào làm người biết đấy, ít nhất hôm nay tại Thánh thành cái này tòa khổng lồ thành trì ở bên trong, người biết chuyện này liền ít càng thêm ít. Cho dù là Trưởng lão hội trên mặt khác hai nhà quyền thế rất lớn Long thị cùng Hạ Hầu thị, bọn hắn đối với chuyện này thái độ kỳ thật cũng là đứng xa mà trông.

Lúc Quý Hậu hướng cái kia hai vị trưởng lão đưa ra bọn hắn xuất tiền bản thân giúp bọn hắn làm đến Hoang nhân nô lệ, Hạ Hầu cùng Long thị hai nhà hầu như đều không có quá nhiều do dự liền đáp ứng xuống.

Tiền tài này, bạc này hào môn thế gia chồng chất như núi còn nhiều mà. Đương nhiên, Quý Hậu muốn số lượng cũng là kinh người, rất là làm cho cái này hai đại hào phú đau lòng một hồi, bất quá so với muốn năm hơn ba trăm cái Hoang nhân trở về loại này khó khăn và lại phiền toái cực độ sự tình, vậy không coi vào đâu.

Dù sao từ đầu tới đuôi, sửa đường chuyện này đều là Đại Tế Ti tại khư khư cố chấp, dốc hết sức thúc đẩy, Nội Hoàn chi địa gian nguy phiền toái lại là nổi danh, Quý Hậu có thể đem chuyện này kéo qua đi, tất cả mọi người là cao hứng nhất.

Vì vậy, cái này đại sự tại Thánh thành cao tầng thống nhất thông suốt, Quý Hậu cũng điều động trên tay mình tất cả lực lượng làm lấy các hạng chuẩn bị, đồng thời phái người thúc giục Bạch Mã bộ lạc bên kia mau chóng làm đến Hoang nhân nô lệ, nhập lại truyền lời đi ra ngoài làm cho Hoang nhân đi thêm nữa càng sâu nguy hiểm hơn Thần sông trong đào lấy Thanh Ngọc Thạch, chỉ cần có thể lấy ra thì có khen thưởng vân vân.

Hết thầy đều tại Thánh thành mọi người ánh mắt bên ngoài, vô thanh vô tức lặng yên tiến hành.

Ước chừng một tháng sau, chuẩn bị hạng mục công việc cơ bản đều hoàn thành, mà là quan trọng nhất Hoang nhân nô lệ, Bạch Mã bộ lạc cũng lặng lẽ đưa tới, tổng cộng một nghìn người, cơ bản đều là trưởng thành nam tử, trong đó rất nhiều người trên thân đều có tra tấn qua vết thương, tình, khí, thần cũng không tính là quá tốt.

Ân Hà đối với cái này đương nhiên không hài lòng lắm, bất quá cũng không có biện pháp, trên thực tế tình huống như vậy cũng là khó mà tránh khỏi đấy. Vì che dấu tai mắt người, hấn dứt khoát sẽ không khiến cái này Hoang nhân nô lệ tiến vào Thánh thành, trực tiếp ở ngoài thành xa xa một cái quân doanh trong đem những thứ này Hoang nhân đóng lại, điều dưỡng nghỉ

ngôi ba bốn ngày.

Trong này lúc giữa, hấn để cho thủ hạ quân sĩ tại khiển trách đánh chửi những thứ này Hoang nhân thời điểm, nói muốn để cho bọn họ đi Thánh thành phía đông, cái nào đó hung hiểm nhưng có mỏ vàng địa phương là Nhân tộc sửa đường, chỉ cần con đường tu thành, liền thả bọn họ tự do về nhà vân vân....

Năm ngày về sau, Quý Hậu phái tới rất nhiều xe ngựa, Ân Hà chỉ huy tinh nhuệ chiến sĩ đem những thứ này Hoang nhân từng cái một trói gô, đầu đội màu đen bộ mà đuối lên xe ngựa, có thể chen lẫn bao nhiêu người liền chen lẫn bao nhiêu người.

Việc binh đao phía dưới, Hoang nhân nô lệ giận mà không dám nói gì, thì cứ như vậy đều mơ hồ mà tại trước mắt một mảnh hắc ám trong ngời xuống chen chúc không chịu nổi trên xe ngựa.

Xe ngựa triển khai, sau đó rời đi cực xa, đi cực kỳ lâu, mà trên thực tế là Ân Hà để cho bọn họ trực tiếp tại quân doanh bên ngoài đi vòng vèo hơn mười vòng, sau đó lập tức bắt đầu tiến về Nội Hoàn chi địa.

LỤC TÍCH CHI ĐẠI HOANG TẾ

[C]

Tiêu Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Dời Quân (Hạ)

Đại sự như vậy, Quý Hậ đương nhiên không có khả năng bỏ mặc, tại ngày hôm nay, hẳn mang theo tâm phúc Văn Vân cũng đi tới quân doanh bên ngoài, xa xa mà nhìn ra xa bên này, cùng thỉnh thoảng có truyền lại mật báo thám tử theo bên cạnh đưa lên tờ giấy, nói cho hẳn biết giờ phút này trong quân doanh chuyện đã xảy ra.

Lúc cái kia thật dài một đội xe ngựa rốt cuộc ly khai quân doanh, bắt đầu hướng phương xa đi đến thời điểm, Quý Hậ cùng Văn Vân hai người sắc mặt khác nhau.

Một lát sau về sau, Quý Hậ hỏi Văn Vân nói: "Văn Vân, người cảm thấy Ân Hà người này như thế nào?"

Văn Vân gật gật đầu, nói: "Làm việc ngay ngắn rõ ràng, suy nghĩ chu đáo chặt chẽ trầm ổn, đúng là một nhân tài. Xem ra gia chủ tuệ nhãn như đuốc, lại có một cái đặc lực giúp đỡ nữa a."

Quý Hậ cười cười, nói: "Nhìn lại một chút đi, đã đến Nội Hoàn chi địa sau mới thật sự là khảo nghiệm."

Dứt lời, hẳn liền quay người đi đến.

Văn Vân cùng ở phía sau hẳn, do dự một chút sau lại nói: "Gia chủ, chuyện này thật sự không nên cùng Hồng Liên tiểu thư nói sao?"

Quý Hậu vẫy vẫy tay, nói: "Trước không cùng nàng nói ra, hôm nay nàng cũng là vai gánh trách nhiệm nặng nề, phụ tá Đại Tế Ti hầu hạ Thần Minh, cái kia mới là trọng yếu nhất sự tình."

Văn Vân gật gật đầu, cảm thán nói: "Đúng vậy a, tiểu thư có thể được đến Đại Tế Ti coi trọng, cũng là phúc khí. Có thể cùng Thần Minh câu thông người, phóng nhân chúng ta toàn bộ Thánh thành toàn bộ nhân tộc, cũng chỉ có Đại Tế Ti một người đi!"

Quý Hậu cũng không nói gì, chỉ là đi thẳng về phía trước, chỉ là tại khoe miệng của hân bỗng nhiên lướt qua một tia hơi trào phúng lạnh lùng vui vẻ.

※※※

Hết thầy đều sớm đã theo như Ân Hà cùng Quý Hậu kế hoạch sắp xếp xong xuôi, bao gồm đã chất đồng tại Nội Hoàn chi địa trong đại lượng Thanh Ngọc Thạch, cũng bao gồm đã toàn bộ rút đi Nhân tộc, lưu lại chỉ có trống rỗng thổ địa.

Một chuyến này một nghìn năm trăm người đội ngũ, thì cứ như vậy tiến nhập Nội Hoàn chi địa.

Coi như là đến lúc này, Ân Hà cũng cũng không có làm cho người ta lập tức lấy mất những thứ này Hoang nhân nô lệ trên đầu màu đen đen đồng thời, hân cũng ở đây cẩn thận mà quan sát đến những thứ này Hoang nhân nô lệ, muốn nhìn một chút những người này trên thân gặp sẽ không phát sinh cái gì ngoài ý muốn.

Trên thực tế, trước đây, hân cũng đã vụng trộm kéo bốn cái cường tráng Hoang nhân, như hôm nay như vậy che mặt che mắt mà vụng trộm đưa vào Nội Hoàn chi địa, hơn nữa không phải chỉ ở biên giới lưu lại, mà là một mực dẫn tới thập phần sâu địa phương, vì chính là nhìn xem Hoang nhân đối với

Nội Hoàn chi địa trong những cái kia có mặt khắp nơi Thần Sơn Linh lực có cái gì đặc biệt phản ứng.

Dù sao trăm ngàn năm qua, Hoang nhân đối với Thần Sơn dị thường kính sợ, thủy chung không người dám can đảm tới gần nơi này trong, ngoại trừ Thần Thoại truyền thuyết ước thúc bên ngoài, ai cũng không biết đến cùng phải hay không còn có cái gì nguyên nhân khác.

May mắn chính là, cái này bốn cái đối với ngoại giới hoàn toàn không biết gì cả Hoang nhân nô lệ giống như cũng không có phát sinh cái gì tình huống dị thường, ngoại trừ có một người có vài phần lòng buồn bực ho khan bệnh trạng bên ngoài, ba người khác hầu như đều không có bất kỳ khác thường.

Phát hiện này làm cho Ân Hà thở dài một cái.

Đầu là hôm nay, một nghìn cái Hoang nhân nô lệ đồng thời tiến vào Nội Hoàn chi địa, cùng lần trước thí nghiệm dẫn theo bốn người còn là không quá giống nhau đấy, nhiều người như vậy có mạnh có yếu, không biết có thể hay không lại ra một chút ngoài ý muốn. Lần trước cái kia duy nhất gặp lòng buồn bực ho khan Hoang nhân nô lệ, hiển nhiên còn là bao nhiêu nhận đến nơi này quý dị lực lượng ảnh hưởng.

Bánh xe cuồn cuộn, xe ngựa liên tục đi về phía trước đi, ước chừng là tiến vào hai trăm trượng trái phải địa phương về sau, tất cả Hoang nhân nô lệ đều bị đuổi xuống xe ngựa, bởi vì khoảng cách này, chính là trâu ngựa loại này súc vật tiến vào Nội Hoàn chi địa cực hạn.

Xa hơn ở chỗ sâu trong đi, trâu ngựa cơ bản liền nhịn không được, sẽ rất sắp chết đi đấy, đây đều là qua lại rất nhiều năm qua, Nhân tộc dùng máu bình thường giáo huấn có được kinh nghiệm.

Tất cả Hoang nhân nô lệ cũng không được cho phép tháo xuống khăn

trùm đầu, Nhân tộc binh sĩ đưa bọn chúng dùng dây thừng dài con cột thành nhiều đội, sau đó trong bóng đêm chậm rãi đi về phía trước, tiếp tục hướng Nội Hoàn chi địa ở chỗ sâu trong đi đến.

Trước sớm Nhân tộc ở chỗ này tu kiến Thanh Ngọc Sở là năm dặm một chỗ, vì vậy bọn họ cái mục đích thứ nhất mà chính là năm dặm bên ngoài cái thứ nhất Thanh Ngọc Sở.

Ân Hà trên đường đi vẫn là cẩn thận mà quan sát đến những thứ này Hoang nhân, tình huống coi như tốt, tại nhập lại không biết mình đã ngộ nhập Hoang Tộc nghìn năm lệnh cấm bên trong vòng cấm địa dưới tình huống, những thứ này Hoang Tộc nhân tâm tình cũng còn tính vững vàng, đại khái chỉ là ánh mắt một mực nhìn không thấy có chút nôn nóng bất an, bất quá ở chung quanh Nhân tộc binh sĩ chèn ép xuống, bọn hãn cũng không dám phát làm cái gì, thì cứ như vậy chậm rãi đi tới.

Thẳng đến đại khái rời đi hai dặm mà thời điểm.

Trong đội ngũ một cái Hoang nhân nô lệ, đột nhiên ngã trên mặt đất, hãn dùng tay hung hăng mà bóp chặt cổ họng của mình, hai chân trên mặt đất loạn đạp, trong miệng phát ra hàm nghĩa không rõ gào thét thanh âm, dốc sức liều mạng giằng co.

Cái này ngoài ý muốn làm cho chung quanh Hoang nhân một hồi bạo động, nhưng rất nhanh càng nhiều nữa Nhân tộc binh sĩ lao đến, đem cái kia Hoang nhân nô lệ một mình kéo ra ngoài, đồng thời vừa đánh vừa mắng, đem còn dư lại những cái kia Hoang nhân nô lệ ngăn chặn.

Cũng không lâu lắm, Ân Hà cũng nhanh chóng chạy tới, chẳng qua là khi hãn đi vào cái kia Hoang nhân nô lệ trước mặt, đem vẫn đeo tại trên đầu của hãn màu đen khăn lấy mất lúc, tại trước mắt hãn xuất hiện đã là một trương người chết mặt.

Cái này Hoang nhân nô lệ hai mắt lồi ra, đầu lưỡi cũng đưa ra ngoài, màu sắc tím xanh, cả khuôn mặt thoát nhìn cũng biến thành đen xám vè, rất giống là bị treo cổ như vậy. Đồng thời, hai tay của hắn thủy chung đặt ở yết hầu lên, đến chết cũng không có buông ra, phảng phất có một đôi vô hình tay thủy chung tại bóp chặt cổ của hắn, cuối cùng làm cho hắn hít thở không thông mà chết.

Ân Hà trầm mặc mà nhìn cái này người chết, một lát sau đứng lên, gọi qua bên cạnh binh sĩ, đem thi thể của hắn vứt xuống ven đường xa hơn một chút địa phương.

Tại đây mảnh nguy hiểm đã man mảnh đất, gặp có cái gì tại ngày sau đem cổ thi thể này xử lý sạch, làm cho hắn quy về đại địa, tiêu tán tại trong thế gian.

Đội ngũ cũng không có như vậy dừng lại, tại Ân Hà ra mệnh lệnh, vẫn đang tiếp tục đi về phía trước.

Mà nhân số rất nhiều Hoang nhân nô lệ, tại trong trận này trầm mặc lại quỷ dị hành quân quá trình, tại dần dần xâm nhập cái mảnh đất này nguy hiểm mà không biết này, đại bộ phận người đặc biệt là thân thể cường tráng Hoang nhân, đều không có xuất hiện tình huống dị thường.

Nhưng người chết tình hình, vẫn đang vẫn còn là tiếp tục xuất hiện.

Hai dặm thời điểm, đã chết ba người.

Ba dặm thời điểm, đã chết tám người.

Ngay từ đầu nhìn xem nhiều như vậy Hoang nhân đột nhiên bắt đầu ngã xuống, vận vẹo, run rẩy, sau đó chết đi, không rõ nguyên nhân, cho dù là nhân tộc binh sĩ trong phần lớn là xem qua sinh tử tình nhuệ, cái loại này bầu không khí cũng bắt đầu trở nên cực độ áp lực đứng lên.

Người người thần sắc trên mặt xanh mét, rất nhiều người đều thỉnh thoảng hướng chung quanh xem thế nào, cùng những cái kia Hoang nhân nô lệ bất đồng, bọn họ là biết rõ cái chỗ này là nơi nào, cũng biết rõ nơi đây tại cổ xưa trong truyền thuyết những cái kia đáng sợ đồn đại.

Loại này bầu không khí tại đi đến ba dặm thời điểm đạt đến cao triều nhất, không chỉ là trong bóng đêm nghe đến tử vong tiếng ngã xuống đất trở nên thập phần sợ hãi Hoang nhân, liền là Nhân tộc binh sĩ cũng bắt đầu có chút bất ổn đứng lên.

Nhưng may mắn, đang tiếp tục đi về phía trước sau đó, hình như là tử thần đã thu hoạch được đầy đủ tính mạng, đã thỏa mãn nhập lại lặng yên đi ra nơi đây, theo bốn dặm mà bắt đầu, đội ngũ trong rõ ràng không còn có người chết.

Thẳng đến hoàng hôn thời điểm, bọn hắn đã tới trời chiều quang huy ở bên trong, cái kia sừng sững đứng vững thứ nhất tòa Thanh Ngọc Sở.

LỤC TÍCH CHI ĐẠI HOANG TẾ

[C]

Tiêu Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Mạch Nước Ngầm (Thượng)

Trong đêm tối có một cái cực lớn bóng đen tại nội hoàn chi địa bên trong rộng lớn vùng quê bên trên hành tẩu tới, bước tiến của nó cũng không nhanh, nhưng mỗi đi một bước liền vượt qua mười trượng trở lại khoảng cách xa, đặt chân đại địa, có thể làm chung quanh phụ cận thổ địa đều bị run rẩy.

Bầu trời mây đen giăng đầy, không trăng có tinh, nhàn nhạt tinh quang rơi vãi bên dưới, lơ mờ có thể nhìn thấy cái này đầu không thể tưởng tượng Cự thú trên thân dường như khoác một tầng sắt thép áo giáp mọc ra gai ngược cứng cỏi làn da. Trầm thấp mà trầm trọng tiếng hít thở, như tiếng sấm bình thường lăn qua cái mảnh này hoang dã, quanh quẩn tại ở giữa thiên địa.

Mà tại cái này cực lớn bóng đen trăm ngàn ngoài...trượng địa phương, một cái ngọn núi đột ngột dựng lên, thẳng lên mây xanh, đúng là Đại Hoang Nguyên bên trên vô số người kính ngưỡng, sùng bái lại nghe mà biến sắc, chịu kinh hoàng, sợ hãi Thần Sơn.

Gió đêm từ từ thổi tới, nương theo lấy con cự thú kia trầm thấp giống như gào thét tiếng hít thở, chung quanh giống như tràn ngập một cỗ khí tức quỷ dị. Trong không khí dường như luôn luôn một loại hơi hơi vẩn vọ cùng lóe lên hào quang, kia là theo Thần Sơn bên trên bay tới khí tức, như thể đậm đặc, đáng sợ như thế, thậm chí có thể tại trong lúc vô hình làm cái này một phương thổ địa đều phát sinh kỳ dị biến hóa.

Thần Sơn độ cao, không cách nào thấy rõ, chỉ có thể trông thấy trên tầng

mây mây đen tụ tập đến ngọn núi chung quanh, cuộn cuộn sôi trào như thủy triều bình thường, cả ngày không ngừng nghỉ, hoặc như là kinh đào phách ngàn (* sóng lớn vỗ bờ), một luồng sóng một lớp sóng sóng vượt hùng vĩ ngọn núi, dường như tại thai nghén tới cái gì, hoặc như là tại thủ hộ lấy cái gì.

Dài nhỏ sáng ngời tia chớp, thỉnh thoảng xuất hiện ở dày đặc trong tầng mây, giống như một mảnh dài hẹp kịch liệt cuộn cuộn màu bạc con rắn, xé rách bầu trời để cạnh nhau bắn ra chói mắt chói mắt hào quang, chiếu sáng cái này hắc ám thế giới, nhưng rất nhanh lại quy về hắc ám, cùng đợi tiếp theo tiền đồ xán lạn trong nháy mắt.

Mà tại càng xa xôi phía chân trời trên trời xanh, từng dãy từng đạo kỳ dị hồng quang lập loè ở trên trời, càng không ngừng giãy dụa, ngẫu nhiên có một đạo sao băng xẹt qua vòm trời, phảng phất như là thiên địa sơ khai lúc rực rỡ tươi đẹp.

Hoang dã bên trên Cự thú bỗng nhiên dừng bước, quay đầu nhìn qua này tòa Thần Sơn, ngửa đầu kinh ngạc nhìn xem, hồi lâu cũng không có nhúc nhích một chút.

Một lát sau về sau, tại đỉnh đầu của nó phía trên, một bóng ma động thân một chút, lộ ra một cái đường như cùng người bình thường không xê xích bao nhiêu thân ảnh, mang theo vài phần thanh âm già nua, dường như khe khẽ thở dài, nói: "Thần Thạch càng ngày càng không an ổn rồi, nếu là nó trấn áp không được U Minh chi môn, chỉ sợ chúng ta sẽ phải đại họa lâm đầu nữa a."

Con cự thú kia giờ lên đầu, sau một lúc lâu về sau, nó bỗng nhiên duỗi ra một cái cự trảo, trong bóng đêm chậm rãi hướng Thần Sơn phương hướng chỉ một chút, trong miệng phát ra một tiếng trầm thấp gầm rú.

Cái kia già nua thân ảnh giống như ngơ ngác một chút, lập tức hình như có vài phần cảm khái, nhẹ nhàng lấy tay vỗ vỗ cái này đầu Cự thú đầu, nói:

"Người ngược lại là, ngược lại là. . . Có khí phách a. Thế nhưng là U Minh chi môn nếu là lần nữa mở, theo bên kia tới rất nhiều Ma thú đều là lợi hại cực kỳ, người chỉ có một a, có thể đánh nhau qua được chúng nó sao?"

"Rống. . ." Trong bóng tối Cự thú nhìn lên tới Thần Sơn, dường như tại đáp ứng cái gì.

Bóng người kia trầm mặc xuống, một lát sau nói: "Ừ, ta biết rõ đấy, Long Vương. Ta biết rõ. Các người thế thế đại đại đều thủ hộ lấy cái mảnh này đại địa, cha mẹ người, người gia gia nãi nãi, còn có càng nhiều Tổ Tiên, đều là như vậy."

"Thế nhưng. . ." Thanh âm của hắn dường như trong lúc đó trở nên có chút khàn giọng, phảng phất là bởi vì phần nộ, hoặc như là vô cùng chán ghét, lạnh lùng thốt, "Đáng giá không?"

Cự thú ở giữa không trung hơi hơi xoay người, đi thẳng về phía trước. Cái kia già nua thân ảnh ngồi ở trên đầu của nó, thanh âm của hắn quanh quẩn ở chỗ này, như là một cái chết đi nhiều năm Quỷ Hồn vẫn đang đang tức giận mà kể rõ chính mình nguyên rủa, nhớ lại bao nhiêu năm phía trước chuyện cũ.

"Là cái kia nhân loại ti bỉ trộm đi Thần Trượng, để Thần Thạch đã mất đi chèo chống, tiến tới Thần lực hỗn loạn tràn ra, để nơi đây biến thành bộ dạng này quỷ bộ dạng; cũng là người kia, vì trốn chạy để khỏi chết, thậm chí hủy diệt rồi cái khác trứng rồng, đó là các người Long Tộc thế thế đại đại duy nhất song sinh bầu bạn a."

"Truyền thừa vạn năm Long Tộc, đến người thế hệ này, cũng không đến bất diệt chết nữa a!"

"Oanh!"

Trên bầu trời bỗng vang lên một tiếng sấm sét, phát ra thanh âm điếc tai nhức óc, một đạo rộng lớn tia chớp hoa Thiên mà qua, giống một thanh lợi kiếm đem vòm trời chém thành hai khúc, toàn bộ thế giới dường như đều chịu rung động lắc lư.

Thời khắc quang huy bên dưới, cái kia mảnh trong bóng tối đột nhiên hiện lên ánh sáng, chiếu sáng Cự thú, kinh khủng kia đáng sợ này đầu lâu, cực lớn sừng, giống như con rắn bình thường quý dị đồng tử, đảo qua này nhân thể lúc giữa, bề ngỗ Vạn Vật, giống như là cao cao tại thượng Thần, tràn đầy không ai bì nổi lực lượng cùng uy nghiêm.

Dường như Vạn Vật trời sinh sẽ phải nằm rạp xuống tại đây đầu khủng bố Cự thú dưới chân, liền thiên địa đều vì nó trợ uy.

Sau một lát, tia chớp lặng yên trở ra, sấm sét chậm rãi mà tản ra.

Cự Long một lần nữa ẩn vào hắc ám, trầm thấp như sấm tiếng hít thở chậm rãi vang lên, cũng không biết trải qua bao lâu, con cự thú kia lại chuyển hướng Thần Sơn, chậm rãi thò tay chỉ đi.

Cái kia già nua thân ảnh yên lặng ngắm nhìn cái hướng kia, sau đó thở dài, nói: "Được rồi, thì cứ như vậy rồi."

※※※

Ở tại Thánh thành hoặc là Thánh thành bên ngoài Đại Hoang Nguyên đám người bên trên, bất kể là Nhân tộc còn là hoang vắng tộc, đều rất khó tưởng tượng ở giữa thiên địa sẽ có như thế kịch liệt đáng sợ sấm sét vang dội, cái kia lôi minh cùng tia chớp bộ dạng vượt ra khỏi đại bộ phận người tưởng tượng bên ngoài, rất dễ dàng làm cho người ta nghĩ đến là Thần Minh lực lượng, hay là nào đó tận thế ác ma đáng sợ.

Cái này đương nhiên là một loại phán đoán, ít nhất cho tới bây giờ không

ai chứng minh qua, nhưng mà cái ngày đó buổi tối bên trong vòng chi địa bên trong lôi điện nổ vang hầy để cho rất nhiều người cũng không có ngủ ngon. Nhưng mà hoàn hảo, đến ngày hôm sau sau khi trời sáng, Ân Hà đem tất cả mọi người theo Thanh Ngọc Sở bên trong đuổi ra lúc đến, bầu trời đã trong rồi.

Thời điểm này, tất cả Hoang nhân nô lệ cũng đã lấy mất màu đen khăn trùm đầu, ánh mắt của bọn hắn lần thứ nhất bắt đầu hiếu kỳ lại dẫn sợ hãi mà quan sát nơi đây tình huống chung quanh.

Nhưng mà ánh mắt đầu tiên nhìn sang, đập vào mắt chỗ đồ vật, bầu trời đại địa, vùng quê con đường, cây cối bụi cỏ, đều không có gì quá mức khác thường tình huống, giống như chính là Đại Hoang Nguyên bên trên một chỗ địa phương mà thôi.

Duy nhất có chút kỳ quái đồ vật, đại khái chính là tối hôm qua bọn hắn ngủ chỗ này Thanh Ngọc Sở rồi a. Toàn bộ dùng Thanh Ngọc Thạch xây kiến tạo phòng ở, cực lớn và lại hùng vĩ, nhưng cùng hoàn cảnh chung quanh so với, chỗ này phòng ở lộ ra dị thường không được tự nhiên cùng đông cứng, giống như là cứng rắn cắm vào cái mảnh này trong trời đất dị vật giống nhau.

Ân Hà cũng không có cho thêm nữa thời gian khiến cái này Hoang nhân nô lệ đi nghỉ ngơi lấy lại sức khắp nơi nhìn quanh, tại mệnh lệnh của hắn bên dưới, tinh nhuệ cường hãn Nhân tộc binh sĩ đem những cái kia Hoang nhân nô lệ một lần nữa đi đến cùng một chỗ, biên thành đội ngũ, sau đó tiếp tục hướng vào phía trong vòng chi địa ở chỗ sâu đi về phía trước.

Có lẽ là tại ngày đầu tiên tiến vào nơi đây thời điểm, đã tại trong lúc vô hình lấy tử vong hình thức vô tình đào thải một nhóm người, vì vậy tại đây về sau đi đường trong quá trình, cũng không có Hoang nhân nô lệ lần nữa lấy cái loại này như là hít thở không thông giống nhau quý dị phương thức chết đi.

Nhưng mà, tuy rằng Ân Hà ba làm năm thân nhiều lần cường điệu, nhưng ở trong những ngày kế tiếp, bởi vì đi nhầm đường, không cẩn thận tiếp xúc độc trùng độc vật, hay là trong lúc vô tình bị nơi đây quỷ dị quái vật dã thú làm bị thương Hoang nhân, còn là thỉnh thoảng mà sẽ xuất hiện một hai cái, gặp được loại tình huống này lúc, hầu như đều cứu không trở lại.

Đối với chết mất người, Ân Hà không rảnh, cũng sẽ không đi đau buồn thương tiếc, lòng của hắn dường như tại xông vào trở lại cái mảnh này thổ địa phía sau lại đột nhiên lần nữa trở nên lãnh khốc lên.

Hắn mang theo cái này chi thân phụ sứ mạng đội ngũ, tiếp tục hướng đi về phía trước tiến, vượt qua khó khăn lộ trình, tại mấy ngày sau, đã tới Nhân tộc tại nội hoàn chi địa bên trong có khả năng đến chỗ sâu nhất.

Thứ mười lăm tòa Thanh Ngọc Sở.

Cái kia đã từng biến thành máu tanh Địa Ngục địa phương.

Mà Ân Hà, chính là một người duy nhất theo cái kia trong địa ngục trốn tới người.

Đứng ở đó tòa Thanh Ngọc Sở phía trước, tất cả mọi người tựa hồ cũng trầm mặc lại, này tòa cao lớn Thanh Ngọc Sở vẫn như cũ đứng sừng sững tại đó, nhưng mà Thanh Ngọc Sở lúc trước cái mảnh này trên đất, khắp nơi đều có hắc ám đỏ xám bùn đất, đốt trọi dấu vết khắp nơi đều có, mặc dù không có càng thêm đáng sợ gây chi hài cốt, nhưng lạnh lạnh hài cốt cùng những cái kia đáng sợ vết máu, vẫn đang tùy ý có thể thấy được.

Thậm chí, đã liền Thanh Ngọc Sở tường ngoài bên trên, cũng có thể nhìn thấy mấy cái rõ ràng cực lớn vết cào.

Cái kia nếu cỡ nào cực lớn quái vật, mới có thể tạo thành như vậy dấu,vết!

Trong lúc nhất thời, người người biến sắc, không thể hô hấp.

Ân Hà một thân một mình chậm rãi đi tới Thanh Ngọc Sở trước cổng chính, trong không khí sớm đã đã không còn lúc trước cái loại này đáng sợ mùi, làm gió nhẹ thổi qua đến thời điểm, không khí giống như đặc biệt tươi mát hương vị ngọt ngào. Nhưng mà Ân Hà rồi lại dường như tại trong nháy mắt trong nháy mắt đột nhiên lại trở về cái kia đáng sợ thời điểm, lại thấy được tại trong cửa lớn bên ngoài, chỉ cách một chút, chính mình chính là cái kia bạn tốt đây người máu tươi mà bò qua đến, sau đó đáng sợ trùng dao đột nhiên vung vẩy đánh xuống, đưa hắn đóng đinh tại cửa ra vào.

Hắn bỗng nhiên mãnh lực mà lung lay đầu, đem những cái kia quỷ dị trí nhớ đều theo trong đầu quăng đi ra ngoài, sau đó hướng về phía sau đầu vẩy vẩy tay, mặt không thay đổi cái thứ nhất đi vào cái này đã từng bị Huyết Hải bao phủ Thanh Ngọc Sở.

Phía sau mọi người hai mặt nhìn nhau, sau đó đội ngũ rối loạn một chút về sau, cũng bắt đầu chậm rãi đi thẳng về phía trước, đi theo ở phía sau hắn.

LỤC TÍCH CHI ĐẠI HOANG TẾ

[C]

Tiêu Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Mạch Nước Ngầm (Hạ)

Ân Hà ở chỗ này bỏ ra cả ngày thời gian, lần nữa cùng những cái kia Hoang nhân các nô lệ nói một lần nơi đây đủ loại nguy hiểm, nói cho bọn hắn biết đều muốn sống sót liền thành thành thật thật mà nghe lời làm việc, ai không nghe theo mệnh lệnh đó là một con đường chết, nếu như muốn vọng tự chạy trốn, như vậy chung quanh đồng dạng cũng là càng thêm đáng sợ tử vong khu vực, chạy trốn hơi xa một chút, sẽ có vô số đủ để chí mạng đồ vật làm cho người ta hối hận.

Ngày hôm sau, bọn hắn đã bắt đầu sửa đường.

Nhân tộc binh sĩ là lấy binh khí theo dõi đấy, mặc kệ sống, chỉ nhìn người; gần ngàn người Hoang nhân nô lệ thay thế năm đó Nhân tộc, hướng về Thần Sơn phương hướng, dựa theo Ân Hà phân phó bắt đầu một chút đi phía trước thăm dò, san đất, sửa đường, gồm từng khối Thanh Ngọc Thạch đi phía trước vận chuyển.

Một lúc mới bắt đầu tình huống còn có chút hỗn loạn, nhưng mà Hoang nhân các nô lệ tại Nhân tộc chiến sĩ bức bách dưới làm việc thời gian lâu dài về sau, quen thuộc nơi đây công việc, hiệu suất liền đột nhiên bắt đầu biến cao.

Bởi vì Nhân tộc cùng Hoang Tộc thân thể lực lượng chênh lệch, thật là trời sinh đấy.

Trong chiến tranh, Nhân tộc chiến sĩ có thể dựa vào chắc chắn chiến giáp, sắc bén binh khí những thứ này cường hãn trang bị cùng Hoang nhân tác chiến cũng không rơi xuống hạ phong, hơn nữa ưu tú chỉ huy, cùng với thần bí khó lường vu thuật, bọn hắn có thể dễ dàng mà đánh bại cường hãn Hoang Tộc nhân. Nhưng mà tại trước mắt, loại này cơ hồ là trần trụi chỉ dựa vào bản thân lực lượng làm việc ở bên trong, Hoang nhân thân thể cường tráng thiên phú nhanh chóng thể hiện đi ra.

Dĩ vãng, Nhân tộc trăm cay nghìn đắng sửa đường cảnh tượng, tại đây chút ít Hoang nhân nô lệ dưới tay chính là không đáng nhắc đến, mặc dù hắn đám cũng không phải cam tâm tình nguyện mà sửa đường, nhưng vô luận như thế nào, những thứ này Hoang nhân nô lệ sửa đường tốc độ so với Nhân tộc phải nhanh rất nhiều rất nhiều.

Con đường bắt đầu nhanh chóng về phía trước kéo dài đứng lên, ước chừng nửa tháng sau, tại Ân Hà trước mắt, một tòa mới xâm nhập Nội Hoàn chi địa Thanh Ngọc Sở, cũng là thứ mười sáu tòa Thanh Ngọc Sở xuất hiện.

Cái tốc độ này vượt qua lại tất cả mọi người tộc tu kiến Thanh Ngọc Sở tốc độ, cho dù là Ân Hà trong lòng sớm đã có đoán trước, giờ phút này cũng là nhin không được chịu lú lười.

Cùng lúc đó, hắn loáng thoáng cũng phát giác được một kiện khác có chút vi diệu sự tình.

Nhân tộc tại Nội Hoàn chi địa trong cũng không hơn gì, chẳng những tu luyện vu thuật người quyết không thể đi vào, coi như là không có vu thuật người tiến nhập cái này phiến khu vực, thời gian lâu dài, thân thể cũng sẽ phải chịu tổn hại.

Nhưng, những thứ này Hoang nhân nô lệ tức thì bất đồng, tuy rằng vừa lúc mới bắt đầu tình huống so sánh dọa người, chết đi một tí người, khiến cái

này Hoang nhân nô lệ thập phần sợ hãi, nhưng mà theo thời gian trôi qua, cho tới bây giờ, loại tình huống này không còn có phát sinh không nói, Ân Hà thậm chí mơ hồ cảm giác những thứ này Hoang nhân nô lệ thân thể, tựa hồ so với trước kia đối thêm cường tráng đi một tí.

Đây là một loại rất vi diệu cũng rất khó mà dùng lời nói diễn tả được cảm giác, có lẽ chỉ là không hiểu ảo giác, Ân Hà cũng không có chứng cứ, nhưng mà trong lòng của hắn rồi lại thủy chung có như vậy một loại cảm giác nguy cơ quanh quẩn không đi.

Hắn cho Thánh thành trong Quý Hậu viết thư, nói cho hắn biết chuyện nơi đây, từ đầu tới đuôi, cũng không giấu giếm, nhập lại thật cao hứng mà nói cho hắn biết nơi đây sửa đường tiến độ hết thấy thuận lợi, mời hắn cũng chuyển cáo Đại Tế Ti, xem tốc độ như vậy được hay không được, nếu như có thể mà nói, có lẽ Đại Tế Ti chờ đợi cái kia Thông Thiên Chi Lộ thật sự có hy vọng tại đây chút ít Hoang nhân nô lệ trong tay tu thành.

Tại thư tín cuối cùng, hắn vốn định viết lên bản thân cái loại này không hiểu thấu dự cảm, nhưng cuối cùng do dự liên tục, còn là nhịn xuống. Không có chứng cứ, chỉ sợ ngược lại chỉ là thêm phiền mà thôi.

Đường vẫn còn tiếp tục tu lấy, may mắn chính là, bọn hắn lúc này đây rất ít gặp phải cái loại này kinh khủng Ma thú đến tìm, vì vậy, hết thấy đều thập phần thuận lợi. Mà phần này tín, cũng nhanh chóng đưa ra Nội Hoàn chi địa, lấy tốc độ nhanh nhất, đưa đến Quý thị đại trạch trong cao lâu trong thư phòng.

※※※

Thánh thành Đại Kim Tự Tháp nguy nga sừng sững, hùng vĩ dị thường, là cả tòa Thánh thành toàn bộ nhân tộc hướng tới sùng bái trung tâm chỗ. Mọi người tin tưởng nhập lại kính ngưỡng Thần Linh, mà với tư cách toàn bộ

nhân tộc thông tuệ nhất kiệt xuất nhất cũng là thánh khiết nhất Đại Tế Ti, liền là nhân tộc trong duy nhất có thể cùng Thần Linh câu thông sứ giả.

Hắn đã bị vạn dân kính ngưỡng.

Địa vị hắn cao thượng, không người có thể cùng.

Hắn có được vô biên vô hạn quyền thế tài phú, chỉ cần hắn nói muốn, nhưng mà hắn rồi lại vứt bỏ như đồ bỏ đi, một lòng đem bản thân hiến cho Thần Minh, u cư thần miếu mấy chục năm, cũng không bước ra Đại Kim Tự Tháp một bước.

Điều này cũng làm cho mọi người càng thêm kính ngưỡng hắn, sùng bái hắn, đưa hắn coi là duy nhất lãnh tụ tinh thần, xem hắn mà nói giống như ý chí của thần, dù là liền thế tục trong quyền thế ngấp trời Trưởng lão hội cũng không dám làm trái ý của hắn.

Hắn chính là Thiên Thần giáo Đại Tế Ti.

Hắn thanh danh hiển hách mấy chục năm.

Hắn hôm nay đã là một cái dần dần già thay lão nhân.

Quyền thế, tài phú, trân bảo, thậm chí nữ nhân, trong mắt hắn sớm đã trở nên không có chút ý nghĩa nào, Đại Tế Ti thường thường nhìn ra xa Thần Sơn trong ánh mắt, duy nhất còn dư lại chỉ có đối với sinh mạng nhớ nhưng cùng khát vọng.

Hắn mặc dù đã già đi, nhưng vẫn không muốn chết.

Hắn đi vào trong thần miếu đại điện, nhìn thoáng qua cái kia cánh cửa sổ lớn chiếu vào ánh sáng, trong nội tâm bỗng nhiên có chút chán ghét. Hắn không muốn đi đến cái kia ánh sáng địa phương, bởi vì ánh sáng sẽ đem mặt

của hắc chiếu lên đặc biệt rõ ràng, cũng sẽ cho người đem trên mặt hắc ngày càng khô héo thâm sâu nếp nhăn, cái kia từng khối từng khối không cách nào che lấp lão nhân lốm đốm đều nhìn rõ ràng.

Hắc không muốn làm cho người cảm giác mình già rồi, hắc càng không muốn làm cho người ta cảm giác mình muốn chết.

Hắc muốn còn sống! Còn sống! Vĩnh viễn sống sót!

Hắc trong lòng như vậy rộng rãi, gần nhất hắc thường xuyên như vậy rộng rãi, nhưng mà trên mặt còn là bảo trì vài chục năm nay cái kia trước sau như một ôn hòa thần tình.

Trong đại điện lúc này còn có hai người, một cái là Quý Hậu, một cái là nữ nhi của hắc, nhưng hôm nay càng trọng yếu thân phận chính là Đại Tế Ti truyền nhân đệ tử, Quý Hồng Liên.

Đại Tế Ti trước tiên ngồi xuống, Quý Hậu trên mặt kính cẩn về phía hắc bái một cái, Đại Tế Ti mỉm cười làm cho hắc ngồi dậy, sau đó Quý Hồng Liên theo bên cạnh vì hai người bọn họ bưng lên nước trà.

Trong này lúc giữa, Đại Tế Ti đi đón qua chén trà kia thời điểm, trong lúc vô tình ánh mắt đảo qua Quý Hồng Liên tay, bỗng nhiên ngơ ngác một chút.

Cái kia trắng nõn mềm mại bàn tay, tràn đầy sinh mệnh khí tức, tràn đầy không cách nào áp chế sức sống, cùng gần trong gang tấc cái kia bàn tay gãy guộc, đột nhiên tạo thành dị thường tươi sáng rõ nét đối lập.

Thật giống như... Một cái là người sống, một cái là người chết.

Đại Tế Ti mờ mịt như mất, trong lòng một hồi quặn đau thất lạc.

"... Đại Tế Ti?"

Một hồi nhẹ giọng kêu gọi, đưa hân theo cái loại này hoảng hốt trong trạng thái giật mình tỉnh lại, Đại Tế Ti thân thể hơi hơi chấn động một cái, sau đó giơ lên mắt nhìn đi, chỉ thấy Quý Hậu đang có chút ít kinh ngạc nhìn mình.

Đại Tế Ti trong miệng "A" một tiếng, mỉm cười nói: "Làm sao vậy?"

Quý Hậu trong lòng có chút kỳ quái, nhiều nhìn hân một cái, bất quá lập tức còn là cười nói: "Đại Tế Ti, ta lần này tới đây, là chuyên môn vì tại Nội Hoàn chi địa trong tu kiến Thông Thiên Chi Lộ tình huống hướng người bẩm báo đấy."

Đại Tế Ti tinh thần lập tức chịu chấn động, vội vàng nói: "Tình huống như thế nào, nói mau..."

Nói được một nửa, hân bỗng nhiên chú ý tới Quý Hậu trong ánh mắt hơi có kinh ngạc, Đại Tế Ti lập tức phát hiện bản thân tựa hồ có chút thất thố, nhẹ nhàng ho khan một tiếng về sau, sắc mặt liền lại khôi phục bình tĩnh, vẫn ngẩng nhìn chung quanh, đối với Quý Hồng Liên cùng Quý Hậu khẽ cười nói, "Mặc kệ như thế nào, việc này dù sao cũng là Thần Minh đối với ta đánh xuống thần dụ làm cho lời nhảm nhủ sự tình, thật sự là rất trọng yếu a."

Quý Hồng Liên nhẹ gật đầu, thoát nhìn đối với Thần Minh thần dụ cũng là thập phần coi trọng, ánh mắt chuyển hướng Quý Hậu.

Quý Hậu trong lòng cười lạnh một tiếng, nhưng mặt không đổi sắc, sau đó mà bắt đầu đem Ân Hà dẫn đầu đội ngũ tiến vào Nội Hoàn chi địa đến nay tình huống hướng Đại Tế Ti từng cái làm nói rõ, bao gồm tại Nội Hoàn chi địa trong còn có xuất hiện nguy hiểm cũng nói ra một cái.

Cuối cùng, hân nhìn lấy Đại Tế Ti, ngôn từ khẩn thiết mà nói: "Đại Tế Ti, thần dụ quả nhiên vô cùng sáng suốt, chúng ta dùng Hoang nhân nô lệ sửa

đường, xác thực so với trước bản thân sửa đường muốn nhanh hơn rất nhiều."

Đại Tế Ti mỉm cười gật đầu, hết sức vui mừng.

Quý Hậ lại nói: "Hôm nay dựa theo tiến độ này tính ra, Thông Thiên Chi Lộ tu kiến tốc độ ít nhất so với trước kia nhanh gấp đôi, thật sự là thật đáng mừng. Không biết người cảm thấy như vậy đã thoả mãn chưa?"

Đại Tế Ti nở một nụ cười, sau đó con mắt khép hờ, tựa hồ đang suy tư tính toán cái gì, một lát sau, chẳng biết tại sao, thần sắc của hắn bỗng nhiên một lần nữa nghiêm túc lên, lần nữa mở to mắt về sau, hắn nhìn lấy Quý Hậ, nhưng là nghiêm mặt nói ra: "Không được, quá chậm!"

P.s: Tiểu Nhiễm mình đã đổi tên thành Tiểu Dĩnh hihi :))

LỤC TÍCH CHI ĐẠI HOANG TẾ

[C]

Tiêu Đỉnh
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Xung Đột (Thượng)

Quý Hậu thần tình trên mặt cứng đờ, lộ ra vẻ ngạc nhiên, mở to miệng giống như muốn nói gì, nhưng nhìn xem Đại Tế Ti cái kia ngó nghiêm túc khuôn mặt, nhưng là muốn nói lại thôi, trầm mặc xuống.

Trong đại điện trong lúc nhất thời đột nhiên rơi vào trầm mặc, bầu không khí trở nên cứng lạnh lên.

Đại Tế Ti cùng Quý Hậu đều không nói gì, mà đứng tại bọn họ trung gian Quý Hồng Liên nhìn trái xem nhìn phải xem, trên mặt cũng là hiện lên một vòng lo lắng vội vàng tình cảnh, rồi lại cũng không biết nên làm thế nào mới tốt.

Qua hồi lâu sau, Quý Hậu mới chậm rãi mở miệng nói: "Đại Tế Ti đã như vậy nói, Quý Hậu liền không thể không thỉnh giáo một chút, không biết người cảm thấy cuối cùng muốn bao nhiêu nhanh mới được, ta cũng xong trở về đối với đang tại Nội Hoàn chi địa trong làm việc người thông báo một chút."

Hắn lời nói này, nói được bình tĩnh hòa hoãn, dường như không mang theo bất cứ tia cảm tình nào sắc thái, nhưng ở cái kia gợn sóng không sợ hãi sau lưng, lại tựa hồ như mơ hồ có một cỗ sâu không lường được vòng xoáy đang từ từ cuốn động.

Quý Hồng Liên là nữ nhi của hắn, từ nhỏ phải Quý Hậu sủng ái, là ở bên

cạnh hăn lớn lên đấy, một nghe được cái này ngữ khí, liền biết mình vị này phụ thân chỉ sợ trong lòng đã là nổi giận, chỉ là trở ngại Đại Tế Ti thân phận đặc thù, thật sự không thể trở mặt, vì vậy cường chế lấy lửa giận nói chuyện như vậy.

Trong nội tâm nàng càng phát ra lo lắng rồi, nhìn xem Quý Hậu vô thức mà căn bờ môi của mình, tay đều nắm chặt, liền hô hấp đều dồn dập vài phần.

Trái lại Đại Tế Ti, đối với cái này liền tựa hồ không hề phát hiện, hay hoặc giả là tịnh không để ý bộ dạng, đối với Quý Hậu trong lời nói mơ hồ có gai khâu khí cũng không để ý chút nào, bình tĩnh nói: "Để cho bọn họ lại thêm nhanh gấp đôi tốc độ, mau chóng sửa tốt Thông thiên thần lộ."

Quý Hậu khước mắt co quắp một cái, cau mày, sau đó nhắm mắt lại sâu hít thở sâu một cái, tựa hồ đang tại bình tĩnh tâm tình.

Đại Tế Ti nhàn nhạt mà nhìn hăn, nói: "Như thế nào, có thể làm được sao?"

Quý Hậu đã trầm mặc một lát, nói: "Việc này ta sau đó trở về liền liên hệ Nội Hoàn chi địa trong người chủ sự, cuối cùng có thể làm được hay không, muốn xem hăn nói như thế nào phương pháp, nếu có tin tức, ta sẽ trở lại hướng người bẩm báo. Chỉ là..."

Hăn dừng một cái, chậm rãi đứng lên, nói: "Đại Tế Ti, ta cho rằng lần này tại Nội Hoàn chi địa trong làm việc người hăn là đã kinh làm được vô cùng tốt rồi, đương nhiên, trong này chủ yếu công lao cũng muốn quy công tại người lúc trước chủ trương gắng sức thực hiện làm cho Hoang nhân tiến vào bên trong vòng sửa đường. Chỉ là Nội Hoàn chi địa trong xác thực thập phần hung hiểm, sửa đường cũng thập phần khó khăn, khẩn cầu Đại Tế Ti có thể thương cảm những cái kia người làm việc một chút."

Đại Tế Ti sắc mặt màu không thay đổi, ánh mắt yên tĩnh, tựa hồ đối với Quý Hậu vừa rồi những lời này nhập lại không có có cảm giác gì, hắn đầu là khê vuốt cằm, nói: "Quý trưởng lão lời nói này, ta đều nghe rõ, bản khoản của người ta cũng biết. Bất quá..."

Tiếp theo, cái kia đôi già nua trong ánh mắt bỗng nhiên sáng lên vài phần lẳng lẽ ác liệt ánh mắt, nói: "Chẳng lẽ Quý trưởng lão trong lòng là cảm thấy, ta là cái loại này tàn bạo bất nhân, xem nhân mạng như cỏ rác ác nhân sao?"

"A!" Một tiếng thét kinh hãi, nhưng là theo bên cạnh Quý Hồng Liên trong miệng truyền tới đây, đầu gặp nàng sắc mặt trắng bệch, vài bước chạy đến Đại Tế Ti trước mặt quỳ xuống, trên mặt lộ ra vẻ cầu khẩn, nói: "Sư phụ, sư phụ, cha ta hắn cũng không phải ý tứ này đây, người đã hiểu lầm."

Cùng lúc đó, Quý Hậu thân thể cũng hơi hơi chấn động, sau đó cúi đầu xuống, chẳng qua là khi hắn khước mắt liếc qua đảo qua Quý Hồng Liên quỳ gối Đại Tế Ti trước người, mang theo vẻ mặt bất lực, hoảng sợ cầu khẩn biểu lộ thời điểm, hắn đáy mắt ở chỗ sâu trong bỗng nhiên lướt qua một vòng che giấu được sâu đậm phần nộ, nhưng ở sau một lát, hết thảy tâm tình đều bị hắn ẩn giấu đi.

Vị này Nhân tộc Thánh thành trưởng lão cúi đầu, thật sâu thi lễ một cái, nói: "Quý Hậu không dám! Đại Tế Ti nói quá lời."

Đại Tế Ti nhập lại không để ý tới quỳ tại bên cạnh mình Quý Hồng Liên, hai mắt nhìn thẳng Quý Hậu, ánh mắt thâm sâu, nhìn xem hắn xoay người hành lễ bộ dạng sau một lúc lâu, mới chậm rãi mở miệng nói: "Ta leo lên Đại Tế Ti vị trí đến nay đã có vài chục năm, đầu một lòng hầu hạ Thần Minh, theo không can dự thế tục quyền thế, lại càng không tranh danh đoạt lợi, cũng chưa bao giờ tự tay hại qua một cái mạng nào."

Trong đại điện bầu không khí theo vị lão nhân này mà nói càng phát ra

khẩn trương lên, Quý Hậu khom người vẫn không nhúc nhích, trầm mặc mà nghe; mà Quý Hồng Liên cũng là căn môi, ngón tay run nhè nhẹ.

"Đây đều là Thần Minh ý chỉ!" Đại Tế Ti đột nhiên lên giọng, tựa hồ mang thêm vài phần tức giận, lớn tiếng nói ra, "Tu kiến cái kia Thông thiên thần lộ ta có gì chỗ tốt, ta vì sao phải dốc hết sức thúc đẩy? Ta cho người biết, ta cả đời đều kính dâng hiến tặng cho Thần Minh, cái này ý chỉ nếu là Thần Minh đánh xuống thần dụ, như vậy, ta liền nhất định phải nói ra."

Hắn lạnh lùng nhìn xem Quý Hậu, nói: "Như thế nào, người có thể hiểu rõ sao? Nếu như làm không được, ta có thể đi mời những người khác tới đây làm."

Quý Hồng Liên thân thể chấn động một cái, tựa hồ muốn nói cái gì lại không dám mở miệng, sắc mặt tái nhợt, quay đầu nhìn về phía Quý Hậu.

Quý Hậu cũng không có do dự quá lâu, rất nhanh mà thi lễ một cái về sau, đứng thẳng người, nhìn thẳng Đại Tế Ti, bình tĩnh nói: "Đại Tế Ti theo như lời thần dụ, ta tự nhiên là tin tưởng vững chắc không nghi ngờ đấy, cũng tuyệt không ý tứ gì khác. Đã là như thế, ta đây liền đi tìm Nội Hoàn chi địa trong người chủ sự, đem người đấy... Thần dụ yêu cầu, rõ ràng minh bạch mà nói cho hắn biết, làm cho hắn vô luận như thế nào lại thêm nhanh gấp đôi tốc độ, mau chóng sửa đường."

Đại Tế Ti thật sâu nhìn hắn một cái, nói: "Như thế rất tốt, vậy người đi đi."

Quý Hậu hướng Đại Tế Ti thi lễ một cái, lập tức vừa liếc nhìn giống như trút được gánh nặng con gái, nhú mày một cái về sau, liền quay người đã đi ra tòa đại điện này.

※※※

Theo tiếng bước chân đi xa, thần miếu trong đại điện khôi phục yên tĩnh, Đại Tế Ti nguyên bản nghiêm túc thậm chí là lộ ra có chút nghiêm khắc thần tình, dần dần hòa hoãn xuống.

Nếu là có người giờ phút này cẩn thận ngưng mắt nhìn đôi mắt của hắn mà nói, có lẽ còn có thể phát hiện ánh mắt của hắn trong mơ hồ hiện lên một tia thống khổ giãy giụa.

Bất quá, giờ phút này duy nhất ở đây Quý Hồng Liên đang tại lấy tay lau sạch nhè nhẹ khóe mắt, cũng không có chú ý tới Đại Tế Ti một chút khác thường.

Đại Tế Ti ánh mắt quay tới, nhìn xem còn quỳ tại bên cạnh mình trên mặt đất thiếu nữ liếc, ánh mắt lại nhu hòa vài phần, sau đó khe khẽ thở dài, nhưng là thò tay đem Quý Hồng Liên kéo lên.

"Hào hảo đấy, người khóc cái gì?" Đại Tế Ti ôn nhu khuyên nhủ.

Quý Hồng Liên kéo ra cái mũi, lại dùng tay lau một cái khóe mắt, thấp giọng nói: "Sư phụ, ta, ta cảm thấy cho người vừa rồi bộ dạng thật đáng sợ. Ta trước kia, cho tới bây giờ không gặp người tức giận như vậy qua."

Đại Tế Ti im lặng một lát, khẽ lắc đầu, thò tay đến trong ngực lấy ra một khối khăn lụa, tiến lên vì Quý Hồng Liên lau đi khóe mắt một chút vệt nước mắt, sau đó ôn hòa mà nói: "Tiểu Liên, ta biết rõ Quý trưởng lão là cha người, người cùng hắn phụ nữ tình thâm, mới vừa rồi là hù đến người rồi này? Người không sẽ được trong lòng trách cứ sư phụ đi?"

Quý Hồng Liên lại càng hoảng sợ, liền vội vàng lắc đầu nói: "Không có, sư phụ, ta tuyệt không có chút ý tứ này. Ta, ta chỉ là lo lắng hai người các người... Các người đều là người thân nhất của ta, ta chỉ ngóng nhìn các người đều tốt, tuyệt không dám có ý trách cứ ngài."

Đại Tế Ti gật gật đầu, trên mặt lộ ra vài phần buồn vô cớ vè, chấp hai tay sau lưng tại trong đại điện đi về phía trước vài bước, trong miệng chậm rãi nói: "Kỳ thật coi như là trong lòng người oán ta, ta cũng sẽ không trách người đấy."

"Sư phụ..." Quý Hồng Liên gấp đến độ mặt đỏ rần, nhưng lập tức bị Đại Tế Ti giơ lên một tay cản lời của nàng.

Chỉ thấy Đại Tế Ti xoay người lại, nhìn xem Quý Hồng Liên, bình tĩnh nói: "Tiểu Liên, tại này kiện sự tình lên, sư phụ ta không then với lương tâm, hết thấy đều là Thần Minh đánh xuống ý chỉ. Ta là đem sở hữu đều kính dâng cho Thần Minh, hầu hạ Thần Minh thành tín nhất nô bộc, chỉ cần là Thần Minh mà nói, ta thì nhất định phải làm được, người hiểu chưa?"

Quý Hồng Liên liên tục gật đầu, nói: "Ta biết rõ, sư phụ, ta biết rõ đấy."

Đại Tế Ti chậm rãi đi đến trước người của nàng, dừng ở cái này thiếu nữ xinh đẹp ánh mắt, sau đó ngữ khí ngưng trọng, thần tình nghiêm nghị nói: "Tương lai sau khi ta chết, cái này Đại Tế Ti vị trí chính là truyền cho người rồi, đến lúc kia, người cũng nhất định phải toàn tâm toàn ý mà tôn kính Thần Minh, không thể có nửa điểm hư tình giả ý, không thể có nửa điểm phân tâm, như thế mới có thể đạt được Thần Linh chiếu cố, cũng mới có thể cùng Thần Minh ý chí chính thức câu thông liên hệ tới, tiến tới che chở chúng ta toàn bộ Nhân tộc vận mệnh, biết không?"

Quý Hồng Liên trên mặt lướt qua một tia đỏ ửng, tựa hồ có chút kích động, hoặc như là vô hạn hướng tới, nặng nề mà gật đầu, nói: "Đúng, sư phụ, ta đã biết."

Đại Tế Ti mỉm cười một cái, thần tình hòa hoãn xuống, đối với Quý Hồng Liên gật gật đầu, lại đi tới lui vài bước về sau, bỗng nhiên quay đầu đối với Quý Hồng Liên nói: "Người đi theo ta, chúng ta tu luyện tiếp Thông Thần

Thuật."

Quý Hồng Liên ngơ ngác một chút, sau đó đáp ứng một tiếng, nói:
"Vâng."

LỤC TÍCH CHI ĐẠI HOANG TẾ

[C]

Tiêu Đỉnh
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Xung Đột (Hạ)

Đại Tế Ti cùng Quý Hồng Liên đi ra thần miếu đại điện, ở đằng kia chút ít lơ mờ ánh nển hơi hơi lóe sáng thần miếu trong thông đạo đi thẳng về phía trước.

Quang ảnh lập loè bất định, thân ảnh của bọn hắn khi thì lơ mờ, khi thì sáng ngời, ngẫu nhiên có mấy cái giáo đồ theo bên cạnh lối rẽ trải qua, chứng kiến hai người bọn họ lúc, đều là cung kính mà đứng ở một bên, thi lễ chờ đợi.

Đại Tế Ti tựa hồ lại khôi phục như thường ngày ôn hòa bộ dạng, mỗi khi đi qua mỗi người đều mỉm cười gật đầu ý bảo, chung quanh những cái kia vàng sáng đánh vào trên người của hắn, nhìn qua thật giống như mơ hồ có một tầng quang sáng treo ở sau lưng của hắn, làm cho thân ảnh của hắn nhìn sang càng cao lớn hơn, thậm chí là nhiều thêm vài phần thánh khiết khí tức, làm lòng người sinh kính ngưỡng sùng bái, chỉ muốn quỳ xuống đất bái lạy.

Một đường đi tới, Đại Tế Ti cùng Quý Hồng Liên đi lên thần miếu chỗ cao nhất một tầng, đi tới một gian yên lặng không người tĩnh thất.

Cánh cửa đóng, Quý Hồng Liên thoát nhìn đã tới qua nơi đây, đối với đi theo Đại Tế Ti đến đến chuyện nơi đây cũng hết sức quen thuộc rồi, liền vượt lên trước một bước đi tới cửa bên cạnh, nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Đây là một gian thoát nhìn lơ mờ và lại trống rỗng tĩnh thất, trong phòng

thập phần sạch sẽ, sạch sẽ đến giống như liền một chút bụi bặm đều không có. Về phần những thứ khác đồ dùng trong nhà trang trí, cũng tất cả đều không nhìn thấy, chỉ là một tòa vuông phòng trống.

Duy nhất không giống người thường có chút khác thường địa phương, là căn phòng này phía trên nóc nhà chỗ, có một chỗ nửa cái lớn chùng quả đấm hình tròn lỗ thủng, ngoại giới ánh sáng liền từ nơi này thấu tiến đến, hóa thành một nhúm dài nhỏ cột sáng, rơi vào hình thành bóng loáng trên sàn nhà.

Đại Tế Ti đi đến, thần sắc đậm mạc mà ngồi ở đạo kia chùm tia sáng một bên.

Quý Hồng Liên do dự một chút về sau, đem tĩnh thất cửa phòng đóng lại, sau đó cũng đã đi tới, ngồi ở chùm tia sáng bên kia.

Hoàn toàn yên tĩnh, trong tĩnh thất một chút thanh âm đều không có.

Mà Đại Tế Ti trên tay, cũng không biết lúc nào đột nhiên hơn nhiều một kiện đồ vật —— một kiện thoát nhìn tựa hồ toàn thân màu đen quyền trượng.

Đại Tế Ti chậm rãi đem trong tay quyền trượng bỏ vào cái kia luồng ánh sáng bên trong, lập tức, cái kia đạo quang mang liền đem căn quyền trượng chiếu sáng, có thể chứng kiến, ở đằng kia thân trượng trên màu đen hoa văn ở bên trong, tựa hồ có thiên nhiên tạo ra bình thường phù văn trật tự, hợp thành kỳ dị mà phức tạp đồ án, tại hào quang trong chiết xạ ra vài đạo u ám mảnh nhỏ ánh sáng đến.

Một cổ cổ xưa mà tang thương khí tức, loáng thoáng mà từ căn này quyền trượng trên thấu đi ra, phảng phất là cái gì cổ xưa sinh mệnh ánh mắt, tại một chỗ chậm rãi mở to mắt, nhìn quét qua này nhân gian.

Đại Tế Ti dùng một tay cầm chuôi này quyền trượng, nhìn Quý Hồng

Liên liếc.

Quý Hồng Liên gật gật đầu, nhìn qua tựa hồ có chút khẩn trương, tại sâu hít thở sâu hai lần về sau, nàng cũng giống nhau vươn nàng một cái bàn tay trắng nõn, cầm quyền trượng một bộ khác phận, ngay tại Đại Tế Ti bàn tay phía dưới.

Sau đó, hai người bọn họ đồng thời nhắm mắt lại.

Vu pháp Thông Thần Thuật!

Yên tĩnh tĩnh thất trong, đột nhiên hình như có một hồi gợn sóng bắt đầu khởi động, không khí chung quanh bất an mà vận vẹo đứng lên, hai người bọn họ vạt áo không gió mà bay.

Mà tại quang huy chỗ giữa cái kia căn quyền trượng, thân trượng trên những cái kia kỳ dị đồ văn đột nhiên bắt đầu chậm rãi sáng lên, từng điểm từng điểm, giống như vòm trời sao dày đặc, bắt đầu lập loè đồng phát ra sáng ngời quang huy.

Đạo kia từ trên trời giáng xuống cột sáng cũng lập tức phát sinh biến hóa, thoát nhìn đạo này vốn là thẳng đứng rơi xuống chùm tia sáng, trong lúc đó dường như hồ có chút bắt đầu vận vẹo, cũng không biết chính giữa xảy ra chuyện gì biến hóa, tại một trong nháy mắt, đột nhiên ánh sáng phát ra rực rỡ, cái kia ánh sáng bỗng nhiên trở nên rộng lớn sáng ngời, thoáng cái chiếu sáng toàn bộ tĩnh thất.

Cùng lúc đó, tối tăm trong tựa hồ có một loại rộng lớn tràn đầy khí tức, từ phía trên không hạ xuống tới, quét ngang hết thảy, rồi lại hư vô mờ mịt, xuyên qua nhà vách tường ngăn cản, đã rơi vào trong vầng hào quang tâm màu đen quyền trượng trên.

Đại Tế Ti một mực bình tĩnh trên mặt, tại lúc này đột nhiên co quắp một

cái, lộ ra một tia cực đại thống khổ.

Sau đó, mắt của hắn khẽ nhúc nhích, nhưng là hai mắt chậm rãi mở ra một đường nhỏ, tinh quang trong mắt bắn ra bốn phía, nhìn về phía ngòi tại chính mình đối diện Quý Hồng Liên.

Giờ phút này trong tĩnh thất hào quang chói mắt, cổ xưa khí tức tựa hồ có mặt khắp nơi, mà Quý Hồng Liên nhưng thật giống như đối với mấy cái này sự vật ngoài thân hoàn toàn không có cảm giác, ánh mắt của nàng dị thường bình tĩnh, hai mắt nhắm nghiền lấy, tựa hồ đang tại toàn tâm toàn ý mà cảm giác lấy cái gì, nhìn qua giống như là một cái yên tĩnh ngủ hài tử.

Đại Tế Ti khước miệng hơi hơi kéo bỗng nhúc nhích, trong ánh mắt lộ ra dị thường phức tạp tâm tình, hắn tựa như vậy nhìn qua Quý Hồng Liên, ánh mắt khi thì sáng ngời, khi thì lờ mờ, tựa hồ ở đằng kia ngăn ngụt trong một đoạn thời gian, phong vũ lôi điện tinh thần nhật nguyệt vật đối sao dời, đều tại hắn đồng tử ở chỗ sâu trong thủy triều lên xuống một lần.

Tiếng gió cuốn động, hào quang lập loè, cũng không biết trải qua bao lâu, bầu trời cái kia đạo cột sáng bỗng nhiên bằng phẳng xuống, ngay sau đó, tất cả ánh sáng đột nhiên như trường kinh hấp thủy bình thường rút đi, trong nháy mắt liền chỉ còn lại có trước kia sớm nhất cái kia một nhúm cột sáng, rơi vào cái này trong căn phòng an tĩnh.

Quý Hồng Liên thân thể run rẩy một cái, thân thể chấn động, mở mắt ra.

Giờ phút này, trên mặt nàng thần tình tựa hồ có chút mệt mỏi, bất quá đang nhìn đến ngòi ở đối diện nàng Đại Tế Ti lúc, lại phát hiện vị này làm cho người tôn kính lão nhân thần sắc bình thản, hai mắt nhắm nghiền, tựa hồ đối với ngoại giới chuyện phát sinh hoàn toàn không biết gì cả.

Quý Hồng Liên trên mặt lộ ra một vòng kính sợ sùng bái.

Cũng không lâu lắm, Đại Tế Ti cũng mở mắt, nhìn Quý Hồng Liên liếc về sau, trước là mỉm cười, đem màu đen quyền trượng kia thu hồi, lập tức đối với Quý Hồng Liên mỉm cười hỏi: "Ra sao?"

Quý Hồng Liên thoát nhìn tựa hồ có chút xấu hổ, còn có chút uể oải, thở dài một hơi về sau, nói: "Sư phụ, ta thật vô dụng, còn là không có cảm giác đến Thần Minh ý chí a, nhất định là ta tại Thông Thần Thuật trên tu luyện còn chưa đủ, xin sư phụ trách phạt."

Đại Tế Ti cũng không có trách cứ nàng, trái lại đẩy, hân còn mỉm cười một cái, nói: "Không cần sốt ruột, năm đó ta cũng là tại tu luyện Thông Thần Thuật mười năm sau đó, mới lần thứ nhất cảm nhận được Thần Minh ý chí. Người còn trẻ, thiên tư lại là vô cùng tốt đấy, chỉ cần đợi một thời gian, nhất định có thể cảm giác Thần Minh, đến lúc đó, chính là người thực sự trở thành Đại Tế Ti lúc."

Quý Hồng Liên trọng trọng gật đầu, nói: "Đúng, đa tạ sư phụ." Sau đó lại có chút tò mò mà nói: "Sư phụ, người vừa rồi cảm giác đã đến thần minh rồi sao?"

Đại Tế Ti cười cười, nói: "Đương nhiên cảm thấy, Thần Minh là có mặt khắp nơi đấy, chỉ cần chúng ta đầy đủ thành kính, tâm tư thuần túy trong suốt, liền nhất định có thể thông qua Thần Minh cùng Thánh Nhân lưu lại Thần Trượng, cảm giác đến sự hiện hữu của nó."

Quý Hồng Liên trong mắt tràn đầy hâm mộ cùng hướng tới vẻ chờ đợi, nói: "Thật tốt a, hy vọng ta cũng có thể làm được như vậy, hy vọng ngày hôm nay đến nhanh một chút."

Đại Tế Ti mỉm cười gật gật đầu, nói: "Đương nhiên sẽ đến đấy. Tốt rồi, ta muốn ở chỗ này lại tĩnh tọa minh tưởng trong chốc lát, người đi ra ngoài trước nghỉ ngơi đi."

Quý Hồng Liên đáp ứng một tiếng, cung kính mà đối trước mặt vị này mặc dù là phạm nhân, lại có thể cùng Thần Minh câu thông đấy, gần như Bán Thần bình thường ân sư làm đại lễ, cái này mới đứng dậy đi ra ngoài, lại cẩn thận từng li từng tí mà đem cửa phòng đóng lại.

Trong tình thất trở nên an tĩnh lại, cái kia luồng ánh sáng liền rơi vào Đại Tế Ti trước người. Trên mặt của hắn dần dần đã không có cười ôn hòa ý, hắn chậm rãi một lần nữa lấy ra cái kia một căn màu đen Thần Trượng.

Bên tai, ngoài phòng vị kia ngậy thơ thiếu nữ tiếng bước chân, chính đang từ từ đi xa, rốt cuộc biến mất ở phía xa, mà tại trong tình thất, dường như toàn bộ thế giới cũng chỉ còn lại có hắn cô độc một người.

Cô độc lão nhân.

Sắp đi đến sinh mệnh đầu cuối lão nhân.

Ngồi ở ánh sáng cùng hắc ám giữa, âm tình bất định người.

Hắn dừng ở trong tay Thần Trượng, trên mặt thần tình đột nhiên trở nên bắt đầu vặn vẹo, miệng của hắn chậm rãi mở ra, mặt của hắn trở nên vặn vẹo, mang thêm vài phần dữ tợn, lại giống như tràn ngập thống khổ, không cách nào thoát khỏi cái chủng loại kia sâu tận xương tủy giống như đau khổ.

Hắn tựa hồ đều muốn cuồng loạn mà hò hét, thế nhưng là thanh âm đã đến bên miệng, rồi lại cuối cùng biến thành cực độ áp lực thấp kêu cùng thanh âm rung động. Hắn giống như là một cái yếu ớt thật đáng buồn bất lực tên điên, ở trong nơi này hắc ám góc mà khóc.

Hắn bỗng nhiên ôm chặt cái kia Thần Trượng, sau đó run rẩy im ắng mà kêu thảm, cũng không biết trải qua bao lâu, chỉ nghe được một cái vặn vẹo thanh âm khàn khàn, tràn ngập lấy thống khổ tra tấn, thấp giọng nói: "Thần... Thần... A, người, người đang ở đâu, người đang ở đâu?"

"Người vì cái gì, vì cái gì bỏ qua ta!"

"Vì cái gì!"

"A..."

LỤC TÍCH CHI ĐẠI HOANG TẾ

[C]

Tiêu Đỉnh
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Thánh Cốt (Thượng)

Tại Nội Hoàn chi địa trong tu kiến Thông Thiên Chi Lộ công trình đang tại đầu vào đấy mà tiến hành, nhờ vào thân thể cường tráng thắng qua nhân tộc Hoang nhân nô lệ nỗ lực, kiến thiết tốc độ hơn xa lúc trước.

Một nghìn Hoang nhân nô lệ đương nhiên không có khả năng toàn bộ đều chồng chất tại trước nhất đầu sửa đường, gặp phân ra một bộ phận tại trên con đường này tất cả bộ phận vận chuyển tài liệu cùng làm lấy mặt khác việc vật vãn, mà Nhân tộc binh sĩ cũng phân rải trên cả con đường lên, giám thị lấy những thứ này lỗ vô hữu lực cùng ngang tàng bạo ngược Hoang nhân nô lệ.

Ân Hà nhận được tin tức về sau, đi tới Nội Hoàn chi địa cùng ngoại giới biên giới khu vực, đợi ở chỗ này gặp Quý Hậu đám người.

Quý Hậu cũng không có như thế nào nói lời thừa, gặp mặt sau đó liền cho mọi người lui ra, tại hai người một chỗ lúc đem bản thân tiến về trước thần miếu bái kiến Đại Tế Ti, cùng với Đại Tế Ti đối với hôm nay sửa đường yêu cầu đều nói một lần.

Nghe tới Đại Tế Ti lại muốn đem hiện nay sửa đường tốc độ lại đề cao gấp đôi lúc, Ân Hà sắc mặt lập tức chìm xuống, nhìn Quý Hậu liếc về sau, im lặng không nói.

Quý Hậu "Hừ" một tiếng, nói: "Người cũng không nên như vậy xem ta,

lời này chính là Đại Tế Ti nói, từ đầu tới đuôi ta đều không có sửa đổi một chữ."

Ân Hà hít sâu một hơi, nói: "Cái này rất khó làm, ta sợ làm không được."

Quý Hậu có chút bực bội mà nói: "Ngày đó ta cũng là đối với hân như vậy đã nói, lúc ấy Đại Tế Ti hân rồi lại cầm Thần Minh ý chỉ mà nói ta, chỉ nói đây là thần dụ, không thể sửa đổi, nhất định phải làm. Người sẽ khiến ta làm sao bây giờ?"

Ân Hà lắc đầu, xoay người liền đi, đồng thời miệng nói: "Ta hân là không làm được, người đổi lại người đến làm đi."

"Này!" Quý Hậu lắp bắp kinh hãi, một phát bắt được Ân Hà, trừng mắt liếc hân một cái, có chút căm tức mà nói, "Người tiểu tử này, tuổi còn trẻ tính khí lớn như vậy, lời còn chưa nói hết đâu rồi, người làm chi khiến cho muốn nhắc lên bàn bình thường?"

Ân Hà cười khở một cái, lắc đầu nói ra: "Quý trưởng lão, không phải ta không muốn giúp người, việc này ta thật sự là tận lực. Thế nhưng là Đại trưởng lão ngồi ở đó Thánh thành trong thần miếu, cách thật xa dễ dàng nói loại lời này, để cho chúng ta những thứ này ở phía trước cực độ mệt mỏi người không có cách nào khác làm việc a."

Quý Hậu nhú nhú mày, thấp giọng quát nói: "Thận trọng lời nói!" Nói qua nhìn nhìn chung quanh, gập trái phải không người, cái này mới thấp giọng nói: "Bất kể thế nào muốn ôm oán, đều giấu ở trong lòng, không được tại trên miệng đối với Đại Tế Ti bất kính."

Đại Tế Ti tại trong nhân tộc địa vị tôn sùng, hầu như gần với Bán Thần, tuy rằng nhập lại không nhúng tay vào Nhân tộc tục sự, nhưng nếu là thật sự mở miệng, cái kia cơ bản cũng là nhất ngôn cửu đỉnh trạng thái.

Ân Hà đương nhiên cũng hiểu rõ đạo lý này, lập tức khe khẽ thở dài, gật đầu, không nói gì nữa.

Quý Hậu trầm ngâm một hồi, sau đó đối với Ân Hà nói: "Như vậy đi, Đại Tể Ti như là đã mở miệng, còn nói là Thần Minh ý chỉ, chúng ta đây đương nhiên không thể làm trái. Người đang ở đây Nội Hoàn chi địa trong còn là hết sức sửa đường, mặc kệ như thế nào, hay là muốn hết sức nhanh lên sửa tốt, cũng không cần quá mức thương cảm những cái kia Hoang nhân nô lệ, nên dùng hay dùng, nên... Chết thì chết."

Ân Hà im lặng, sắc mặt có chút khó coi, nhưng một lát sau thấp giọng nói: "Sửa đường đến nay, Hoang nhân nô lệ đã chết năm mươi sáu người. Nhưng nếu là thực muốn liều lĩnh dốc sức liều mạng đẩy về phía trước tiến mà nói, một là, xâm nhập Nội Hoàn chi địa sẽ có không lường được hung hiểm, hai là, quá mức cấp tiến, thương vong nhất định trên diện rộng tăng lên, ta sợ cái này chết tiệt chết nhân số đại khái muốn gia tăng gấp mười lần."

Quý Hậu vẻ sợ hãi cả kinh, ngạc nhiên nói: "Lại có thể nhiều như vậy?"

Ân Hà gật gật đầu, nói: "Mặc dù là của ta tính ra, nhưng ta cảm thấy được không sai biệt lắm sẽ như thế. Hôm nay ta cũng là cẩn thận, tận lực chiếu cố những thứ này Hoang nhân nô lệ mạng sống, nhưng tuy vậy, ngoài ý muốn vẫn không thể tránh cho, hầu như mỗi ngày đều gặp người chết. Mà nếu như xâm nhập Nội Hoàn chi địa về sau, đằng trước nhất định càng thêm nguy hiểm, tới lúc đó..." Hắn cười khổ lắc đầu, im lặng một lát sau, nói: "Người lại tiếp tục đi tìm như vậy Hoang nhân nô lệ tới đây đi."

Quý Hậu hít sâu một hơi, nói: "Người cảm thấy bao nhiêu đầy đủ?"

Ân Hà suy nghĩ một chút, nói: "Lại đến ba nghìn người đi."

Quý Hậu sắc mặt đại biến, ngược lại hít một hơi khí lạnh, nói: "Làm sao

sẽ muốn nhiều người như vậy?"

Ân Hà nói: "Con đường phía trước khó khăn, hung hiểm khó lường, ta cũng là vì bảo đảm vạn nhất."

Quý Hậ sắc mặt cũng khó nhìn lên, trầm mặc cả buổi sau bỗng nhiên "Hừ" một tiếng, trong mồm còn giống như mắng một câu, nói: "Đây đều là cái gì chuyện hư hỏng a?"

Ân Hà không có ứng với hắn, chỉ là đứng ở một bên.

Một lát sau về sau, Quý Hậ nhẹ gật đầu, đối với hắn nói ra: "Việc này người đừng quản nhiều, ta tự sẽ an bài, về phần đến cùng có thể hay không bắt tới nhiều như vậy Hoang nhân nô lệ, " hắn cười khổ lắc đầu, nói: "Xem vận khí đi. Tóm lại, người bây giờ đang ở trong đó hảo hảo sửa đường, tận lực tu được lại mau một chút, cũng miễn cho ta đây bên cạnh không tốt hướng Đại Tế Ti nói rõ."

Ân Hà gật gật đầu, nói: "Tốt."

Sau khi nói xong, hắn liền quay người đã đi ra nơi đây, thoát nhìn là một lần nữa đi trở về đến cái kia mảnh thần bí khó lường, nguy cơ tứ phía Nội Hoàn chi địa trong đi.

Quý Hậ đứng ở phía sau hắn, nhìn xem Ân Hà bóng lưng, lắc đầu, trên mặt có vài phần bất đắc dĩ chi ý, nhú mày trầm tư một chút về sau, cũng quay người đi ra nơi đây.

※※※

Đi thông Thần Sơn con đường này tại mỗi một ngày càng không ngừng về phía trước kéo dài lấy, tại Hoang nhân nô lệ đổ mồ hôi công sức ở bên trong, ở chung quanh những cái kia đằng đẵng sát khí Nhân tộc binh sĩ dưới sự

giám thị, thúc giục ở bên trong, đánh chửi trách cứ trong, con đường này đi phía trước mở rộng tốc độ bắt đầu chậm rãi nhanh hơn.

Nhưng cùng lúc đó, tại con đường này trên ngã xuống người chết, cũng bắt đầu dần dần nhiều hơn.

Tuy rằng còn không thể nói là từng đồng thi cốt, bạch cốt khắp nơi, nhưng vứt bỏ tại hai bên đường sau đó bị cái mảnh này quý dị đại địa làm cho nuốt hết biến mất thi hài, vẫn đang làm con đường này tăng thêm vài phần âm lãnh lạnh lạnh chi khí.

Ân Hà tại phần lớn thời gian trong, vẫn luôn là mặt không biểu tình bộ dạng dẫn theo đội ngũ, những cái kia người bị chết tính mạng tựa hồ theo không thể đánh động tâm của hắn, cũng không có làm cho hắn hơi chút mềm yếu qua. Hắn chỉ là hết sức đi làm đủ khả năng sự tình, tận khả năng mà khiến cái này Hoang nhân nô lệ không dùng uống mạng, nhưng coi như là như vậy, đội ngũ trong Hoang nhân nô lệ số lượng tại sửa đường thời gian tiến vào tháng thứ ba về sau, còn là giảm bớt đã đến chỉ có bảy trăm năm mươi người.

Trên đường đi, này Thông thiên thần lộ mặc vượt qua rất nhiều địa hình, bao gồm lúc trước chưa bao giờ trải qua dòng sông, rãnh sâu, biển cát, đồi núi cùng hạp cốc, cũng xuất hiện rất nhiều tất cả mọi người chưa từng gặp được qua nguy hiểm, bất quá duy nhất may mắn chính là, bọn hắn cũng không có lần nữa gặp được giống như Hắc Ma đường như vậy kim huyết khủng bố Ma thú, vì vậy một đường đi tới, thương vong nhân số kỳ thật còn là so với Ân Hà trong lòng đoán muốn đối đỡ một ít.

Sau đó, tại ba tháng sau một ngày nào đó, Ân Hà dẫn đầu cái này chi sửa đường đội ngũ, đột nhiên gặp một mảnh cực lớn hố cát vắt ngang ở trước mặt bọn họ.

Cái này hố cát chiếm diện tích thật lớn, chính giữa đều là cát vàng, nếu như muốn lách qua, sẽ phải rẽ một cái đường trước thật lớn vòng tròn luân quần, chỉ sợ không có một tháng đều tu không đi ra đạo đường kia. Vì vậy, không có lựa chọn Ân Hà chỉ có thể mang theo mọi người tiến nhập cái mảnh này như là bị giam cầm ở một cái hố to trong sa mạc bình thường địa phương.

Tiến vào cái này tòa cự đại hố cát về sau, ngay từ đầu nhập lại không có gì kỳ kỳ quái quái hung hiểm xuất hiện, nhưng phiền toái là, nơi đây hạt cát thập phần xốp, chân đạp lên rất dễ dàng trũng xuống dưới, lại càng không cần phải nói ở chỗ này sửa đường đi ngang xuyên qua rồi, thật sự là khó càng thêm khó.

Ân Hà cùng với khác mấy tên thủ hạ quan quân thương lượng thật lâu về sau, rút cuộc tìm được một biện pháp tốt, kỳ thật nói là dần biện pháp đổi chuẩn xác chút ít, chính là ý vào cạnh mình người đông thể mạnh, từ sau đầu trong rừng rậm chặt bỏ rất nhiều cây cối thân cành, xếp đến cái này khối hố cát ở bên trong, đánh trước tốt rồi nền móng, sau đó lại sửa đường, như thế mới giải quyết xong vấn đề, làm cho này đi thông Thần Sơn con đường bắt đầu tiếp tục về phía trước kéo dài.

Chỉ là con đường đã đến cực lớn hố cát vị trí trung tâm thời điểm, một ngày nào đó đột nhiên thổi tới một trận cuồng phong, lập tức cát vàng đầy trời, phô thiên cái địa, che khuất bầu trời, làm cho không người nào có thể thấy vật.

Thật vất vả chịu đựng đến bão cát qua, theo cái kia dày đặc cát vàng trong chui ra thở dốc mọi người đột nhiên đều ngây dại, từng cái một trợn mắt há hốc mồm mà nhìn qua chung quanh mình.

Cuồng bạo bão cát cuốn đi rất nhiều cát, làm cho chung quanh bọn họ cát vàng lưu động xói mòn, tiến tới lộ ra một ít được chôn ở dưới cát vàng đồ vật.

Vừa bắt đầu, bọn hắn thấy là cách bọn họ gần nhất một cỗ cực lớn hài cốt.

LỤC TÍCH CHI ĐẠI HOANG TẾ

[C]

Tiêu Đỉnh
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Thánh Cốt (Hạ)

Màu trắng lạnh lạnh xương cốt đậm hương trời xanh, mỗi một đoạn xương cốt đều đặc biệt cực lớn, thoát nhìn còn không giống như là loại người sinh vật, mà là một loại khác kỳ quái mà quý dị đồ vật. Chỉ là đầu xương cốt thoát nhìn liền xấp xỉ mọi người tu kiến lớn nhất Thanh Ngọc Sở lớn nhỏ, lại càng không dùng nói những cái kia cũng không có thiếu bộ phận được chôn ở dưới cát vàng thân thể rồi, to lớn xương sườn giữa tạo thành một đạo cự đại chỗ trống, tại trong lúc vô tình rõ ràng vừa vặn tiếp tục lên này Thông Thiên Chi Lộ đi phía trước kéo dài phương hướng.

Hết thảy mọi người, vô luận là Nhân tộc còn là Hoang Tộc người, đều chưa bao giờ thấy qua, thậm chí chưa từng nghe nói qua trên đời này vậy mà sẽ có khủng bố như thế quái vật khổng lồ, cũng chính là Ân Hà đang nhìn đến này là bạch cốt lúc đột nhiên nghĩ đến lúc trước bản thân gặp được Ma thú Hắc Ma đường, cùng với tại cái đó đen kịt trong đêm khuya đột nhiên xuất hiện nhập lại giết chết Hắc Ma đường càng thêm đáng sợ quái thú.

May mắn là, Cự thú tuy rằng đáng sợ, nhưng chết mất đồ vật chính là chết hết, bạch cốt lớn hơn nữa cũng không có thể tổn thương người sống, vì vậy bây giờ còn người sống dám xuyên qua cái kia cực lớn bạch cốt, có một đoạn đường thậm chí còn dứt khoát mượn này là hài cốt xương sườn đi về phía trước, hướng về phía trước tiếp tục đi tới.

Sau đó đi theo của bọn hắn xâm nhập, phát hiện càng nhiều nữa từng

chồng bạch cốt.

Theo bề ngoài nhìn lên, hầu như tất cả hài cốt đều là xấp xỉ nhau đấy, tối đa chính là lẫn nhau ở giữa lớn nhỏ chênh lệch mà thôi.

Hành tẩu tại đây cực lớn hố cát trong, Ân Hà tổng cảm giác mình giống như đi tới một chỗ trong huyết mộ, nơi đây vùi lấp đều là cùng một loại động vật thi hài, chúng nó cực lớn, khủng bố, cũng không biết là ở qua lại diệt sạch còn là lưu lại đến nay. Nhưng mà chúng nó hiển nhiên là có thông minh linh trí đấy, mỗi một cỗ cực lớn hài cốt đều không có chồng chất chồng lên nhau, chúng nó riêng phần mình tách ra, lẫn nhau đều cách xa nhau một khoảng cách.

Thế cho nên, nơi đây thoạt nhìn thậm chí giống như là loại này không biết mà kinh khủng cực lớn sinh vật, vì chính mình sau khi chết chuẩn bị một chỗ mai táng thân thể phần mộ.

Người đi ở chỗ này, chắc chắn sẽ có một loại theo bản năng kính sợ, bất kể là Nhân tộc còn là Hoang nhân, hầu như tất cả mọi người bình tĩnh khí, chậm rãi đi qua chỗ này hố cát. Ở bên trong vài chỗ bất đắc dĩ muốn sửa đường thông qua thời điểm, bọn hắn cũng tận lực sẽ không đi tiếp xúc những thứ này cực lớn hài cốt, giống như là sợ kinh động đến những thứ này đã chết đi tiền sử Cự thú giống nhau.

Trong lúc Ân Hà dẫn theo đội ngũ trăm mặc khó khăn tại hố cát trong sửa đường đi về phía trước, chỗ này chiếm diện tích cực kỳ khổng lồ hố cát xa xa, bị gió cát làm cho che đầy một góc biên giới, chậm rãi hiện ra một cái thân ảnh khổng lồ.

Cái kia phảng phất là một cái cực lớn con rồng, cùng với ngòi ở nó đỉnh đầu một cái già nua thân ảnh.

Bọn hăn đều tại hướng xa xa trong hầm cát địa phương nhìn lại, dài đằng đằng cát vàng tựa hồ đều không thể ngăn cản tầm mắt của bọn hăn, một lát sau, cái kia già nua thân ảnh cúi đầu xuống, nhìn cái này đầu Cự thú liếc, nói: "Thoạt nhìn bọn hăn giống như cũng không có vũ nhục Thánh Cốt ý tứ, liền là thông qua nơi đây. Người nói như thế nào?"

Trầm trọng tiếng hít thở theo trong bão cát truyền đến, như sấm rền chậm rãi quét qua, một đôi con mắt thật to tại trong bão cát như ẩn như hiện, một lát sau, cái kia cái thân ảnh khổng lồ bỗng nhiên xoay người qua, sau đó cất bước hướng xa xa đi đến. Mỗi đi một bước, cái này đại địa dường như đều muốn rung động một cái.

Tại nó trên đỉnh đầu chính là cái kia thân ảnh già nua tựa hồ lăm bắm một câu, cuối cùng nói: "Cũng được, liền để cho bọn họ đi qua đi. Xem ý của bọn hăn, là muốn tu một con đường tiến về trước Thần Sơn rồi, thật đúng là không biết sống chết. . . Bất quá nói trở lại, năm đó Thần Trượng bị mất giống như chính là bị một Nhân tộc trộm đi đấy, nếu như muốn đạt được lực lượng của thần thạch, phá giải Thần Sơn bí mật, liền buộc cần phải cái kia Thần Trượng."

Hăn bỗng nhiên thấp giọng nở nụ cười một cái, lấy tay vỗ nhẹ nhẹ dưới thân Cự thú đầu lâu, nói: "Người nói, những này Nhân tộc có thể hay không bản thân đem Thần Trượng trả lại đây?"

"Rống. . ." Cự thú lấy tiếng gào thét đáp lại, sau đó nhập lại không quay đầu lại, đi thẳng hướng phương xa Nội Hoàn chi địa chỗ càng sâu.

Mà, này tòa thần bí nguy nga Thần Sơn, tại khoảng cách này lúc giữa, cũng bắt đầu dần dần hiển lộ ra chính thức bộ mặt.

※※※

Tuy rằng đoạn này chôn rất nhiều đáng sợ vô cùng cực lớn hài cốt hố cát, làm cho người ta nhìn qua trong lòng run sợ, nhưng trên thực tế mọi người thông qua nơi đây nhập lại sở tu xây dựng con đường, từ đầu tới đuôi ngược lại mà không có gặp được bất luận cái gì nguy hiểm, thậm chí có thể nói là theo tu kiến Thông Thiên Chi Lộ đến nay an toàn nhất một đoạn đường rồi.

Qua lại tại sửa đường trong quá trình gặp được sở hữu khó khăn hung hiểm, nơi đây toàn bộ không có, có lẽ là năm đó những thứ này tiền sử đám cự thú lựa chọn nơi đây với tư cách chôn xương chỗ lúc, cũng đã đem cái chỗ này thanh lý được sạch sẽ, không cho bất luận cái gì vật lẫn lộn tại ngày sau tới quấy rầy mình an bình.

Ân Hà trong nội tâm mơ hồ cũng nghĩ đến loại khả năng này, bất quá hẳn cũng không có tại đây trên tiêu phí quá nhiều tâm tư, hẳn dẫn theo đội ngũ muốn làm đúng là sửa đường tu đến chân Thần sơn, đi ngang qua chỗ này hố cát thời điểm, nói thực ra, hẳn so với bất luận kẻ nào đều khẩn trương.

Hẳn rất lo lắng, đến hôm nay, loại này Cự thú có thể hay không còn có một đầu đời sau còn sống trên đời, sau đó đột nhiên theo bên cạnh trong lao tới.

Trải qua lúc trước Hắc Ma đường đại đồ sát sự tình về sau, Ân Hà đối với bất luận cái gì sợ hãi ác ma nguy hiểm đều có vài phần thần kinh quá nhạy cảm.

Bất quá may mắn, loại nguy hiểm này vẫn luôn không có phát sinh, sau đó bọn hắn sửa đường xuyên qua chỗ này hố cát.

Lúc tất cả mọi người ly khai chỗ này hố cát đến bên kia thời điểm, nói thực ra, tất cả mọi người thở dài một hơi, bất kể là Nhân tộc binh sĩ, còn là những cái kia Hoang nhân, tại đối mặt loại này không biết rồi lại vô cùng cường đại sinh vật lúc, cái loại này bản năng kính sợ hầu như đều là giống

nhau.

Chỉ là, cái này khó được một đoạn lúc bình tĩnh lúc giữa thoáng qua tức thì, cũng không biết chừng nào thì bắt đầu, ở đằng kia chút ít Hoang nhân nô lệ trong đột nhiên nhắc lên một hồi rối loạn, sau đó tình hình nhanh chóng chuyển biến xấu: Đại đa số Hoang nhân bắt đầu la to, thần tình sợ hãi, có chút thậm chí té quỵ trên đất dốc sức liều mạng đập đầu, có chút tức thì thần tình kích động mà thậm chí bắt đầu đối với Nhân tộc binh sĩ chửi mắng lên.

Đây là một đám người đồng thời lâm vào táo bạo phần nô tâm tình, đây là tiến vào Nội Hoàn chi địa sau những thứ này Hoang nhân nô lệ trong lần thứ nhất, hết thấy mọi người tộc binh sĩ như lâm đại địch, trường đao ra khỏi vỏ, lạnh lạnh nhìn chăm chăm vào, một khi có người dám vượt rào một bước, lập tức sẽ phải máu nhuộm năm bước.

Ân Hà nhanh chóng chạy tới, vốn là làm cho người ta chèn ép mấy cái dẫn đầu thần tình điên cuồng người, kéo dài tới một bên trước đau nhức đánh một trận, sau đó lại chỉ huy binh sĩ trấn áp, cuối cùng là đem cái này cổ rối loạn ép xuống, lập tức lập tức bắt đầu truy tìm loạn lên nguyên nhân.

Nguyên nhân kỳ thật nhập lại không phức tạp, đầu một lát sau, bọn hắn sẽ biết.

Theo bọn hắn đứng đây cái chỗ này, hướng phía trước nhìn ra xa thời điểm, cùng ngày khí trời trong xanh, bão cát cũng yếu thời điểm, có thể chứng kiến Thần Sơn hình dáng bộ dáng.

Nhân tộc thấy được, Hoang nhân các nô lệ cũng nhìn thấy.

Bọn hắn nhận ra ngọn núi này.

Bọn hắn biết mình ở nơi nào.

Trăm ngàn năm qua, từng cái Hoang Tộc nhân từ nhỏ đến lớn nghe được ghi ở trong lòng đều là đối với chỗ này Thần Sơn kính sợ, cấm tiếp cận tổ huấn là truyền lưu trăm ngàn năm tín điều, vì vậy, tất cả Hoang nhân nô lệ đều thoáng cái không cách nào tiếp nhận sự thật này, lập tức bắt đầu nóng nảy lên.

Hoang nhân các nô lệ rất phẫn nộ, rất uể oải, như là có một đoàn lửa bùng thiêu cháy lấy tâm linh, oa oa kêu to, hận không thể muốn đập nát bên người những thứ này vạn ác Nhân tộc, mới có thể một trút mỗi hận trong lòng.

Bọn hãn muốn giết người!

Bọn hãn đều muốn chạy khỏi nơi này!

Đây hết thảy đều do Nhân tộc!

Tại có người hò hét có người cổ động trong thân thể máu nóng lại bắt đầu sôi trào thời điểm, nghênh đón bọn họ là Nhân tộc binh sĩ băng lãnh vô tình lưỡi đao binh khí.

Cả ngày mệt mỏi nhiều việc sửa đường, vất vả làm việc tay chân Hoang nhân các nô lệ, nơi nào sẽ là trang bị tinh xảo lại kinh nghiệm phong phú đồng thời thể lực dồi dào Nhân tộc binh sĩ đối thủ?

Lần này không biết lượng sức phản kháng coi như là tràn đầy không cam lòng cùng phẫn nộ, nhưng vẫn như thế nhanh chóng bị đánh bại, mùi máu tanh bắt đầu tràn ngập tại đây mảnh thổ địa lên, cũng không lâu lắm, Hoang nhân nô lệ đã bị bức bách toàn bộ quỳ trên mặt đất, lại cũng vô lực phản kháng.

Tại chung quanh của bọn hãn, hơn mười bộ bị lưỡi đao sắc bén chém chết thi thể; mà Nhân tộc binh sĩ bên kia, đều là kinh nghiệm chiến trận tinh nhuệ, tại nhân số trên hôm nay cũng tiếp cận những tù binh này, vì vậy một cuộc

chiến đấu xuống, thậm chí đều tìm không thấy mấy cái bị thương.

Thật lớn và lại cách xa lực lượng khác biệt, khiến cái này Hoang nhân các nô lệ tuyệt vọng.

Người tuyệt vọng sẽ chết lặng, liền sẽ buông tha cho hy vọng.

Lúc hết thảy sau khi bình tĩnh lại, Ân Hà mang theo một chút chán ghét thần tình từ bên ngoài đã đi tới, cước bộ của hắn đạp qua cái kia chút ít chảy xuôi máu tươi, để lại một hàng máu tanh dấu chân.

Hắn đứng ở những cái kia còn sống, thần tình tuyệt vọng lại sụp đổ Hoang nhân nô lệ trước người.

"Đó là Thần Sơn." Hắn chỉ vào này tòa đỉnh núi, đối với mọi người lớn tiếng nói ra.

Những cái kia quỳ trên mặt đất Hoang nhân các nô lệ một hồi bạo động, tựa hồ lần nữa theo nhân tộc này đầu lĩnh miệng ở bên trong lấy được chứng minh lại đã kích thích bọn hắn một cái.

Bên cạnh sớm đã trận địa sẵn sàng đón quân địch những này Nhân tộc binh sĩ một hồi đánh chửi, vung vẩy binh khí, cuối cùng là lại đem cái này một hồi tiếng động lớn rầm rĩ ép xuống.

Ân Hà sắc mặt lạnh lùng, lạnh lùng nói ra: "Các người Hoang Tộc nhân trăm ngàn năm trong dù sao vẫn là truyền thuyết, tới gần nơi này Thần Sơn sẽ như thế nào, hiện tại thật sự nhích tới gần, các người thì sao rồi hả?"

Hoang nhân các nô lệ chợt im lặng xuống.

"Là từng cái một ngã xuống đất chết bất đắc kỳ tử rồi, còn là thiếu gãy tay chân, miệng phun máu tươi?" Ân Hà lạnh lùng nhìn quét qua một đám người

kia, nói, " không còn có cái gì phát sinh, đúng hay không?"

Hắn cau mày, thoạt nhìn mang thêm vài phần sát khí, lớn tiếng nói:
"Đường, tiếp tục tu qua. Đã sửa xong, ta ở chỗ này thề với trời, chỉ cần khi đó còn người sống, ta liền mang bọn người ly khai nơi đây, thi tha các người trở về gia viên; nếu không muốn sửa đường muốn tạo phản đấy, những cái kia người chết, liền là kết cục của các người!"

Hắn ngăm nhìn bốn phía, lạnh giọng nói ra: "Hiện tại, có ai không muốn sửa đường đấy, đứng ra đây!"

Hoang dã trên gió thổi qua, mang theo vài phần đằng trước máu tanh khí tức, cái kia một đoàn bị vây quanh Hoang nhân nô lệ quỳ trên mặt đất, an tĩnh đến đáng sợ.

Sau nửa ngày sau đó, vẫn là không có bất kỳ một cái Hoang nhân đứng ra đây, bọn hắn đều quỳ trên mặt đất, vẫn không nhúc nhích.

Ân Hà khước miệng hơi hơi khẽ nhăn một cái, đáy mắt ở chỗ sâu trong có một tia thần sắc phức tạp chảy qua, sau đó hắn xoay người qua, đi thẳng về phía trước, đồng thời trong miệng truyền đến một câu thanh âm, quanh quẩn tại đây mảnh trong đám người: "Tiếp tục sửa đường!"

LỤC TÍCH CHI ĐẠI HOANG TẾ

[C]

Tiêu Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Sở Dục (Thượng)

Nội Hoàn chi địa con đường đang không ngừng mà xâm nhập tới, đồng thời khó khăn gặp phải cũng dần dần tăng nhiều, càng là đến Nội Hoàn chi địa ở chỗ sâu, đủ loại kỳ kỳ quái quái đồ vật sẽ tầng tầng lớp lớp mà tuôn ra hiện ra, hơn nữa trong đó có không ít còn là đủ để chí mạng đồ vật.

Đến lúc này, không chỉ là Hoang nhân nô lệ đang làm việc bên trong sẽ có nguy hiểm, chính là Nhân tộc binh sĩ tại bình thường giám sát và điều khiển tuần tra bên trong, cũng thỉnh thoảng mà sẽ phát sinh cái gì ngoài ý muốn. Tuy rằng chính thức gặp chuyện không may chết nhân số cũng không phải rất nhiều, nhưng xác thực cũng đã kích thích.

Đội ngũ nhân số tại chậm chạp mà không ngừng mà giảm bớt tới, tử vong gần trong gang tấc, một loại áp lực cùng khủng hoảng xen lẫn cùng một chỗ bầu không khí bao phủ tại đây chỉ sửa đường trong đội ngũ, làm cho người ta thủy chung không thở nổi. Lại càng không cần phải nói dưới mắt xâm nhập Nội Hoàn tim gan chi địa, cổ này theo Thần Sơn bên trên phát ra kỳ dị lực lượng khí tức đã thập phần đậm đặc, tuy rằng còn không đến mức đưa người vào chỗ chết, nhưng vô luận Hoang nhân nô lệ còn là nhân tộc chiến sĩ cũng bắt đầu dần dần nhận lấy cổ lực lượng này ảnh hưởng, thân thể có biến đến suy yếu lên xu thế.

Ân Hà tất cả tinh lực đều hao phí tại hết sức duy trì lấy cục diện, không cho đội ngũ tại khủng bố trọng áp bên dưới tan vỡ.

Hắn không thể không rút ngắn trong mỗi ngày Hoang nhân nô lệ sửa đường làm việc thời gian, thậm chí áp dụng khô một hai canh giờ trở về đi nghỉ ngơi đồng dạng thời gian, sau đó lại tiếp tục đi ra làm việc phương pháp, để tất cả mọi người thêm nữa mà đứng ở Thanh Ngọc Sở ở bên trong lấy được thở dốc cơ hội. Nhưng mà bởi như vậy, sửa đường tốc độ rất cực vẫn phải không thể tránh né mà chậm lại.

Thần Sơn xa xa đang nhìn, nhưng dưới mắt hết thấy thoát nhìn đều càng ngày càng không xong, hơn nữa tại có thể đoán được tương lai còn muốn không ngừng mà chuyển biến xấu xuống dưới.

May mắn ở thời điểm này, Ân Hà hy vọng thật lâu trợ giúp cuối cùng đã tới.

Thánh thành bên kia, Quý Hậu lần nữa đưa tới một nghìn năm trăm người Hoang nhân nô lệ, cùng với mặt khác năm trăm người Nhân tộc tinh nhuệ binh sĩ.

Kỳ thật phần này trợ giúp đến hay là muốn cảm tạ Đại Tế Ti áp lực, tại phát giác được Nội Hoàn chi địa bên trong sửa đường tiến độ đột nhiên thay đổi chậm lại về sau, Đại Tế Ti lập tức đem Quý Hậu gọi đi hỏi thăm, tại biết được Ân Hà bọn hắn giờ phút này làm cho gặp phải khó khăn cùng quần cảnh về sau, Đại Tế Ti không có tỏ vẻ đồng tình, không có thương xót, cũng không có cái gì cảm khái, chỉ là lạnh lùng lại trực tiếp mà đối với Quý Hậu vị này Thánh thành Trưởng Lão phát ra tối hậu thư.

Phải, nhất định, liều lĩnh mà cũng muốn cam đoan sửa đường tốc độ, cho dù là dùng mạng người đi lấp. Bằng không mà nói, hắn tìm mặt khác người đến làm chuyện này.

Mệnh lệnh này không hề nghi ngờ là lãnh huyết mà tàn khốc, nói thật, Quý Hậu nếu không phải chính tai nghe thấy đều không thể tin được là trải

qua mấy chục năm lúc giữa ôn hòa bình tĩnh Đại Tế Ti nói lời. Chỉ là sự tình đang ở trước mắt, không được phép hấn còn có chút nào khoan nhượng.

Đại Tế Ti tuy rằng hầu như không nhúng tay vào thế tục tòa vụ, nhưng bởi vì có Thiên Thần gia trì, thân là Thần Minh cùng nhân tộc giữa duy nhất người liên hệ vật, hấn trời sinh giống như là một cái Bán Thần tồn tại, vì tất cả Nhân tộc kính ngưỡng. Một khi hấn công khai đối với Quý Hậu phát ra chất vấn, loại ảnh hưởng này lực lượng thậm chí đủ để dao động Quý Hậu Trưởng Lão Hội thành viên vị trí.

Quyền thế cùng sinh tồn trước mặt, Quý Hậu không tiếp tục đường lui, vì vậy hấn lập tức không chút khách khí không dung tình chút nào mà đem loại áp lực này trực tiếp chuyển hóa đến Hoang Tộc trên thân.

Ngoại trừ nghiêm nghị áp bách cùng hấn thân cận Hoang nhân bộ lạc, như Bạch Mã bộ lạc đám người lập tức dâng lên các loại Hoang nhân tù binh hoặc mặt khác nhân khẩu bên ngoài, hấn thậm chí trực tiếp vận dụng Thánh thành Nhân tộc quân đội, bắt đầu hướng ra phía ngoài bắt người cướp của.

Đại Hoang Nguyên bên trên những cái kia không chịu hàng phục Thánh thành Hoang nhân bộ lạc, có không ít tại Nhân tộc cường hấn quân đội gót sắt bên dưới bị trực tiếp tiêu diệt, đánh cướp đến Hoang nhân cùng bị đồng bào lừa gạt đưa tới Hoang nhân cùng một chỗ bị làm nô lệ đưa vào Nội Hoàn chi địa, đã trở thành là nhân tộc dã tâm hi sinh tế phẩm.

Loại làm này đương nhiên cũng đưa tới Hoang Tộc phản kháng, chiến sự liên tiếp, thương vong tùy theo mà đến.

Trận này hầu như không có quá lớn lợi ích chiến tranh đưa tới Thánh thành bên trong mặt khác một số người bất mãn, nhưng tất cả mọi người tại biết rõ Đại Tế Ti cái kia kiên quyết thái độ phía sau đều trầm mặc.

Một năm nay Đại Hoang Nguyên bên trên, tràn đầy máu tanh, giết chóc cùng làm người ta áp lực khí tức, vô luận là Nhân tộc còn là Hoang Tộc, đều thật giống như tiến nhập một cái chưa từng có khẩn trương thời đại.

Đang ở Nội Hoàn chi địa Ân Hà cũng không biết những thứ này, hoặc là nói, hẳn có thể nghĩ tới những thứ này đồ vật nhưng hẳn giờ phút này đã không có thời gian đi vì những chuyện kia lo lắng, đầu vai của hẳn có nặng dị thường áp lực, chính là tại hẳn phía trước này tòa nguy nga cao ngất Thần Sơn.

Nhân viên bổ sung tóm lại còn là hóa giải cái này chi sửa đường đội ngũ cái kia giật gấu vá vai, nghèo rớt mồng tơi áp lực, mặc dù đang vừa mới đến nơi đây thời điểm, mới tới những cái kia Hoang nhân các nô lệ cũng rất là làm ầm ĩ một hồi, có người chịu không nổi Thần Sơn quý dị khí tức áp lực mà chết đi, càng nhiều nữa người cũng là tại phát hiện mình tiến nhập Thần Sơn phạm vi về sau, giống như lúc trước những cái kia Hoang Tộc nô lệ giống nhau không tiếp thụ được sự thật này bắt đầu điên cuồng ồn ào lên.

Bầu không khí một lần thập phần khẩn trương, thế cục một lần thập phần nguy hiểm, ở trong quá trình này, xưa cũ có một nhóm kia Hoang nhân nô lệ phần lớn không có dính vào, sau đó quả nhiên đấy, Ân Hà hạ trấn áp mệnh lệnh.

Đao búa mũi kiếm phía dưới, phần nô trở nên không có chút ý nghĩa nào, máu tươi tử vong trước mặt, mọi người quỳ xuống hai đầu gối, nằm rạp xuống trên mặt đất.

Thần Thoại cùng truyền thuyết, tôn nghiêm cùng nhiệt huyết, những cái kia tốt đẹp chính là hy vọng dường như đều theo gió mà đi, giống như một trương yếu ớt giấy mỏng bị đâm phá.

Chinh đồn loại này hỗn loạn cục diện bỏ ra vài ngày, tại mất đi hơn một

trăm cái mạng người về sau, hết thấy rốt cuộc lại ổn định lại. Ân Hà hạ lệnh một lần nữa đã bắt đầu sửa đường công tác.

Lúc này đây hẳn hấp thụ lúc trước giáo huấn, vì gắng sức ứng phó Thần Sơn ngày ấy lợi ích mãnh liệt áp bách, hẳn đem một lần nữa dồi dào lên nhân thủ chia làm tam ban, mỗi lớp người làm công việc hai canh giờ liền thay cho nhất ban người. Người nghỉ ngơi, sửa đường liên tục.

Kể từ đó, quả nhiên, sự tình một lần nữa lên quỹ đạo, sửa đường tốc độ bắt đầu một lần nữa nhanh.

※※※

"Rống!"

Một cái long trời lở đất nổ mạnh âm âm tiếng kêu, giống như núi nhỏ thân thể xuyên qua cuồng vũ bão cát lao đến, cái kia cự chưởng hung hăng mà đánh vào một cái khác bên ngoài khung bố dử tợn, hình thể cũng thập phần to lớn quái thú trên đầu, lập tức chỉ nghe một hồi kêu thảm thiết, cái kia không biết tên quái thú lão đảo trở ra, màu vàng huyết dịch theo miệng vết thương phun mạnh ra, tung tóe hất tới giữa không trung.

Chỉ là, con quái vật này hiển nhiên cũng không phải là hạng người bình thường, tại sau khi bị thương chẳng những không có đào tẩu, ngược lại thoát nhìn còn kích phát hung hãn chi khí, đối với phía trước theo trong bão cát đi ra "Long Vương" rống lớn kêu lên, sau đó vung vẩy tới móng vuốt sắc bén nhào tới.

"Oanh!"

Hai cái Cự thú lại lần nữa đâm vào một khối, sau đó điên cuồng cắn xé tranh đấu lên, thẳng đánh cho cát bay đá đi, đại địa chấn chiến, thậm chí đã liền gần trong gang tấc này tòa cao lớn vô cùng ngọn núi, dường như cũng

hơi hơi chấn động một cái.

Thần Sơn dưới chân, khủng bố như thế hai cái Cự thú ở nơi này không người biết được địa phương liệu chết chém giết tới.

Kịch đấu bên trong, Long Vương đỉnh đầu cái kia già nua thân ảnh địa phương, bỗng nhiên tìm một cơ hội đột nhiên sáng lên một đạo hào quang, trong nháy mắt đã trúng mục tiêu con quái thú kia ánh mắt chỗ hiểm.

Lập tức, chỉ nghe quái thú phát ra một tiếng tê tâm liệt phế, dị thường mãnh liệt tiếng kêu thảm thiết, lão đảo hướng lui về phía sau đi.

Long Vương nhảy lên, không dung tình chút nào mà trực tiếp cắn con quái thú kia cổ họng, cự chưởng cầm thân, chỉ nghe "Răng rắc" một tiếng, giống như xương cốt bị cứng rắn bẻ gãy thanh âm.

Con quái thú kia lần nữa phát ra một tiếng thê lương tiếng ai minh, sau đó giống như như một tòa núi nhỏ té xuống, nặng nề mà té lăn trên đất.

Quét sạch mà qua cuồng phong chậm rãi bình tĩnh lại, chung quanh bụi đất cũng chậm chậm rơi bên dưới, Long Vương cúi đầu nhìn nhìn chính mình thân thể cao lớn, phía trên kia có thật nhiều máu vết thương dấu vết. Hiển nhiên, trước mắt con quái thú kia thực lực cũng là dị thường cường hãn, cho dù là nó cũng bị thương không nhẹ.

Tại nó đỉnh đầu lão đầu vỗ nhẹ đầu của nó, giống như đang an ủi nó.

Long Vương trong miệng phát ra một tiếng trầm thấp rống lên một tiếng, ngẩng đầu vốn là nhìn thoáng qua bên cạnh Thần Sơn, lập tức quay đầu nhìn phía một phương hướng khác.

Tuy rằng bọn hắn liền đứng ở Thần Sơn dưới chân, nhưng gần như thế khoảng cách, Thần Sơn cái kia dị thường khủng bố cùng mãnh liệt kỳ dị lực

lượng, nhưng thật giống như cũng không có đối với hai người bọn họ tạo thành cái gì tổn thương cùng áp lực.

Tại Long Vương đỉnh đầu lão đầu cũng hướng về xa xa cái hướng kia nhìn thoáng qua, bỗng nhiên mở miệng nói: "Chúng ta không sai biệt lắm đã đem Thần Sơn chung quanh Kim Huyết Ma Thú đều giết sạch rồi đi, nếu như như vậy, những người kia vẫn không thể đem đường tu đến Thần Sơn nơi đây, vậy liền quá là vô dụng."

Long Vương trầm thấp mà gầm rú một tiếng, sau đó cúi thấp người, giờ vượt bắt được cái kia chết đi quái thú một cái chân, lập tức xoay người, thì cứ như vậy kéo lấy cái này chỉ Kim Huyết Ma Thú thi thể, giẫm phải trầm trọng bộ pháp, từng bước một rơi xuống xa xa đi đến, cũng không lâu lắm, liền biến mất tại Thần Sơn cái nào đó góc địa phương, chỉ để lại sau lưng cái kia trống rỗng chi địa, còn có bị màu vàng huyết dịch nhuộm qua thổ nhưỡng.

Ánh mặt trời rơi vãi xuống, chiếu vào cái này một vùng trên đất, kim máu một hồi hào quang chớp động, nhưng là chậm rãi phản chiếu ra cái kia một tòa cao lớn ngọn núi, cùng với đang ở phụ cận chân núi, thậm chí có một đạo phẳng phất là thiên nhiên tạo ra ba thước rộng đường núi, theo chân núi hướng lên kéo dài, một đường quanh co khúc khuỷu uốn lượn mà đi, lẳng lẳng yên thông hướng này tòa thần bí không biết mà lại dị thường khủng bố Thần Sơn ở chỗ sâu.

LỤC TÍCH CHI ĐẠI HOANG TẾ

[C]

Tiêu Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Sở Dục (Hạ)

Thời gian tại ngày từng ngày mà qua, thế nhưng là làm cho người ta cảm giác nhưng thật giống như thời gian này chậm chạp giống như là đọng lại giống nhau, mỗi một ngày đều là khác thường giống nhau trạng thái —— thống khổ, giãy giụa, làm việc, tử vong cùng cái kia có mặt khắp nơi áp lực.

Ân Hà có đôi khi cảm giác mình thật giống như một cái không biết bơi lặn hải tử, ngã vào vô tận trong biển rộng, sau đó càng không ngừng hướng về vô tận đáy biển rơi xuống.

Mỗi một ngày sáng sớm khi...tỉnh lại, Ân Hà đều có một loại chết lặng cảm giác, hắn thậm chí đã quên chính mình đi vào cái chỗ này đã bao lâu, hắn chỉ là nhìn xem cái này rất nhiều người càng không ngừng giống như một bày kiến hôi, hoạt động, sửa đường, còn có mặt trời mọc mà làm mặt trời lặn mà hơi thở quy luật người đến người đi.

Không đúng, chỉ có từ bên ngoài người tiến vào, cũng không có người từ nơi này rời đi đi ra ngoài, rời đi có lẽ chỉ có người chết?

Thánh thành cùng Quý Hậu bên kia, trước trước sau sau lại đưa mấy đám Hoang nhân nô lệ tiến đến, trong đó nương theo lấy Đại Tế Ti thúc giục mệnh lệnh.

Đi thông Thần Sơn con đường vẫn còn chậm rãi về phía trước kéo dài tu kiến tới, càng đến gần Thần Sơn, cổ này đáng sợ đấy, quỷ dị lực lượng lại

càng đậm đặc càng cường đại, người bị chết bắt đầu càng ngày càng nhiều, thậm chí ngay cả Nhân tộc chiến sĩ đều có chút không chịu nổi, càng không ngừng phát sinh tử vong hiện tượng.

So sánh với đến, Ân Hà đôi khi thậm chí cảm thấy đến kỳ quái, bởi vì hắn phát hiện mình đến như thế địa phương nguy hiểm về sau, lại có thể từ đầu tới đuôi đều không có xuất hiện cái gì không ổn nguy hiểm tình huống.

Hắn liền giống như những cái kia Hoang nhân nô lệ bên trong cường tráng nhất cường đại nhất Hoang nhân giống nhau, tựa hồ đối với Thần Sơn cái chủng loại kia quý dị lực lượng có một loại trời sinh chống cự năng lực, tại Thần Sơn uy áp trước mặt, thường thường so với đại đa số mọi người nhẹ nhõm rất nhiều.

Chỉ là mỗi một ngày nhìn xem loại này tàn khốc mãnh liệt sửa đường bộ dáng, mà hắn còn phải lại thúc giục, tại một lúc mới bắt đầu, để chính hắn cũng hiểu được có chút không chịu nổi. Về sau, thời gian lâu dài về sau, tâm tình của hắn bên trên cũng bắt đầu đã xảy ra một ít không hiểu thấu biến hóa, giống như đối với hết thảy đều trở nên chết lặng lên, đối với tử vong cũng không hề để trong lòng, giống như là cái xác không hồn, có chút dần dần mà làm mất sự tình, bằng vào trong trí nhớ bản năng tiếp tục thôi động sửa đường chuyện này.

Ngẫu nhiên đêm khuya bình tĩnh lúc, Ân Hà lại đột nhiên phát hiện mình đáng sợ kia biến hóa, sau đó sờn hết cả gai ốc, toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

Nhưng ở một ngày mới bắt đầu về sau, tại hắn đi ra cái kia Thanh Ngọc Sở lúc, tâm linh của hắn giống như sẽ tự động phong bế, để hắn một lần nữa trở nên lạnh lùng cùng chết lặng.

Có lẽ nếu không có như thế, hắn tựa không khả năng tiếp tục ở đây như Địa ngục địa phương sống sót.

Trên thực tế, cùng loại biến hóa giống như là một loại đáng sợ tật bệnh, lây bệnh quét sạch đội ngũ bên trong mỗi người, bất kể là Hoang nhân nô lệ, còn là nhân tộc chiến sĩ.

Tất cả mọi người trong lúc vô tình trở nên tê liệt, trở nên đần độn, đối với tử vong cùng nguy hiểm những thứ này lớn nhất kích thích đều thờ ơ. Mỗi người tựa hồ cũng chỉ nhớ rõ chính mình lúc ban đầu nên làm sự tình, sau đó chết lặng mà giống như xách tuyến con rối đi tiếp tục làm việc.

Thần Sơn, càng ngày càng gần. . .

Người chết, cũng càng ngày càng nhiều.

Rất sớm lấy tiền đại tế ti theo như lời nói, cái kia "Liều lĩnh dù là dùng mạng người đi lập cũng muốn tu kiến cái này Thông Thiên Chi Lộ" nói, đến nay ở nơi này giữa ban ngày trong, tại đây rời xa Thánh thành, rời xa Nhân tộc, rời xa văn minh địa phương, lạnh lùng mà bi thương mà thực hiện.

Mọi người trở nên càng ngày càng trầm mặc, đại đa số mọi người đã không nói thêm gì nữa, có đôi khi thậm chí cả ngày ban ngày tại bên ngoài làm việc người, vô luận là Hoang nhân nô lệ còn là nhân tộc chiến sĩ, cũng sẽ không mở miệng nói lên một câu.

Dù là gặp được cái nào đó ngoài ý muốn, đột nhiên có một cái đồng bạn tại bên người ngã xuống cũng chết đi lúc, người kia thường thường cũng chỉ là dờ dẫm lạnh lùng nhìn lên một cái, sau đó tiếp tục làm việc, hoặc là mặt không thay đổi đi qua.

Ân Hà đã nghĩ không ra khủng bố như thế cùng đáng sợ tình cảnh đến cùng là chừng nào thì bắt đầu được rồi, có lẽ lúc ban đầu thời điểm cũng không rõ ràng, có lẽ là chậm rãi mới biến thành như vậy, nhưng mà cái loại này tuyệt vọng cảm giác giờ phút này là như thế rõ ràng, cả ngày lẫn đêm đều

quanh quần tại trong lòng của hắn, dường như bao giờ cũng không có ở đây dù hoặc lấy hắn, cũng bao giờ cũng đang nhắc nhở hắn, sinh mệnh không có chút ý nghĩa nào, tử vong mới là quy túc.

Cho đến khi có một ngày buổi tối, hắn tại cái kia Thanh Ngọc Sở bên trong bỗng nhiên bừng tỉnh lúc, hắn ngẩng nhìn bốn phía, những cái kia trong bóng tối thân ảnh cùng miễn cưỡng có thể trông thấy một ít đều là chết lặng mặt lạnh lùng, Ân Hà đột nhiên có một loại cảm giác, chính mình giống như đã là nơi đây duy nhất còn lưu lại tới vài phần thanh tỉnh ý chí người.

Bất thành linh thanh tỉnh là như thế đáng sợ, để hắn thiếu chút nữa nổi điên.

Có như vậy trong nháy mắt, hắn thậm chí vô thức mà nghĩ muốn thả vứt bỏ loại này thanh tỉnh, đều muốn làm cho mình trầm luân xuống dưới, như vậy chết lặng không hề tỉnh lại, dùng như vậy để trốn tránh sợ hãi.

Nhưng cuối cùng, hắn rốt cục vẫn phải mạnh mẽ nhịn xuống, không chế được chính mình. Một đêm kia hắn thủy chung không dám lại chớp mắt, ngồi ở đó Thanh Ngọc Sở bên trong cho đến khi Thiên Minh.

Sáng sớm ngày thứ hai thời gian, hắn mở ra Thanh Ngọc Sở đại môn, tại mở cửa trong nháy mắt đó, trong đầu hắn đột nhiên lướt qua một cái không hiểu thấu vấn đề: Đây là thứ mấy cái Thanh Ngọc Sở rồi hả?

Sửa lâu như vậy đường, xây bao nhiêu tòa Thanh Ngọc Sở, dưới mắt đây là ba mươi? Ba mươi lăm? Thứ bốn mươi tòa?

Còn là thứ năm mươi tòa?

Hay hoặc là, vền vền chỉ là thứ hai mươi tòa?

Tiến đến cái mảnh này thổ địa, cuối cùng lại đi qua bao nhiêu thời gian. . .

Hắn mờ mịt đi ra ngoài, tại hắn sau lưng còn có nhiều người hơn đi theo ra ngoài, không ai nói chuyện, không có chút thanh âm, hết thấy đều tại yên tĩnh trong im lặng, an tĩnh đến đáng sợ!

Trời đã sáng, một đám ánh mặt trời rơi vãi xuống, chiếu vào Ân Hà trên mặt.

Ân Hà lấy tay sờ lên lồng ngực của mình, cảm giác được trong lồng ngực chậm rãi nhảy lên, kia là sinh mệnh ngoan cường sức sống đi.

Hắn chợt phát hiện, ngày hôm nay chính mình lại có thể cũng không có lại lần nữa lâm vào cái loại này khủng bố chết lặng tâm tình bên trong, chỉ là đại não dường như vẫn đang có chút không tỉnh táo lắm. Rõ ràng chung quanh thế giới đều thập phần rõ ràng, nhưng mà tại hắn nhìn lại, hết thấy lại tựa hồ mơ hồ mông lung.

Hắn có chút khó khăn mà xoay người, hướng về con đường mạnh nhất phương đi đến, tại hắn sau lưng, nhóm lớn mọi người giống như ngày xưa giống nhau, giống như cái xác không hồn đi tới thuộc về vị trí của bọn hắn, bắt đầu làm việc làm việc.

Ân Hà chậm rãi đi tới, đi tới, tay của hắn một mực không có rời đi bộ ngực của mình, hắn muốn nghe tới tiếng tim mình đập, hắn bỗng nhiên có một loại cảm giác, có lẽ cái nào đó thời điểm, hắn sẽ rút cuộc cảm giác không thấy loại này tim đập rồi.

Hắn đi tới con đường phần cuối, một bóng mờ như núi, chiếu qua đầu xuống. Hắn có chút khó khăn ngừng đầu, hướng phía trước nhìn lại, sau đó nhìn, nhìn xem, nhìn xem. . .

Đột nhiên, hắn có chút ảm đạm ánh mắt trong con mắt, bỗng nhiên có một vòng sáng sủa phát sáng lên.

Hắn nhìn đến đó tòa gần trong gang tấc cao lớn hùng vĩ ngọn núi, còn có phía trước cái kia yên tĩnh theo chân núi hướng lên đường núi, uốn lượn đi phía trước, cho đến khi Thần Sơn ở chỗ sâu.

LỤC TÍCH CHI ĐẠI HOANG TẾ

[C]

Tiêu Đỉnh
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Đường Thành (Thượng)

Này Thông Thiên Chi Lộ, rút cuộc tu đến chân Thần Sơn.

Ân Hà kinh ngạc mà nhìn Thần Sơn, nhìn xem cái kia tựa hồ bình thường không có gì lạ đường núi, đầu cảm giác mình toàn thân giống như đang không ngừng mà run rẩy, nhưng mà trên thực tế, thân thể của hắn cứng ngắc được giống như là một tảng đá, một mực cứng ngắc mà đứng tại nguyên chỗ vẫn không nhúc nhích.

Lồng ngực của hắn còn lưu lại lấy vài phần nhiệt độ, tim đập của hắn âm thanh vẫn còn chậm rãi truyền đến, một cổ ấm áp theo hắn tại trên lồng ngực bên phải trong truyền đến, lặng yên hộ vệ lấy trái tim, cũng giữ một chút cuối cùng thần chí.

Ân Hà chậm rãi, dị thường khó khăn xoay người, đều muốn lớn tiếng la lên, muốn muốn nói cho tất cả mọi người, con đường này rốt cuộc đã sửa xong!

Khoảng cách Thần Sơn chỉ là chỉ cách một chút, còn dư lại một chút khoảng cách đi qua thì tốt rồi, không dùng lại sửa, có thể!

Nhưng mà, hắn chỉ là há to miệng, rồi lại không có chút thanh âm từ miệng trong truyền tới, thật giống như hắn đột nhiên câm giống nhau.

Mà tại chung quanh của hắn, đồng dạng không có bất kỳ thanh âm, cho dù

tại trong tầm mắt của hắn, còn có số lượng nhiều người nhiều người ——
Hoang nhân nô lệ, Nhân tộc binh sĩ, bọn hắn đều đang đi lại lấy, nhưng mà
mặt khác hết thấy mọi người, hầu như toàn bộ đều là một cái bộ dạng.

Bọn hắn ánh mắt ngốc trệ, hai mắt vô thần, hành động dị thường chậm
chạp, mỗi người đều tại làm theo điều mình cho là đúng, không có người nói
chuyện, không có người la lên, không có chút nào sinh khí, hết thấy liền quý
dị như vậy mà tại yên tĩnh trong phát sinh, làm cho người ta da đầu run lên
đáy lòng phát lạnh.

Thả mắt nhìn đi, Ân Hà đột nhiên có một loại bản thân chính đưa thân vào
trong ảo giác vô số thi thể.

Những người kia rõ ràng còn sống, rõ ràng còn đang đi lại, còn đang làm
việc, thế nhưng là Ân Hà rồi lại cảm giác, cảm thấy, bọn hắn giống như đã bị
chết.

Là Thần Sơn cái kia quý dị mà lực lượng cường đại, trong lúc vô tình hủy
diệt rồi tất cả mọi người sao?

Ân Hà cảm giác mình cũng sắp nổi điên, hắn nắm chặt ngực, bàn tay phải
cùng cánh tay trong, mơ hồ lại lần nữa truyền ra một cỗ ôn hòa lực lượng,
bảo vệ tâm mạch của hắn, làm cho cảm giác của hắn hơi đỡ một ít, không có
lạnh như vậy.

Hắn mở ra bước chân, rồi lại phát hiện tốc độ của mình cũng chậm được
đáng thương, bất quá hắn còn là thì cứ như vậy từng bước một mà đi thẳng về
phía trước, đi tại cái này một đoàn yên lặng im ắng đáng sợ trong đám người,
bắt đầu rời xa Thần Sơn.

Tại sau lưng của hắn, thổi lên gió, là từ Thần Sơn trên thổi xuống đấy,
lướt nhẹ qua động vật áo cùng lọn tóc hắn, có chút hơi lạnh, thật giống như

có một cái lạnh buốt tay tại nhẹ nhàng vuốt ve cổ của hắn.

Ân Hà không quay đầu nhìn, một mực cố hết sức mà chậm chạp mà đi về phía trước, ở bên cạnh hắn càng không ngừng có những người khác đi qua, nhưng mà hết thấy mọi người tựa hồ cũng đối với Ân Hà nhìn như không thấy, ánh mắt của bọn hắn cứng ngắc mà dờ dẫm, trống rỗng, giống như không có còn lại bất luận cái gì còn thuộc về nhân tính trong đồ vật.

Thời gian dần trôi qua, gió giống như nhỏ hơn, ngừng, cái loại này lạnh buốt cảm giác đã đi ra thân thể, mà cùng lúc đó, Ân Hà rõ ràng mà cảm giác được, tay phải của mình cánh tay ở bên trong, giống như có đồ vật gì đó thức tỉnh lại giống nhau, tại chậm rãi nhịp đập lấy.

Hắn có chút cố hết sức mà cúi đầu nhìn thoáng qua, phát hiện tay phải của mình chẳng biết lúc nào bắt đầu đang tại biến thô biến lớn, nhập lại sinh ra da lông cơ bắp từng cục, biến thành giống như đầu Ma thú giống như cánh tay.

Cũng chính là quỷ dị này biến hóa làm cho sinh ra lực lượng, đang không ngừng mà trợ giúp hắn duy trì lấy cuối cùng một chút sinh cơ cùng thanh tỉnh, chèo chống lấy hắn chậm rãi đi thẳng về phía trước.

Dưới chân đường, là hắn tự mình dẫn người tu đấy, nhưng giờ phút này thoát nhìn nhưng thật giống như không chừng mực bình thường xa xôi, Ân Hà bước đi a đi a, đi thẳng lấy.

Tại trước mắt của hắn, tựa hồ hết thấy lại lần nữa bắt đầu mơ hồ, trời tối, trời lại sáng, nhật nguyệt thay đổi liên tục, mặt trời lên mặt trăng lặn, thì cứ như vậy đi thẳng lấy, đi tới...

Những cái kia đã mất đi sinh khí đám người, chẳng biết lúc nào đã bị hắn bỏ rơi sau lưng, chẳng biết đi đâu, hắn thuận theo con đường này đi thẳng lấy, trong trí nhớ đi qua từng tòa Thanh Ngọc Sở, chính giữa đi qua cái kia

Cự thú chôn xương cực lớn hố cát, đi qua đôi đường xa, còn giống như đi qua một tòa hắc ám rừng rậm.

Trên đường đi, hắc chưa bao giờ tiến vào Thanh Ngọc Sở nghỉ ngơi, bạch thiên hắc dạ, hắc đều thủy chung như vậy khó khăn mà cố hết sức mà đi lấy, trong đầu duy nhất ý niệm trong đầu chính là ly khai chỗ đó, ly khai này tòa Thần Sơn.

Trời cùng đất thủy chung lặng im không nói gì, trong cuộc sống dường như chỉ còn một mình hắc, tại cả rộng lớn vùng đất cô độc hành tẩu, đi thẳng lấy...

Thẳng đến một ngày nào đó, hắc đột nhiên lại thấy được người!

Cũng nhìn thấy con đường này đầu cuối.

Có một ít đoàn người đứng ở con đường đầu cuối, tựa hồ bất đắc dĩ vừa lo lắng, bọn hắc xì xào bàn tán, bọn hắc đi qua đi lại, giống như một mực ở lo lắng cùng đợi cái gì. Trong lúc đó, tất cả mọi người cứng lại rồi, bọn hắc thấy được một bóng người theo Nội Hoàn chi địa trong bão cát đi ra.

Cô độc, trầm mặc mà cố hết sức đẩy, chậm chạp mà đi lấy.

Trong nháy mắt, đám người ồn ào, làm cho có người trên mặt đều lộ ra vẻ kích động, ít ỏi người lao đến, một chút đỡ suy yếu vô cùng rồi lại về mặt mờ mịt Ân Hà.

Còn có người ở bên cạnh rống lớn kêu, thanh âm kia nghe tựa hồ cũng trở nên đặc biệt xa xôi, loáng thoáng mà quanh quẩn: "Nhanh! Nhanh, nhanh đi bẩm báo Đại Tế Ti cùng Quý trưởng lão..."

Ân Hà đầu cảm giác mình mệt mỏi muốn chết, giống như tùy thời tùy chỗ đều đã hôn mê, chỉ là ở thời điểm này, chẳng biết tại sao, hắc bị người ba

chân bốn cẳng mà ôm đến địa phương nào nằm xuống. Có người cho hắt lau mặt, có người cho hắt chữa thương, có người cho hắt uống thuốc, hắt đều hoàn toàn không có phản ứng, nhưng hết lần này tới lần khác trong đầu còn là thanh tỉnh, thật giống như tại một mảnh hắc ám ở bên trong, cố hết sức mà duy trì lấy một chút chỉ vện vện có ánh sáng.

Về này một mực quán quanh không ngớt quỷ dị khí tức, lúc này đã giống như thủy triều rút lui, hắt rốt cuộc đã đi ra Nội Hoàn chi địa thổ địa, tại hắt đã có chút ít mơ hồ trong trí nhớ, mơ hồ còn nhớ rõ tại nhanh muốn đi ra Nội Hoàn chi địa trước, bởi vì về này lực lượng đáng sợ suy yếu, hắt hóa thú tay phải rốt cuộc cũng chậm rãi khôi phục bình thường.

Giờ phút này, ở chung quanh một mảnh trong hỗn loạn, cũng không biết trải qua bao lâu, đột nhiên bên ngoài giống như có một hồi huyền ảo thanh âm, sau đó có người lớn tiếng quát lớn, có người đi nhanh tới, thanh thế như sấm, đẩy ra ngăn ở Ân Hà trước giường người, cướp được trước mặt của hắt.

Kia hình như là một trương quen thuộc mặt a, hình như là Quý Hậ Quý trưởng lão mặt.

"Ân Hà! Ân Hà!"

Một thay nhau âm thanh kích động thanh âm theo bên người truyền đến, hai vai cánh tay bị Quý Hậ nắm chặt Ân Hà, cố hết sức mà xoay đầu lại, chờ dẫn nhìn xem hắt.

Không biết như thế nào, bị cái kia u ám ánh mắt nhìn sau đó, Quý Hậ trong nội tâm không khỏi mà ngội lạnh một cái, nhưng hắt lập tức liền tỉnh táo lại, lớn tiếng đối với Ân Hà nói: "Ân Hà, Nội Hoàn bên trong làm sao vậy, chuyện gì xảy ra? Đã có trọn vẹn một tháng thời gian, người cũng không có liên hệ chúng ta! Đường tu được như thế nào, các người là gặp được cái gì..."

Thanh âm của hắn đột nhiên im bặt mà dừng, trên mặt vẻ lo lắng vẫn không có rút đi, rồi lại thêm một vòng bất khả tư nghị vẻ kinh ngạc. Hắn nhìn lấy Ân Hà thân thể, ánh mắt rơi vào Ân Hà đột nhiên duỗi ra trên tay phải.

Cái tay kia trắng bệch mà suy yếu, hắn một nắm chặt cái tay này, nói: "Làm sao vậy, đến cùng chuyện gì xảy ra?"

Ân Hà nhìn chăm chăm vào ánh mắt của hắn, chỉ cảm thấy một cổ hắc ám theo bốn phương tám hướng vọt tới, sắp đem mình hoàn toàn bao phủ.

Ở đằng kia cuối cùng chỉ vụn vụn có thanh tĩnh thời điểm, hắn chăm chú mà cầm lấy Quý Hậu tay, sau đó thấp giọng đấy, cổ hết sức đấy, như là đã dùng hết toàn thân khí lực bình thường, nói ra mấy chữ: "Đường đã sửa xong..."

Lời còn chưa dứt, đầu của hắn hướng bên cạnh đổ sang, dĩ nhiên ngất đi, triệt để đã mất đi ý thức, cũng lâm vào trong thâm sâu vô biên bóng tối.

LỤC TÍCH CHI ĐẠI HOANG TẾ

[C]

Tiêu Đỉnh
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Đường Thành (Hạ)

Nguy nga Đại Kim Tự Tháp lên, thần miếu trong đại điện, Đại Tế Ti ngồi thẳng dưới đất, thần sắc bình tĩnh, chỉ là nhìn mặt hắc màu tựa hồ nếp nhăn hơn nhiều không ít, như là trong đoạn thời gian này già hơn rất nhiều.

Quý Hồng Liên ngồi ở Đại Tế Ti bên người, mà tại phía dưới thì là ngồi một người khác, đúng là Quý Hậu.

Một lát sau, Đại Tế Ti thở dài, mở miệng nói: "Ân Hà hắc hiện ở nơi nào?"

Quý Hậu nói: "Đã mang về, liền thu xếp ở phía dưới một chỗ trong tĩnh thất. Chỉ là thân thể của hắc dị thường suy yếu, theo sau khi trở về liền thủy chung hôn mê bất tỉnh, vô luận trong thành thầy thuốc như thế nào cứu chữa, hắc cũng không có tỉnh lại."

Quý Hồng Liên trên mặt lướt qua một tia lo lắng, lặng lẽ nắm chặt bàn tay.

Đại Tế Ti thì là nhíu nhíu mày, hỏi: "Hắc đã bất tỉnh lúc trước, liền chỉ nói câu nói kia?"

"Vâng." Quý Hậu thập phần khẳng định mà nói, "Ân Hà hắc chỉ nói 'Đường đã sửa xong' bốn chữ này, sau đó liền ngất tới, mãi cho tới bây giờ. Từ đầu tới đuôi ta đều thủy chung đi theo bên cạnh hắc, tuyệt không câu nói

thứ hai, chính giữa cũng không có tình lại qua."

Đại Tế Ti trầm ngâm một lát, nói: "Đưa hân dẫn tới ta xem một chút đi."

Quý Hậu ngơ ngác một chút, lập tức gật gật đầu, đáp ứng một tiếng sau bước nhanh ra ngoài.

Quý Hồng Liên ở một bên nhãn tình sáng lên, lập tức đứng lên đi đến Đại Tế Ti bên người, trên mặt vẻ kỳ vọng, nói: "Sư phụ, sư phụ, người, người có thể cứu hân sao?"

Đại Tế Ti cười khở một cái, nói: "Ta xem trước một chút hân rồi nói sau, hiện tại người không có gặp, như thế nào nói được rõ ràng."

"A, tốt, tốt." Quý Hồng Liên có chút khẩn trương nói, lại đang Đại Tế Ti bên người ngồi xuống.

Đại Tế Ti nhàn nhạt mà nhìn nàng một cái, không nói gì.

Một lát sau, ngoài cửa truyền đến một hồi lộn xộn tiếng bước chân, lập tức tại Quý Hậu dưới sự chỉ huy, hai cái tội tử mang theo một cái cáng cứu thương đem trên thân đang đập đệm chặn, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy Ân Hà tiến đến, để lại tại trong đại điện trên sàn nhà, sau đó hướng Đại Tế Ti thi lễ một cái về sau, lại lui ra ngoài.

Đại Tế Ti lập tức đứng lên, chậm rãi đi tới còn lâm vào hôn mê Ân Hà bên cạnh.

Quý Hậu thối lui, đứng ở một bên, ánh mắt sáng ngời mà nhìn Đại Tế Ti.

Mà Quý Hồng Liên thì sớm hơn một bước đã chạy tới, ngồi chồm hổm tại Ân Hà bên cạnh, nhìn xem cái này lộ ra dị thường tiểu tụy cùng yếu ớt nam tử, trong lòng đau xót, ánh mắt đều có chút đỏ lên.

Đại Tế Ti vốn là cẩn thận điều tra nhìn một chút Ân Hà sắc mặt, thoát nhìn giống như có vài phần do dự, sau một lúc lâu, hần bỗng nhiên đối với Quý Hậu lại hỏi: "Hần khi trở về trên thân còn có mặt khác vết thương?"

Quý Hậu suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: "Giống như cũng không mặt khác vết thương quá lớn, tối đa cũng liền một chút thối chà phá da địa phương, có lẽ không có gì đáng ngại." Nói qua, hình như là vì chứng minh lời của mình, hần còn đi lên trước xốc lên Ân Hà chăn mền trên người, lộ ra Ân Hà thân thể chỉ cho Đại Tế Ti xem.

Quý Hồng Liên lại càng hoảng sợ, lại không dám ngăn cản, không khỏi có chút u oán nhìn phụ thân liếc.

Đại Tế Ti chậm rãi gật đầu, nói: "Ta đã biết."

Quý Hậu lúc này mới buông chăn màn, Quý Hồng Liên vội vàng đoạt lại, tỉ mỉ vì Ân Hà đắp kín, đồng thời lặng lẽ tại chăn màn phía dưới cầm chặt Ân Hà một bàn tay, nơi tay chạm, nàng vô thức mà toàn thân run lên, đúng là giống như chạm tới một cái khối băng bình thường, băng lãnh rét thấu xương.

Quý Hồng Liên trong mắt lướt qua một tia âm đạm, cũng không có thu hồi tay của mình, mà là lén lút, chậm rãi nắm chặt Ân Hà cái tay này.

※※※

"Sư phụ, người, người có thể cứu hần sao?"

Quý Hồng Liên quỳ ngồi dưới đất, đối với Đại Tế Ti mang theo vẻ cầu khẩn nói ra.

Đại Tế Ti im lặng sau nửa ngày, sau đó chậm rãi nói: "Hần cái này hần là bị Thần... Thần Sơn Linh lực xâm thân thể, đã thương thân thể sinh cơ. Nghiêm trọng như thế trình độ, theo lý, người bình thường đều chống đỡ

không được đấy..."

Quý Hậ sắc mặt hơi đổi, nhìn xem Đại Tế Ti trong mắt giống như có vài phần vi diệu biến hóa, mà Quý Hồng Liên nhưng là lộ ra một tia hy vọng mừng rỡ, nói: "Người biết rõ nguyên nhân, vậy có thể cứu hãn sao?"

Đại Tế Ti chần chờ một chút, nói: "Ta thử xem đi."

Dứt lời, hãn làm cho Quý Hồng Liên lui qua một bên, bản thân thì là tại Ân Hà bên cạnh khoanh chân ngồi xuống, đồng thời từ trong lòng lấy ra một căn pháp trượng, đúng là ngày đó tại trong tỉnh thất thi triển Thông Thần Thuật cái kia căn màu đen Thần Trượng.

Chỉ thấy Đại Tế Ti bộ dạng thành khẩn nhắm mắt, trong miệng trầm thấp niệm chú, không bao lâu, màu đen Thần Trượng trên kỳ dị phù văn bỗng nhiên phát sáng lên, một lát sau, đúng là theo Đại Tế Ti trong tay chậm rãi bay lên, bay thẳng đến Ân Hà đầu phía trên, sau đó hư không lơ lửng ở đẳng kia, trong đó trượng chuôi khoảng cách Ân Hà chỗ mi tâm đại khái chỉ có ba tấc trái phải khoảng cách.

Đứng ở một bên Quý Hậ nhãn tình sáng lên, trước mắt một màn này không cần phải nói, chính là nhân tộc trong thần bí nhất vụ thuật.

Đại Tế Ti hai cánh tay mười căn đầu ngón tay chậm rãi duỗi khúc vặn vẹo, kết thành từng cái một cổ quái pháp ấn, đồng thời trong miệng chú ngữ cũng không có ngừng xuống...

Thời gian dần trôi qua, một đường tia sáng kỳ dị theo Thần Trượng trên phát ra, sau một lát, Đại Tế Ti đột nhiên trợn mắt, khê quát một tiếng, hai tay kết xuất một cái kỳ dị ấn ký, bỗng nhiên nhấc lên.

Một đạo quang mang bỗng nhiên xuất hiện, u ám khô khốc, nhưng là theo Ân Hà mi tâm trong bay lên, sau đó bị hút vào đến màu đen Thần Trượng

trong.

Thần miếu trong đại điện, một mảnh lặng im, Quý Hậu cùng Quý Hồng Liên thở mạnh cũng không dám ra ngoài, chỉ là lẳng lặng yên nhìn xem cái kia một màn quỷ dị.

Giữa không trung lơ lửng Thần Trượng, giống như chính đang không ngừng mà từ Ân Hà trong thân thể rút ra lấy cái gì, nhưng theo thời gian trôi qua, Ân Hà nguyên bản thoát nhìn hầu như cùng người chết không sai biệt lắm sắc mặt, chợt bắt đầu chuyển biến tốt đẹp, cái loại này đen tối Tử khí dần dần biến mất không thấy gì nữa, thậm chí tại trên gương mặt còn mơ hồ hơn nhiều một tia màu đỏ đi ra.

Quý Hồng Liên mừng rỡ muôn phần, nếu không phải sợ quấy nhiễu đã đến Đại Tế Ti thi pháp, chỉ sợ sớm đã hoan hô vui vẻ rồi, nhưng dưới mắt chỉ có thể cố nén, bất quá trong cặp mắt đã tràn đầy ý vui mừng.

Ngược lại là đứng ở thân nữ nhi sau Quý Hậu, rồi lại hơi hơi nhú mày, ánh mắt tại Ân Hà trên mặt đảo quanh sau một lúc, càng nhiều hơn là đã rơi vào Đại Tế Ti trên thân, trong mắt ánh sáng nhạt lập loè, cũng không biết trong nội tâm nghĩ đến mấy thứ gì đó.

Như thế qua ước chừng thời gian một chung trà, theo Ân Hà chỗ mi tâm được hút ra vẻ này cổ quái thể khí càng lúc càng mờ nhạt, cuối cùng đã tới cuối cùng hóa thành trong suốt vẻ, tiêu tán ở vô hình.

Đại Tế Ti thả ra trong tay ấn ký, đi theo tay khẽ vẫy, cái kia Thần Trượng liền bay trở về đến trong tay của hắn.

Thân trượng trên hào quang biến mất, lại khôi phục nguyên trạng, nhưng trừ lần đó ra, không có bất kỳ cái biến, dù là vừa rồi hút ra rất nhiều cái loại này kỳ dị Tử khí.

Ân Hà thân thể run rẩy bỗng nhúc nhích, trên mặt lộ ra vài phần vẻ thống khổ, Quý Hồng Liên lấp bắp kinh hãi, vừa định kêu to hấn, Đại Tế Ti dĩ nhiên nói ra: "Hấn có lẽ không sao, nhưng còn cần tĩnh dưỡng nhiều ngày, người trước đem hấn tại trong thần miếu tìm một cái gian khách phòng dàn xếp xuống, chờ hôm nay muộn chút thời điểm, ta tiếp qua đi xem hấn một chút."

Quý Hồng Liên liên tục gật đầu, ý vui mừng tình cảm bộc lộ trong lời nói, vội vàng chạy ra đi gọi hai cái Thiên Thần giáo đồ tới đây, sau đó liền đem Ân Hà từ nơi này mang đi.

Trong đại điện vì vậy liền chỉ còn lại có Đại Tế Ti cùng Quý Hậ hai người.

Quý Hậ chậm rãi đã đi tới, tại Đại Tế Ti bên người ngồi xuống, nói khẽ: "Người không có sao chứ?"

Đại Tế Ti nhìn hấn một cái, nói: "Hoàn hảo."

Quý Hậ gật gật đầu, lập tức trầm mặc một lát sau, nói: "Chuyện này người định làm như thế nào?" Nói qua, tay hấn hướng một cái hương khác chỉ một cái, đúng là Thần Sơn bên kia Nội Hoàn chi địa phương hương.

Đại Tế Ti im lặng thật lâu, nói: "Người trẻ tuổi này nói đường đã sửa xong, người tin tưởng hấn sao?"

Quý Hậ do dự một chút, nói: "Ta phái hấn đi chính là làm chuyện này đây, hơn nữa nhìn hấn sau khi trở về, cái gì cũng không nói rồi lại chỉ nhớ rõ chuyện này, ta cảm thấy có thể tin một nửa."

Đại Tế Ti cũng không gật đầu khẳng định, cũng không lắc đầu nghi vấn, chỉ là ngồi ở đằng kia tựa hồ đang suy nghĩ.

Quý Hậu lại nói: "Bất quá việc này vẫn còn có chút kỳ quặc, đi theo Ân Hà tiến vào Nội Hoàn chi địa người có thể thực không ít, tại sao phải chỉ có một mình hản trở về đây? Những cái kia vẫn còn Nội Hoàn chi địa bên trong người đâu, dù sao sẽ không toàn bộ chết a?"

Đại Tế Ti ánh mắt hơi hơi lóe lên, còn là không nói chuyện.

Quý Hậu có chút hoang mang, nói: "Kế tiếp nên làm cái gì bây giờ, người có thể có cái gì giao cho sao? Hoặc là dứt khoát như vậy, ta lại phái mấy người tiến vào Nội Hoàn chi địa đi thăm dò nhìn một chút?"

Đại Tế Ti nghe đến đó, nhưng là đột nhiên lắc đầu, nói: "Đi vào cũng là uổng mạng, không cần."

Quý Hậu lắp bắp kinh hãi, ngạc nhiên nói: "Đi vào liền hản phải chết sao?"

Đại Tế Ti hai mắt hơi hơi híp một cái, tựa hồ đều muốn nói cái gì đó, nhưng trong lúc đó hản thân thể run lên, nhưng là kịch liệt ho khan đứng lên.

Lần này đột nhiên xuất hiện ho khan, đem Quý Hậu giật nảy mình, hản vội vàng đứng lên đều muốn tiến lên, lại bị Đại Tế Ti khẽ vươn tay ngăn lại, chỉ được lui về sau một bước, vội la lên: "Người không có sao chứ, nếu không ta đi tìm..."

"Không... Cần!" Đại Tế Ti ho khan trong mạnh mẽ nói ra hai chữ, tiện tay từ trong lòng lấy ra một khối khăn lụa che miệng lại, qua một hồi lâu về sau, hản tiếng ho khan mới chậm rãi thở bình thường lại, sau đó thở dài một cái.

Quý Hậu sốt ruột sắc mặt lúc này mới trầm tĩnh lại, vội vàng đi đến một bên rót một chén nước đặt ở Đại Tế Ti bên cạnh, nói: "Người uống nước."

Đại Tế Ti gật gật đầu, dùng khăn lụa lau miệng mong, lập tức thả tay

xuống nhắm mắt suy tư một lát, lại lần nữa khi mở mắt ra, nhưng là nghiêm mặt đối với Quý Hậu nói ra: "Người sau khi trở về, lập tức bố trí an bài một cái, ta muốn vào Thần Sơn."

"Cái gì?" Quý Hậu quá sợ hãi, thậm chí thoáng cái đứng lên.

Đại Tế Ti lại cũng không cho hắn đổi nhiều cơ hội nói chuyện, đầu lạnh lòng thốt: "Đi đi, theo như ta nói đi làm, ngày mai chúng ta liền đi."

Quý Hậu nửa miệng mở rộng ngạc nhiên không nói gì, nhưng nhìn xem Đại Tế Ti dị thường nghiêm trọng và lại kiên quyết sắc mặt, cuối cùng chỉ được gật đầu đáp ứng, lập tức bước nhanh đi ra cái này tòa thần miếu đại điện.

Đại Tế Ti cô độc mà ngồi ở đây tòa hùng vĩ trong thần điện, im lặng trầm tư một lúc lâu sau, chậm rãi cúi đầu hướng trong tay của mình nhìn lại.

Giờ phút này, hắn tay khô gầy chậm rãi mở ra, lộ ra cầm chặt tại trong lòng bàn tay khăn lụa, phía trên kia tất cả đều là biến thành đỏ sậm màu sắc máu tươi, nhìn thấy mà giật mình.

LỤC TÍCH CHI ĐẠI HOANG TẾ

[C]

Tiêu Đỉnh
www.dtv-ebook.com

Chương 67: Dò Đường (Thượng)

Theo trên Thần Sơn phát ra cái chủng loại kia kỳ dị mà đáng sợ lực lượng, đối với nhân tộc mà nói vẫn luôn thập phần đáng sợ, đặc biệt là đối với tu luyện qua Nhân tộc hôm nay dựa vào cường đại lên vu thuật người mà nói, càng là sợ như rắn rết.

Bất kỳ một cái nào gan lớn dám tiến vào Nội Hoàn chi địa Vu sư, đều bị cái loại này vô hình vô sắc rồi lại có mặt khắp nơi Thần Sơn lực lượng làm cho áp chế, nhập lại kích thích đến trong cơ thể vu thuật Linh lực cản trở bản thân, cuối cùng rơi vào một cái tự thiêu chết kết cục.

Vì vậy nhiều năm trước tới nay, Nhân tộc Thiên Thần giáo Vu sư cho tới bây giờ không ai dám bước vào Nội Hoàn chi địa nửa bước, đây cũng là ngày đó Quý Hậu nghe được Đại vu sư đột nhiên quyết định muốn đi trước Thần Sơn lúc dị thường kinh ngạc nguyên nhân.

Trên thực tế, năm đó ở quyết định khởi công tu kiến này đi thông Thần Sơn con đường lúc, đã có người đã từng đi ra chất vấn rồi, bởi vì ngày xưa chủ trương gắng sức thực hiện đẩy mạnh kế hoạch này đấy, chính là trên một đời Thiên Thần giáo Đại Tế Ti.

Thiên Thần giáo là nhân tộc tinh anh hội tụ tổ chức, bên trong có rất nhiều tu luyện vu thuật cao thủ, Đại Tế Ti bình thường càng là trong đó thiên phú cao nhất mạnh nhất nhân vật, nhưng tu kiến như vậy một con đường, lấy Đại Tế Ti cầm đầu Vu sư dám can bản không cách nào đi vào, như vậy, sửa thì có

ý nghĩa gì chứ?

Cái nghi vấn này tại năm đó Nhân tộc cao tăng cùng rất nhiều thế gia quý tộc nhân vật kiệt xuất trong lòng đều có nghĩ qua, cũng từng hướng lên một đời Đại Tế Ti đã từng nói qua chuyện này, bất quá về sau Đại Tế Ti lấy trên Thần Sơn có thần linh bảo tàng, đồng thời còn có ngày xưa Thánh Nhân di chúc mà nói sự tình, một cái Vĩnh Sinh, một cái quyền thế tài phú, rốt cục vẫn phải đề xuống sở hữu phản đối ý kiến, đã bắt đầu cái này khắp nơi thời gian dài tu kiến.

Đến nay đã thấm thoát gần trăm năm qua, Thông Thiên Chi Lộ tu kiến độ khó ngoài rất nhiều người ngoài ý liệu, cũng đã tạo thành tổn thất không nhỏ, Nhân tộc đủ loại hành động mà tại cái đó hung hiểm Nội Hoàn chi địa trong tu kiến con đường, tiến độ một mực chậm chạp, mãi cho đến gần nhất, lúc Đại Tế Ti đột nhiên thống hạ quyết tâm, liều lĩnh, dù là dùng Hoang Tộc nô lệ nhân mạng đi lấp cũng muốn sửa tốt đi thông Thần Sơn con đường này, này mới khiến sửa đường tiến độ nhanh chóng tăng lên.

Cũng chính là bởi vì có cái này lịch sử đã lâu rồi lại thủy chung khó giải bế tắc, Quý Hậu mới không cách nào đoán được Đại Tế Ti lại là muốn thân phó hiểm, chỉ là hấn chính tai nghe thấy quyết định là như thế kiên định rõ ràng, làm cho hấn cũng không đường thối lui.

Sáng sớm hôm sau, ánh mặt trời phủ xuống, trong Thánh Thành mọi người còn chưa tỉnh lại, trên đường phố vẫn như cũ vắng ngắt. Một đội tinh nhuệ tướng sĩ lặng yên đi tới Đại Kim Tự Tháp trước, tại trong đội ngũ còn có một chiếc nhìn qua bình thường không có gì lạ xe ngựa, cuối cùng đứng ở Đại Kim Tự Tháp phía trước.

Năm mươi năm từ không bước ra Đại Kim Tự Tháp một bước lão nhân kia, vị kia được Thánh thành vô số nhân tộc kính ngưỡng Đại Tế Ti, từ trong nơi này đi ra.

Khi hãn ly khai Đại Kim Tự Tháp bậc thang lúc, rõ ràng có một cái dừng lại cùng do dự, đi theo phía sau hãn Quý Hồng Liên trên mặt tức thì tràn đầy vẻ lo lắng, lặng yên nhìn xem Đại Tế Ti bóng lưng.

Sau một lúc lâu về sau, Đại Tế Ti còn là bước ra bộ pháp, đi xuống thêm đá, ở chung quanh tràn ngập kính sợ những binh lính kia trong ánh mắt, hãn tiến nhập cái kia cỗ xe ngựa trong xe.

Quý Hậu liền đứng ở một bên, vẻ mặt ngưng trọng nghiêm túc, đi tới phát phát tay, cái này chỉ trầm mặc quân đội liền lại lần nữa quay người, hướng về một phương hướng khác rời đi, chỉ để lại Quý Hồng Liên một người đứng ở nguy nga to lớn Đại Kim Tự Tháp trước, kinh ngạc mà nhìn cái kia đi xa xe ngựa.

Chẳng biết tại sao, cảnh tượng này làm cho nàng tổng có một loại không hiểu thương cảm, thật giống như sinh ly tử biệt giống nhau.

Dù sao, bọn hãn muốn đi địa phương là như vậy hiểm chỗ.

※※※

Cái này chỉ thần bí đội ngũ rất nhanh mà liền ra Thánh thành, trên đường đi, các loại cửa khẩu trạm gác đều là thông suốt, trong này tự nhiên là Quý Hậu công lao.

Mà Đại Tế Ti từ khi tiến nhập buồng xe ngựa về sau, liền không còn có bất luận cái gì tiếng động, nếu không phải cửa sổ rủ xuống mảnh vải mỏng mơ hồ có thể chứng kiến một cái an tọa ảnh tử, có lẽ mọi người gặp cho rằng xe này trên kỳ thật căn bản không có người.

Thành thạo đường bên trong, Quý Hậu cười ngựa đi theo tại trong đội ngũ, thảnh thơi đầy, hãn gặp dùng một loại phức tạp mà âm hồi ánh mắt đảo qua cái kia buồng xe, nhìn xem cái bóng tại cửa sổ xe trên nhân ảnh khê

nhíu mày, tựa hồ có chút nghi hoặc bộ dạng.

Ra khỏi thành sau đó, đội ngũ tiến lên tốc độ biến nhanh lên một tí, nhưng cũng không có nhanh quá nhiều, nói chung hay vẫn là vì chiều cố ở trên xe ngựa tuổi tác đã cao Đại Tế Ti, không muốn làm cho xe ngựa lắc lư, vì vậy đi được cũng còn tính vững vàng.

Như thế rời đi thật lâu, bọn hắc mới đã tới Nội Hoàn chi địa biên giới khu vực, đồng thời cũng là cái kia Thông Thiên Chi Lộ bắt đầu địa phương.

Đội ngũ ở chỗ này ngừng lại, chuẩn bị qua đêm. Cũng chính là tại nơi này buổi tối, Quý Hạo cùng Đại Tế Ti thương nghị hồi lâu, đi qua nhiều lần suy tính sau đó, cuối cùng quyết định mang năm mươi người tinh nhuệ binh sĩ hộ vệ Đại Tế Ti tiến về trước Thần Sơn, đồng thời Quý Hạo cũng tự mình tiến về trước.

Đối với Quý Hạo cũng theo đội ngũ theo tới chuyện này, Đại Tế Ti ngay từ đầu là có dị nghị đấy, nhưng Quý Hạo thì là thái độ thập phần kiên quyết mà tỏ vẻ mình cũng muốn đi theo đi vào, thứ nhất, là chân thành kính ngưỡng Đại Tế Ti, Nội Hoàn chi địa trong nguy cơ tứ phía, hắc nhất định phải bảo vệ tốt Đại Tế Ti an toàn; thứ hai này, chính là Quý Hạo trên thực tế cũng là đối với Thông Thiên Chi Lộ tu kiến quá trình thập phần hiểu rõ người, mà những binh lính khác bao gồm Đại Tế Ti đối với cái này cũng là đại bộ phận hoàn toàn không biết gì cả. Nếu là ở Nội Hoàn chi địa trong gặp được cái gì đột phát tình huống ngoài ý muốn mà nói, Quý Hạo cùng ở một bên, có lẽ còn có thể xử trí một cái.

Hai cái này lý do cuối cùng thuyết phục Đại Tế Ti rốt cuộc gật đầu đáp ứng, bất quá tại cuối cùng, hắc vẫn còn có chút không không tiếc nuối mà nói: "Nếu Ân Hà tiểu tử kia tại thì tốt rồi."

Quý Hạo cười cười, gật đầu đồng ý, rồi lại không nói thêm gì nữa.

※※※

Ân Hà đương nhiên là loại tình huống này thích hợp nhất người chọn lựa, hẳn chẳng những xảy ra Nội Hoàn chi địa, hơn nữa ở bên trong sinh sống ba năm, đặc biệt là phía trước một đoạn thời gian, hẳn còn với tư cách sửa đường người chủ sự dẫn đầu số lớn nhân mã tiến vào trong đó, thẳng đến cuối cùng đem này thần bí khó lường Thông Thiên Chi Lộ sửa tốt.

Chỉ nhìn một cách đơn thuần từ trong vòng chi địa thực tế tình huống giải mà nói, toàn bộ Thánh thành thậm chí toàn bộ nhân tộc, hôm nay cũng sẽ không có so với Ân Hà đối người thích hợp tuyến.

Chỉ là hôm nay Ân Hà, nhưng vẫn hôn mê bất tỉnh mà nằm ở Thánh thành Đại Kim Tự Tháp ở bên trong, trong to lớn thần miếu một tĩnh thất, Quý Hồng Liên tại đại đa số thời điểm đều ở đây trong phụng bồi hẳn.

Giờ phút này Ân Hà nằm ở trên giường, sắc mặt tiêu tụy trắng bệch, nhưng thần tình nhưng là an tĩnh hơn nhiều, thoát nhìn nhập lại không có gì quá mức thống khổ bộ dạng, tựa hồ tại Nội Hoàn chi địa trong sở thụ đến tổn thương tại những ngày này tĩnh dưỡng ở bên trong, đang tại dần dần hạ thấp.

Quý Hồng Liên nhẹ nhàng kéo chăn một bên, vì Ân Hà che lên trên cổ, che càng dày hơn chút ít, sau đó khe khẽ thở dài, nói: "Ân Hà a, người lúc nào mới có thể tỉnh nha?"

Ân Hà trầm mặc không nói, ánh mắt vẫn là nhắm, nằm vẫn không nhúc nhích, tựa hồ đối với ngoại giới hết thấy thanh âm đều mất đi tai ngơ.

Quý Hồng Liên trầm mặc xuống, ánh mắt nhìn về phía nơi khác suy nghĩ xuất thần, một lát sau sau nói khẽ: "Cha ta cùng sư phụ, hai người bọn họ đều muốn đi vào Nội Hoàn chi địa rồi, ở trong đó nghe nói là trên đời hung hiểm nhất địa phương, ta, ta rất lo lắng bọn hẳn. . ."

"Ai, nếu người tỉnh dậy thì tốt rồi. Ngoại trừ hai người bọn họ, trên đời này người ta tin tưởng nhất chính là người rồi, mà người lại là chúng ta trong Thánh Thành hiểu rõ nhất cái chỗ kia đấy, nếu như là người mang theo bọn hăn hai người đi vào, ta an tâm a."

Nói đến đây, Quý Hồng Liên tựa hồ có chút thương cảm, khuôn mặt trong cũng có vài phần lái đi không được lo lắng, bất quá một lát sau nàng giống như đột nhiên nghĩ đến cái gì, ánh mắt chuyển sang xem Ân Hà liếc, nhưng là trong lúc nhất thời tựa hồ có chút thật xin lỗi, lắc đầu tự nhủ: "Ai, ta đang nói bậy bạ gì a. Người hôm nay đều cái này bộ dáng rồi, tại Nội Hoàn chi địa trong nhất định là gặp thật lớn nguy hiểm, ta như thế nào còn có thể bảo người lại vì ta mạo hiểm đi cái chỗ kia. . ."

Nàng trầm mặc lại, không nói thêm gì nữa, nhưng trên mặt vẻ sầu lo nhưng là càng ngày càng nặng, lông mày lúc giữa vẻ u sầu giống như không giải được giống nhau.

"Thế nhưng là, nếu như người thật là ở bên trong gặp cái gì thiên đại nguy hiểm, như vậy, cha ta cùng sư phụ cũng là đi giống nhau con đường kia, có thể hay không. . . Cũng sẽ có nguy hiểm đây?"

Cô gái xinh đẹp lo lắng, nhẹ giọng thở dài, một lát sau, nàng hai tay hợp thành chữ thập, vẻ mặt thành kính mà nhìn trên trời, thấp giọng cầu nguyện nói: "Nguyện Thần Minh phù hộ bọn hăn, hết thảy thuận thuận lợi lợi, tất cả mọi người bình an mà trở về."

LỤC TÍCH CHI ĐẠI HOANG TẾ

[C]

Tiêu Đỉnh
www.dtv-ebook.com

Chương 68: Dò Đường (Hạ)

Bầu trời Thần Minh có hay không nghe được Quý Hồng Liên cầu nguyện thì không ai biết, nhưng thế gian sự tình thoát nhìn cho tới bây giờ cũng sẽ không bởi vì bất luận kẻ nào bất cứ chuyện gì hay là bất luận cái gì thành tâm cầu nguyện mà phát sinh cải biến, vạn vật sinh trưởng, sinh tử thay đổi liên tục, đều là như thế.

Vì vậy, trên trời được vạn dân kính sợ sùng bái Thần Minh, rút cuộc là có hay không tồn tại đây?

Vấn đề này có lẽ có người vụng trộm nghĩ tới, nhưng chưa từng có người nào dám thật sự hỏi lên. Hơn nữa từ xưa đến nay, Nhân tộc tổ tiên vị thánh nhân kia liên truyền xuống thần bí quyển sách, nói với hậu nhân ở đằng kia tòa trên Thần Sơn cất giấu người phạm không thể tưởng tượng bảo tàng.

Có lẽ, còn có cái kia trong truyền thuyết càng thêm thần bí Thần Minh thân thể, cùng với vĩnh sinh bất tử bí mật?

Quý Hậu dẫn theo năm mươi danh tinh nhuệ binh sĩ, hộ vệ lấy cái kia cỗ xe ngựa, bước vào Nội Hoàn chi địa trong Thông Thiên Chi Lộ trên.

Con đường tu rất khá, bằng phẳng rộng rãi, xe ngựa ở phía trên đi được thập phần vững vàng, thoát nhìn hầu như cùng ngoại giới không có gì khác nhau.

Nhưng Quý Hậu cùng chung quanh đám binh sĩ thủy chung cẩn thận từng li từng tí nhập lại khẩn trương mà chú ý cái kia cỗ xe ngựa trong tình huống. Dựa theo nhiều năm qua truyền thuyết, bất kỳ một cái nào tu luyện qua võ thuật Nhân tộc Vũ sư, đều không thể tiến vào Thần Sơn lực lượng trong phạm vi, một khi trái với cái này giới luật, tức thì tất nhiên vu lực cản trở, tự thiêu mà chết.

Cái kia cỗ xe ngựa thùng xe thập phần yên tĩnh, không có bất kỳ tiếng động cùng động tĩnh, Đại Tế Ti ngồi ở bên trong thân ảnh thoát nhìn cũng thập phần an bình, trong dự đoán đáng sợ kia tự thiêu một màn vậy mà không có phát sinh.

Sự thật này làm cho chung quanh tất cả mọi người thở dài một hơi, bao gồm Quý Hậu ở bên trong, chỉ bất quá hân rất nhanh lại nhú mào, ánh mắt lộ ra suy tư khác thường về.

Mặc kệ là bởi vì nguyên nhân gì, Đại Tế Ti tiến nhập trong lúc này vòng chi địa, nhưng hân cũng không có giống như các thời kỳ Tổ Tiên lưu lại huấn thị giống như lọt vào cỗ lực lượng kia áp chế nhập lại tự thiêu, hiển nhiên nguyên nhân không có gì hơn chỉ có hai cái, một là Đại Tế Ti đã có một cái biện pháp, đem loại này có mặt khắp nơi Thần Sơn lực lượng ngăn cản tại thân thể bên ngoài, cái khác là được... Trừ phi Đại Tế Ti căn bản không có võ thuật lực lượng, như vậy Thần Sơn cỗ lực lượng kia đối với việc thương tổn hân hại sẽ không có lớn như vậy rồi.

Quý Hậu trong nội tâm rất nhanh mà liền nghĩ đến điểm này, nhưng cho dù là suy nghĩ chu đáo cẩn thận, đa nghi như hân, cũng là rất nhanh liền đem ý nghĩ này dứt bỏ, liền chính hân cũng không tin.

Đại Tế Ti là Thiên Thần giáo đứng đầu, là quan trọng nhất trách nhiệm chính là cùng trên trời thần bí mở ảo Thần Minh câu thông, trong đó tất nhiên sẽ dùng đến trong truyền thuyết Thông Thần Thuật.

Mà Thông Thần Thuật, chính là nhân tộc vu thuật đỉnh phong chi tác, không phải tại vu thuật một đạo trên có kinh thể hải tặc tuyệt đỉnh thiên tư mới có thể học được, đồng thời đối với vu pháp lực lượng nắm giữ cũng nhất định thập phần tinh thâm.

Đại Tế Ti sẽ không vu thuật? Khả năng này căn bản là không tồn tại đấy.

Tại Nội Hoàn chi địa bên ngoài, Thần Sơn cái kia cỗ lực lượng thần bí còn thập phần bạc nhược yếu ớt, vì vậy đội ngũ đi về phía trước tốc độ rất nhanh, trên đường đi bọn hắn xuyên qua một hai tòa sửa tốt Thanh Ngọc Sở, sau đó tại ngựa có thể đến sâu nhất địa phương ngừng lại.

Từ nơi này bắt đầu, tất cả mọi người không thể lại tiếp tục cưỡi ngựa rồi, kế tiếp con đường, phải dựa vào mọi người bản thân đi qua.

Tại ánh mắt của mọi người ở bên trong, Đại Tế Ti cũng theo cái kia cỗ xe ngựa trên đi xuống, cũng chính là ở thời điểm này, Quý Hậu thấy được bản thân một mực nghi hoặc không hiểu đáp án.

Đại Tế Ti hai tay vây quanh trước người, một căn màu đen Thần trượng được hắn chăm chú ôm ở ngực. Thần trượng trên những cái kia kỳ dị phù văn giờ phút này đều tại hơi hơi lóe sáng lấy, để lộ ra một cổ cổ xưa bao la mờ mịt khí tức, lặng yên xoay quanh tại Đại Tế Ti chung quanh thân thể.

Đại Tế Ti đi về phía trước vài bước, lập tức dưới chân có chút dừng lại, hình như là cảm giác được cái gì, quay đầu lại hướng Quý Hậu nhìn thoáng qua.

Quý Hậu lộ ra vẻ tươi cười, trong mắt có kính ngưỡng vẻ vui mừng, thoát nhìn giống như thập phần mừng rỡ tại Đại Tế Ti bình yên vô sự.

Đại Tế Ti ngưng mắt nhìn hắn một lát, sau đó khẽ gật đầu, liền quay người hướng cách đó không xa này tòa Thanh Ngọc Sở đi đến.

※※※

Những ngày tiếp theo, bọn hắc vẫn như vậy đi lại, ban ngày xuất phát, ban đêm nghỉ ngơi, một đường dọc theo con đường hướng Thần Sơn đi đến.

Đại Tế Ti mặc dù có Thần trượng hộ thể, ý vào vẻ này kỳ dị lực lượng bảo vệ thân thể không sợ những cái kia có mặt khắp nơi Thần Sơn lực lượng, nhưng hắc dù sao tuổi lớn hơn, thân thể không tốt, đồng thời Nội Hoàn chi địa trong cổ lực lượng kia tựa hồ loáng thoáng hoặc nhiều hoặc ít rốt cuộc vẫn là đối với hắc có một chút ảnh hưởng. Không đến mức Pháp lực cản trở tự thiêu thân thể, nhưng đối với hắc cái này già nua thân thể đã tạo thành càng lớn gánh nặng thoát nhìn cũng là có đấy.

Vì vậy mỗi một ngày trong, Đại Tế Ti đi đường đều đi được có chút vất vả, mọi người tốc độ cũng biến chậm lại.

Quý Hậ rất nhanh nghĩ tới biện pháp giải quyết, hắc làm cho người ta đi làm cái chỗ ngồi cáng, sau đó khiến cái này cường tráng binh sĩ thay phiên giờ lên Đại Tế Ti đi.

Đại Tế Ti có lẽ thật là cảm thấy có chút cố hết sức đi, vì vậy tại hơi chút do dự sau liền đồng ý cái này cách làm, ngồi trên cáng.

Kể từ đó, tốc độ của đoàn người vừa nhanh lên một tí.

Dọc theo con đường này tiếp tục đi lên phía trước đi, trên đường đi có lẽ là bởi vì lúc trước nguy hiểm đại bộ phận cũng đã bị nơi đây sửa đường người diệt trừ, vì vậy bọn hắc hầu như đều không có gặp được nguy hiểm gì, thì cứ như vậy an toàn mà đi lại.

Rất nhiều ngày sau, bọn hắc đi tới một tòa rộng lớn hố cát biên giới.

Đã đến cái chỗ này, Thần Sơn lực lượng đã dần dần cường đại lên, đối với

mấy cái này cường tráng Nhân tộc binh sĩ cũng đã tạo thành áp lực cực lớn, công cang cũng đã trở thành một cái rất khó chèo chống gánh nặng. Đại Tế Ti cũng liền bỏ qua cang, lại lần nữa tự hành tẩu.

Lúc Đại Tế Ti cùng Quý Hậu đứng ở nơi này cái thật lớn hố cát bên cạnh, chứng kiến bên trong dài đằng đằng cát vàng đã mơ hồ có thể thấy được những cái kia cực lớn hài cốt, đều là nhìn không được ngược lại hít một hơi khí lạnh; mà một con đường liền từ cái này hố cát trong xuyên qua, có nhiều chỗ càng là theo bạch cốt chính giữa xuyên qua, nhìn xem một màn này, Quý Hậu nhìn không được cũng là thở dài một tiếng, đối với Đại Tế Ti nói: "Ân Hà bọn hãn sửa đường người, xác thực rất giỏi a."

Đại Tế Ti nhìn về phía trước kéo dài mà đi con đường, yên lặng gật gật đầu, sau đó hai tay nắm thật chặt, trong tay cầm cái kia căn màu đen Thần trượng, tiếp tục đi thẳng về phía trước.

Quý Hậu lặng yên nhìn xem bóng lưng của hãn, trên mặt lướt qua một tia phức tạp thần sắc, lại hình như là một chút kỳ quái vui vẻ, một lát sau, hãn đối với phía sau phất phất tay, ý bảo tất cả mọi người đuổi kịp, sau đó mình cũng nhảy xuống hố cát, đi theo Đại Tế Ti phía sau đi thẳng về phía trước.

Cát vàng dài đằng đằng, bạch cốt rậm rạp, đi tại cái này hố cát trong giống như là đi tại một tòa cự đại phần mộ ở bên trong, làm cho người ta vô thức mà cảm thấy có chút run sợ trong lòng.

Đặc biệt là những cái kia cực lớn hài cốt, tại ở gần sau mới có thể đối trực quan trực tiếp mà cảm nhận được chúng nó khủng bố khổng lồ, cũng càng thêm khó có thể tưởng tượng, những thứ này chết đi sinh vật tại khi còn sống còn khi còn sống, đến tột cùng là như thế nào kinh khủng bộ dạng.

Chính là như thế nhỏ yếu Nhân tộc, tại đáng sợ như vậy sinh vật trước mặt, chẳng lẽ không phải tựa như cùng con sâu cái kiến bình thường nhỏ bé?

Cát vàng cuốn qua, tiếng gió gào thét, người người lặng im không nói, giống như đều sợ hãi quấy nhiễu nơi đây yên giấc tiền sử đám cự thú.

Chỉ là vừa lúc đó, đột nhiên theo cái kia bão cát sau lưng, ở đằng kia cát vàng ở chỗ sâu trong, đột nhiên truyền đến một tiếng trầm thấp tiếng nổ vang, âm thanh như sấm sét, cuốn cuộn mà qua.

Đại địa tựa hồ đột nhiên run rẩy một cái, bão cát đột nhiên biến lớn biến gấp, một cỗ khó nói lên lời khí tức giống như một cỗ sóng dữ lao qua, giống như phô thiên cái địa bình thường làm cho không người nào có thể thở dốc.

Đại Tế Ti cùng Quý Hậu đám người bỗng nhiên biến sắc, quay người nhìn lại, liền chỉ thấy ở đằng kia hố cát xa xa, vô biên bão cát sau lưng, đột nhiên có một đạo cực lớn vô cùng thân ảnh, nhìn qua giống như một cái ngọn núi bình thường, chậm rãi tại trong bão cát xuất hiện.

Sau một lát, một cái cực lớn bàn chân, theo trong bão cát đạp đi ra, dẫm vào hố cát trước mọi người, trong nháy mắt, thiên địa biến sắc, tựa hồ toàn bộ bầu trời đều tối xuống.

LỤC TÍCH CHI ĐẠI HOANG TẾ

[C]

Tiêu Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 69: Trời Phạt (Thượng)

Đại Tể Ti, Quý Hậu cùng với khác hộ vệ tại thời khắc này đều sợ ngây người, nhìn qua cái kia bão cát sau lưng như ẩn như hiện cực lớn thân ảnh, từng cái một trợn mắt há hốc mồm, nói không ra lời.

Tại cái đó thân ảnh khổng lồ phía dưới, tất cả mọi người thoạt nhìn đều giống như nhỏ bé con sâu cái kiến, cũng không có ai sẽ nghĩ tới, thế gian này vậy mà gặp tồn tại khủng bố như thế khổng lồ sinh vật.

Dưới chân Thần Sơn, quả nhiên là thế gian chỗ nguy hiểm nhất.

Cuồng phong thổi qua, lay động bão cát phía trên, chậm rãi lộ ra hai con mắt thật to, dưới cao nhìn xuống, lạnh lùng nhìn bọn họ.

Tại ánh mắt kia nhìn chăm chú phía dưới, mọi người chỉ cảm thấy tựa hồ có một cỗ tràn đầy không thể đỡ hàn khí từ đầu chảy xuống chân, toàn thân trong nháy mắt lạnh buốt, đều đứng tại nguyên chỗ không dám làm ra bất kỳ phản ứng nào, động cũng không dám động.

Tại đây cái thần bí Cự thú trước mặt, tựa hồ không có người sẽ sanh ra lòng phản kháng.

Sau một lúc lâu sau đó, con cự thú kia cũng không có giống như trong tưởng tượng như vậy gào thét gào thét xông lên triển khai một trường giết chóc, mà là đang lạnh lùng nhìn chăm chú bọn hắn một lát sau, đầu co lại, hai

mắt theo cái kia trong bão cát hướng lui về phía sau đi nhập lại dần dần biến mất, sau đó chính là kia cực lớn bàn chân.

Mọi người bên tai nghe những cái kia trầm trọng tiếng bước chân dần dần đi xa, hình như là cái kia kinh khủng Cự thú đã đi ra nơi đây, biến mất tại đây trời bão cát trong.

Qua tốt một lúc sau, Đại Tế Ti bọn người mới có thể xác định cái kia mới thấy lần đầu cực lớn quái thú xác thực đã ly khai, lúc này mới thở dài một hơi, đồng thời mọi người hai mặt nhìn nhau, từng cái một nhìn lại đều là chưa tỉnh hồn bộ dạng.

Đang lúc mọi người ở bên trong, Đại Tế Ti cùng Quý Hậu coi như là còn tương đối trấn định hai người, cũng là sớm nhất khôi phục tỉnh táo đấy, hai người bọn họ liếc nhau về sau, Quý Hậu nói khẽ với Đại Tế Ti nói: "Người biết rõ đây là cái gì sao?"

Đại Tế Ti do dự một chút, lắc đầu nói: "Không biết, cho tới bây giờ chưa nghe nói qua."

Quý Hậu nhẹ gật đầu, chần chờ một lát sau, nói: "Chẳng lẽ là Thượng Cổ còn sót lại Hồng Hoang dị chủng, ở chỗ này còn sót lại?"

Đại Tế Ti im lặng một lát, nói: "Khó mà nói, xác thực cũng có loại khả năng này."

Quý Hậu đi phía trước phương hướng Thần Sơn phương hướng nhìn thoáng qua, sắc mặt trở nên có chút khó coi, nói: "Đại Tế Ti, càng là tới gần Thần Sơn bên kia, giống như cổ quái như vậy đồ vật có lẽ sẽ càng nhiều, người còn ý định tiếp tục đi sao?"

Đại Tế Ti không có chút do dự nào chần chờ, trực tiếp một chút đầu nói: "Tiếp tục đi."

Dứt lời, hắn cũng mặc kệ những người khác, lần đầu tiên xoay người một cái liền hướng phía trước đi đến.

Quý Hậu tại sau lưng của hắn thật sâu nhìn Đại Tế Ti bóng lưng liếc, lập tức khoát tay chặn lại, còn dư lại những này nhân tộc vệ sĩ liền nhao nhao một lần nữa cầm lên binh khí, đi theo tại Đại Tế Ti sau lưng tiếp tục đi thẳng về phía trước.

※※※

Một đường hữu kinh vô hiểm mà qua cái này lớn hố cát, đem những cái kia mai táng cực lớn hài cốt cát vàng ném tại sau lưng, đoàn người này lại lại lần nữa hướng phía trước tiếp tục đi đến.

Quý Hậu có thể cảm giác được, chung quanh trên đất tuy rằng thoát nhìn vẫn là thảo mộc xanh ngắt, cùng ngoại giới không có gì khác nhau, thế nhưng loại kỳ dị mà vô hình Thần Sơn lực lượng khí tức, nhưng là bỗng nhiên đậm đặc rất nhiều.

Hắn vẫn còn hành tẩu trong chú ý tới cái khác không quá thu hút biến hóa, cái kia chính là dưới chân đường, tựa hồ cùng lúc trước đi qua địa phương có chút không quá giống nhau.

Quý Hậu nhớ kỹ rất rõ ràng, theo ngoại giới vừa vừa đi vào Nội Hoàn chi địa lúc, cái này trên mặt đất sở tu xây dựng Thông Thiên Chi Lộ vẫn luôn thập phần hài lòng, ngay ngắn, bằng phẳng, rắn chắc, trừ đi một tí nhất định phải quẹo vào hoặc là đường vòng địa phương, Thông Thiên Chi Lộ hầu như đều là thẳng tắp về phía trước, trên đường cũng sẽ không có gồ ghề địa phương, cái này tại đây mảnh nguyên thủy ngang tàng bạo ngược Nội Hoàn chi địa trong là tương đối khó được đấy.

Bất quá tình huống là ở lướt qua cái kia cái thật lớn hố cát sau bắt đầu

phát sinh biến hóa, theo tiếp tục hướng Thần Sơn tiếp tục xâm nhập đi đến, Quý Hậ phát hiện dưới chân con đường này dần dần trở nên có chút không hề hợp quy tắc, mặt đường trên bắt đầu có chút lớn nhỏ không đều chỗ trống, bên đường cạnh địa phương tức thì xuất hiện cao thấp không đều hiện tượng. Hơn nữa, những thứ này hiện tượng nhập lại không chỉ là một nơi, mà là đi theo của bọn hắn hành tẩu được càng phát ra xâm nhập về sau, xuất hiện được lại càng phát nhiều lần.

Đến cuối cùng, cái kia chút cùng rằng cửa bình thường chỗ thiếu hụt có lẽ đã thành tùy ý có thể thấy được trạng thái, Quý Hậ đối với cái này trong lòng lại là nghi hoặc lại là phản nộ, nghĩ thầm, cái này nhất định phải nghiêm tra, rắn đe!

Muốn nghiêm tra cùng xử trí ai?

Quý Hậ bỏ ra trọn vẹn một ngày thời gian suy nghĩ vấn đề này, sau đó tại một thời khắc, hắn đột nhiên thân thể đại chấn, trong đầu tựa hồ có đồ vật gì đó hoặc là cái nào cái địa phương như xé rách bình thường kịch liệt đau nhức một cái, làm cho hắn tại một khắc này, khôi phục một chút thanh tỉnh.

Sau đó, hắn liền chứng kiến trước mắt mình tựa hồ có một vòng hắc quang lướt qua, tập trung nhìn vào lúc, liền thấy được Đại Tế Ti cái kia trương giả nua mặt.

Trong đầu hắn nổi lên ý niệm đầu tiên, có chút kỳ quái, có chút không hiểu thấu, hắn nhập lại thật không ngờ mặt khác càng trọng yếu vật, hay là đuổi theo hồi tưởng bản thân lúc trước giống như giống như nằm mơ đau khổ suy tư sự tình, hắn tại một khắc này chỉ là đột nhiên có chút kinh ngạc mà cảm giác: Đại Tế Ti giống như già hơn rất nhiều a.

Đại Tế Ti xác thực già hơn rất nhiều, tóc của hắn chẳng biết lúc nào đã hoàn toàn rơi sạch rồi, chỉ còn lại có một người đầu trọc, tại trên mặt của hắn

nếp nhăn mọc lan tràn, khắc sâu được giống như là dao găm hoa tại trên mặt huyết nhục trong giống nhau, còn có trong cặp mắt hắc, ngoại trừ màu đen đồng tử bên ngoài, toàn bộ trong hốc mắt giống như đều là một loại quý dị màu đỏ sậm, tựa hồ sung huyết đến lợi hại. Trừ lần đó ra, hắc còn ôm thật chặt cái kia căn màu đen pháp trượng.

Pháp trượng!

Quý Hậ thân thể hơi khẽ chấn động, lập tức nghĩ tới bản thân lúc trước cảm giác được cái kia một vòng màu đen Ảnh Tử, hiện tại nhớ tới, đại khái chính là chỗ này chuôi pháp trượng màu đen kỳ dị công hiệu đi.

Sau đó, ánh mắt của hắc bỗng nhiên liền dừng ở hai bàn tay của Đại Tế Ti đang ôm màu đen Thần trượng, hai tay kia giống như mất đi tất cả sức sống, đã từng sung mãn huyết nhục toàn bộ khô cạn, nhìn sang cũng chỉ còn lại có một tầng tiều tụy da bám vào xương, phía trên nổi gân xanh, giống như Khô Lâu Cương thi, lộ ra dị thường khủng bố.

Quý Hậ nuốt nước miếng một cái, đều muốn mở miệng đi hỏi thăm một cái, nhưng mà đột nhiên lại phát hiện, miệng của mình lưỡi trở nên dị thường cứng nhắc, cả buổi đều tốt giống như nói không ra lời, liền dường như đã mất đi nói chuyện năng lực, cuối cùng chỉ phát ra vài tiếng làm lòng người phát lạnh thanh âm trầm thấp.

Đây là có chuyện gì?

Đến cùng xảy ra chuyện gì?

Quý Hậ trong hoảng hốt có một loại thân trúng xuống ác mộng cảm giác, sau đó, hắc giống như đã nghe được sau lưng có một hồi tiếng bước chân truyền đến, thanh âm không lớn, rất nhỏ, cũng rất chậm.

Quý Hậ do dự một chút, liền có chút ít cố hết sức xoay người nhìn lại.

Đập vào mắt chỗ, hắn thấy được một cái đi theo hắn tiến vào Nội Hoàn chỉ địa nơi đây hộ vệ thủ hạ, người này đang tại đi đường, nhưng mà đi được dị thường chậm chạp, thoạt nhìn căn bản không giống như là người trẻ tuổi, ngược lại tựa hồ là dần dần già thay sắp chết đi lão nhân bình thường.

Cùng lúc đó, cái này hộ vệ trên mặt một mảnh lạnh lùng dờ dẩn, trong cặp mắt đồng tử phóng đại gấp mấy lần, ánh mắt trống rỗng đấy, không hề có sức sống, không hề tâm tình, thoạt nhìn giống như là một cái người đàn độn bình thường.

Quý Hậu trong lòng vẻ sợ hãi cả kinh, nhưng trên mặt lại như cũ không chút biểu tình, đó cũng không phải hắn tĩnh táo dị thường, mà là hắn phát hiện tâm tình của mình giống như có lẽ đã bị cái gì lực lượng áp chế, nhìn xem cái gì đều không có chút ý nghĩa nào giống nhau.

Tại cái đó như là người đàn độn giống nhau hộ vệ bên người, hắn lại thấy được cái khác hộ vệ, tình huống cũng giống như vậy. Sau đó một cái, một cái, lại một cái, theo Quý Hậu ánh mắt chuyển động, hắn thấy được càng nhiều nữa hộ vệ chiến sĩ, bọn hắn đều tại phía sau hắn con đường này trên chậm chạp mà chẳng có mục đích mà đi lấy, mỗi người đều ánh mắt trống rỗng không hề tâm tình, mỗi người cũng như cùng cái xác không hồn, đã mất đi sở hữu thần trí.

"Qua... Đến..."

LỤC TÍCH CHI ĐẠI HOANG TẾ

[C]

Tiêu Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 70: Trời Phạt (Hạ)

Một tiếng trầm thấp mà hơi run rẩy vô lực thanh âm, theo bên cạnh của hắc truyền đến, là Đại Tế Ti thanh âm. Quý Hậu quay người muốn xem đi, rồi lại phát hiện thân thể của mình giống như có lẽ đã không quá nhận không chế giống nhau, động tác dị thường chậm chạp, một hồi lâu mới chuyển tới, đối mặt với Đại Tế Ti.

Đại Tế Ti cái kia suy yếu lại khô quắt thần tình lên, tựa hồ có một cổ u ám chi khí, nhưng vô luận như thế nào, ôm màu đen Thần trượng hắc và Quý Hậu, hiện tại chính là chỗ này một mảnh thổ địa trên chỉ vụn vụn có còn có chút sinh khí người.

"Chỉ còn người còn có chút sinh cơ rồi..." Đại Tế Ti thoát nhìn lộ ra hết sức suy yếu, tựa hồ tùy thời đều ngã xuống, nhưng mà chẳng biết tại sao, hắc bắt đầu cuối cùng mạnh mẽ chống đỡ, hơn nữa ở đằng kia trong đôi mắt trở nên hết sức kỳ quái, còn tản ra càng ngày càng mãnh liệt hào quang.

Đó là hy vọng, là khát vọng, là hướng tới, là mộng tưởng, còn có thêm nữa là tham lam.

"Tới đây, ta đi không được nữa, người công ta đi lên." Đại Tế Ti nắm chặt màu đen quyền trượng, đánh sát tại lồng ngực của mình, sau đó đối với Quý Hậu phân phó nói.

Quý Hậu trong đầu có cảm giác trống rỗng, cũng không có kịp phản ứng,

đại khái là còn trững xuống lúc trước cái loại này trì độ trong cảm giác. Bất quá giờ phút này hẳn đứng ở Đại Tế Ti trước người, mơ hồ có thể cảm giác được một tia ấm áp, nhưng là theo trong tay hẳn chuỗi này màu đen Thần tượng trên truyền lại đây, điều này làm cho hẳn cảm giác thư thái rất nhiều.

Hẳn ưa thích cái loại cảm giác này, ưa thích cái kia căn màu đen Thần tượng. Hẳn trầm mặc im lặng mà đi về phía trước một bước, đứng ở Đại Tế Ti trước người, sau đó chậm rãi ngồi xổm xuống thân thể.

Tại trong thời gian chờ đợi này, Quý Hậ mơ hồ cảm giác được thân thể của mình tựa hồ vừa ấm hơn một chút, màu đen Thần tượng cách thân thể của hẳn càng ngày càng gần, thời gian lâu sau đó, cái loại này làm cho người da đầu tê dại như là hóa đá bình thường đáng sợ trì độ cảm giác, mà bắt đầu dần dần biến mất.

Nhưng mà loại tình huống này rút cuộc là theo chừng nào thì bắt đầu đây này? Quý Hậ hoàn toàn không có ấn tượng, dù là cẩn thận nhớ lại cũng nhớ không nổi, bất quá hẳn lập tức lại âm thầm kinh ngạc một cái, phát hiện đầu óc của mình tựa hồ quả nhiên cũng đang khôi phục, rõ ràng bắt đầu suy tư qua những sự tình kia rồi.

Một cái cũng không nặng nhưng làm cho người chán ghét thân thể, từ phía sau úp sấp trên lưng của hẳn, Đại Tế Ti hai tay vẫn như cũ ôm thật chặt cái kia căn màu đen Thần tượng, sau đó đối với Quý Hậ nói ra: "Lên núi!"

Quý Hậ đi phía trước phương hướng nhìn thoáng qua, phát hiện hẳn và Đại Tế Ti chẳng biết lúc nào đã đứng ở này tòa nguy nga cao ngất vừa thần bí khó lường dưới chân Thần Sơn, đồng thời cũng là cái kia Thông Thiên Chi Lộ điểm cuối.

Liền ở trước mặt của hẳn, Thần Sơn trên đất, một cái phẳng phất là thiên nhiên tạo ra đường núi, quanh co, uốn lượn hướng lên, một mực thông hướng

Thần Sơn ở chỗ sâu trong, thì cứ như vậy hiện ra ở trước mắt của hần.

Quý Hậ hít sâu một hơi, chờ dần mà nhìn con đường này, sau đó nhắc chân đi tới.

※※※

Thần Sơn hiểm trở nhiều kỳ thạch, thảo mộc thừa thớt, làm cho người ta một loại hoang vu cảm giác, đi vào sơn mạch giống như là đi vào cái khác nguyên thủy hoang man thế giới, hơn nữa rất nhanh đấy, chung quanh liên yên tĩnh trở lại, tất cả tiếng động thậm chí bao gồm gió nhẹ thổi qua thanh âm, đều đột nhiên yên tĩnh trở lại.

Đường núi quanh co, một đường hướng lên, Quý Hậ cũng Đại Tế Ti, chậm rãi hướng lên đi đến. Tốc độ của hần rất chậm, đồng thời cảm giác mình chung quanh thân thể giống như tràn ngập một cỗ sền sệt lại làm cho người hít thở không thông đồ vật, nhìn không thấy sờ không được đấy, nhưng thật giống như làm cho người ta nửa bước khó đi.

Tay chân, tứ chi đều rất khó chịu, nhưng duy nhất ấm áp là từ hần và Đại Tế Ti ở giữa cái kia căn Thần trượng trên truyền lại đấy, cái loại này ấm áp khí tức bảo vệ thân thể của hần, hơn nữa theo liên tục hướng Thần Sơn ở chỗ sâu trong đi đến, chẳng những không có yếu bớt, ngược lại có càng ngày càng mạnh xu thế.

Quý Hậ cũng bởi vậy thần chí càng ngày càng rõ ràng, nhớ tới càng nhiều nữa sự tình, trong ánh mắt cái chủng loại kia đen tối trống rỗng khí tức chậm rãi biến mất rồi, thỉnh thoảng đấy, con người hần bắt đầu di động, lóe ra nào đó hào quang.

Mà nằm ở trên lưng hần Đại Tế Ti thoát nhìn tình huống liên có chút kỳ quái, một phương diện, thân thể của hần thoát nhìn càng phát ra suy yếu, biến

chất giống như quả thực không cách nào hình dung, hiện tại đã không chỉ là đôi bàn tay rồi, liền cánh tay cùng chân của hắn, thậm chí là thân thể từ cổ trở xuống, thoát nhìn cũng đã bị nào đó lực lượng thần bí ép khô sinh mệnh huyết khí bình thường, hóa thành cùng Khô Lô tương tự bộ dáng; duy chỉ có đầu của hắn, tuy rằng đồng dạng suy yếu tiêu tụy, nhưng mà hắn trong cặp mắt, lại lộ ra càng ngày càng cuồng nhiệt ánh mắt.

"Là ở chỗ đó, nhanh, nhanh, là ở chỗ đó..."

Trầm thấp như nói mớ bình thường thanh âm, càng không ngừng theo Quý Hậu bên tai truyền đến, hắn không có đáp ứng, cũng không có phản kháng, thì cứ như vậy không nói một lời mà cũng Đại Tế Ti, dọc theo đường núi từng bước một đi đến.

Đột nhiên, ở chung quanh một mảnh chết lặng yên tĩnh ở bên trong, theo Thần Sơn ở chỗ sâu trong đột nhiên truyền đến một tiếng rung trời nổ mạnh, dường như đất bằng sấm sét, liền dưới chân bọn họ ngọn núi đều mãnh liệt chấn động một cái.

Đại Tế Ti cùng Quý Hậu đồng thời ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy ở đằng kia cao vút trong mây Thần Sơn sơn mạch lên, một cái vạm vỡ trượng vách đá cứng rắn mặt nham thạch ở bên trong, đột nhiên sơn băng địa liệt, cự thạch lăn xuống, sau đó tại bụi đất tung bay ở bên trong, một cái màu tím cực lớn cánh cổng ánh sáng, đột nhiên xuất hiện ở phía trên kia.

Cánh cổng ánh sáng trong điện mang loạn tránh, hắc ám cuộn cuộn, đồng thời xen lẫn huyết hải sáng bóng cùng với vô số sắc nhọn chói tai, làm cho người sờn hết cả gai ốc kêu to âm thanh. Sau một lát, đột nhiên chỉ thấy một mảnh kia ánh sáng tím vạm vỡ chớp động, một cái cực lớn móng vuốt mãnh liệt theo cánh cổng ánh sáng trong đưa ra ngoài, một phát bắt được bên ngoài thế giới nham thạch, sau đó theo một tiếng rống to thanh âm, một cái khó có thể miêu tả lớn đại quái vật, giống như là trong truyền thuyết mà xuống

hoàng tuyền Minh phủ ác ma, từ trong đó ló ra, vươn một nửa thân thể thật lớn.

Nó nhìn xem chỗ này Thần Sơn, nhìn xem cái này thế giới mới tinh, trên mặt lộ ra vẻ mừng như điên, trắng như tuyết dài nhọn răng nanh hướng về trời xanh, sau đó ngửa mặt lên trời thét dài, tựa hồ tại biểu thị công khai lấy bản thân đến.

Một khắc này, thiên địa đen tối, mây đen cuộn cuộn, cả tòa Thần Sơn tựa hồ cũng tối xuống, một cổ hàn khí phô thiên cái địa mãnh liệt mà đến, làm cho người ta lạnh run.

Nhưng ở nơi này tình trạng nguy cấp, đột nhiên theo Thần Sơn sau đó mãnh liệt lại truyền tới một tiếng kinh Thiên động Địa tiếng rống giận dữ, một cái quái vật khổng lồ thân ảnh bỗng nhiên theo cao cao ngọn núi trên nhảy xuống, giống như một tòa cự đại ngọn núi sụp đổ bình thường, ầm ầm nện ở cái kia vừa mới còn không ai bì nổi dị vực quái vật trên đầu.

"Oanh!"

Cái kia quỷ dị dị vực quái vật tại ầm ầm nổ vang trong tiếng, thoáng cái bị trùng trùng điệp điệp nện ở cứng rắn mặt đất.

Bụi đất tung bay ở bên trong, một cái thân thể cực lớn, toàn thân huyền màu đen Cự Long từ trên trời giáng xuống, đuổi ra đồng dạng kinh khủng Long trảo, một phát bắt được con quái vật kia cánh tay, đồng thời mở ra miệng lớn dính máu, rống một tiếng cắn con quái vật kia cổ.

"Rống..."

Mưa máu bay tán loạn trong xen lẫn không cách nào miêu tả thê lương tiếng kêu thảm thiết, cái kia dị vực quái vật bị cái này đầu Hắc Long trực tiếp xé thành hai mảnh, vì vậy, màu vàng huyết dịch phun đến giữa không trung,

hóa thành dị thường thê lương mưa máu.

Dị vực quái vật kêu thảm ngã xuống, nửa người bị ném đến trên mặt đất, còn dư lại một nửa thân thể thậm chí cũng không thể chui ra màu tím kia cánh cổng ánh sáng, thì cứ như vậy ngã xuống đất.

Sau một lát, tựa hồ đã mất đi lực lượng chèo chống màu tím cánh cổng ánh sáng bắt đầu co rút lại, dần dần nhỏ đi, sau đó đem con quái vật kia tàn phế thân thể không dung tình chút nào mà chen lấn đã thành một cục thịt bùn, cuối cùng biến mất ở giữa không trung.

Hết thảy chậm rãi lại yên tĩnh trở lại, cái kia cao lớn như núi ngọn núi giống như Cự thú, lạnh lùng hướng Quý Hậu cùng Đại Tế Ti bên này nhìn thoáng qua, sau đó vừa quay đầu, chậm rãi lại đi vào Thần Sơn ở chỗ sâu trong.

Một trận chiến này, ngăn ngui rồi lại vô cùng thê thảm vô cùng, đảo mắt phân ra sinh tử, làm cho người nhìn thấy mà giật mình.

Đại Tế Ti tựa hồ bị hù đến rồi, có một hồi lâu không nói gì, mà Quý Hậu thì là ngẩng đầu nhìn trời, cảm thấy trên mặt hơi lạnh, một lát sau, cái kia một trận mưa máu rơi xuống.

Máu loãng rơi vào trên mặt của hắn, hóa thành huyết châu chậm rãi lăn xuống, đem toàn thân hắn nhuộm ẩm ướt, cùng lúc đó, ghé vào lỗ tai hắn truyền đến Đại Tế Ti có chút không lưu loát thanh âm, nói: "Tiếp tục đi."

LỤC TÍCH CHI ĐẠI HOANG TẾ

[C]

Tiêu Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 71: Giao Phong (Thượng)

Máu vàng rơi vào Thần Sơn hoang vu mà khô ráo trên đất, rất nhanh đã bị hút vào thổ nhưỡng, nhìn không tới bất luận cái gì dấu vết lưu lại, thậm chí ngay cả một điểm ướt át vết tàn đều không có. Làm cho người ta cảm giác giống như là những thứ này Kim Huyết giống như là chỗ này thần bí ngọn núi đồ ăn, không khách khí chút nào nuốt xuống.

Thần Sơn bên trên địa thế thập phần hiểm trở dốc đứng, nhưng đã có cái kia đường núi phía sau rồi lại trở nên dễ đi rất nhiều, thường thường tại một ít nhìn như hầu như không thể vượt qua hung hiểm tuyệt địa bên trên, này đường núi đều có thể tìm được sau cùng nơi thích hợp thông qua.

Quý Hậ một lần cho rằng này đường núi là người lực lượng tu đi ra đấy, thậm chí suy đoán có thể hay không Ân Hà bốn sự rộng lớn qua tưởng tượng của mình, một đường đem này Thông Thiên Chi Lộ tu đến Thần Sơn phía trên. Nhưng mà cái này suy đoán rất nhanh đã bị chính hấn đả đảo, bởi vì ngay tại trước đó không lâu, hấn tận mắt thấy đi vào Thần Sơn dưới chân về sau, ở đằng kia cổ mãnh liệt vô cùng lực lượng thần bí dưới áp chế, người bình thường sẽ biến thành bộ dáng gì nữa.

Nếu không có Đại Tế Ti trong tay cái kia căn không rõ lai lịch màu đen Thần Trượng, Quý Hậ đều cảm giác mình có lẽ cả đời cũng vẫn chưa tỉnh lại rồi.

Chân núi còn như thế, huống chi Thần Sơn phía trên đây?

Nhưng mà dưới mắt đi tại Thần Sơn bên trên không hề đứt đoạn đi về hướng sơn mạch ở chỗ sâu, Quý Hậu ngược lại cảm giác chung quanh cổ này thần bí khí tức lực lượng tuy rằng như trước tồn tại, nhưng ngược lại cũng không có giống như chân núi thời điểm kinh người như vậy cùng khủng bố.

Đương nhiên, cái này có lẽ cũng là bởi vì giờ phút này Đại Tế Ti ngay tại trên lưng của hắn, ngay tiếp theo cái kia căn màu đen Thần Trượng uy lực cũng đưa hắn bao phủ đi vào.

Chỉ là cái này Thần Trượng rút cuộc là lai lịch gì? Vì sao lại có kinh người như thế công hiệu, thậm chí có thể chống lại Thần Sơn lực lượng?

Quý Hậu trong lòng có vô số nghi vấn, nhưng trên mặt thủy chung bảo trì một bộ thờ dẫn biểu lộ, thoát nhìn thật giống như hắn vẫn đang cùng dưới núi những cái kia cái xác không hồn không sai biệt lắm, không có bao nhiêu thanh tỉnh thần trí, chỉ có thể là bản năng nghe theo Đại Tế Ti mệnh lệnh mà thôi.

Tại thế tục bên trong giãy giụa phấn đấu bao nhiêu năm nỗ lực phấn đấu, một đường đấu đá lục đục với nhau, nhìn lấy hết nhân tình ấm lạnh đen trắng hai mặt, Quý Hậu làm ra chính mình theo bản năng xuất phát tự mình bảo hộ bộ dáng.

Hắn theo không tin mình sau lưng cái kia tại Thánh thành bên trong bị vạn dân kính ngưỡng đại nhân vật, dù là hắn biểu hiện ra cũng làm ra cái dạng này. Bình thường các phàm nhân chỉ có thấy được tiền đồ xán lạn, nhưng mà hắn đã bò tới sau cùng tới gần Thái Dương địa phương, vì vậy tại trầm mặc trong những năm này, ngoại trừ tia sáng chói mắt bên ngoài, hắn cũng nhìn thấy bóng mờ cùng hắc ám.

Căn này Thần Trượng, đến cùng là lai lịch gì đây?

Đại Tế Ti thoát nhìn, tựa hồ đối với Thần Sơn tình huống nơi này có chút hiểu rõ?

Nhưng mà trăm ngàn năm qua, chưa bao giờ có một người có thể tới gần Thần Sơn, đây là vô cùng xác thực không thể nghi ngờ sự tình.

Đại Tế Ti một cánh tay, có chút vô lực mà từ hắc đầu vai thả xuống xuống, thoát nhìn hắc vô cùng, vô cùng suy yếu, cho dù là có màu đen Thần Trượng bảo hộ, dù là hắc đế Quý Hạo công đeo chính mình đi lại, nhưng ở Thần Sơn nơi đây dưới áp lực, hắc nhìn lên vẫn đang có chút tiếp cận dần hết đèn tắt bộ dạng.

Quý Hạo hơi có vài phần do dự, bước chân hơi hơi chậm một chút, nhưng Đại Tế Ti dường như thoáng cái cũng cảm giác được, hắc cái tay kia giờ lên, nhưng là chỉ vào phía trước, cái kia khô khốc suy yếu thanh âm, giống như là một người trước khi chết thê lương mà phần nộ nguyên rửa, mang theo không cam lòng, lại tựa hồ ôm ấp tới toàn bộ hy vọng, lấy dứt khoát cùng nghiêm túc kiên định, khàn giọng nói: "Đi!"

Quý Hạo nhìn qua phía trước xa xa cái kia thông hướng trong núi sâu đường núi, ánh mắt hơi hơi chớp động một chút, sau đó sải bước đi đến.

※※※

Này đường núi thập phần dài dằng dặc, bất tri bất giác, Quý Hạo cùng Đại Tế Ti đã đến thâm sơn nội địa, liền Quý Hạo đều cảm thấy có chút kinh ngạc, chính mình lại có thể có thể đi qua dài như vậy lộ trình. Đừng nói lúc này là ở sự thần bí khó lường này và lại hung hiểm vô cùng Thần Sơn lên, coi như là tại bên ngoài địa phương, hắc công đeo một cái lão nhân rời đi xa như vậy đường, không một là không thể nào đấy.

Nhưng mà hết lần này tới lần khác tại đây thoát nhìn dị thường gian khổ

lộ trình trong, Quý Hậu rồi lại mơ hồ cảm thấy, chính mình giống như càng chạy càng nhẹ nhõm rồi, thể lực đang tại chậm rãi khôi phục, tinh thần càng ngày càng tốt, giống như mặt khác có một cỗ lực lượng tại chèo chống tới chính mình.

Đối với cái này, hắn tại thoáng suy tư về sau, rất nhanh liền đã tập trung vào mục tiêu, trên thực tế hiện tại cũng không có bất kỳ những thứ khác tuyến hạng, chỉ có cái kia căn Thần Trụ.

Theo Thần Trụ trên truyền lại ấm áp khí tức chính càng ngày càng đậm, giờ phút này chẳng những bảo vệ tâm mạch của hắn, càng theo hắn dần dần xâm nhập sơn mạch phía sau liên tục mở rộng, đã lan tràn tới toàn thân của hắn, thậm chí ngay cả ngón tay trên mặt bàn chân đều cảm thấy cỗ này ấm áp, hoàn toàn hồi phục xong.

Quý Hậu thậm chí có thể dĩ thường rõ ràng mà cảm giác được, cái kia căn màu đen Thần Trụ cũng như là đang tại thức tỉnh nào đó sinh vật, theo khoảng cách Thần Sơn trung tâm càng ngày càng gần mà dần dần tỉnh táo lại, nàng bản thân lực lượng đang tại không ngừng tăng trưởng trở nên mạnh mẽ, như là nhận lấy cái gì kích thích giống nhau.

Chẳng qua là khi Quý Hậu trong lúc vô tình cúi đầu, khoe mắt liếc qua đảo qua cái kia có chút vô lực mà rũ xuống tại chính mình đầu vai Đại Tế Ti cánh tay lúc, lông mày chính là hơi hơi nhíu một chút.

Cái tay kia, vẫn đang tiêu tụy như Khô Lâu, thoạt nhìn không hề biến hóa, vẫn là cái loại này suy yếu đến cực điểm trạng thái.

Đây cũng là vì cái gì? Quý Hậu trong lòng ý niệm trong đầu nhanh quay ngược trở lại, trên mặt tại bất động thanh sắc mà đi lên phía trước đi, giờ phút này đặt mình trong tại đây Thần Sơn nội địa, có thể nói là từng bước kinh tâm, nguy cơ tứ phía, quyết không thể đi nhầm một bước, có bất cứ dĩ thường

nào sự tình, hẳn đều muốn hết sức đi làm rõ ràng.

Thế nhưng là, mọi người rõ ràng đều là giống như đúc người a? Có cái gì bất đồng?

Đại Tế Ti quá già rồi? Vốn là sắp chết? Vì vậy không thể hoàn toàn tiếp nhận cái loại này Thần Trượng lực lượng che chở?

Ý nghĩ này một nổi lên, đã bị Quý Hậu chính mình dứt bỏ rồi, nhất định là còn có cái gì chính mình không biết bí mật. Như vậy, mình và Đại Tế Ti người này, đến cùng có chỗ nào không giống nhau đây?

Thần Sơn vắng vẻ, con đường uốn lượn, bọn hắn lại đi qua một cái đỉnh núi nhỏ. Trong này lúc giữa, Quý Hậu cùng Đại Tế Ti lại nhận lấy một lần kinh hãi, cũng không phải gặp nguy hiểm gì, trên thực tế tại tiến vào Thần Sơn về sau, ngoại trừ cổ này kỳ dị lực lượng uy hiếp bên ngoài, Thần Sơn bên trên liền không có bất kỳ năng uy hiếp của hắn xuất hiện, đại khái là cổ lực lượng này quá mức cường đại, đem những cái kia ăn thịt người Ma thú cũng đều chặn Thần Sơn bên ngoài đi.

Bọn hắn sở thụ kinh hãi, kỳ thật chính là lúc trước bọn hắn đã từng gặp một lần cái loại này màu tím cánh cổng ánh sáng.

Hết thảy giống như đều là lần trước tái diễn, trước đây yên tĩnh vô sự tòa nào đó trên ngọn núi, đột nhiên không gian một hồi vặn vẹo, sau đó liền xuất hiện cái khác khổng lồ màu tím cánh cổng ánh sáng, sau đó cũng là giống nhau quá trình, tại hắc ám cùng vặn vẹo trong âm ảnh, một cái khác thân thể khổng lồ dị vực quái vật xuất hiện cũng đều muốn thông qua cái kia cánh cổng ánh sáng tiến vào cái thế giới này, hơn nữa nhìn lên, cái này một con quái vật so với lúc trước một mình thân thể càng lớn cũng càng cường đại hơn một ít.

Sau đó, nương theo lấy gào rú tiếng gầm gừ, cái kia Cự Long lại một lần nữa theo Thần Sơn ở chỗ sâu xuất hiện, như trời giáng Thần Binh rơi xuống cái này cánh cánh cổng ánh sáng bên cạnh, cùng cái kia dị vực quái vật tranh đấu lên.

Cự Long cường đại đã vượt qua tưởng tượng, nó lại một lần nữa giết chết cái này đầu dị vực quái vật, nhưng là bỏ ra đại giới.

Quý Hậ tận mắt thấy cái kia Cự Long một cái cánh tay cơ hồ bị đập nát rồi, nhưng nó dường như tịnh không để ý, chỉ là tại lần nữa ngoái đầu nhìn lại nhìn thoáng qua xa xa trên sơn đạo cái kia hai cái như con sâu cái kiến tiểu nhân về sau, lại quay người đi vào Thần Sơn ở chỗ sâu.

Quý Hậ bỗng nhiên có một loại cảm giác, cái kia Cự Long nó nhìn cũng không phải mình cùng Đại Tế Ti, nó nhìn chỉ là tại hắc sau lưng, bị Đại Tế Ti cầm ở trên tay cái kia căn Thần Trụ mà thôi.

Màu tím cánh cổng ánh sáng lại một lần nữa run rẩy theo trong hư không biến mất, Thần Sơn lại khôi phục bình tĩnh, ngoại trừ trên bầu trời bay lá tả rơi ở dưới màu vàng máu loãng, hết thảy tựa hồ cũng như là không có phát sinh qua giống nhau. Chỉ là Quý Hậ tim đập nhưng là chậm rãi nhanh hơn, hắc mớ hồ cảm giác được cái gì.

Lúc này đây, hắc thậm chí không cần Đại Tế Ti mở miệng thúc giục, cứ tiếp tục đi nhanh đi thẳng về phía trước.

Thần Sơn ở chỗ sâu, dường như có đồ vật gì đó đang tại kêu gọi, hắc có thể cảm giác được, tại hắc sau lưng cái kia căn Thần Trụ bên trên hào quang giờ phút này phập phồng lóe sáng, chính như cùng hô hấp, hòa cùng tới cái kia cổ xưa thanh âm.

LỤC TÍCH CHI ĐẠI HOANG TẾ

[C]

Tiêu Đỉnh
www.dtv-ebook.com

Chương 72: Giao Phong (Hạ)

Lướt qua đỉnh ngọn núi kia lúc, Quý Hậu đột nhiên dừng bước lại, nguyên bản giả vờ vẻ mặt thờ ơ lạnh lùng, rút cuộc nhìn không được chịu đựng, trên mặt lộ ra một tia khó có thể tin về mặt kinh sợ.

Một mảnh rộng lớn thung lũng bỗng nhiên hiện ra ở trước mắt của hân, dãy núi vờn quanh bên trong, cốc địa trong hình như có một tòa bình đi lên cao lớn tể đàn, cao hơn trăm trượng, trên nhất phương hướng trên sân giống như thờ phụng cái gì, nhưng xa như vậy nhưng là thấy không rõ lắm.

Chỉ thấy, từng đạo cổ xưa ban bác thêm đá, theo mặt đất một mực đi thông cao cao tể đàn đỉnh, mà tại tể đàn phía dưới, trải rộng tại tể đàn chung quanh thung lũng trên đấy, dĩ nhiên là vô số rậm rạp chằng chịt bóng người.

Có Hoang Tộc, cũng có Nhân tộc;

Có người sống, còn có người chết.

Quý Hậu liếc liền nhận ra trong đó rất nhiều người đúng là mình lúc trước đưa cho Ân Hà tiến vào Nội Hoàn chi địa sửa đường những cái kia Hoang nhân nô lệ cùng nhân tộc chiến sĩ, nhưng mà giờ phút này bọn hân không có chỗ nào mà không phải là khuôn mặt ngốc trệ thờ ơ, ánh mắt trống rỗng, không hề có sinh khí, như là cái xác không hồn bình thường đứng ở nơi này tể đàn chung quanh trên đất trống.

Quý Hậ thậm chí còn tại trước người của bọn hăn thấy được càng nhiều nữa bóng người, những bóng người kia đều đứng đấy, nhưng trong đó có chút thân ảnh thậm chí ngay cả trên thân huyết nhục đều đã biến mất không thấy gì nữa, biến thành làm cho người sờn hết cả gai ốc Khô Lâu. Chỉ là mỗi người, bất kể là người chết còn là người sống, bọn hăn tựa hồ cũng bị một loại lực lượng vô hình thao túng, đều đối mặt với này tòa tế đàn phương hướng.

Bọn hăn đang theo bái!

Bọn hăn quỳ xuống, cúi đầu, nằm rạp xuống tại đại địa phía trên, hướng cái kia tế đàn đầu rạp xuống đất, cao giơ hai tay dâng lên cái này sống chết không rõ sùng bái, dường như tại hiến tế tính mạng của mình.

Bất kể là người sống, còn là người chết.

Nhưng mà, coi như là những thứ này quý dị vô cùng tình cảnh, nhưng vẫn như thế còn không phải tòa sơn cốc này trong sau cùng làm cho người kinh hãi đồ vật.

Ngay tại tế đàn sau lưng không trung, một tòa cự đại vô cùng màu tím cánh cổng ánh sáng hư ảnh, chính ở trên không trong kịch liệt mà giãy dụa, tựa hồ đều muốn hiện thân đi ra.

Theo Quý Hậ nơi đây nhìn lại, cái này một cánh màu tím cánh cổng ánh sáng to lớn, chính là là trước kia hăn lên núi trong quá trình chứng kiến hai lần đó cánh cổng ánh sáng gấp mười lần trở lên, nhưng chỗ bất đồng chính là, cái kia bị Long Vương làm cho tiêu diệt màu tím cánh cổng ánh sáng đều là một lần hiện thân, sau đó quái vật xuất hiện. Mà tại chỗ này tế đàn sau lưng không trung, cái kia cực lớn gấp mười lần màu tím cánh cổng ánh sáng nhưng thật giống như thủy chung nhận lấy cái gì lực lượng cường đại áp chế, một mực ở vào nửa thực nửa ảo trạng thái, không cách nào thật sự hiện ra ở

tòa sơn cốc này trong.

Màu đen gió xoay quanh gào thét tại tòa sơn cốc này chung quanh, ngoại giới rồi lại một chút cũng không cách nào cảm giác được, đồng thời, thỉnh thoảng còn có màu bạc điện mang tại trong sơn cốc lập loè vụn vụn, ở đằng kia tế đàn chung quanh tối đa, dường như lưỡi dao sắc bén bình thường, càng không ngừng quật lấy vây công lấy này tòa cao cao tại thượng đồ vật.

Giữa không trung, cực lớn cánh cổng ánh sáng hư ảnh ở bên trong, hắc ám như sóng dữ giống như bắt đầu khởi động lấy, tựa hồ chính có vô số ác ma gào rú phần nộ hô, đối với cái thế giới này gào thét.

Quý Hậ chỉ cảm thấy toàn thân rét run, tại đây đáng sợ tình cảnh trước mặt, hẳn thậm chí có một loại quay người bỏ chạy xúc động, lập tức trong lòng của hắn có chút phát khổ mà nghĩ đến, tại đây Thần Sơn bên ngoài thế giới, Đại Hoang Nguyên lên, mọi người bao gồm Nhân tộc cùng Hoang Tộc, giờ phút này thoát nhìn đều giống như như vậy ngu ngốc cùng nhỏ bé.

Cái thế giới này vận mệnh ngay tại mọi người ánh mắt ánh mắt bên ngoài, tại nơi này lặng yên không một tiếng động Thần Sơn ở chỗ sâu trong, chính đang kịch liệt mà tranh đoạt lấy.

Như vậy, mọi người lại tính là cái gì đây?

Vừa lúc đó, Quý Hậ đột nhiên đã nghe được theo phía sau mình truyền đến một hồi tiếng bước chân, nguyên bản cũng bị trong sơn cốc tình cảnh làm chấn kinh Đại Tế Ti tựa hồ cũng có chút ngoài ý muốn, vồ vồ Quý Hậ bả vai, hai người đồng thời quay đầu nhìn lại.

Sau đó, bọn hắn đồng thời yên lặng im lặng.

Sau lưng lúc đến trên đường, một đám nhân ảnh chậm rãi đã đi tới. Bọn họ đều là quen thuộc gương mặt, lạ lẫm biểu lộ, đúng là dọc theo con đường

này hộ vệ bọn họ cái kia năm mươi cái chiến sĩ.

Chỉ là giờ phút này, bọn hắn trên mặt thần tình đã cùng trong sơn cốc những cái kia cái xác không hồn độc nhất vô nhị, thậm chí khi bọn hắn tới gần Quý Hậu cùng Đại Tế Ti thời điểm, bọn hắn cũng không có hướng về hai cái như thường ngày bọn hắn tôn sùng nhất người nhìn lên một cái.

Những thứ này không khí trầm lặng người, chậm rãi theo bên cạnh bọn họ đi qua, nhìn qua giống như là từng khối u ám tảng đá, thuận theo đường núi đi xuống thung lũng, sau đó im hơi lặng tiếng mà gia nhập vào một mảnh kia người đàn độn trong đám người.

Quỳ xuống, dập đầu, nằm rạp xuống, biến thành trong bọn họ một bộ phận.

※※※

Đại Tế Ti nhìn xem những cái kia chiến sĩ bóng lưng, đã trầm mặc rất lâu, không biết là đang suy tư, còn là hắn đầu óc của mình bị Thần Sơn lực lượng áp chế quá lâu, cũng có chút không rõ lắm rồi, muốn một chút sự tình đều cần thật lâu thời gian.

Nhưng đã đến cuối cùng, hắn còn chỉ dùng của mình tiểu tụy tay lại một lần nữa chỉ hướng này tòa tế đàn.

"Đi vào trong đó!" Đại Tế Ti nói ra.

Quý Hậu thật sâu nhìn thoáng qua này tòa tế đàn, tại thời khắc này, hắn hầu như có thể khẳng định, Thiên Thần giáo từ năm đó vị kia Nhân tộc Thánh Nhân bắt đầu, làm cho lưu truyền xuống những cái kia về Thần Sơn truyền thuyết, những cái kia bảo tàng, những cái kia Thần Minh truyền thuyết, thậm chí còn cái kia về "Vĩnh sinh bất tử" bí mật, đang ở đó trên tế đàn rồi.

Đầy đủ mọi thứ căn nguyên, đều tại đó.

Hắn nhìn nhìn trong hư không cái kia cánh vụn vụn rung rung cực lớn cánh cổng ánh sáng hư ảnh, có lẽ sau một khắc nó sẽ phải thật sự hiện thân đi ra, đem cái thế giới này hủy diệt.

Chỗ đó dường như liền là tử vong cửa vào.

Nhưng mà sau một khắc, Quý Hậu mở ra bước chân, ánh mắt sáng ngời, hướng về kia tòa tế đàn đi đến.

Đã bao nhiêu năm, đã bao nhiêu năm, theo thiếu niên đến dần lão, theo hai bàn tay trắng đến nắm quyền, đều là hắn một tay dốc sức làm đi ra, đổ máu chảy mồ hôi hợp lại đến đây. Năm đó máu nóng cùng kích động sớm đã bình tĩnh, nhưng ở ngày hôm nay, đáy lòng của hắn bỗng nhiên lại có sôi trào cảm giác.

Cái loại này kích động run rẩy cảm giác truyền khắp toàn thân của hắn, giống như một đoàn hỏa diễm đốt thân thể của hắn, tử sinh lúc trước, hắn cũng phải nhìn liếc, cái kia trên tế đàn, thế gian này trong, thần bí nhất căn nguyên!

Hắn bước đi đi, hồn nhiên quên mất lại đi làm giả; mà tại sau lưng của hắn Đại Tế Ti, giờ phút này đã hình như Khô Lôu, nhưng mà trong mắt hắn, lóe lên hào quang lại cũng cùng Quý Hậu giống như đúc.

Đó là hướng tới, hy vọng, tham lam, cùng liều lĩnh cũng muốn đi nhìn lên một cái đấy. . .

Hiếu kỳ!

Con đường kéo dài về phía trước, cũng không lâu lắm, hai người bọn họ liền đi tới những người chết ở bên trong, mỗi người đều tại im ắng mà triều

bái, chỉ có hai người bọn họ càng không ngừng đi thẳng về phía trước.

Tình cảnh này thoạt nhìn rất là cổ quái, nhưng không có người quan tâm, không có người có chỗ phản ứng. Tuy rằng thập phần khủng bố, nhưng bọn hắn đi được rất nhanh, ước chừng thời gian một chung trà sau đó, Quý Hậu liền công đeo Đại Tế Ti đi tới này tòa cao lớn tế đàn lúc trước.

Theo trên mặt đất ngẩng đầu nhìn đi lên, chỗ này tế đàn thoạt nhìn càng phát ra cao lớn, phảng phất là một căn xuyên thẳng phía chân trời trụ lớn, điên cuồng gió thổi tới, điện mang điên cuồng giãy dụa, lập loè tại đây tòa tế đàn bên cạnh, vô số mây đen cuộn cuộn, tụ tập tại tế đàn đỉnh trên bầu trời, dường như có thể đụng tay đến.

Quý Hậu hít sâu một hơi, cất bước bước lên bậc thang.

Ban bác nhưng kiên cố thêm đá tại hần con thứ nhất chân đạp bước lên về phía sau, bỗng nhiên tầng kia trên xuất hiện mấy đạo kỳ dị phù văn, phát sáng lên. Quý Hậu phát hiện cái này, có chút do dự, lập tức lại đi trên bước ra một bước, đồng dạng, tầng thứ hai thêm đá cũng sáng lên phù văn.

Thì cứ như vậy, theo Quý Hậu cùng Đại Tế Ti hướng trên tế đàn phương hướng đi đến lúc, dưới chân hần những cái kia cổ xưa mà ban bác đẩy, không biết trải qua bao nhiêu năm tháng gian nan vất vả thêm đá, từng tầng một sáng lên, giống như một khúc cổ xưa bài hát ca tụng, tại trong hư không chậm rãi vang lên.

Cuồng phong điện mang, mây đen cuộn cuộn, đều tại đáp lại cái này cổ xưa thanh âm, một vòng sáng chói kỳ dị quang huy, theo trên người bọn họ phát sáng lên.

Màu đen Thần trượng, phóng xạ ra vạn trượng quang huy, đưa bọn chúng tím tím tại hào quang bên trong, từng bước một, hướng về kia ngọn núi cao

nhất đi đến.

Giữa không trung cái kia cánh cực lớn màu tím cánh cổng ánh sáng hư ảnh, đột nhiên vụn vụn được càng thêm kịch liệt rồi, dường như cảm giác đã đến cái gì, cái kia trong hư không vô số ác ma gào thét, chấn động thiên địa, tựa hồ muốn xé rách nơi đây sở hữu, hủy diệt hết thảy.

Một đạo quỷ dị hào quang màu tím, đột nhiên từ giữa không trung đạo kia cánh cổng ánh sáng trong theo bắn ra, hướng trên tế đàn phương hướng phóng đi, nhưng ở khoảng cách đến tế đàn đỉnh ước chừng còn có bốn năm trượng địa phương về sau, đột nhiên một cái hình nửa vòng tròn màu trắng trong suốt màn hào quang xuất hiện, bảo vệ tế đàn, cũng đứng vững này đạo mãnh liệt mà đến ánh sáng tím.

Sau một lát, ánh sáng tím âm âm mà tản ra, chiết xạ ra hơn mười đạo đối thật nhỏ hào quang hướng bốn phương tám hướng kích bắn đi, nhao nhao rơi xuống sơn cốc chung quanh những cái kia trên ngọn núi.

Đất rung núi chuyển, thiên địa lơ lửng, những cái kia ánh sáng tím đầu cuối, đột nhiên không gian vụn vụn, ngay sau đó hóa thành mười cái đối ít một chút màu tím cánh cổng ánh sáng, xuất hiện ở những cái kia trên đỉnh núi, quang ảnh di động lúc giữa, kêu to rung trời, hơn mười một mình vật liệu khổng lồ, hung ác quỷ dị ác ma giãy giụa lấy, gầm thét, theo cái kia cánh cổng ánh sáng trong vọt ra.

Vào thời khắc này, Thần Sơn ở chỗ sâu trong gầm lên giận dữ, thân ảnh khổng lồ hiện thân đi ra, cái kia Cự Long xuất hiện lần nữa.

Chiếm cứ những cái kia ngọn núi đỉnh núi ác ma các quái thú nhao nhao quay đầu, đối với cái này đầu Cự Long gầm thét, sau đó nhao nhao bò xuống ngọn núi, mang theo làm cho người sợ hãi làm cho thiên địa biến sắc uy thế, giống như thiên quân vạn mã quét ngang thiên địa giống như, phóng tới cái

kia Cự Long.

Cự Long đứng ở nơi đó, nhập lại cũng không lui lại, càng không có chạy trốn, đầu là từ xa nhìn lại. Ở giữa thiên địa, tại một khắc này, tựa hồ chỉ còn lại có nó một người duy nhất thân ảnh cô độc.

Cường đại dị thường, rồi lại cô độc.

Sau đó, nó ngửa mặt lên trời thét dài, nghênh đón những cái kia điên cuồng vọt tới Cự Ma gầm hét lên, giận dữ xông lên.

Nó chỉ chớp mắt vọt vào ác ma bầy ở bên trong, một chương đập lật ra gần nhất một cái dị vực quái thú, ngay tiếp theo bên cạnh nửa ngọn núi đều bị đánh nát, đem ác ma kia toàn bộ đầu lâu đập nát tại trên sơn nham.

Mưa máu bay tán loạn ở bên trong, đáng sợ tiếng thét chói tai liên tiếp, trong nháy mắt thì có ba đến năm đầu càng thêm đáng sợ dị vực quái thú vọt tới trước mặt của nó, từ phía trước đánh tới, từ phía sau lưng đánh lén, thoáng cái treo ở Cự Long trên thân, hai bên lập tức lâm vào một trận huyết chiến.

Cự Long rống giận, chém giết lấy, sơn diêu địa chấn, mưa máu bay tán loạn, từng cái một dị vực ác ma chết ở nó móng vuốt xuống, nhưng thân thể của nó cũng đang nhanh chóng tan vỡ, da tróc thịt bong, tứ chi tàn phế đoạn, đó là nguyên thủy mà trần trụi giết chóc, phảng phất như là Viễn Cổ thời đại những cái kia ngang tàng bạo ngược trong năm tháng, dùng huyết nhục đổi lấy huyết nhục.

Cái này đầu cô độc mà cường đại Cự Long dốc sức liều mạng mà ngăn cản lấy ngoại vực quái vật, sự cường đại của nó tại thời khắc này lộ rõ, cho dù là Thần Sơn, giờ phút này cũng tựa hồ tại đây chút ít Cự thú dưới chân liên tục rung động lắc lư lấy, thẳng đến cuối cùng một cái dị vực quái thú cũng bị giết chết, phát ra thê lương vang lên âm thanh trùng trùng điệp điệp té

lăn trên đất. Mà ở giữa không trung, những cái kia màu tím cánh cổng ánh sáng đã chậm rãi khép lại.

Dãy núi yên tĩnh trở lại, chỉ có tiếng gió.

Cự Long cúi đầu nhìn thoáng qua thân thể của mình, rồi lại nhìn không tới bất luận cái gì địa phương tốt, cứng rắn giáp da đã hoàn toàn vỡ vụn, huyết nhục một mảnh hỗn độn, trong lồng ngực, trên thân thể. . . Tổn hại đến vô cùng thâm trọng bộ dạng, tươi sống máu phun như suối bình thường, theo hân thân thể cao lớn trong phun mạnh ra ngoài, như là một đạo bắt nguồn xa, dòng chảy dài sông lớn.

Huyết Hà!

"Oanh!"

Một tiếng vang thật lớn, Cự Long theo đỉnh núi ngã xuống, nặng nề mà nện ở vách núi trên vách đá, lại ngã vào thâm cốc, một đường chuyển động, thẳng đến cuối cùng ngừng lại. Đầu của nó trên thiếu đi một khối huyết nhục lớn, huyết nhục trong mơ hồ đã liền con mắt cũng chỉ thừa một cái, phun ra máu tươi làm cho bao phủ.

Nó ngẩng đầu lên, nhìn nhìn bầu trời. Tại nó đỉnh đầu chính là cái kia già nua thân ảnh chậm rãi lăn xuống dưới, dưới ánh mặt trời, đó là một cái toàn thân vết thương sẽ chết lão Hoang nhân. Trước khi chết, hắn có chút cố hết sức mà vỗ nhè nhẹ Cự Long đầu lâu, sau đó thấp giọng nói ra: "Tốt rồi, vậy là đủ rồi!"

"Người đã không phụ lòng Long Tộc đời đời đời đời hứa hẹn, người đã làm được đầy đủ tốt rồi."

"Đi đi, trở lại các người Long Tộc phần mộ, tại cha mẹ người cùng các thời kỳ tổ tiên bên cạnh, nghỉ ngơi ngủ say đi. . ."

Tiếng nói sa sút, lão nhân kia nhắm mắt lại chết đi.

Cự Long trong cổ phát ra một tiếng gào thét, nó kinh ngạc mà nhìn lão nhân kia, sau đó lại quay đầu lại nhìn một cái sơn cốc kia giữa, quang ảnh sáng lạn cùng hắc ám hai loại màu sắc kịch liệt tới cực điểm tể đàn, thật giống như cuối cùng thời khắc sắp đã đến, hết thảy đều kịch liệt đến sắp bộc phát giống nhau.

Đã đủ rồi a. . .

Cự Long ngẩng đầu, chuyển hướng Thần Sơn bên ngoài địa phương, nó muốn hướng Tổ Tiên phương hướng đi đến, nhưng lại vô lực đứng lên. Chỉ là trên đời này mỗi một cái Cự Long, nhất định phải về đến cái kia cổ xưa huyết mộ mới có thể chết đi.

Đây là Long Tộc nhiều thế hệ tương truyền lời thề!

Cự Long chậm rãi giơ lên đứng người lên, dùng nhuốm máu thân thể trên mặt đất xẹt qua từng đạo nhìn thấy mà giật mình huyết sắc dấu vết, kéo lấy tàn phế thân thể, bắt đầu hướng phương xa chậm rãi bò đi.

Từng bước một, cách xa cái này sấm sét vang dội sơn cốc, cách xa này tòa tể đàn, bò hướng Cự Long cổ hương.

Này tòa được cát vàng che giấu hang động.

LỤC TÍCH CHI ĐẠI HOANG TẾ

[C]

Tiêu Đỉnh
www.dtv-ebook.com

Chương 73: Tân Cục (Thượng)

Quý Hậu công Đại Tế Ti, từng bước một đi tới, mỗi bước ra một bước, dưới chân hần thêm đá liền phát sáng lên, cả tòa tế đàn ngay tại bước tiến của hần trong thứ tự thấp sáng, như là ngủ say đã lâu đã thức, chậm rãi tỉnh lại.

Màu đen Thần tượng trên hào quang càng ngày càng chói mắt, vây quanh bọn hần đi đến cái kia cao ngất tế đàn đỉnh.

Lúc Quý Hậu đi đến cuối cùng một tầng thêm đá, hần vừa vận thấy được tầng kia màu trắng trong suốt màn hào quang đột nhiên sáng lên, sau đó chặn theo trên bầu trời bắn xuống cái kia đạo cự đại hào quang màu tím, lại gãy bắn đi ra, hóa thành vài chục tòa màu tím cánh cổng ánh sáng.

Ở đằng kia đầu Cự Long cùng dị vực quái thú liều chết tranh đấu thời điểm, Quý Hậu cùng Đại Tế Ti đã thu hồi ánh mắt, tầng kia màu trắng trong suốt màn hào quang vẫn đang vẫn tồn tại, như là tại hộ vệ lấy cái này tế đàn.

Nhưng không có bất kỳ vật gì, đối với hai cái nhỏ bé người làm ra phản ứng cùng công kích.

Có gió thổi qua, Quý Hậu cùng Đại Tế Ti vạt áo phần phật bay múa, bọn hần ngừng lại rồi hô hấp, nhìn xem tế đàn phía trước.

Tại tế đàn chính giữa một chỗ tảng đá trên tế đài, một viên ước chừng lớn chừng quả dấm hình tròn quái thạch đặt ở phía trên, nó toàn thân tản ra kỳ dị

quang huy, dị quang lập loè, vô số đạo quang điểm quanh quẩn tại tảng đá kia chung quanh, hóa thành từng đạo mỹ lệ cầu vòng, hay là vô số hình thù kỳ quái quang điểm dị vật.

Mà tại cái này khối Thần Thạch phía trên ba thước hư không chỗ, lơ lửng một cái vật thể kỳ dị, chợt nhìn, nó dường như như là một cái hình mai rùa, nhưng ở hào quang chiếu rọi xuống, nhưng có thể chứng kiến cái này vật thể quanh thân lại có trăm ngàn xúc tu, và lại mỗi một cái xúc tu trên đều có một cái đóng chặt ánh mắt. Nó hình như là đang ngủ say, nhưng trăm ngàn căn xúc tu rồi lại tùy phong vũ động, dường như tại cảm giác lấy này thiên địa trong hết thảy.

Quý Hậu trên lưng Đại Tế Ti đột nhiên giằng co, hắc giống như dị thường kích động, ra sức đẩy ra Quý Hậu, bản thân đứng ở trên mặt đất.

Hình dung tiêu tụy Đại Tế Ti, nhìn qua cái kia giữa không trung kỳ dị đồ vật, đột nhiên lệ rơi đầy mặt, khàn giọng nói: "Thiên thủ thiên nhãn, thần, thần a!"

"Cái này là Thần khu (Thần thân thể)!" Hắc lớn tiếng thét chói tai vang lên, dường như ở kiếp này tâm nguyện rốt cuộc đạt thành, mà tại trên tay hắc màu đen Thần trượng càng là hào quang sáng chói, dường như hô ứng lấy hắc hò hét.

Bị Đại Tế Ti đẩy ra qua một bên Quý Hậu thân thể chấn động, chỉ cảm thấy một cổ khó nói lên lời trầm trọng áp lực trong nháy mắt hàng lâm đến trên người của hắc, cơ hồ khiến hắc trực tiếp phun ra một búng máu đến.

Quý Hậu quá sợ hãi, vội vàng đi phía trước một bước, đứng ở Đại Tế Ti sau lưng, quả nhiên, khẽ dựa gần cái kia căn màu đen Thần trượng, lập tức, ngoại giới cái kia cổ quỷ dị áp lực liền không cánh mà bay.

Quý Hậ sắc mặt hơi đổi, chau mày, lại nhìn hướng Đại Tế Ti lúc, lại phát hiện hắc giống như hồ đã hoàn toàn quên mất bên người sự tình, tất cả lực chú ý đều thả tại trong giữa không trung cái kia gọi là "Thần Minh" trên thân, thậm chí ngay cả Quý Hậ tới gần hắc cũng không có chú ý đến.

Đại Tế Ti khàn giọng mà gầm rú hai tiếng, sau đó tay cầm Thần trượng, chậm rãi quỳ xuống. Hắc suy yếu thân thể, nhìn qua tựa hồ tùy thời đều ngã xuống chết đi, nhưng mà cũng không biết hắc là từ đâu mà đến khí lực, vậy mà thủy chung kiên trì, hơn nữa một đôi tròng mắt trong bật phát ra khó có thể tin hưng phấn sáng rọi.

Chỉ thấy, hắc lơ lên cao Thần trượng, đối với cái kia giữa không trung "Thần khu", bắt đầu niệm tụng một loại kỳ dị chú văn.

Quý Hậ theo sát ở phía sau hắc, không dám có râu du rời xa, giờ phút này chứng kiến Đại Tế Ti như thế, hắc cẩn thận nghe xong cái kia chú văn một lát, bỗng nhiên sắc mặt lại là biến đổi.

Thân là nắm giữ Thánh thành quyền thế tối cao, địa vị cũng là kẻ cao nhất một trong trường lão hội trường lão, Quý Hậ biết rõ trong nhân tộc hầu như sở hữu bí mật, mà giờ khắc này Đại Tế Ti làm cho niệm tụng chú văn, đúng là mỗi gặp ngày lễ đại điển lúc tất có chí cao vu thuật, cũng chính là cái kia trong truyền thuyết có thể câu thông Thần Minh —— "Thông Thần Thuật" .

Theo cái kia cổ xưa mà kỳ dị chú văn quanh quẩn tại đây cao cao tế đàn chi đỉnh, màu đen Thần trượng hào quang lưu chuyển, mấy phần hào quang rơi tới này trôi nổi ở giữa không trung Thần khu trên. Ngay từ đầu nhập lại không có thay đổi gì, nhưng theo tia sáng tăng cường sáng ngời, đột nhiên, giữa không trung có một căn xúc tu mãnh liệt nhảy bỗng nhúc nhích, sau đó, cái kia căn xúc tu trên con mắt, thì cứ như vậy mở ra.

Một khắc này, thiên địa yên tĩnh!

Một khắc này, quần sơn im ắng!

Một khắc này, lôi tĩnh điện tiêu!

Chỉ còn lại có cái kia một đạo lạnh lùng mà không hề tâm tình ánh mắt, từ trên cao nhìn xuống bọn hắn.

※※※

Đại Tế Ti toàn thân run rẩy, ngưỡng đang nhìn bầu trời trong cái kia một căn xúc tu trên ánh mắt, trên mặt lộ ra say mê, vui mừng, khát vọng, thậm chí cả điên cuồng thần sắc, thấp giọng nói: "Thần a, thần a, ta rốt cuộc tận mắt nhìn đến người rồi. . ."

"Người. . . Là. . . Người. . . Nào. . ." Một cái thanh âm lạnh lùng, đột nhiên xuất hiện ở cái này trên tế đàn, tiếng vọng tại Quý Hậu cùng Đại Tế Ti bên tai.

Thanh âm kia mang theo cổ xưa khí tức, phảng phất là theo đã lâu Viễn Cổ thời đại truyền đến, làm cho người kinh tâm động phách.

Đại Tế Ti nằm rạp xuống trên mặt đất, giống như đã dùng hết toàn thân khí lực, hô lớn: "Thần Minh ở trên, xin ban thưởng ta vĩnh sinh bất tử đi!"

Cái kia căn mở to mắt xúc tu ở giữa không trung bày bồng nhúc nhích, tựa hồ nhìn quét qua phía dưới hai người, một lát sau, cái kia phong cách cổ tang thương thanh âm lần nữa vang lên, nói: "Hiển. . . Trên. . . Thần. . . Trượng. . ."

Đại Tế Ti không ngớt lời đáp ứng, quỳ gối về phía trước, thất tha thất thểu mà đi phía trước tiếp cận đi, dùng hai tay đang cầm Thần trượng, sẽ phải hiển cho vị kia Thần Minh.

Nhưng vừa lúc đó, đột nhiên, tại Đại Tế Ti mới đi ra khỏi ba bốn bước thời điểm, theo phía bên cạnh mãnh liệt vươn một tay, một phát bắt được hắc năng ở trên tay cái kia căn màu đen Thần trượng.

Giữa không trung, cái kia căn vũ động mở to mắt xúc tu, đột nhiên cứng ngắt lại một cái.

Đại Tế Ti thân thể chấn động, ngẩng đầu nhìn lại, lại chỉ thấy là Quý Hậu chẳng biết lúc nào, đi tới bản thân trước người, ngăn cản đường đi của mình, đồng thời một tay một mực mà bắt được cái kia căn Thần trượng thân trượng.

Đại Tế Ti trên mặt lộ ra vẻ ngạc nhiên, tựa hồ nhất thời còn không có kịp phản ứng, nói: "Người, người làm cái gì?"

Quý Hậu trên mặt thần tình thoát nhìn có chút kỳ quái, tựa hồ có chút mừng rỡ, lại có chút ít cảm khái, sau đó chỉ thấy hắc nhìn lấy Đại Tế Ti, nói: "Theo chân núi đi đến bên này, trên đường đi ta một mực rất kỳ quái một sự kiện, vì cái gì ta chỉ có tại ở gần người thời điểm mới có thể bình yên vô sự, mà người rõ ràng tu luyện vu thuật cũng không có bị Thần Sơn lực lượng căn trả. . ."

Hắc nở nụ cười một cái, thần nhiên nói: "Ngay tại vừa rồi, ta xem người thi triển Thông Thần Thuật thời điểm, mới đột nhiên hiểu rõ ra." Hắc cúi đầu xuống, nhìn chăm chăm vào Đại Tế Ti cái kia bỗng nhiên ánh mắt có chút hoảng loạn, nói: "Thần trượng, hết thấy đều là vì cái này Thần trượng!"

Tay của hắc đột nhiên dùng sức, trực tiếp đem màu đen Thần trượng đoạt lại, sau đó một cước đem Đại Tế Ti đá văng.

Đại Tế Ti kêu thảm một tiếng, hướng về phía sau té ngã lộn ra ngoài, cùng lúc đó, trên mặt của hắc mãnh liệt lộ ra vẻ hoảng sợ.

Lúc Đại Tế Ti thân thể thất tha thất thểu té xuống khoảng cách Quý Hậu

ba thước, xác thực nói, là ly khai Quý Hậu trong tay cái kia căn Thần trượng ba thước bên ngoài địa phương về sau, cái kia tiêu tụy thân thể đột nhiên cứng đờ, tựa hồ thoáng cái bị cái gì kỳ dị lực lượng chấn nhiếp, không thể có chút nhúc nhích, sau một lát, theo Quý Hậu sau lưng cái kia khối kỳ dị Thần Thạch chỗ, một cỗ gió quỷ dị quái thổi đi qua.

Gió thổi qua Quý Hậu thân thể, thổi qua trong tay hắc hào quang lưu chuyển Thần trượng, sau đó lại thổi qua phía trước Đại Tế Ti thân thể.

Đại Tế Ti thân thể trong lúc đó tản.

Hắc hóa thành vô số rất nhỏ bụi bặm, trong gió vờ nát tung bay, trong nháy mắt liền im hơi lặng tiếng mà tiêu tán trên thế giới này, như vậy biến mất không thấy gì nữa.

Trên tế đàn, đột nhiên lâm vào một mảnh trầm mặc.

LỤC TÍCH CHI ĐẠI HOANG TẾ

[C]

Tiêu Đình
www.dtv-ebook.com

Chương 74: Tân Cục (Hạ) {Đại Kết Cục}

Quý Hậu thật sâu hít thở một cái, sau đó đem chuôi này màu đen Thần trượng chăm chú mà ôm vào trong ngực, lại xoay người lại, đối mặt với cái kia khối Thần Thạch, cũng đối mặt với trôi nổi ở giữa không trung cái kia "Thần khu" .

"Thần" dừng ở hân, không nói một lời.

Quý Hậu cũng nhìn chăm chăm vào nó xem, một lát sau về sau, hân bỗng nhiên mở miệng nói: "Người là Thần Minh?"

Thần khu trên xúc tu ánh mắt đột nhiên bắn ra một đạo nghiêm khắc ánh mắt, giống như bề ngỗ thế gian Cự Nhân, khinh miệt mà thấy được một cái nhỏ bé côn trùng, cái kia phong cách cổ tang thương thanh âm lạnh lùng vang lên, nói: "Dâng lên Thần trượng, ban thưởng người Vĩnh Sinh!"

Chẳng biết tại sao, giống như lúc này đây Thần Minh lời nói nói được nhanh đi một tí, cũng trôi chảy không ít.

Quý Hậu nắm chặt trong tay Thần trượng, đã trầm mặc một lát sau, bỗng nhiên chỉ một cái trên bầu trời cái kia cánh màu tím cánh công ánh sáng hư ảnh, nói: "Người gặp sẽ không cảm thấy, sau cánh cửa kia Ảnh Tử, cùng người rất giống a?"

Trên bầu trời giống như có một đạo sấm sét bỗng nhiên nổ vang, cái kia

vặn vẹo cánh cổng ánh sáng sau, quang ảnh một hồi chập chờn cuồn vũ.

Quý Hậ ngẩng đầu nhìn lại, xa xa nhìn qua cái kia cánh cổng ánh sáng, nhìn xem cái kia sau lưng vô biên vô hạn hắc ám cùng với như quần ma loạn vũ giống như cực lớn xúc tu, sau đó nhếch miệng nở nụ cười một cái.

"Vĩnh Sinh?"

Cái kia mang tang thương thanh âm như trước lạnh lùng mà không có tâm tình, nói: "Dâng lên Thần trượng, ta ban thưởng người Vĩnh Sinh, cho người trọn đời là vương!"

Lúc này đây, thanh âm của nó lớn hơn rất nhiều, dường như chấn động thiên địa, tiếng vọng tại đỉnh dãy núi này.

Quý Hậ xùy cười một tiếng, nói: "Lừa gạt quỷ đi đi!" Sau đó, hăn đột nhiên giơ lên Thần trượng, nhưng là nhắm ngay Thần khu phía dưới cái kia khối thủy chung lặng im Thần Thạch, vài bước vọt tới trước mặt, đem Thần trượng bỏ vào Thần Thạch phía trên.

"Không!"

Một tiếng phản nộ rống lên một tiếng, đột nhiên theo trên bầu trời truyền đến, nhưng mà hết thảy đều đã không kịp ngăn cản Quý Hậ động tác, Thần trượng đụng phải Thần Thạch.

Chỉ nghe "Đùng" một tiếng vang nhỏ, Thần trượng trên tất cả phù văn toàn bộ sáng lên, cấp tốc xoay tròn, lập tức tại Thần trượng đỉnh vươn một cái vòng tròn, hào quang bắn ra bốn phía, cái kia khối hình tròn Thần Thạch bay tới không trung, hướng căn này Thần trượng bay tới, sau một lát, cái này khối Thần Thạch kín kẽ mà trực tiếp khảm nhập thần trượng vòng tròn trong.

Thần trượng cùng Thần Thạch, hoàn toàn hòa làm một thể.

Ở giữa thiên địa chợt im lặng xuống, sau đó ở đằng kia tốc độ ánh sáng giống như trong nháy mắt, một đạo khó có thể hình dung đấy, chói mắt chói mắt hào quang, theo cái kia Thần Thạch trên kích phát ra, phóng lên trời, hóa thành một đạo đâm thẳng bầu trời cột sáng.

Nó như là một thanh thiên địa tạo thành lợi kiếm, thoáng cái đâm xuyên qua giữa không trung màu tím cánh cổng ánh sáng hư ảnh, sau đó bắn thẳng đến như bầu trời mây đen bên trong, lại đổi trong mây tiêu, đâm phá thương khung.

Cái kia màu tím cánh cổng ánh sáng trong nháy mắt cứng ngắt tại giữa không trung, theo cái kia hắc ám ở chỗ sâu trong bộc phát ra vô cùng đáng sợ tiếng gào thét, nhưng hết thảy cũng không có có thể vận hồi, tất cả hắc ám như trường kinh hấp thủy cuốn ngược lại trở về, cánh cổng ánh sáng kịch liệt mà run rẩy, cuốn bọc lấy phong vân, mang đi sấm sét tia chớp, cuối cùng tại trong hư không ầm ầm vang lớn, hóa thành hư ảo, từ nay về sau trên thế giới này biến mất không thấy gì nữa.

Vân khai vụ tán, gió mát từ đến.

Một cổ vòng tròn sóng khí, theo cái kia căn Thần trượng từ nơi này trên tế đàn tản ra, phóng tới tòa sơn cốc này bốn phương tám hướng, những nơi đi qua, bụi đất tung bay.

Mà tại dưới tế đàn địa phương, tất cả người đàn độn bị cái này trận sóng khí sương khói lướt qua lúc, đều là cứng tại nguyên chỗ, sau đó từng cái đều hóa thành hơi bụi, như gió hóa giống như biến mất tại nguyên chỗ, bị gió lớn mang đi phương xa ở giữa thiên địa.

Hết thảy sinh mệnh, đều tiêu tán; hết thảy ma quỷ, lặng yên mà đi.

Chỉ còn lại có trong sơn cốc này, cái kia cuối cùng một người, đứng ở tế

đàn chỗ cao, tay nâng Thần trượng, cúi nhìn qua nhân gian, bề ngễ thiên hạ, sau đó ngửa mặt lên trời cười to.

Thần trượng hào quang vạn trượng, bao phủ thân thể của hắn, dường như tại một khắc này, hắn đã trở thành thể gian này mới Thần Minh.

Hắn cười lớn, theo thoải mái biến thành điên cuồng, theo hưng phấn hóa thành cao ngạo, cỗ lực lượng kia tại hắn trong lòng bàn tay, rốt cuộc lại không có bất kỳ trở ngại.

Cầm trong tay Thần trượng, tựa như đã có được toàn bộ thế giới bình thường.

Hắn khẽ lắc đầu, tựa hồ cảm thấy đầu óc có chút hỗn loạn, ở đằng kia tế đàn tuyệt cao chỗ, hắn cẩn thận nghĩ một lát, sau đó cuối cùng nhớ ra bản thân vừa mới nghe được một câu khắc sâu ấn tượng lời nói.

"Trọn đời là vương!"

Hắn tự nhủ nói một lần, trên mặt lộ ra kích động, mê say, tự phụ mà cuồng vọng thần sắc, hắn nhìn lấy này nhân thể lúc giữa, hơi hơi nheo mắt lại, sau đó lớn cười ra tiếng, giận dữ hét: "Trọn đời là vương!"

※※※

Nhân tộc Thánh Thành trong, thần miếu trong tỉnh thất, nguyên bản yên tĩnh mà nằm ở trên giường Ân Hà bỗng nhiên thân thể run rẩy một cái, sau đó chậm rãi mở mắt.

Một mực thủ ở bên cạnh hắn Quý Hồng Liên vừa lúc mới bắt đầu còn không có kịp phản ứng, chỉ là cúi người giúp hắn đi che chăn màn, nhưng ở sau một khắc, nàng đột nhiên chứng kiến Ân Hà mở mắt ra con mắt lúc, lập tức ngây dại, lập tức một nháy dựng lên, vui mừng quá đỗi mà nói: "Ân Hà,

người đã tỉnh!"

Ân Hà nhìn xem nàng tựa hồ có chút hoang mang, lại quay đầu nhìn nhìn chung quanh, sau đó cố hết sức mà nghĩ chống đỡ đứng người dậy, đồng thời nói: "Ta, ta đây là ở đâu mà. . ."

Quý Hồng Liên liền tranh thủ đề lại hân, nói: "Người đừng vội, tổn thương còn chưa khỏi mà, người trước năm, ta với người hảo hảo nói." Lập tức đầu đuôi gốc ngọn mà đem mấy ngày này chuyện phát sinh nói cho Ân Hà.

Ân Hà sau khi nghe cũng là có chút ít kinh ngạc, mang theo một phần kinh ngạc nói: "Cái gì, Đại Tế Ti cùng Quý trưởng lão bọn hân tiến Nội Hoàn chi địa rồi hả?"

Quý Hồng Liên thở dài một hơi, nói: "Đúng vậy a, ngày đó là sư phụ ta kiên trì muốn đi đấy, cha ta cũng không có biện pháp, đành phải chọn lấy tốt nhất năm mươi danh hộ vệ cùng tới. Mặc kệ như thế nào, cũng không thể làm cho sư phụ ta độc thân tiến về trước a."

Ân Hà thoát nhìn có chút lo lắng, nói: "Thế nhưng là Nội Hoàn chi địa trong thập phần nguy hiểm a."

Quý Hồng Liên trên mặt cũng có vẻ lo lắng, nghe vậy cười khổ nói: "Cái kia thì có biện pháp gì đây? Tóm lại, bọn hân đi vào đã lâu rồi, tính toán thời gian, không sai biệt lắm cũng mau trở lại rồi a. Ta hiện tại mỗi ngày tại Thần Minh lúc trước vì bọn họ cầu nguyện bình an, chỉ ngóng nhìn bọn hân cùng một chỗ bình an trở về."

Ân Hà im lặng một lát, sau đó nhẹ gật đầu, nói: "Người nói rất đúng." Nói xong dừng một cái, hân giống như đột nhiên lại nghĩ tới điều gì, nhìn thoáng qua bản thân, lại nhìn một chút Quý Hồng Liên, nói: "Những ngày này ta hôn

mê bất tỉnh, đều là người một mực ở chiếu cổ ta sao. . ."

Quý Hồng Liên mặt mang ửng đỏ, nhẹ gật đầu, nói khẽ: "Người trọng thương trở về, thân thể quá yếu, ta không yên tâm để những người khác chăm sóc người đấy."

Ân Hà xem nàng thần sắc hơi có vẻ tiêu tụy, trong lòng liền biết, những ngày này đến sợ là vị này thiếu nữ có bao nhiêu lần ân cần chiếu cổ ngày đêm không ngớt rồi, trong lúc nhất thời trong lòng sinh ấm, thấp giọng nói: "Đa tạ người rồi."

Quý Hồng Liên cười cười, nói: "Người theo ta nói cái gì tạ nha."

Ân Hà xem nàng dáng tươi cười nở rộ, tựa như xuân hoa kiều mị, lại có loại rung động lòng người xinh đẹp, nhin không được chính là tim đập thành thịch. Hai người bọn họ đối mặt thật lâu, chút bất tri bất giác liền tới gần vài phần, bầu không khí ấm áp lúc giữa, ánh mắt như sóng nước giống như ôn nhu.

Ai ngờ vừa lúc đó, đột nhiên từ đằng xa đột nhiên truyền đến một tiếng kinh Thiên động Địa nổ mạnh, liền bọn hắc chổ này Đại Kim Tự Tháp đều mãnh liệt chấn động một cái.

Ân Hà thân thể chấn động, suýt nữa lăn xuống giường đến; Quý Hồng Liên tại kinh ngạc trong liền tranh thủ hắc đỡ lấy, qua tốt một lúc sau, chấn động mới chậm rãi bình tĩnh trở lại.

Hai người đỡ lẫn nhau, hai mặt nhìn nhau, qua sau một lúc lâu, Quý Hồng Liên mới ngạc nhiên nói: "Bên ngoài chuyện gì xảy ra?"

Ân Hà hít sâu một hơi, nói: "Người đỡ ta ra đi xem."

Quý Hồng Liên còn có chút do dự, nhưng ở Ân Hà kiên định ánh mắt nhìn

chăm chú, vẫn gật đầu. Lập tức cho hăn đổi qua quần áo, liền vịn Ân Hà một đường theo Đại Kim Tự Tháp trong đi ra.

Mới đến Đại Kim Tự Tháp bên ngoài, hai người liền ngây dại, chỉ thấy cái này rộng lớn trong Thánh Thành, khắp nơi lửa cháy, loạn thành một đồng.

Tứ Tượng quân tướng sĩ trên mặt sát khí, võ trang đầy đủ mà tung hoành ngang dọc, xông vào từng nhà nguyên bản cao cao tại thượng quý tộc thế gia ở bên trong, đem bên trong mọi người kéo đi ra, trên đường chém giết.

Máu chảy thành sông, hỏa thiêu toàn thành, tại Đại Kim Tự Tháp trước trên đất trống, cao cao cột buồm cao hơn treo lấy hai cỗ thi thể, đúng là Trưởng lão hội Long thị cùng Hạ Hầu hai vị Đại trưởng lão.

Một hồi tiếng cuồng tiếu theo đỉnh đầu bọn họ chỗ cao truyền đến, quanh quần tại đây cả tòa lâm vào biển lửa trong Thánh Thành, quanh quần ở giữa thiên địa, quanh quần tại mệnh mông Đại Hoang Nguyên trên.

"Kể từ hôm nay, cũng không còn Trưởng lão hội, không còn thế gia quý tộc!"

"Tất cả Nhân tộc, chỉ có một vương, một cái Hoàng Đế!"

"Khai Thiên Tích Địa, từ xưa đến nay, chỉ có ta trọn đời là vương!"

"Trọn đời là vương!"

"Ha ha ha ha ha ha. . ."

Cuồng vọng mà mang theo điên cuồng tiếng cười, vang vọng thiên địa, Ân Hà cùng Quý Hồng Liên trên mặt kinh hãi vẻ mặt kinh sợ, hướng về kia Đại Kim Tự Tháp đỉnh nhìn lại, liền chỉ thấy chỗ đó hào quang vạn trượng, Quý Hạo tóc tai bù xù, cầm trong tay một thanh Thần trượng, đứng ở đó tia

sáng chói mắt bên trong, giống như thần chi bình thường.

Quý Hồng Liên mờ mịt không biết làm sao, lấy tay che miệng lại, thật lâu nói không ra lời.

Ân Hà thì là kinh ngạc mà nhìn trên đỉnh tháp hào quang chỗ sâu bóng người, đột nhiên cảm giác được thân ảnh kia lại là có chút khác thường quen thuộc, nhất thời thấy được ngây người. Cùng lúc đó, hần rủ xuống tại bên người cánh tay phải, bỗng nhiên lặng yên không một tiếng động mà bỗng nhúc nhích.

Tay kia cổ tay hơi hơi cuộn, bàn tay mở ra. Ở đằng kia trong lòng bàn tay cơ bắp, chợt khê run rẩy nhúc nhích, sau một lát, thành hình đúng là đột nhiên nứt ra một cái khe hở.

Một cái thần bí mà quý dị ánh mắt, xuất hiện ở cái kia trong lòng bàn tay.

Cái kia ánh mắt chậm rãi mở ra, nhìn phía chỗ cao Thần tượng trong bóng người, có như vậy trong nháy mắt, cái kia quý dị đồng tử ở chỗ sâu trong, đúng là lướt qua một tia mơ hồ giọng mỉa mai lại thâm sâu chứa cừu hận ánh mắt, sau đó nó lại lần nữa nhắm lại, huyết nhục di động, khôi phục nguyên trạng, lại cũng nhìn không ra mảy may dấu vết.

Ở giữa thiên địa, giờ phút này chỉ để lại từng tiếng cười càn rỡ.

※※※

Một năm kia, cái ngày đó.

Quý thị đồ diệt Quý tộc, diệt sạch thế gia, bỏ đi trưởng lão, tự lập là Đế.

Lấy "Hạ" là quốc hào.

Là Đại Hạ vương triều, Thần Châu Hạo Thổ thời đại chi tổ!

(hết trọn bộ.)